

The Project Gutenberg EBook of Malvina, by Marrie Cottin

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

Title: Malvina
Romantic Novel of the 18th century

Author: Marrie Cottin

Translator: K. P. Argyropoulos

Release Date: February 10, 2012 [EBook #38800]

Language: Greek

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK MALVINA ***

Produced by Sophia Canoni

Note: The tonic system has been changed from polytonic to monotonic, otherwise the spelling of the book has not been changed, except in very obvious circumstances. Words in italics have been included in _, while bold words in &. Footnotes have been converted to endnotes.

Σημείωση: Το τονικό σύστημα έχει αλλάξει από πολυτονικό σε μονοτονικό. Κατά τα άλλα έχει διατηρηθεί η ορθογραφία του βιβλίου, εκτός σε πολύ εμφανείς περιπτώσεις. Λέξεις με πλάγιους χαρακτήρες περικλείονται σε _, ενώ λέξεις με έντονους χαρακτήρες με &. Οι υποσημειώσεις των σελίδων έχουν μεταφερθεί στο τέλος του βιβλίου.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ “ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ,, αριθ. 23

MARIE COTTIN

ΜΑΛΒΙΝΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

ΥΠΟ

Κ. Π. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

1921

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η Marie Risteau, dame Cottin εγεννήθη στα 1770 εις την Tonneins (προφ. Τονίνς) πόλιν της Γαλλίας κειμένην εις την δεξιά όχθη του ποταμού Γκαρόνα.

Δεκαεπτά ετών ενυμφεύθη στο Βορδώ ένα πλούσιον τραπεζίτην, αλλ' έμεινε χήρα μετά τρία έτη, μετέβη στο Παρίσι κεπεδόθη στην καλλιέργειαν των ωραίων γραμμάτων, όπως λέγουν οι Γάλλοι πολύ έμορφα την λογοτεχνία. Επεδόθη στο ρομάντσο. Έγραψε την Claire d' Albe, την Amelie Machfield, την Elisabeth, τους Exilés de la Sibérie, αλλά το ωραιότερόν της από όλα είναι η Malvine, την οποίαν παρέχομεν εις τους αναγνώστας μας εν ελευθέρα παραφράσει, δια να γνωρίσουν και την προ ενάμισυ αιώνος ρωμαντικήν φιλολογίαν.

Απέθανε στο Παρίσι, στα 1807. Το ύφος της είναι εύχαρι και αισθηματικόν,

αλλά την διακρίνει περιττή πολυλογία, από την οποίαν είναι εντελώς
απηλλαγμένη η ημετέρα παράφρασις.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΜΑΛΒΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ — ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

— Χαίρε γη ιερά, που αναπαύεται εκείνη την οποίαν αγάπησα περισσότερον από κάθε άλλο τι εις τον κόσμον ! Χαίρετε, ω λείψανα περιπόθητα της φίλης μου, της αδελφής μου!

Αυτά έλεγε η Μαλβίνα Σορκή καταβρέχουσα με δάκρυα θερμά τον τάφον της Κλαίρης.

— Σαποχαιρετώ και σένα, ω φιλτάτη ψυχή, που πάντα σε ποθώ. Η κακή μου τύχη, η σκληρά, με στερεί ακόμη και απ' αυτήν την πικράν παρηγορίαν, να κλαίω εις τον τάφον σου. Αναχωρώ, αγαπητή μου, και τότε άγριοι βάτοι και άκανθαι θα απλωθούν επάνω εις την πλάκα η οποία σε σκεπάζει και θα την κάμουν αγνώριστην και στης φίλης τα μάτια. Αναχωρώ . . . και όσοι πριν εκολάκευαν την ωραίαν νεότητά σου θα λησμονήσουν ότι υπήρξες ποτέ και συ εδώ, εις την γην. Αναχωρώ, αλλά μέχρις ότου συναντηθώμεν και πάλιν εις τον άλλον κόσμον, ουδέ στιγμήν θα σβήσῃ από την μνήμην μου η πικρή ώρα του χωρισμού μας. Πάντοτε, ω, πάντοτε με ρίγος θα ενθυμούμαι την τελευταίαν σου εκείνην ώραν που ηγωνίζεσο να με παρηγορήσης με το αγγελικόν σου μειδίαμα και διεύθυνες εις εμέ το μισοσβημένο βλέμμα σου . . .

— Ταμάξι είναι έτοιμο, κυρία, εφώναξε κάποιο κοριτσάκι και διέκοψε την Μαλβίναν από τους οδυρμούς και τους θρήνους της. Συγχρόνως δε και η ηλικιωμένη γυναίκα, η οποία το παρακολουθούσε, βλέπουσα την Μαλβίναν γονατισμένην επάνω στο χιόνι με το στήθος κολλημένον σχεδόν στην κρύα πέτρα του τάφου, εφώναξε:

— Αι, κυρία μου, θέλετε λοιπόν να ποθάνετε κοντά στη Μιλαίδη ! Δόξα το Θεό, που σας φώτισε να ναναχωρήσετε απ' εδώ, αλλέως ήταν αδύνατον να νθέξετε σε τόσο δριμύ ψύχος, ερχομένη μέρα και νύχτα σαυτόν εδώ τον τάφον.

Αλλ' η Μαλβίνα εσηκώθη χωρίς να ποκριθή· μόλις ήκουσε.

Υπάρχουν τω όντι πόνοι της ψυχής, που αποχωρίζουν τον άνθρωπον από τον κόσμον.

Η Μαλβίνα Σορκή ήτο Γαλλίς. Εις ηλικίαν εικοσιενός ετών έχασε τον σύζυγόν της, τον οποίον άλλως τε ουδέποτε ηγάπησε. Όλως ανεξάρτητη λοιπόν άφησε την πατρίδα της και επήγεν εις την Αγγλίαν διά να συναντήσῃ την πολυαγαπημένην της συμπατριώτιδα Κλαίρην, σύζυγον του Λόρδου Χέριντεν. Εκεί συνέζησαν τρία έτη, κατά τα οποία η μεταξύ των περιπαθής φιλία την μεν Κλαίρην επαρηγόρει διά την άσωτον ζωήν που έκαμνεν ό άνδρας της, την δε Μαλβίναν έκαμνε να λησμονήσῃ να επιστρέψῃ εις την Γαλλίαν.

Ότε φίλοι τινές της υπενθύμισαν, ότι έπρεπε να εκλέξῃ ή την φίλην, ή την εν Γαλλία ιδιοκτησίαν της, αύτη δεν εδίστασε να προτιμήσῃ την Κλαίρην.

Εκτοτε δε μη έχουσα άλλο εισόδημα, από τον τόκον των χρημάτων, τα οποία είχε φέρει μαζί της και είχε καταθέσει είς τινα τράπεζαν, άφησε τους καλλωπισμούς της, παρητήθη ακόμη και από τας αθώας τέρψεις της ηλικίας της και της έφθανε η ευχαρίστησις να ζη με την φίλην της Κλαίρην.

Όταν όμως έχασε και αυτήν, ούτε καν το εσυλλογίσθη ότι ευρίσκεται εις ξένην χώραν, μόνη, χωρίς φίλους, χωρίς συγγενείς. Ή συμφορά της ήτο τόσο μεγάλη, ώστε κανέν αλλο περιστατικόν δεν ημπορούσε να την μετριάσῃ ή να την επαυξήσει.

Όταν η Κλαίρη ευρίσκετο εις τας τελευταίας στιγμάς της, έπεισε τον σύζυγόν της να εμπιστευθή την μικράν θυγατέρα των, την πενταετή Φανήν, εις τας χείρας της Μαλβίνας, διά να φροντίσῃ αυτή την ανατροφήν της. Ο δε πατέρας πρόθυμος συγκατένευσε, διά να απαλλαχθή από φροντίδα οχληράν, ένεκα της οποίας θα ηναγκάζετο να διακόπτη τας διασκεδάσεις και τα χαρτοπαίγνια και τας συναναστοφάς με τους φιλοθορύβους της ασωτίας του κοινωνούς.

Επειδή δε προέβλεπε ότι με τον καιρόν η παρουσία της κόρης του θα έφερνε μέγα πρόσκομμα εις τοιαύτας συναθροίσεις, και ότι η Μαλβίνα θα ήτο αυστηρός κριτής της διαγωγής του, της έδωκε με τρόπον να καταλάβη, ότι θα έκαμνε πολύ καλά να ζητήσῃ άλλην κατοικίαν.

Η Μαλβίνα με χαράν μεγάλην ότι θα παρελάμβανε μαζί της την θυγατέρα της Κλαίρης έστερξε ναναχωρήσῃ από το σπίτι εκείνο, όπου μόνον αγανάκτησιν

ησθάνετο βλέπουσα αντί πένθους ευθυμίας και γέλια ανθρώπων αντιπαθών, οι οποίοι επεριφρονούσαν και την ιδικήν της λύπην και της φίλης της την μνήμην.

Εν τούτοις ευρέθη εις απορίαν, διότι να πιάσῃ μόνη της ιδιαίτερο σπίτι ούτε η ηλικία της το επέτρεπε ούτε η χρηματική της κατάστασις.

Επειδή δε εγνώριζε πολύ καλά τον χαρακτήρα του Λόρδου Χέριντεν, δεν ημπορούσε να στηριχθή και πολύ εις την βοήθειαν, την οποίαν έμελλε να της παρέχει αυτός χάριν της θυγατρός του. Εκτός δε τούτου μήπως η ίδια δεν ησθάνετο την κρυφίαν ευχαρίστησιν ναναθρέψη με ιδικά της έξοδα το τέκνον της φίλης της;

Έγραψε λοιπόν προς μίαν εκ μητρός συγγενή της, η οποία κατοικούσεν εις μίαν από τας μεσημβρινάς επαρχίας της Σκωτίας, και εξιστορούσα την κατάστασίν της, την παρακαλούσε να της επιτρέψη να υπάγη εις το χωρίον της διά να γίνη σύνοικός της και ομοδίαιτος απέναντι ετησίου πληρωμής.

Η κ. Μπιρτών (ούτως ωνομάζετο η συγγενής της) της απήντησεν αμέσως, ότι δέχεται και ότι ακόμη υπόσχεται να της φανή ωφέλιμη, αν και οι συγγενείς της εφέρθησαν προς αυτήν ψυχροί και επιλήσμονες· αλλ' όμως αυτή συγχωρούσα τα πάντα θεωρεί ευχαρίστησίν της να φαίνεται χρήσιμος εις τους ιδικούς της.

Εις άλλην περίστασιν η Μαλβίνα ήθελεν ίσως εύρει αλαζονικήν κάπως την τοιαύτην απάντησιν, αλλ' ήδη η θέσις της ήτο οδυνηρά και δεν επέτρεπε μικρολόγους αργοπορίας.

Έπρεπε λοιπόν ναναχωρήσῃ από το σπίτι εκείνο, όπου είχε περάσει τόσον γλυκείας ημέρας, έπρεπε να στερηθή της λυγράς ηδονής του να κλαίη εις το μνήμα εκείνο, μακράν του οποίου τίποτε πλέον δεν θα έβλεπε να της υπενθυμίζει την αγαπητήν ψυχήν.

Μέλλουσα λοιπόν ναναχωρήσῃ επήγε εις τον τάφον να επαναλάβῃ τον όρκον, τον οποίον έδωσε προς την Κλαίρην κατά τας τελευταίας στιγμάς της, ότε της υπεσχέθη ναφιερώσῃ όλον της τον βίον εις την ανατροφήν της Φανής και να την έχη αντικείμενον στοργής και φροντίδος ξεχωριστής. Είχεν ορκισθή τότε να μείνη εφ' όρου ζωής απρόσιτη προς τον έρωτα, και τον τολμηρόν αυτόν όρκον της εδέχθη τότε με αγγαλίασιν η ψυχορραγούσα μητέρα.

Η Μαλβίνα ενθυμουμένη ότι ο όρκος της αυτός είχε παρηγορήση τας τελευταίας στιγμάς της φίλης της τον επαναλαμβάνει και πάλιν με κατάνυξιν επί του τάφου

εκείνης.

Τότε λοιπόν ήτο που ήλθεν η υπηρέτρια της η Τομκίνα με το κοριτσάκι και την απέσπασε από τα θλιβερά εκείνα μέρη. Η Μαλβίνα την ηκολούθησε σιωπηλή· ήλθε εις την άμαξαν εισήλθεν εντός αυτής και εσφόγγισε τα δάκρυα της. Αι ενδόμυχοι ψυχικαί λύπαι είναι ανώτεραι από δάκρυα· είναι βωβαί.

Ήσαν ήδη τα τέλη του Νοεμβρίου, τα δένδρα γυμνά από φύλλα και η γη στρωμένη από χιόνι παρίσταντον εις τα μάτια του ταξιδιώτου άγριο και μονότονο θέαμα. Το μεγάλο κρύο αναγκάζει τον καθένα να μένη στο σπίτι του. Οι δρόμοι ήσαν έρημοι και τα χωριά ακατοίκητα. Τα πουλιά σιωπούσαν και οι ποταμοί παγωμένοι έμεναν ακίνητοι. Ο άνεμος εσφύριζε και κάποτε οι καμπάνες ηχούσαν λυπητερά και διέκοπταν την παγκόσμιον σιωπήν ως να έλεγαν:

— Η φύσις αναπαύεται . . . δεν είναι νεκρά.

Αι εικόνες αύται αι σκυθρωπαί και πένθιμοι ανταπεκρίνοντο προς τον πόνον τον ψυχικόν της Μαλβίνας και την συνεκίνουν.

Βυθισμένη εις τους μελαγχολικούς λογισμούς της η νεαρά γυνή δεν προσήλωνε το βλέμμα της εις αντικείμενόν τι ωρισμένον. Όλα τα έβλεπεν επιπολαίως και όλα της παρείχαν αφορμήν θλιβερών σκέψεων.

— Αλίμονον έλεγε καθ' εαυτήν, τα δένδρα θα ξαναποκτήσουν τα φύλλα και τα άνθη των και πάλιν θα φορτωθούν από καρπούς, κρυφή φωτιά κυκλοφορεί μέσα τους, όλ' αυτά που τώρα φαίνονται νεκρά θα αναγεννηθούν για την αγάπη. Εγώ όμως πλέον ξένη προς αυτήν . . . Ξένη και για πάντα !

Μόνον ο καιρός, μόνον αυτός ημπορεί να με σώση επιταχύνων την τελευταίαν μου ημέραν.

Η Τομκίνα, ο Πέτρος — παλαιός της υπηρέτης Γάλλος — και η Φανή ήσαν οι μόνοι συνοδοιπόροι της. Από ευσπλαγχνίαν η καλή κυρία ανέβασε και τον Πέτρον εις την άμαξάν της προτιμώσα ναργήση μάλλον κατά μίαν ημέραν παρά να τον αφήση εκτεθειμένον εις το ψύχος.

Και ο Πέτρος και η Τομίνα ελυπούντο διά της κυρίας των την θλιβεράν κατάστασιν, ωστόσο δεν ετολμούσαν να διακόψουν την σιωπήν της. Το δε μέγα σέβας το οποίον προς αυτήν ησθάνοντο τους εμπόδιζε να επιχειρήσουν να την παρηγορήσουν.

Μόνον το κοριτσάκι ωμιλούσε και η φωνή του που άρχισεν ήδη να ομοιάζη προς την φωνήν της μητέρας του εσπάραττε την ψυχήν της Μαλβίνας, αλλά και την έκαμνε να ριγή από ευχαρίστησιν.

Δέκα ημέρας εταξίδευσαν έτσι, και έφθασαν τέλος εις τον ωρισμένον τόπον εις την επαρχίαν Μπρήνταλμπεν, όπου χωρίζεται η βόρειος Σκωτία από την μεσημβρινήν. Ο πύργος της κ. Μπιρτών ολίγον απείχε από τα Κίλινεν, η δε γοτθική του αρχιτεκτονική και τα πέριξ χιονεσκεπή βουνά παρείχον θέαν περίεργον και αγρίαν.

Η Μαλβίνα ησθάνετο τέρψιν βλέπουσα την αρχαίαν Καληδονίαν, την πατρίδα των Βάρδων, των περιφήμων ιερέων και αοιδών, την ένδοξον διά τον Οσσιανόν της. Ενθουσιασμένη από την ποίησιν του μεγάλου λυρικού, ενόμιζεν ότι έβλεπε μέσα εις την ομίχλην την μορφήν της αγαπητής Κλαίρης.

Όταν ο άνεμος έσειε τους ξηρούς κλάδους των δένδρων, της εφαίνετο ότι διήρχετο η σκιά της φίλης της. Όταν ήκουε να θρηνή ο χείμαρρος μακρόθεν, εφαντάζετο ότι ήκουε τους θρήνους της αγαπημένης της. Η εξημμένη της φαντασία, αναπαρίστα τα φάσματα εκ των οποίων άλλοτε κατοικείτο η χώρα αύτη. Άλλως τε έφερε και το όνομα της κόρης του Οσσιανού Μαλβίνας, πράγμα το οποίον μάλλον εξήπτε την νοσούσαν φαντασίαν της και επροσωποποίει τας ματαίας ελπίδας της.

Ήτο σχεδόν εννάτη ώρα της νυκτός όταν η Μαλβίνα μετά των συνοδών της έφθασε εις τον πύργον της κ. Μπιρτών. Ο αμαξάς επλησίασε εις τα χανδάκια, αλλ' αι κινηταί γέφυραι ήσαν όλαι σηκωμέναι.

Ο Πέτρος μη υποφέρων να βλέπῃ την κυρίαν του τέτοιαν ώραν μέσα στα βουνά κατέβη με σπουδήν διά να εύρη διάβασιν. Προχωρεί ψηλαφών και εγγίζει τον τοίχον. Από αυτόν οδηγούμενος φθάνει εις μεγάλην πύλην σιδηροσκέπαστον και αρχίζει να την κτυπά δυνατά. Ο κρότος αντηχεί εις τα πέριξ βουνά και ταράσσει προς στιγμήν της νυκτός την ησυχίαν, αλλά κανείς δεν απαντά και μετ' ολίγον επανέρχεται η πρώην παγερά σιγή.

Ο Πέτρος δεν απελπίζεται συγκεντρώνει όλας του τας δυνάμεις και αναβαίνει πατών εις τους μοχλούς της πύλης. Βοηθούμενος από ξηρούς κλάδους κισσού σύρει το εκεί υπάρχον σχοινίον.

Βαρύς ήχος σημάντρου αντήχησε τότε. Οι εντός του πύργου ήκουσαν και ετέθησαν εις κίνησιν. Ακούονται φωναί. Μετ' ολίγον τα φώτα διώκουν το πέριξ

σκότος. Τα φύλλα της πύλης ανοίγονται και η άμαξα εισέρχεται εις την αυλήν του πύργου.

Η κ. Μπιρτών περιμένουσα εις το προπύλαιον εξεπλάγη βλέπουσα την Μαλβίναν τοιαύτην ώραν. Ενόησεν ότι θα είχε ανάγκην αναπαύσεως ύστερα από τόσον και τέτοιον ταξίδι και της εδήλωσε την προθυμίαν της να την οδηγήσῃ, κατ' ευθείαν εις το δι' αυτήν ετοιμασμένον διαμέρισμα του πύργου, χωρίς να εκτεθή τοιαύτην ώραν εις τας ενοχλήσεις των χαιρετισμών των ενοίκων του πύργου.

Αυτό προ παντός επεθύμει και η Μαλβίνα. Ήκολούθησε λοιπόν αμέσως την εξαδέλφην της.

Της προσεφέρθη ολίγη τροφή και η κ. Μπιρτών της εσύστησε ναναπαυθή, αν και είχε μεγάλην επιθυμίαν, ως έλεγε, ναπολαύση την συναναστροφήν της ωραίας εξαδέλφης της. Άλλ' ήτο μεγάλη ανάγκη ναφιερώσῃ τας πρώτας ημέρας του ερχομού της εις την ανάπαυσιν.

Προφέρουσα δε την λέξιν **ωραία** εντονώτερον, παρετήρει την Μαλβίναν με βλέμμα ανήσυχον. Εκείνη όμως κατεχομένη από τας σκέψεις της δεν επρόσεξε καν την ταραχήν της συγγενούς της. Σκεπτομένη μάλιστα, ότι κατά τας πρώτας εκείνας ημέρας κάθε συναναστροφή θα της ήτο ανυπόφορος, τίποτε άλλο δεν εστοχάσθη παρά πώς να ευχαριστήσῃ την κ. Μπιρτών για την ελευθερίαν που της εχάριζε. Αφού δε έβαλε την Φανήν σε ξεχωριστό κρεββατάκι, το οποίον ετοποθέτησε κοντά της, εκαλονύκτισε με πολλήν ευπροσηγορίαν την κ. Μπιρτών αποχωρούσαν και κατεκλίθη και αυτή. Ένεκα δε του κόπου του ταξιδιού, ή της αϋπνίας, η οποία επί δύο μήνας τώρα την εβασάνιζε, δεν άργησε ναποκοιμηθή βαθιά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. ΕΙΚΩΝ

Καημένη Μαλβίνα! Τα παθήματά σου κατέπαυσαν προς ώραν. Η ανάπαυσις έχυσε βάλσαμον εις την βαθείαν πληγήν της ψυχής σου. Δι' ολίγας ώρας τουλάχιστον λησμονείς, ότι εγκατελείφθης μόνη εις τον κόσμον.

Ας μάθωμεν τώρα, ποία τις είναι αυτή η θελκτική γυναίκα, της οποίας αι αρεταί, η αγχίνοια και το κάλλος απετέλουν έν ανθρώπινον όλον μοναδικόν, έν πλάσμα της φύσεως αμίμητον.

Με ζωηρά χρώματα παριστάνει κανείς το κάλλος, με τερπνά τας χάριτας, με λαμπρά το πνεύμα. Άλλα το ξεχωριστό εκείνο θέλγητρον, που συμπεριλαμβάνει όλα και καθιστά και αυτά της τα ελαττώματα αγαπητά με ποία χρώματα να ζωγραφηθούν;

Διά να περιγράψωμεν ακριβώς το ήθος της Μαλβίνας πρέπει να είπωμεν όχι τι ήτον αυτή, αλλά ποία αισθήματα ενέπενεν εις τους περί αυτήν. Πρέπει να εκθέσωμεν όχι τα εγκώμια που της έπλεκαν οι γνώριμοί της αλλά την ειλικρινή χαράν, με την οποίαν εφέρετο το όνομά της εις τα στόματα των άλλων.

Οποιος αξιώνετο να συναναστραφή την Μαλβίναν ελάμβανε δι' αυτήν αίσθημα ισχυρότερον από κάθε κοινόν και ανώτερον από πάσαν προσωνυμίαν, διότι η χάρη της ήτο αληθώς κάτι αικατανόμαστον. Και είχε μεν πολλήν ευφυίαν, αλλά είχε και κάτι καλύτερον χάριν του οποίου ελησμονείτο η ευφυία της.

Πολλαί γυναίκες ευχαριστούνται, όταν ταις εγκωμιάζουν την ευφυίαν των, εν τούτοις η Μαλβίνα πολύ θα έχανε και αν μόνον παρατηρούσε κανείς την ιδικήν της.

Δεν πρόκειται εδώ να δειχθή η Μαλβίνα καθαρά από ελαττώματα, αλλά τα ελαττώματα της γυναικός αυτής έχουν μορφήν θελγήτρων, και επειδή χωρίς αυτά θα ήτο άλλη παρά η Μαλβίνα, κανείς δεν επιθυμούσε να είναι καλυτέρα από ό,τι ήτο.

Δεν παρατηρούσε κανείς εις την Μαλβίναν μιας λογής κομψότητα, ενός είδους προτέρημα. Εκτός της αγαθότητός της, η οποία θεωρείται και αυτή ως ένωσις πολλών αρετών, κανέν από τα ψυχικά της προτερήματα δεν εφαίνετο ότι ήτο ανώτερον από τα άλλα. Όλα τα είχε συγκερασμένα με ξεχωριστή αρμονία. Εκείνο το φιλόφρον ήθος, που εις τους πολιτισμένους είναι μίμησις, εις την Μαλβίναν ήτο κάτι φυσικόν. Η καλή της συμπεριφορά και οι ευγενικοί της τρόποι δεν προήρχοντο από βιασμένην επιείκειαν ούτε ήσαν απόρροια λογισμένης σκέψεως. Όσα ήρεσκαν εις τους άλλους ήρχοντο εις το πνεύμα της πριν ή συναισθανθεί το εις εαυτήν αρέσκον.

Η Μαλβίνα όταν επεριποιείτο ξένον εφέρετο όπως θα εφέρετο ο περιποιούμενος φίλον. Όταν δε επεριποιείτο φίλους είχε κάτι το υπερτέρως εράσμιον. Έπρεπε να

είναι κανείς περιπόθητος εις την Μαλβίναν, όπως η Μιλαίδη Χέριντεν για να γνωρίσῃ στην εντέλεια τι είναι αφόσιωσις φιλίας, χάριν της οποίας ο άνθρωπος θυσιάζει την περιουσίαν του χωρίς υπολογισμόν και την ζωήν του χωρίς φειδώ.

Η αγαθοποιός διάθεσις της Μαλβίνας θα ήτο τι ανεξάντλητον, και είναι αδύνατον να παρασταθή πόσον ευφραίνετο όταν συνεργούσε προς ευτυχίαν άλλου. Η μακρά συνήθεια να ευχαριστήται αγαθοποιούσα, ηύζανεν αδιαλείπτως την φιλανθρωπίαν της και την έκαμνε να θεωρή χαμένον παν ότι δεν έδωκε.

Η Μαλβίνα είχε καρδίαν δεκτικήν σφοδροτάτου πάθους αγάπης, εντούτοις δεν έτυχε να γαπήσῃ άλλον τινά παρά την Κλαίρην. Ενετρύφα εις την προς αυτήν στοργήν της και δεν εσυλλογίζετο ότι υπάρχει εν τω κόσμῳ και άλλου είδους αγάπη. Μόνον μία σφορδά ανδρική αγάπη θα ηδύνατο να την αποσπάση από την πλάνην της· αλλ' ο σύζυγος με τον οποίον την ένωσαν, ανόμοιος προς αυτήν και κατά την ηλικίαν και κατά το ήθος, δεν ήτο ο κατάλληλος να της εμπνεύσῃ το θείον εκείνο πάθος.

Διά τούτο η Μαλβίνα άλλον καρπόν δεν έδρεψεν από τον ανάρμοστον γάμον της, παρά αναλλοίωτον πραότητα και την γλυκείαν συναίσθησιν, ότι εξεπλήρωσε τα καθήκοντά της με αυστηράν ακρίβειαν.

Εντροπαλή και άτολμη εκοκκίνιζεν οσάκις την παρετήρουν. Και όπως με τα θέλγητρά της επεσκίαζε κάθε άλλην φημιζομένην εμφριάν, έτσι και με την αρετήν της υπερέβαινε κάθε καλωσύνην. Όσοι την έβλεπαν εκυριεύοντο από θαυμασμόν, και μόνον η ιδία δεν ήξαιρε οποίων αισθημάτων πρόξενος ήτο η παρουσία της.

Ενόσω εζούσεν ο άνδρας της κανείς δεν ετολμούσε να θέση την αρετήν της εις διάπειραν. Αλλά όταν έμεινε χήρα, δεν έλειψαν να την ζητήσουν εις γάμον. Ωστόσο η ψυχή της βαρεμένη από μακράν στενοχωρίαν ησθάνετο ανάγκην αναπαύσεως μάλλον ή ταραχής. Έσπευσε λοιπόν προς την Λαίδην Χέριντεν καταφρονούσα κάθε άλλην τέρψιν.

Εκεί ηύρε την φύλην της δυστυχισμένην και ησθάνθη άρρητον προς αυτήν αγάπην. Όστις δεν ιδή τον αγαπημένον του να πάσχη δεν ξαίρει ακόμη μέχρι τίνος βαθμού ημπορεί να γαπήσῃ.

Έτσι η Μαλβίνα έως είκοσι τεσσάρων ετών δεν ησθάνθη έρωτα και ενόμιζε πλέον την ψυχήν της ανεπίδεκτον του πάθους τούτου. Αλλά διότι δεν έπαθε κανείς μέχρι τινός, ποίος τον διαβεβαιώνει ότι θα μείνει μέχρι τέλους απαθής;

Και αλίμονον! διατί εκείνη να το αγνοεί αυτό;

Είχε μάλιστα λάβει και σταθεράν απόφασιν να ποκρούσῃ τον έρωτα, αν τυχόν της επαρουσιάζετο. Δεν είχεν υποσχεθή τούτο μεθ' όρκου προς την μητέρα της Φανής; Δεν ώφειλε τάχα να φιερώσῃ το υπόλοιπον της ζωής της προς εκπλήρωσιν ιερού χρέους, προς ανατροφήν της θετής θυγατρός της;

Με τοιαύτας διαθέσεις τίποτε άλλο δεν της εφαίνετο πλέον κατάλληλον από τον μονήρη βίον, τον οποίον επερνούσε. Ο στοχασμός ότι θα ζήσει εις το εξής μακράν από τον θόρυβον της κοινωνίας, διά να παραδοθή χωρίς περισπασμούς εις τας αναμνήσεις της και εις την ανατροφήν του κοριτσιού της αγαπητής φίλης της, ο στοχασμός αυτός συνεκερνούσε με κάποιαν γλυκύτητα τας πικρίας των θλίψεών της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. Η ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ.

Η Μαλβίνα την άλλην ημέραν εξύπνησε πολύ αργά. Άμα ενεδύθη επλησίασεν εις έν παράθυρον. Εκεί της επροξένησε κατάπληξιν το μεγαλοπρεπές θέαμα το οποίον αντίκρυσαν ο οφθαλμοί της. Τα γαλανά και διαυγή νερά της λίμνης απλώνοντο μακράν και οι ατμοί της δεν άφιναν την όρασιν να διακρίνη τας όχθας. Επί της μιας τούτων υψώνοντο βουνά απ' εδώ κατάφυτα με σκιεράς ελάτας, των οποίων αι κορυφαί επεριφρονούσαν τον άνεμον, απ' εκεί διακοπτόμενα από βαθείας χαράδρας, από τας οποίας επήγαζαν πλατείς και ορμητικοί χείμαρροι αποτελούντες θαυμαστήν αντίθεσιν προς την ηρεμίαν της αντίπεραν όχθης. Επάνω δε εις αυτήν ήσαν επισωρευμένοι όγκοι γρανίτου παμμέγιστοι, ο ένας επί του άλλου σχηματίζοντες απόκρημνα βουνά κατάξηρα. Η εικών του χάους και της φθοράς του παντός.

Ενώ η Μαλβίνα έβλεπε με προσοχήν αυτά τα πράγματα, άκουσε φωνήν δυνατήν, η οποία την ερωτούσε με ενδιαφέρον, πώς πέρασε. Εγύρισε και είδε την κ. Μπιρτών, φέρουσαν κομψόν νυκτερινόν φόρεμα και μειδιώσαν.

— Αι, ωραία μου εξαδέλφη, εδώ, βλέπετε, δεν υπάρχει η παντοτεινή γλύκα της ευφόρου Γαλλίας. Εκεί η φύσις είναι φαιδρά και πολύδωρη, εδώ όμως είναι κατηφής και αγρία, ως που νάρθη η άνοιξις και φαιδρύνη οπωσδήποτε τα άγρια βουνά μας, ιδού έχεις ωραίους πίνακας, ζωγράφων αρίστων έργα, τα οποία εφρόντισα να βάλω στο δωμάτιόν σου, διά να τέρπεσαι. Εγώ αλήθεια προτιμώ

να βλέπω καλύτερα τον ωραίον μεσημβρινόν ουρανόν της Γαλλίας και Ιταλίας έστω και εις εικόνας, παρά την αγρίαν αυτήν Σκωτίαν εις την πραγματικότητα.

Η Μαλβίνα ρίψασα βλέμμα πέριξ είδε πράγματι ωραίας τινάς εικόνας φιλοκάλως διατεθειμένας επάνω εις τους τοίχους τους ταπετσαρισμένους με πράσινο χαρτί.

Με ευγνωμοσύνην ἐπιασε τα χέρι της κ. Μπιρτών και είπε:

— Σας ευχαριστώ, εξαδέλφη μου. Όποιος φροντίζει τόσο για μια μουσαφίρισσα, χωρίς άλλο φαίνεται ότι κάμνει ευτυχείς όλους τους περί αυτήν.

— Αυτός είναι τουλάχιστον ο καθαυτό σκοπός μου, απεκρίθη η κ. Μπιρτών, και ο σκοπός αυτός μέκαμε να κατοικήσω σαντή την ερημιά. Η γη αυτή ανήκει εις τιμαριώτην άρχοντα κέχει μέγαν αριθμόν υποτελών, τους οποίους επιστατώ εγώ, τους ανακουφίζω, όσον ημπορώ, κεπειδή με θεωρούν ως κυρίαν της τύχης των, τους φέρομαι έτσι, που να με θεωρούν και πηγήν της ευτυχίας των.

Τους λόγους αυτούς η κυρία Μπιρτών τους επρόφερε με κάποιαν έμφασιν.

Η Μαλβίνα επευφήμισεν, αλλ' όχι εγκαρδίως, διά τούτο κατόπιν κατηγόρησε τον εαυτόν της ενδομύχως, διότι δεν συνησθάνθη, όσον έπρεπε, την αρετήν της εξαδέλφης της.

Εν τούτοις ολιγώτερον επιεικής και μάλλον έμπειρος θα εσκέπτετο ότι αγαθότης επιδεικνυομένη και τρόπον τινά εκβιάζουσα τους περί αυτήν να την ίδούν και να την θαυμάσουν δεν παύει μεν ίσως να είναι αξία τιμής, παύει όμως να είναι αξιαγάπητη.

— Επειδή με συγχωρήσατε, αγαπητή μου, να περάσω ολίγες ημέρες χωρίς να κατέβω εις την συναναστροφήν σας, είπεν η Μαλβίνα, έτσι θα μείνω για πάντα εδώ μακράν της κοινωνίας, που την άφισα από καιρόν τώρα.

— Είσθε ολωσδιόλου ελευθέρα, απεκρίθη η κ. Μπιρτών, εγώ εφρόντισα πάντοτε να παρέχω τόσην άνεσιν εις τους φίλους που έρχονται εδώ, ώστε να νομίζουν ότι ευρίσκονται στο σπίτι τους, και βέβαια δεν θα κάνω εξαίρεσιν εις την εξαδέλφην μου. Επιτρέψατέ μου μάλιστα να σας πω ότι ήδη εις την αίθουσάν μου έχω συναναστροφήν αταίριαστη με την διάθεσίν σας. Είναι κάτι νέοι εύθυμοι και θορυβώδεις. Όταν θα μείνωμεν μόνοι οι οικείοι, τότε θα με αξιώσετε βέβαια της συναναστροφής σας.

Η Μαλβίνα υπέκλινε χαιρετίσασα.

Ακολούθως εις διάστημα πολλών ημερών ολίγας φοράς μόνον είδε την οικοδέσποιναν, αλλά και ουδόλως παρεπονέθη διά τούτο.

Η λύπη είχεν αυξήσει την ευλάβειάν της και η έξις αύτη η τόσον οικεία εις τας τρυφεράς ψυχάς την κατέστησεν εις άκρον φιλέρημον.

Εν τούτοις η αθώα και αφελής Τομκίνα δεν ηυχαριστείτο να βλέπῃ την κυρίαν της κατάκλειστη. Ενόμιζε, και δικαίως, ότι η συναναστροφή θα ημπορούσε να διασκεδάση το πένθος της και της εφαίνετο πολύ άσχημα να την αφίνει η κ. Μπιρτών έτσι απομονωμένην να κλαίη, ενώ η αίθουσά της ήτο γεμάτη χαράν και ευθυμίαν. Μίαν ημέραν λοιπόν ενώ έφερνε πρόγευμα εις την κυρίαν της, ετόλμησε να την ερωτήσῃ.

— Μήτε σήμερα δε θα κατέβητε, κυρία; αύριον φεύγουν πλέον οι ξένοι, τουλάχιστον επωφεληθήτε την τελευταίαν ημέραν και κατεβήτε. Θα διασκεδάσετε, και θα ξεσκάσετε λίγο.

— Καλή μου Τομκίνα, είπεν η Μαλβίνα, καμιά διάθεση για διασκέδαση δεν έχω, το ξαίρεις.

— Όχι δα . . . μη έτσι. Αν ηθέλατε τουλάχιστον να δοκιμάσετε . . . Και έπειτα ξαίρετε, όλοι έχουν τόσην επιθυμίαν να σας ιδούν.

— Αλλά κανείς εδώ δεν με γνωρίζει.

— Τί με τούτο; άκουσαν τόνομά σας κέχουν πολύν — και δικαιολογημένον — πόθον να σας γνωρίσουν και προσωπικώς. Καθένας τους μερωτά. «Διατί η κυρία σου δεν φαίνεται; Διατί κρύπτεται; Μήπως είναι άσχημη; Εγώ τους αποκρίθηκα ότι μέσα στα τρία τους βασίλεια (1) δεν θα εύρουν την ομοίαν σας, κέτσι ηύξησε περισσότερον η περιέργειά των.

— Και νομίζεις τώρα ότι πρέπει ναφίσω την ησυχία μου για να ευχαρίστησω την περιέργειάν των;

— Τομκίνα! Τομκίνα, διέκοψε τότε η Φανή, πες της μητέρας, ποιος ήταν εκείνος ο νόστιμος Λόρδος που ήθελε να την ιδή περισσότερο από κάθε άλλον, που με χάιδευσε και μου έδωσεν όλα αυτά τα γλυκά;

— Ναι ήταν ο Σερ Έδμον Σέυμουρ, ο ανεψιός της κ. Μπιρτών. Είναι, κυρία μου, ωραίος σαν άγγελος . . . τόσον γλυκύς, τόσον χαρίεις. Αλήθεια λέγουν ότι είναι ολίγον άσωτος. Εγώ αυτό δεν το ξαίρω και δεν ανακατεύομαι εις των υπηρετών τας φλυαρίας.

— Καλά κάμνεις, Τομκίνα, απόφευγε τοιαύτας συναναστροφάς να είσαι ήσυχη· αλλά η εξαδέλφη μου μού φαίνεται αξιόλογη γυναίκα.

— Αυτό, κυρία μου, δεν το διαδεβαιώνουν εδώ, διέκοψεν η Τομκίνα, και μου είπαν πράγματα . . . αλλά τι με μέλει να πω κακό εγώ; το κακό αμέσως ακούεται. Επιθυμώ μόνον να συγκατανεύσῃ η κυρία μου εις ό, τι την παρακάλεσα. Όταν την βλέπω να λυπάται σπαράσσονται τα σπλάχνα μου.

— Καλέ Τομκίνα, απεκρίθη με ιλαρότητα, άφησε εις εμένα την φροντίδα της διασκεδάσεώς μου. Πίστεψε μόνον ότι καλύτερα ευχαριστούμαι όταν είμαι μόνη, παρά όταν είμαι με συναναστροφήν.

Η Τομκίνα έσεισε την κεφαλήν, ως μη πειθομένη, αλλά και μη τολμώσα να αντείπη περισσότερον.

Εξήλθε σιωπηλή.

Την επιούσαν η κ. Μπιρτών εκάλεσε την εξαδέλφην της να καταβή εις το διαμέρισμά της, να πάρουν μαζί το πρόγευμα.

Η Μαλβίνα δεν ευχαριστήθη από την πρόσκλησιν, αλλ' έκρινεν ανάρμοστον να της αρνηθή και κατέβη εις το δωμάτιον της κ. Μπιρτών.

— Τέλος πάντων, φίλη μου, της είπεν εκείνη, άμα την είδεν, οι ξένοι μου έφυγαν και ημπορώ πλέον ναπολαύσω την τερπνήν συναναστροφήν σου.

— Φοβούμαι, αγαπητή μου, ότι δεν είμαι καθόλου επιτηδεία να συντελέσω προς τέρψιν, και αλίμονον αν δεν έχετε συναναστροφήν εκτός της ιδικής μου.

Διατί, εξαδέλφη μου, με πικραίνετε με τους μετριόφρονας αυτούς λόγους σας; Απεναντίας είσθε ερασμιωτάτη. Έπειτα δα δεν είμαι και ολότελα μόνη εις τον πύργον. Εις το γεύμα θα γνωρισθήτε και με τους άλλους συνοίκους. Αλλά τας εν τω μεταξύ ώρας τας εφύλαξα διά να σας απολαύσω μόνη μου.

Η Μαλβίνα εστεναχωρήθη διά το φιλοφρόνημα, αλλά δεν απήντησε. Μόνον

ήρχισε να αισθάνεται πλήξιν προκαταβολικώς στοχαζομένη ότι έμελλε να υποφέρη πολλών ωρών συναναστροφήν. Έτσι ηύξανεν έτι μάλλον η αμηχανία της.

Εκάθισε κατηφής κοντά εις την θερμάστραν εμπρός εις τραπέζι πολυτελές, επί του οποίου προσεφέρθη το πρόγευμα. Και δεν την εβίαζε μεν η κ. Μπιρτών να τρώγη, εφρόντιζεν όμως να της δείχνη τα νόστιμα και διαλεχτά φαγητά του προγεύματος, προσπαθούσα να της διεγείρη την όρεξιν.

Η Μαλβίνα την ευχαριστούσεν, αλλά θα επροτιμούσε μεγαλυτέραν αμέλειαν και αφελή αδιαφορίαν, παρά τας προς τιμήν της τάχα περιποιήσεις, που δεν αφίνουν τον άνθρωπον ναναπνεύση ανέτως.

Ματαίως η κ. Μπιρτών επροσπαθούσε να δείξη καλωσύνην ψυχής, η φύσις δεν την είχε προικίσει με το αγαθόν τούτο. Έλειπεν από τας φιλοφρονήσεις της η ελευθεροπρεπής ειλικρίνεια και από τους λόγους της η θέλγουσα απλότης.

Μετά το πρόγευμα η κ. Μπιρτών επρότεινεν εις την Μαλβίναν να περιέλθουν τον πύργον. Την ωδήγησε λοιπόν πρώτον εις την οργανοθήκην, όπου της έδειξε άρπας, κιθάρας, πιάνα και άλλα είδη Ευρωπαϊκών οργάνων της μουσικής. Έπειτα επήγαν εις την βιβλιοθήκην, μεγάλην και κομψήν. Από εκεί εισήλθον εις ευρύχωρον πινακοθήκην, στολισμένην με αξιόλογα έργα γνωστών ζωγράφων.

Υπόγειες θερμάστρες εθαίρμαναν όλα αυτά τα δωμάτια, και οι σωλήνες των συνήρχοντο περί τον θάλαμον της κ. Μπιρτών. Άνωθεν των σωλήνων είχε θερμοκήπιον, όπου καλλιεργούντο καθ' όλας τας ώρας του έτους, οι ευώδεις θάμνοι, όσοι εις τα μαλακώτερα κλίματα φύονται εν ώρα θέρους. Δια μικρού δε ανοίγματος εντέχνως κατασκευασμένου το ρόδον, η πορτοκαλέα, το ηλιοτρόπιον μετέδιδον το άρωμά των εις τον κοιτώνα της κ. Μπιρτών, του οποίου οι τοίχοι ευφυώς ζωγραφισμένοι παρίστων πράσινον δάσος κατασπαρμένον με σωρούς ανθέων, τα οποία τόσο επιμελώς εμιμήθη η τέχνη, ώστε ενόμιζε κανείς απατώμενος και υπό της πραγματικής ευωδίας ότι ευρίσκεται μέσα εις ευανθή λειμώνα. Καθρέπται με τα περιθώρια ψυλοδουλεμένα εις έντεχνα φύλλα ηύξανον την μαγικήν του θαλάμου φαιδρότητα. Εις δε το βάθος κλίνη μεγαλοπρεπής υποκρυπτομένη υπό λεπτεπιλέπτου παραπετάσματος συνεπλήρωνε της ηδυπαθείας το καταγώγιον.

Η Μαλβίνα ήτο βεβαίως συνηθισμένη εις το σπίτι της και εις της Λαίδης Χέριντεν να βλέπῃ έργα πλούτου και τέχνης, αλλά τόσο επιτηδευμένην

πολυτέλειαν ποτέ της δεν είχεν ιδή και θα της εφαίνετο παράδοξον ακόμη και αν την έβλεπεν εις Παρισίους και εις Λονδίνον, πολύ δε περισσότερον εις την Σκωτίαν. Πόσα τω όντι θα εδαπανήθησαν διά την εκεί μετακόμισιν όλων εκείνων των καλλωπισμών! Πόσαι χείρες εχρειάσθησαν διά την εξεργασίαν των! Πόσαι φροντίδες διά την διατήρησίν των!

Η κ. Μπιρτών μαντεύουσα τας σκέψεις της τής είπε:

— Απορείτε, ως φαίνεται, διότι ευρίσκετε μερικάς αναπαύσεις εις τα εσωτερικά της επαρχίας αυτής και ίσως να με μέμφεσθε, ότι υπήκουσα περισσότερον του δέοντος εις τας ορέξεις μου. Εν τούτοις θα μου συγχωρήσετε, ελπίζω την αδυναμίαν μου αυτήν, όταν μάθετε ότι έχω ήδη συστήσει ευαγή ιδρύματα αγαθοποιίας διά τους δυστυχείς. Έχω, φιλτάτη, εις ένα διαμέρισμα του πύργου μου σχολείον διά τα παιδιά, νοσοκομείον διά τους ασθενείς, σιδηρουργείον εκ του οποίου μοιράζω εις τους πτωχούς εργάτας εργαλεία και σίδηρον ακόμη, διά να κερδίζουν τα προς ζωήν.

— Ω βέβαια, έτσι κανείς δεν ημπορεί να σας μεμφθή διά την πολυτέλειάν σας. Είναι πολύ αιτιολογημένον να ευχαριστήση κανείς ολίγον και τας ιδικάς του ορέξεις, αφού προηγουμένως εφρόντισε να ευεργετήσῃ τους άλλους.

Αλλά ας πάμε λοιπόν να επισκεφθώμεν τα φιλανθρωπικά σας ιδρύματα, διά να θαυμάσω εκεί την αρετήν σας, όπως εδώ την φιλοκαλίαν σας.

— Προθύμως ήθελα εκπληρώσει την δικαίαν άλλως τε επιθυμίαν σας, είπεν η κ. Μπιρτών, αλλ' επειδή έχω διωρισμένον να επισκέπτωμαι τα καταστήματα εκείνα μόνον δύο φοράς την εβδομάδα, δεν θέλω να παραβώ την τάξιν, μήπως γίνω κακόν παράδειγμα εις τους επιστάτας, και αρχίσουν και αυτοί να παραβαίνουν τα διαταγμένα, μιμούμενοι εμένα.

— Όπως αγαπάτε, απεκρίθη η Μαλβίνα, απορούσα διά την ολίγον βιασμένην αυτήν αιτιολογίαν, αλλά δεν ημπορώ τάχα να υπάγω μόνη;

— Όχι, φιλτάτη. δεν θέλω να στερηθώ την ευχαρίστησιν να σας οδηγήσω εγώ εκεί.

Η Μαλβίνα δεν επέμεινε. Ωστόσο, αν και ούτε εις τους λόγους ούτε εις τους τρόπους της κ. Μπιρτών εύρισκε τίποτε το άξιον να την κατηγορήσῃ, ησθάνετο όμως ότι είχεν εις το όλον της κάτι αντιπαθητικόν. Ο νους της Μαλβίνας ήταν ευδιάθετος προς επιείκειαν, αλλά η καρδία της είχεν οξύ το διαγνωστικόν και

διησθάνετο τα κρύφια ελατήρια των ομιλούντων μαζί της. Προτού να σκεφθή εδέχετο αμέσως την ηθικήν εντύπωσιν των εκτός. Πολλάκις μάλιστα εμάλωνε τον εαυτόν της διά τα παράδοξα ταύτα συναισθήματά της, αλλά δεν ημπορούσε να τα κατασιγάσῃ. Σκεπτομένη ακολούθως επροσπαθούσε να πείσει τον εαυτόν της ότι έχει άδικον, αλλ' η καρδία δεν υποχωρούσε εις του νου τα επιχειρήματα. Και αν κανείς ημπορούσε να απατήσῃ την κρίσιν της, δύσκολον ήτο να εκφύγη τον προς διαίσθησιν αυτοματισμόν της.

Η κ. Μπιρτών βλέπουσα την Μαλβίναν ετοίμην ναναχωρήση είπε:

— Επιθυμούσα, φιλτάτη, να σας κάμω να λησμονήσετε ότι δεν είσθε στο σπίτι σας. Πέστε μου ειλικρινώς, σας παρακαλώ, αν προτιμάτε να γευματίζετε εις την κάμαρή σας. Τσως τούτο φανή ολίγον παράξενον εις τους άλλους, αλλά τι με μέλει; Εγώ εσάς θέλω να ευχαριστήσω.

Κατά πρώτον η Μαλβίνα ήταν έτοιμη να δεχθή την πρότασιν, συλλογισθείσα όμως, ότι οπωσδήποτε ήτο υποχρεωμένη να περνά ολίγας ώρας την ημέραν με την εξαδέλφην της επροτίμησεν αι ώραι αύται να είναι ακριβώς αι του γεύματος, και είπε:

— Αν δεν σας είμαι άχαρις σύντροφος με την δυσθυμίαν μου αυτήν, αν όλοι σας ανέχεσθε να με βλέπετε έτσι κατηφή και σκυθρωπήν, ευχαρίστως θα κατεβαίνω εις το γεύμα.

— Αν θεληματικώς στέργετε να μας συντροφεύετε εις το γεύμα, φιλτάτη Μαλβίνα, πρέπει να είσθε βεβαία, ότι η συντροφιά σας θα με ευφραίνη. Διατί τάχα να μενοχλήσῃ η λύπη σας· απεναντίας θέλω να μου κοινοποιήσετε τα παθήματά σας· και εγώ πολλά υπέφερα, γνωρίζω εκ πείρας τους πόνους εκείνους, των οποίων πηγή είναι η ευαισθησία, και δεν θα μείνω διόλου ασυμπαθής εις τους ιδικούς σας.

Η Μαλβίνα επίστευσεν εις τους λόγους της κ. Μπιρτών και την συνεπάθησε, αλλ' ησθάνθη συγχρόνως, ότι δεν θα προθυμοποιηθή ποτέ η ιδία να δείξη προς αυτήν τα τραύματα της ιδικής της ψυχής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. ΝΕΑΙ ΓΝΩΡΙΜΙΑΙ.

Αφότου η Μαλβίνα είχε χάσει την αγαπητήν Κλαίρην, πρώτην φοράν ευρέθη εις τόσο μακράν συνομιλίαν· την υπέφερε με αγωνίαν. Εκουράσθη. Διά τούτο με ευχαρίστησιν επέστρεφεν ήδη εις το διαμέρισμά της.

Ενώ επερνούσε τον μεταξύ των θαλάμων διάδρομον, την εχαιρέτισε κάποιος κύριος, έως τριάντα ετών, ευγενής την μορφήν και εντροπαλός τα ήθος, χαριέστατος δε. Η Μαλβίνα ηρκέσθη να του ανταποδώσῃ τον χαιρετισμόν με ελαφράν κλίσιν της κεφαλής και αντιπαρήλθε, χωρίς να διακόψη το περιπάτημά της.

Αλλ' όμως δεν συνέβη το ίδιον και εις τον κ. Πρίορ. Αν και άχρι τούδε μόνος αυτός από όλους τους συνοίκους δεν είχε λάβει την περιέργειαν να γνωρίσῃ την κ. Σορκή, δεν ημπόρεσε όμως να κρύψη την έκπληξίν του, όταν την είδε. Και πράγματι, πώς ημπορούσε να την αντικρύσῃ κανείς με αδιαφορίαν! Ποιος θνητός θα ηδύνατο να αντιβλέψη τα δυνατά και θελκτικά εκείνα μάτια και να μείνη χωρίς ιμέρους απολαύσεως!

Διά τούτο, μόλις επέρασεν η Μαλβίνα, ο κ. Πρίορ εγύρισε να την ξαναϊδή. Αφού δε εκείνη έγινεν άφαντη, αυτός έμεινεν αρκετήν ώραν ακίνητος και ενεός. Τέλος ήρχισε να περιπατή σιγά σκεπτόμενος, και προεξοφλών την χαράν, ότι έμελλε καθεκάστην ναπολαύη την συντροφίαν τοιαύτης χαριεστάτης κυρίας.

Ήτο αυτός Σκώτος ευπατρίδης, αλλ' η οικογένειά του δεν ήτο εύπορος. Τον παρεκίνησαν λοιπόν να γίνη κληρικός. Πρόθυμος εκείνος υπήκουσε εις των γονέων του το θέλημα. Ήτο φιλόμουσος και φιλομαθής και ως εκκλησιαστικός ήλπιζεν ότι θα ημπορούσεν ευκολώτερα να καταγίνη με την φιλολογίαν προς την οποίαν μεγάλην είχε κλίσιν.

Αλλ' αι τοιαύται σπουδαί δεν είναι βέβαια και πηγαί πλούτου διά τους μύστας των. Και επειδή καθώς εις όλα τα επαγγέλματα, ούτω και εις το στάδιον του κληρικού επιτυγχάνει τις, μόνον όταν είναι επιδέξιος και ραδιούργος, παρά επιστήμων και χρηστοήθης, ο καλός Πρίορ δεν κατώρθωσε να εύρη θέσιν κατάλληλον, διά να πορίζεται τα προς τον βίον.

Ενώ λοιπόν ευρίσκετο εν αμηχανία εις Έδιμπουργκ, την πρωτεύουσαν της Σκωτίας, εγνωρίσθη μετά της κ. Μπιρτών, η οποία είχε μεταβή εκεί διά περιήγησιν.

Η κ. Μπιρτών είχεν αρκετήν οξύνοιαν, ώστε να εκτιμήσῃ το πνεύμα του κ. Πρίορ. Το εθεώρησεν ευτύχημα να έχη εις τον οίκον της άνθρωπον από σημαντικόν γένος και του προσέφερε την εφημερίαν της Εκκλησίας του Πύργου της, με μισθόν ετήσιον εκατόν Αγγλικών λιρών.

Τόσον δε εδελέασε τον Πρίορ ο εύχαρις τρόπος της κ. Μπιρτών και τόσον ενθουσιάσθη από την ελπίδα ναφιερωθή εις τας μελέτας του μέσα εις τα άγρια τοπία του Μπρήντελβεν, ώστε προθύμως απεδέχθη την θέσιν.

Κατ' αρχάς εγοητεύθη από την γραφικήν θέσιν της ερημικής κατοικίας του, αλλ' ότε εισεχώρησεν εις τα εσώτερα του πύργου, απόρησε πολύ περισσότερον, παρ' όσον κατόπιν η Μαλβίνα, η δε κομψή εκείνη και πολυτελής χλιδή τον ενέβαλαν εις πολλάς υποψίας. Άλλ' οποιαδήποτε και αν ήσαν τα περί της κ. Μπιρτών φρονήματά του, δεν έκρινε καλόν να εκμυστηρευθή ποτέ εις κανένα έως τώρα.

Όταν η Μαλβίνα κατέβη εις το γεύμα, ηύρεν εκεί εκτός του κ. Πρίορ και δύο αγνώστους της γυναίκας, αι οποίαι της έρριχναν βλέμματα περίεργα.

— Ωραία μου εξαδέλφη, σας συνιστώ ευχαρίστως τους φίλους και συγκοινωνούς της ερημίας μου. Η νέα σύντροφος που αποκτούν θα τους γεμίση μεγάλην χαράν. Ιδού ο κ. Πρίορ, ιερεύς του πύργου μου, η ευγενής καταγωγή του είναι το μικρότερον από τα προτερήματά του. Εδώ ασχολείται εις έργον πολύ μικρόν ως προς την παιδείαν και τα φώτα του και γνωρίζω χάριν εις την προς αυτόν δυσμένειαν της τύχης, η οποία τον κρατεί πλησίον μου. Ιδού (εξηκολούθησε στρεφομένη προς πεντηκοντούτιδα κυρίαν) η κ. Μέλμορ, φίλη της μητρός μου, χήρα αξιωματικού.

Καταναλώσασα όλην την περιουσίαν της εις ατυχή δίκην, ήλθε να γίνη συγκοινωνός του μοναστικού βίου μου μαζί με την θυγατέρα της, την οποίαν βλέπετε παρούσαν. Η κόρη αύτη μόλις δεκαεπταέτις έχει ήδη σπάνια

προτερήματα και δύναται να σας βοηθήσῃ εις την ανατροφήν της μικράς ορφανής σας.

Η Μαλβίνα απεκρίθη χαριέντως, ότι ασμένως θα προσπαθήσῃ να ωφεληθή από τα προτερήματα της καλής δεσποινίδος, αλλ' ως προς την ανατροφήν της μικράς, είπε, αύτη ανήκει καθ' ολοκληρίαν εις την μητέρα της.

— Αλλ' αν δεν απατώμαι, κυρία, είπε η κ. Μέλμορ, το ευγενές αυτό κοριτσάκι δεν είναι ιδικόν σας.

— Έχετε δίκαιον, κυρία, απεκρίθη η Μαλβίνα μόλις κρατούσα την συγκίνησίν της, αλλά η συμφορά την έκαμε περισσότερον προσφιλή εις εμέ, παρά αν ήτο φυσική μου θυγάτηρ.

— Εννοώ, είπεν η κ. Μέλμορ, θα είχατε φιλίαν στενήν με την μητέρα της, και μετά τον θάνατον εκείνης την υιοθετήσατε.

— Αφήσατε παρακαλώ, είπεν η κ. Μπιρτών ανεξέταστον την λεπτομέρειαν ταύτην, είναι πληγαί τας οποίας μόνος ο καιρός θεραπεύει.

— Είναι και άλλαι επρόσθεσεν η Μαλβίνα, επί των οποίων ο καιρός διέρχεται χωρίς να τας θεραπεύση.

— Ας μη απελπιζώμεθα, είπεν η κ. Μπιρτών. Ελπίζω να έχη κάποιαν αγαθήν επίδρασιν επί των συναισθημάτων σας ο ζήλος της ειλικρινούς μου φιλίας. Και την εφίλησεν εις το μέτωπον.

Καθ' όλον το διάστημα τούτο ο κ. Πρίορ σιωπών εκοίταζεν αδιακόπως την Μαλβίναν. Το περίλυπον εκείνο και ωχρόν πρόσωπόν της του εφαίνετο το θελκικώτερον παρ' όσα ποτέ είδεν επί ζωής του.

Κάθε λέξις την οποίαν επρόφερεν εκλόνιζε την καρδίαν του και απορούσε, πώς ήτον δυνατόν να τολμούν να ομιλούν και άλλες εμπρός της, τόσο ήταν εκείνη θελκτική και η φωνή της μαγεία.

Πρώτη η κόρη της κ. Μέλμορ κατάλαβε τα συναισθήματα του κ. Πρίορ.

— Μαντεύω, είπε, ότι της κ. Σορκή η λύπη μετεδόθη και στον κ. Πρίορ και κοντεύει να κλάψη για συμφορές, που δεν τις έμαθε ακόμη. Φαντασθήτε να τις μάθη κιόλας.

— Και τι μένει να μάθω ακόμα; απεκρίθη με τόνο ο κ. Πρίορ, η φωνή του προσώπου, τα χαρακτηριστικά, δεν διερμηνεύουν αρκετά της ψυχής τη διάθεση; Αν οι δυστυχείς δεν είχαν άλλο από λόγους για να παραστήνουν τη διάθεση της ψύχης τους, σας βεβαιώνω πολύ μικρή εντύπωση θα έκαμναν οι λόγοι τους μονάχα στις καρδιές των άλλων.

Η Μαλβίνα ύψωσε τα μάτια της προς τον κ. Πρίορ δείχνουσα με λεπτότητα ότι συμφωνεί μαζί του. Έως τότε δεν τον είχε παρατηρήσει ακόμη. Μόλις τώρα τον επρόσεξε και εσχημάτισε πολύ καλήν ιδέαν διά τον χαρακτήρα του. Ήτο σοβαρός και τραχύς κατ' επίφασιν, αλλ' η ευαισθησία του δεν ημπορούσε να διαφύγη την οξυδέρκειαν της Μαλβίνας.

Η κόρη της κ. Μέλμορ πολλάκις κατά το γεύμα ερώτησε την Μαλβίναν διά τας τέρψεις του Λονδίνου.

— Λίγο τας εγνώρισα, της είπε· η Μιλαίδη Χέριντεν μόνον χάριν του συζύγου της εσύχναζεν εις τοιαύτα κέντρα. Μα εκείνος πολύ σπάνια της το ζητούσε, κεγώ ποτέ δεν έβγαινα χωρίς αυτήν.

— Θεέ μου, είπε η νέα, είναι δυνατό, να μεταχειρίζεται κανείς τόσο άσχημα την ελευθερία του, να στερήται τους χορούς, τας διασκεδάσεις, τα θέατρα, όταν μάλιστα είναι αυτεξούσιος και ημπορεί να ταπολαύη όλα αυτά. Ως για μένα σας ομολογώ πώς αυτές οι χαρές είναι οι μόνοι μου πόθοι και τις προτιμώ καλύτερα κιαπό την τροφή.

— Πίστεψέ με, κόρη μου, την διέκοψεν η κ. Μπιρτών, όλα αυτά κανείς τα βαρυέται πολύ γρήγορα. Εγώ τα απόλαυσα όλα στα νιάτα μου, μέθυσα με ό,τι οι θρίαμβοι της φιλαυτίας έχουν ευχάριστο και γλυκό, μα όταν ήρθα αργότερα στον εαυτό μου, κατάλαβα πόσο μάταιες είναι αυτές οι απολαύσεις κιάφησα τον κόσμο, προτού να μαφήση εκείνος. Επιμόνως εζήτησε να με ξανατραβήξῃ πάλι, μα εγώ εναντιώθηκα στα δελεάσματά του και προτίμησα τας μόνας αληθινάς ευχαριστήσεις της ψυχής, την ευεργεσίαν και την φιλίαν. Και τώρα πια που δεν είμαι ούτε νέα ούτε ωραία, μένω ευχαριστημένη που δεν αφιέρωσα όλη τη ζωή μου στις ματαιότητες του κόσμου.

Η κ. Μέλμορ απαντώσα εις αυτά εξεθείασε της κ. Μπιρτών την φρόνησιν. Άλλά τα εγκώμια της ήταν τόσο υπερβολικά, ώστε η Μαλβίνα αηδίασε κέτσι δεν μπόρεσε να προσθέση και αυτή ένα λόγον επαινετικόν, όπως το απαιτούσε η ευγένεια. Είδε και στα χείλη του κ. Πρίορ ένα κρυμμένο χαμόγελο κιάρχισε

ναμφιβάλη για την ειλικρίνεια των λόγων της εξαδέλφης της.

Κατόπιν την κατάκλυσαν οι θλιβερές αναμνήσεις και πριν τελειώσῃ τα γεύμα εζήτησε συγγνώμη και ανέβη εις τον θάλαμόν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Επειδή η Μαλβίνα δεν είχε μαζί της βιβλία, κατέβη ένα πρωί στης κ. Μπιρτών και εζήτησε την άδεια να πάρη μερικά από την βιβλιοθήκην της.

— Αγαπητή μου, είπεν η κ. Μπιρτών επειδή μου αρέσει να έχω καινούργια τα βιβλία μου, δεν συνηθίζω να δανείζω τα βιβλία μου στις κυρίες, γιατί τα μεταχειρίζονται με πολλήν αμέλεια, αλλά στη χάρη τη δική σας ποιος ημπορεί να μη λησμονήσῃ τους κανονισμούς του; Σας αφίνω να διαλέξετε ό,τι θέλετε.

Η Μαλβίνα την ευχαρίστησε κάπως κρύα, γιατί τέτοιας λογής χάρη ήτο χειρότερη και από άρνησιν. Απεφάσισε να κάμη ολίγην χρήσιν της χάριτος αυτής. Προτού νανέβη εις το δωμάτιόν της εμβήκεν εις την βιβλιοθήκην και εστάθη εμπρός εις το τμήμα των Γάλλων συγγραφέων.

Αυτοί ήσαν της νεότητός της οι καλοί φίλοι, ανάμεσα εις αυτούς και την κ. Χέριντεν επέρασε τας καλυτέρας ώρας της ζωής της.

Εδάκρυσε, όταν είδε τον Montaigne. Η φαντασία της την έφερε αμέσως στη χαριτωμένη πατρίδα της, στο σπίτι του πατέρα της, όπου πρώτην φοράν είχεν αναγνώσει το «περί φιλίας» αξιόλογόν του σύγγραμμα.

Ήταν ακόμα τότε άγαμος καθώς και η Κλαίρη, η οποία ελάμβανε μέρος εις την ανάγνωσιν εκείνην. Εις κάθε φράσιν τα μάτια των υψώνοντο εις συνάντησιν ως να έλεγαν:

— Αυτά και μεις συναισθανόμεθα.

Αλλά τα δειλά των χείλη δεν ετολμούσαν να τομολογήσουν, διότι κάποια κρυφή συστολή — η πιστή συντρόφισσα των πρώτων εντυπώσεων των νεαρών ψυχών

— δεν άφινε τα καρδίας των να το εκφράσουν.

Απορούσαν, διότι η φύσις τις εφαίνετο πιο ωραία, αφότου ήρχισαν να την θαυμάζουν μαζί. Τα άνθη ήταν πιο όμορφα, αφότου τα έκοπτον η μια για την άλλη.

Ευρισκόμεναι εις ευδαιμονίαν για την αμοιβαίαν των φιλίαν παρεδίδοντο με ευφροσύνην εις το αίσθημα το οποίον τας ετραβούσε συναλλήλως. Ωστόσο δεν εγνώριζον καν την πηγήν της ευτυχίας των αυτής.

Εις τας απαλάς και αδόλους εκείνας ψυχάς η καθαρά και άκακη φιλία είχε συνάμα τας στενοχωρίας και τα θέλγητρα νεογεννήτου έρωτος.

Αυτές αι αναμνήσεις ήρθαν επανωτές εις τον νουν της Μαλβίνας και καθεμία των έφερνε δυνατούς παλμούς στην καρδία της.

— Ω πρώτη εποχή της ζωής! εφώναξε κλαίουσα, εποχή μαγική! πέρασες τόσο γρήγορα και άφισες πόθους αιωνίους! Πόσα ίχνη βαθιά χαραγμένα στη μνήμη μου άφησε το πέρασμά σου!

Ενώ εμονολογούσεν έτσι η Μαλβίνα, έξαφνα άνοιξε η θύρα και παρουσιάσθη ο κ. Πρίορ με μερικά βιβλία στα χέρια.

Άμα είδε την Μαλβίναν, την εχαιρέτισε με σεβασμόν και τραβήχτηκε πίσω να φύγη. Αλλά εκείνη εσηκώθη και του έκαμε σημείον να σταθή.

— Μην ταράττεσθε, κύριε, του είπε με μαλακή φωνή, εγώ αναχωρώ.

Αλλ' ο κ. Πρίορ, άμα την είδε έτσι να περνά με το κεφάλι σκυμμένο, εσύμπλεξε τα χέρια του και ανεφώνησε.

— Αλλά, Θεέ μου, πώς παιδεύεις τέτοια σου πλάσματα, και οι κακοί ευτυχούν και απολαύουν αγαθά περισσότερα από όσα επεθύμησαν!

— Η φωνή αυτή έκαμε βαθειά εντύπωση εις την ψυχή της Μαλβίνας· εγύρισε λοιπόν προς τον κ. Πρίορ με τα μάτια δακρυσμένα ακόμη και είπε:

— Ναι αλήθεια, πολύ σκληρά τιμωρήθηκα. Και εζούσα αθώα και δεν ήμουν άξια τόσης τιμωρίας.

— Μη παραπονείσθε κατά του Θεού, είπεν ο κ. Πρίορ. Έλθετε πλησίον του και θα σας δεχθή· παρακαλέσετέ τον και θα σας ακούση. Προσέρχεται εις τας ταπεινάς καρδίας και δεν αποστρέφει το πρόσωπόν του, όταν ακούη τη φωνή του θλιμμένου.

— Είσθε, κύριε, αγαθός και εύσπλαχνος, καθώς βλέπω, και στήριγμα των θλιβομένων, καθώς απαιτεί το σχήμα σας.

— Αι! απεκρίθη εκείνος, αν μπορούσα νάχω την ελπίδα πως θα είμαι ικανός να φέρω κάποια παρηγοριά στην ψυχή σας, από σήμερα θα θεωρώ τον εαυτό μου πολύ ευτυχή.

— Είμαι, κύριε, ένα ελάχιστο μέλος του ποιμνίου, που είναι εμπιστευμένον εις την επιστασίαν σας. Δέχομαι ευγνωμώνως την πνευματική σας βοήθεια. Τσως με διδάξετε να υποφέρω τον θάνατον, που με άφισε μόνην εις τον κόσμον.

— Αυτή τη βοήθεια μην τη ζητάτε από μένα, αλλά από την υψηλήν ιδέαν, που παρηγόρησε όλους τους ανθρώπους όλων των αιώνων· από την ελπίδα, λέγω, της αθανασίας, η οποία είναι σαν άγκυρα της ψυχής μέσα σαυτό το πέλαγος, όπου κάθε λίγο προσβαλλόμεθα από τα άγρια κύματα των παθών.

Ο θάνατος άλλο δεν είναι παρά η έξοδος της ψυχής από το γνήσιον σκήνωμα. Αποσπάσατε τα βλέμματά σας από την γην και υψώσατέ τα προς την αχειροποίητον εκείνην κατοικίαν, που υπάρχει προ αιώνων. Εκεί αναζητήσατε την φίλην σας και θα την εύρετε.

— Αισθάνομαι κάποια ανακούφιση από τους λόγους σας, είπε η Μαλβίνα. Ποτέ δεν αμφέβαλλα ότι ο Θεός δεν θα μας έκαμνε βέβαια δυστυχείς, αν ήθελε μας πλάσει θνητούς. Το πιστεύω περισσότερο τώρα που μου το λέτε σεις και σας γνωρίζω χάρη για τούτο.

Η Μαλβίνα ήτο πολύ ευχαριστημένη, διότι ηύρε άνθρωπον με τον οποίον συνεννοείτο τόσο καλά. Πολλήν παρηγορίαν ελπίζουσα από την συναναστροφήν του κατέβη πρόθυμα εις το γεύμα.

Όταν εμβήκεν εις την αίθουσαν, ηύρε την κ. Μέλμορ να καταγίνεται με το κέντημά της, και την θυγατέρα της να διαβάζη κάποιο φυλλάδιο.

Άμα είδε αυτή την Μαλβίναν να εμβαίνη άφισε αποτόμως το βιβλίον.

— Θα ημπορέσης, Κίττη μου, της είπε η μητέρα της να διηγηθής εις την κυρίαν αυτό που σου παρήγγειλε ναναγνώσης η κ. Μπιρτών.

— Μάλιστα, απεκρίθη η νέα, και αν η κυρία Μπιρτών εφέρετο προς τους άλλους, όπως επιθυμεί να φέρωνται προς εκείνην οι άλλοι, αναμφιβόλως έπρεπε νακούσω από το στόμα της κανέναν έπαινον. Μα όταν θέλη κανείς μόνος ο ίδιος να επαινήται, βέβαια δεν του πάει να επαινέσῃ και άλλον.

— Τι λες, παιδί μου! είπε η μητέρα, λησμονείς για ποιαν ομιλείς και εμπρός εις ποιάν ομιλείς;

— Αλήθεια, μαμά, δεν ξαίρω πώς μπορεί κανείς να βιάζη τον εαυτό του και να στεναχορείται! Ως για μένα τόσο πολύ βαρέθηκα την εδώ ζωή κιαυτά τα διαβάσματα, ώστε δεν μπορώ πια να το κρύβω.

— Και γιατί να το κρύβετε; είπε η Μαλβίνα, οι διασκεδάσεις και η ευθυμία είναι τα χαρακτηριστικά της ηλικίας σας, και δεν νομίζω να πορή για τούτο η κ. Μπιρτών. Είναι αρκετά λογική.

— Να απορή, λέτε; Αν ήταν μόνον αυτό, λίγο θα μέμελε. Πώς μπορεί να μου συγχωρέση το ασυγχώρετο αμάρτημα, ότι δεν μένω ευχαριστημένη στο σπίτι της! Έπειτα, ξαίρω κεγώ . . . είναι όχι λίγο προδιατεθειμένη να θυμώνη εναντίον μου παραλόγως, γιατί έξαφνα ο σερ Έδμον Σέυμουρ έδειξε κατά το τελευταίο του ταξίδι κάποια κλίση προς εμένα.

Βέβαια και δεν το νομίζω σπουδαίο πράμα του σερ Έδμον αυτήν την προτίμησιν, γιατί ξαίρω τι άστατος είναι. Ξαίρω πως σε χίλιες άλλες λέει τα ίδια που είπε και σε μένα. Μα κιαλλιώς να ήτανε (που μπορεί να είναι κιόλας), αναμφιβόλως η κ. Μπιρτών θα αναγκάσει τον ανεψιό της να πάρη γυναίκα της δικής της εκλογής. Ούτε πρέπει να ελπίζω, μητέρα, την προίκα που έταξε σεμένα, παρά μόνον αν στρέξω να υπανδρευθώ κατά τη δική της αρέσκεια και όχι κατά τη δική μου.

Η κόρη βέβαια δεν είχε σκοπό να σταθή έως εδώ, αλλά η μητέρα πρόλαβε και έκοψε τη φόρα της.

— Σώπα, Κίττη, της είπε με τόνον εμφαντικόν μάλλον, παρά ωργισμένον. Μάθε να σέβεσαι τη γενναία γυναίκα που μας φιλοξενεί στο σπίτι της.

— Ω, Θεέ μου, τώρα σου ήρθε η ευσυνειδησία! είπε προπετώς η νέα· δεν

σάκουσα τάχα χιλιάδες φορές να την κακολογής χειρότερα από μένα!

— Μπορεί, είπε στενοχωρημένη η κ. Μέλμορ, αλλά ξαίρω τουλάχιστον με ποιον ομιλώ.

— Ελπίζω, κυρίες μου, είπε σοβαρά η Μαλβίνα, ότι δεν με παίρνετε ικανήν να τα επαναλάβω όσα ακούω. Ίσως αυτά με κινούν εις απορίαν, αλλά τύποτε περισσότερο, και μένετε ήσυχες.

— Δεν αμφιβάλλω γιαυτό το πράμα, απεκρίθη η κ. Μέλμορ πραϋνομένη.

Κυρία προικισμένη με τόσες αρετές δεν εκστομίζει βέβαια ότι δεν πρέπει.

Αλλά επιπλήττω την κόρην μου, γιατί μιλεί με την ίδια ελευθεροστομία μπροστά σε όποιον τύχη. Εννοείται, κυρία, με πόση φρόνηση πρέπει κανείς να εκφράζεται για κείνους από τους οποίους κρέμονται όλες οι ελπίδες της υπάρξεώς του.

— Όχι, κυρία μου, εγώ δεν τα παίρνω έτσι τα πράγματα, απεκρίθη ολίγον ξηρά η Μαλβίνα, και μάλιστα φρονώ ότι ή δεν πρέπει να δεχόμαστε τίποτε από ανθρώπους που δεν μπορούμε να τους αγαπούμε, ή αλλιώς δεν έχουμε κανένα δίκαιο να παραπονιούμαστε εναντίον των.

Πριν προφθάση να ποκριθή η κ. Μέλμορ, εμβήκε η κ. Μπιρτών.

— Καλημέρα, φίλη τατές μου, τις λέγει, χαίρω από καρδίας, που σας βλέπω μαζί· λυπούμαι για τας στιγμάς που έχασα μακράν από τη συναναστροφή σας, αλλά τουλάχιστο με είχετε εις τον νουν σας; με ενθυμήθητε καθόλου;

— Και υπάρχει αμφιβολία; απεκρίθη η κ. Μέλμορ μαλακύνουσα την φωνήν της, δεν είσθε σεις εδώ η ψυχή όλων;

Οι κολακευτικοί αυτοί λόγοι έγιναν δεκτοί με κομψόν μειδίαμα της κ. Μπιρτών, αλλά και με περιφρονητικό βλέμμα της Μαλβίνας.

Εν τούτοις εισήλθε ο κ. Πρίορ φέρων υπό την μασχάλην σωρόν από χαρτιά.

— Τι καλά μας φέρνετε, κ. Πρίορ; ερώτησε η κ. Μπιρτών.

— Τα ποιήματα του Οσσιανού. Όσα δηλαδή εμπόρεσα να συνάξω.

— Ουφ! διέκοψεν η Κίττη. Τι υπομονή να κάθεται κανείς να γράφη τέτοιες ελεεινές ψαλμωδίες!

— Και πόση πάλιν η δική σας η τόλμη, να ονομάζετε έτσι τα πλήρη ύψους αυτά ποιήματα, με τα οποία ο Οσσιανός απεθανατίσθη! εφώναξεν ο κ. Πρίορ· εις τον τόπον αυτόν, όπου εγεννήθη ο αξιοθαύμαστος αυτός άνθρωπος, ανάμεσα σαυτά τα βουνά τα οποία και όταν θα τα καταστρέψῃ ο πανδαμάτωρ χρόνος θα μείνουν αιωνίως περίφημα δια την μεγαλοφυίαν εκείνου! Επάνω στο ιστορικό αυτό έδαφος της παλαιάς Καληδονίας τολμάς να αμφισβητήσεις την δόξαν του Φιγκαλίδη; Δεν φοβάσαι;

— Μήπως ο δαίμονας των βουνών καβάλλα σε νεφελώδη ίππον με διατρυπήση με την ομιχλώδη του λόγχην; απεκρίθη με χαμόγελα η Κίττη. Όχι μα την αλήθεια εγώ δεν φοβούμαι και όταν ακόμα, κ. Πρίορ, νυχτώνη κι αρχίζουν οι άνεμοι να σφυρίζουν μέσ' στο δάσος και να νυψώνωνται της λίμνης αι αναθυμιάσεις και να ρυάζονται τα σκυλιά εδώ γύρο, πάλι δεν θα με τρομάξη η οργή του Οσσιανού σας.

— Κίττη, είπε η κ. Μπιρτών υπερηφάνως, για να κρίνη κανείς τέτοιο έργο πρέπει να είναι εις θέσιν να εννοήσῃ το κάλλος του ή τουλάχιστον κάτι να έχη διαβάσει περί αυτού.

Η Κίττη έσκυψε προς την Μαλβίνα και της εψιθύρισε:

— Τότε λοιπόν θα κάμνη καλά να μην ομιλεί ούτε η ιδία γι' αυτόν.

Η κ. Μπιρτών δεν άκουσε βέβαια, αλλ' εταράχθη διά τον αλλόκοτον τρόπον της.

Η κ. Μέλμορ εννοήσασα το πράγμα έσπευσε να την εξιλεώσῃ καταδικάζουσα αυτή πρώτη την κόρη της.

— Σας είπα πολλές φορές, φιλτάτη μου κυρία Μπιρτών, ότι η πολλή σας συγκατάβασις προς την Κίττη θα της κάνη κακό, αλλά ποτέ δεν θελήσατε να με ακούσετε και — μεταξύ μας ο λόγος — αν το ανθηρόν σας πρόσωπον το επέτρεπε, καθείς ήθελε απατηθεί εκ των τρόπων σας, να σας εκλάβη ως μητέρα της, τόσην στοργήν τρέφετε προς αυτήν.

Τούτο είναι το μόνον σας ελάττωμα, φιλτάτη μου, τούτο είναι το μόνο σας ελάττωμα και αφίσετέ με να σας το πω με ειλικρίνειαν, που είναι το φυσικό μου.

— Δεν εξουσιάζει κανείς την καρδιά του, αγαπητή μου, απεκρίθη η κ. Μπιρτών, υπάρχουν ψυχές, τις οποίες η πείρα δεν διορθώνει, αλλ' αιωνίως παρασύρονται από την μαλακή των διάθεσιν.

— Η κ. Σορκή γνωρίζει άραγε το έργον του Οσσιανού; ηρώτησεν ο κ. Πρίορ προσφέρων εις την Μαλβίναν τα εις χείρας του χαρτιά.

— Το διάβασα στο Γαλλικό.

— Αυτό σημαίνει πως δεν γνωρίζετε τον Οσσιανόν. Ούτε εις την μετάφρασιν καν του Μάκφερσον γνωρίζεται ο Οσσιανός, ούτε και εις αυτήν πού έχω φιλοτεχνήσει εγώ. Αν δε βαρυέστε, κυρία, τας δυσκολίας, συγχωρήστε με να σας διδάξω την Ερσική γλώσσαν. Ελπίζω με την αναγέννησιν της φύσεως κατά την προσεχή άνοιξιν να εννοείται τους απογόνους του Μόρβεν, που τραγουδούν τα κατορθώματα των προγόνων των εις την καθαρά πρωτότυπη γλώσσα τους.

Η Μαλβίνα εδέχθη με χαράν την πρότασιν του κ. Πρίορ. Τότε η κ. Μπιρτών είπε ότι ήτο πρόθυμη κεκείνη νακούσῃ μαθήματα της Ερσικής, και ώρισε μάλιστα ναρχίσουν από αύριον εις την βιβλιοθήκην.

Προς το εσπέρας η κ. Μπιρτών επήρε γράμμα και το εδιάβασε με προσοχήν και σοβαρότητα. Έρριπτε δε βλέμματα ανήσυχα στην Κίττη· η δε Μαλβίνα

καθημένη κοντά της την ήκουσε να λέγη μόνη της «Τι έρχεται πάλιν; Τι τον τραβά λοιπόν εδώ »;

Τελευταία εδίπλωσε το γράμμα λέγουσα.

- Ο Έδμον μου γράφει, ότι έρχεται σε λίγες μέρες.
- Αλήθεια! εκραύγασε με χαρά η Κίττη.
- Στοχάζομαι, της είπε με χαιρεκακίαν η κ. Μπιρτών, ότι έρχεται να με συμβουλευθή για διάφορα πράγματα αφορώντα εις το συνοικέσιόν του με την Λαίδη Σούμεριλ. Ελπίζω βέβαια, ότι υποτασσόμενος εις το θέλημά μου κατάλαβε τέλος πόσο αξιόλογος είναι αυτός ο γάμος και δεν στοχάζομαι πως θα έχη κανείς εδώ την αφροσύνη και τη ματαιοδοξία να επιχειρίση να τον μεταπείση.

Η Κίττη εκοκκίνησε και η μητέρα της την εκοίταξε με βλέμμα ανήσυχο. Συγχρόνως δε η μεν κυρία Μπιρτών εφαίνετο ταραγμένη, ο δε κ. Πρίορ ήτο παραδομένος εις σκέψεις. Μόνη η Μαλβίνα έμενε αδιάφορη εις όλα τα περί αυτήν.

Την άλλην ημέραν η Μαλβίνα, ακριβής όπως ήτο, επήγεν εις την βιβλιοθήκην διά το μάθημα, όπως το είχεν ορίσει η κ. Μπιρτών. καθώς είπαμε.

Ηύρεν εκεί τον κ. Πρίορ και περίμεναν και οι δύο την κ. Μπιρτών.

Άρχισαν λοιπόν συνδιάλεξιν τόσον σπουδαίαν και ευάρεστον, ώστε ελησμόνησαν καν νανησυχήσουν ότι εκείνη δεν ήρχετο.

Τελευταία η κ. Μπιρτών τους εμήνυσε παρακαλούσα ναναβληθή το μάθημα δι' ολίγας ημέρας, διότι εκείνην μεν την ημέραν δεν είχε καιρόν, η δε επαύριον ήτο προωρισμένη διά την επίσκεψιν των ευαγών καταστημάτων του Πύργου.

Η Μαλβίνα απεκρίθη ότι θα περιμένει. Ενώ ετοιμάζετο να εξέλθη, ο κ. Πρίορ της είπε:

- Τόσο γρήγορα φεύγετε;
- Μου φαίνεται ότι έμεινα αρκετά.

— Ισως έχετε δίκαιον, αλλ' εγώ δεν το αισθάνομαι. Οι στιγμές της παρουσίας σας μου είναι γλυκείαι ως ο ατμός της αυγής και περνούν σαν η δροσιά της.

— Σας βεβαιώνω, κύριε Πρίορ, η συναναστροφή σας μου είναι ευχάριστος και αν είναι αλήθεια ότι η εμπιστοσύνη ημπορεί να φέρη κάποιαν παρηγοριά, νομίζω ότι εις εσάς τον αξιοσέβαστον εδώ μέσα θα χρεωστώ τούτο το καλόν, ενόσω μένω εδώ.

— Επειδή γνωρίζω καλά τα πρόσωπα με τα οποία συζώμεν εδώ, δεν ημπορώ να περηφανευθώ γιαυτή την προτίμηση. Αν τώρα δι' αυτήν έχει κάποιο λόγο η συμφωνία των ιδεών μας, και όχι η σύγκρισις μεταξύ εμού και των άλλων, θα νομίζω την προτίμησιν αυτήν ως το καλύτερον δώρον του ουρανού.

Η Μαλβίνα απόρησε, γιατί δεν ημπορούσε να συμβιβάση το μετριόφρον ήθος του κ. Πρίορ με την τόσην αυταρέσκειαν και υψηλοφροσύνην, που του επεδείκνυεν ήδη.

Πριν όμως προφθάση να του αποτείνη τον λόγον ο κ. Πρίορ εμάντευσε από το πρόσωπόν της τα διανοήματά της και την επρόλαβε λέγων.

— Απορείτε, βλέπω, κυρία, διά την περιαυτολογίαν μου και είσθε έτοιμη να με κατακρίνετε ως αλαζόνα ίσως, δεν θαργήσετε όμως να εννοήσετε ότι δεν έχετε δίκαιον.

Η Μαλβίνα εξεπλάγη ακόμη περισσότερον, διότι ο κ. Πρίορ κατέκρινε έτσι βέβαια την κ. Μπιρτών, ενώ έπρεπε να την θεωρή ευεργέτιδα και να την ευγνωμονή. Δεν ήξαιρε λοιπόν τι να συμπεράνη για τον χαρακτήρα του κεκινδύνευε να τον εκλάβη ως ανάξιον διά κάθε υπόληψίν της· εκείνος εννοήσας την ταραχήν της, της είπε:

— Για όνομα του Θεού, αναβάλετε την γνώμη σας και μην καταχράσθε την δύναμη της επιβολής που ελάβατε παραδόξως επάνω μου. Δεν πρέπει να με κρίνετε με αυστηρότητα. Δεν ξαίρω πώς, μυστικά τα οποία επίμονες εξετάσεις των φίλων μου δεν ημπόρεσαν ποτέ να κάμουν να εξέλθουν από τα χείλη μου, τώρα συμβαίνει νανακαλύπτωνται ενώπιόν σας χωρίς να το απαιτήσετε. Αυτό τώρα, αν είναι σφάλμα, σας βεβαιώνω δεν είναι δικό μου. Άλλα πεισθήτε ότι κανείς άλλος δεν θα με κατηγορήση για τέτοιο πράμα, διότι όποιος υπέστη άπαξ την επίδρασιν του βλέμματός σας δεν κινδυνεύει να πάθη το αυτό και από άλλον.

— Όσον αδύνατη και αν είναι η απολογία σας, κύριέ μου, απεκρίθη η Μαλβίνα, εγώ ίσως δεν έχω δίκαιον να την κατακρίνω. Δεν θα έχω βέβαια την δύναμιν να σας μεμφθώ διά την προς εμέ εμπιστοσύνην σας.

Αλλά τι ωφελεί και αν μείνετε ανέλεγκτος από μένα. Είναι δυνατό να μη σας ελέγξῃ η συνείδησίς σας: Την φιλάνθρωπη κυρία Μπιρτών, που ευεργετεί όποιον την πλησιάζει, την κατηγορείται υπούλως. Εκείνην που άφισε τας διασκεδάσεις και τας κοσμικάς απολαύσεις και ήλθε εδώ, να σκορπίση τα αγαθά της προς περίθαλψιν των δυστυχών κατοίκων του αγρίου αυτού τόπου! Είναι αλήθεια πως εγώ δεν της φέρνομαι με το θάρρος που έπρεπε να μου δίνη η φιλία την οποίαν μου δείχνει αυτή, αλλά πιστεύσατέ με, αυτό το αποδίδω εις το διάστημα που μας αποχωρίζει και όχι εις την αιτία που υποθέτετε εσείς.

— Έξοχη νέα! είπε ο κ. Πρίορ, κένα δάκρυο έλαμψε στα μάτια του. Θα δεχόμουνα πώς είμαι γελασμένος, αν η κ. Μπιρτών δεν απέδιδε το περίλυπο ήθος σας στην επιθυμία σας να ελκύσετε, λέγει, την προσοχήν των άλλων. Εκ των ιδίων κρίνουσα και τα των άλλων συναισθήματα.

— Φθάνει, είπε η Μαλβίνα και σηκώθηκε. Δεν ξαίρω τα αίτια των προκαταλήψεών σας, αλλά νομίζω ότι γίνομαι συνένοχός των, αν σας ακροασθώ περισσότερον. Επιτρέψατέ μου να σας πω ότι ενόσω βλέπω τις καλωσύνες που κάμνει η κ. Μπιρτών προς τους τριγυρινούς της και προς τον κατήγορόν της, το θεωρώ παραλογισμόν μου να την κατακρίνω.

— Οχι δεν είμαι αχάριστος, απεκρίθη σοβαρά ο κ. Πρίορ, ούτε και αυστηρός κριτής. Άμα κάμετε καλύτερα τας παρατηρήσεις σας, ίσως με δικαιώσετε, και τότε θα μετανοήσετε για την πικρή την επίπληξη που μου κάματε σήμερα.

Και εβγήκε περίλυπος.

Η Μαλβίνα έμεινε συγχισμένη· όσον άδικο και αν είχε ο κ. Πρίορ, αλλά η λύπη του προσώπου του, εφαίνετο ειλικρινής. Πρώτη φορά η Μαλβίνα έτυχε να λυπήση άνθρωπον, και γιαυτό αισθάνθηκε βάρος στην καρδιά της. Επροσπάθησε κατόπιν με λόγια γεμάτα από γλύκα να κάμη τον κ. Πρίορ να λησμονήση την πρωινήν πικρίαν.

Αλλ' εκείνος μόλις της απεκρίνετο εφαίνετο συλλογισμένος και έμφροντις και πολύ νωρίς ετραβήχθη εις τον κοιτώνα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑΤΑ.

Την άλλη μέρα η Μαλβίνα επήγε μαζί με την εξαδέλφη της και τον κ. Πρίορ να επισκεφθή το νοσοκομείον, το σχολείον, και το σιδηρουργείον· πήρε μαζί της και την Φανήν, για να προετοιμάσῃ την απλή ψυχή του παιδιού στο γλυκύ συναίσθημα της συμπαθείας.

Τάξις και καθαριότης υπήρχεν αρκετή, αλλ' η Μαλβίνα παρετήρησε με απορίαν ότι η παρουσία της κ. Μπιρτών όχι μόνο δεν επροξενούσε χαράν, αλλά μάλιστα ενέπνεε φόβον. Όλοι την εχαίρετούσαν με σεβασμόν, αλλά δεν εφαίνοντο ευγνωμονούντες· τα πρόσωπα των δυστυχών είχαν μάλλον την φιλίαν του επικαλουμένου, παρά την φαιδρότητα του ευεργετούμενου.

Επίσης η κ. Μπιρτών εφαίνετο αδιάφορος εις το μέσον των ασθενών, αν τους ερωτούσε κάτι, ήτο μάλλον να τους ενθυμίσῃ ποία ήτο, παρά διότι εφρόντιζε δι' αυτούς και τις περισσότερες φορές δεν επερίμενε την απάντησίν των, ή την άκουε χωρίς να προσέχῃ καθόλου.

Κανείς δεν ετόλμησε να γογγύσῃ ή να διηγηθή τα όσα υποφέρει, διότι εκείνη δεν ήτο διατεθειμένη να λυπηθή.

Και με τον τρόπον αυτόν περιήλθε γρήγορα γρήγορα όλους τους κοιτώνας των αρρώστων, αλλ' ενώ ετοιμάζετο ναναχωρήσῃ εγύρισε και είδε την Μαλβίναν στεκομένην παρά την κλίνην μιας άρρωστης ελεεινής, η οποία ηγωνίζετο διά σχημάτων να εκφράσῃ τους πόνους της.

Η Μαλβίνα δεν εγνώριζε την γλώσσαν των ορεινών κατοίκων της Σκωτίας, αλλά το πρόσωπόν της είχε χαρακτήρα τόσον ευνοϊκόν, η φωνή της ήτο τόσον γλυκειά, το βλέμμα της τόσο συμπαθητικό, ώστε καθείς έπαιρνε θάρρος κοντά της και έβλεπε δια των οφθαλμών ό,τι αυτή έλεγε διά των χειλέων.

Η κ. Μπιρτών εγύρισε με βία και βλέπουσα ότι η Μαλβίνα έδιδε χρήματα στην δυστυχή γυναίκα, εφώναξε με θυμόν.

— Εξαδέλφη, στον κάθε δυστυχή που φιλοξενούμεν εδώ, παρέχεται αρκετή δόσις για όλα τα χρειαζόμενα εις αυτούς, δεν υπάρχει ανάγκη από ξένα ελέη, έπειτα όταν δίδετε εις τον ένα, θα θέλουν και οι άλλοι.

— Η ταλαίπωρη αυτή γυναικούλα μου εφάνη ότι πάσχει περισσότερο από τας άλλας. Ήγωνίσθη να μου παραστήσῃ τον πόνο της κεγώ θέλησα να την παρηγορήσω. Αν υπάρχουν και άλλοι τόσον άξιοι ελέους, εύκολα είναι να παρηγορηθούν κατά τον ίδιον τρόπον.

— Πρέπει να γνωρίζετε, εξαδέλφη, ότι όσους ξένους έμβασα εδώ, κανείς από αυτούς δεν ενόμισε σωστό νακολουθήσῃ την προαίρεση του, μήτε να παραβή τους κανόνας που έχω βάλει, προτού να ζητήσῃ τη συγκατάθεσή μου.

— Σας βεβαιώνω, ενόμισα την πράξη μου σύμφωνη με την προαίρεσίν σας και δεν υποψιαζόμην ότι θα υπήρχε ανάγκη αδείας για να δώσω μια μικρή βοήθεια.

Η δυστυχισμένη η γυναικούλα εκατάλαβεν ότι η κ. Μπιρτών εμάλωνε την εξαδέλφην της διά το αργύριον, που της έδωσε, και θέλησε να το επιστρέψη.

— Όχι, είπε η Μαλβίνα, δεν πρέπει να το πάρω πίσω και ελπίζω ότι μέσα εις οίκον αφιερωμένον διά ευεργεσίαν δεν θα μου απαγορευθή να βοηθήσω άνθρωπον δυστυχή.

Η κ. Μπιρτών ησθάνθη όλην την καυστικότητα των λόγων τούτων και χωρίς να ποκριθή τίποτε έβγαλε από το βαλάντιόν της και έδωκε στην άρρωστη το διπλόν απ' ό, τι της είχε δώσει η Μαλβίνα αλλ' αυτό ήτο από κενοδοξίαν, ενώ της Μαλβίνας ήτο από καλωσύνην και οι άρρωστοι τα εξετίμησαν καθ' εαυτούς όπως έπρεπε. Η γυναικούλα επροτιμούσε κ' ένα γλυκό βλέμμα της Μαλβίνας απέναντι όλων όσα της έδωσε η κ. Μπιρτών.

Καθ' όλην την διάρκειαν της περαιτέρω επισκέψεως η Μαλβίνα ησθάνετο συμπάθειαν ανάλογον προς την εκ του προσώπου του ασθενούς προκαλουμένην.

Όταν εμβήκαν εις το σχολείον, αφήσασα την κ. Μπιρτών να συνωμιλεί με τον σχολάρχην επήγεν εις τον κήπον, όπου ηύρε πολλά κοριτσάκια καθήμενα εις κύκλον, το δε μεγαλύρον εστέκετο όρθια στη μέση του κύκλου και τραγουδούσε.

Η Μαλβίνα επλησίασε και πριν προφθάσουν νανησυχήσουν εκείνα, τους έκαμε νεύμα να εξακολουθήσουν το παιχνίδι των. Αν και εθορυβήθησαν κατ' αρχάς, αλλ' ο τρόπος της τα ενεθάρρυνε και πάλιν. Η μικρή τραγουδίστρα πήρε με αθώα τόλμη το χέρι της και της επρότεινε να καθίσῃ. Η Μαλβίνα εδέχθη προθύμως. Πήρε το κοριτσάκι στα γόνατά της και το ερώτησε πώς αυτό έμαθε να ομιλή τόσο καλά τα Αγγλικά, ενώ τα άλλα ούτε τα καταλάβαιναν.

- Μου τα διδάσκει ο νουνός μου, κυρία όταν είν' εδώ. Όταν πάλε λείπει, πληρώνει διδάσκαλον και με γυμνάζει να τα ομιλώ.
- Ποιός είναι ο νουνός σου, παιδί μου;
- Ο Σερ Έδμον Σέυμουρ, κυρία. Εκείνος μου έχει χαρίσει και τα καλά τα ρούχα που βάζω την Κυριακή. Κιόποτε έρθει μου φέρνει πάντα ένα δώρο.
- Και δε ζηλεύουν οι συμμαθήτριες σου όταν δίδη μονάχα σε σένα;
- Α! Καμιάν δεν αφίνη παραπονεμένη. Το μαντήλι της Πεγγής, την μπλούζα της Μόλας, το ψαλίδι της Σουκής, όλα εκείνος τ' αγόρασε.
- Αφού έχεις τέτοιον καλό νουνό, φαντάζομαι πόσο θα τον αγαπάς;
- Ω πολύ, κυρία, πολύ! Και τότε μόνο ευχαριστούμαι, όταν είν' εδώ και τον βλέπω. Πάντοτε με παίρνει εκείνος στα γόνατά του, έτσι που μέχετε τώρα εσείς. Όλοι ευτυχούμε, όταν είν' εδώ εκείνος.
- Αλήθεια λέει το κοριτσάκι, είπε ο κ. Πρίορ στεκόμενος πίσω από την Μαλβίναν. Ο σερ Έδμον έχει μεν μεγάλας κακοηθείας, αλλά είναι πλουσιοπάροχος εις ελέη τω όντι. Αν έλειπαν αι δωρεαί του, τα πτωχά αυτά καθιδρύματα θα ήσαν εις μεγάλην πτωχίαν.

Έξαφνα εφάνη η κ. Μπιρτών ερχομένη προς την εξαδέλφην της και εφώναξε:

- Μια ώρα σας περιμένω!

Άμα την είδαν τα παιδιά επέταξαν ως σύννεφο πουλιών. Μόνο εκείνο που εκάθητο κοντά εις την Μαλβίναν καθόλου δεν εκινήθηκε· έμεινε εκεί ως εις άσυλον. Η κ. Μπιρτών απόρησε για το θάρρος του μικρού κοριτσιού και το τράβηξε κακότροπα από το χέρι.

- Πήγαινε! ο διδάσκαλός σας περιμένει.

Το κοριτσάκι σηκώθηκε περίλυπο, πήρε το χέρι της Μαλβίνας κιαφού το φίλησε από καρδιάς, ανεχώρησε προς τα επίλοιπα. Η Φανή έτρεξε κατόπιν του να το γυρίση πίσω μα εκείνο εδίσταζε.

Η κ. Μπιρτών μη δυναμένη να κρατήση τον θυμόν της είπε:

— Εξαδέλφη, κράξετε, σας παρακαλώ την Φανή. Κιάν θέλετε να μακούσετε, μην της δίδετε το παράδειγμα να πασχολή τα παιδιά από τα μαθήματά τους.

Αν ήταν ο λόγος για να υπερασπίσῃ άλλον η Μαλβίνα ήξαιρε να περιστέλλη τον πειράζοντα με ετοιμολόγους απαντήσεις και καυστικάς πολλάκις. Άλλ' όταν επρόκειτο διά τον εαυτόν της, η πολλή της καλωσύνη την απέτρεπε από δριμείας απαντήσεις.

Ωστόσο είπε:

— Μη φοβείσθε, εξαδέλφη, δεν δίνω εγώ τέτοιο παράδειγμα στη Φανή. Το εναντίον μάλιστα στοχάζομαι ότι, όταν εμβαίνω εδώ και ανακατώνομαι εις τας ακάκους διασκεδάσεις των παιδιών, θα της μάθω να τα κάμνη προθυμότερα πηγαίνουσα αυτή πρώτη από τα παιγνίδια στη σπουδή.

Άφησαν τέλος το σχολείο και πήγαν στο σιδηρουργείο. Εδώ η κ. Μπιρτών ηύρε και πάλι νέαν αφορμή να μεμφθή την Μαλβίναν, διότι εξήταζε το κάθε τι με προσοχήν, και με διερμηνέα τον κ. Πρίορ έκαμνε προς τον κάθε σιδηρουργόν φιλάνθρωπα ερωτήματα, των οποίων την χάριν έτι περισσότερον ηύξανε η ομορφιά της και οι ευγενείς τρόποι της. Ρωτούσε τα ονόματά τους, την κατάστασή τους, πόσα παιδιά είχεν ο καθένας τους και πώς εκυβερνούσε το σπίτι του. Εκεί μέσα στην κάμινο την φλογερή, μέσα σε μαυρισμένους ανθρώπους ενδυμένους με κουρέλια αυτή εφαίνετο ως άγγελος που κατέβη από τον ουρανό. Τουλάχιστον εκείνοι ως τοιαύτην την εξέλαβαν και με μεγάλην συγκίνησιν εμαζεύοντο γύρο της και εθαύμαζαν ότι καταδέχεται να τους αποτείνει τέτοιες ερωτήσεις. Ο άνθρωπος των μερών εκείνων, επειδή έχει την συνείδησιν, ότι τον θεωρούν ημιάγριον αισθάνεται μεγάλην ευχαρίστησιν, όταν βλέπη ότι τον λογαριάζουν ως άνθρωπον. Η Μαλβίνα συνομιλούσα μαζί τους και δείχνουσα ότι θεωρεί τον εαυτόν της εκ του αυτού είδους με εκείνους, ύψωνε τας ψυχάς των και τους ηύφραινε πολύ περισσότερο από όλο το χρυσάφι της κ. Μπιρτών.

— Έτσι λοιπόν, έλεγε μέσα του ο κ. Πρίορ, η φιλαυτία σκορπίζει τα πλούτη απερίσκεπτα, αλλ' η αρετή μόνη γνωρίζει να τα χαρίζη. Η φιλαυτία κάμνει το καλό, όταν την έχει βοηθήσει η τύχη, η αρετή εντός της ευρίσκει όλα τα μέσα διά την αγαθοποιίαν. Εκείνη τίποτε άλλο δεν έχει να δώσῃ προς ανακούφισιν των δυστυχών παρά χρυσάφι, αυτή τους παρηγορεί πολύ περισσότερο με τον καλό τρόπο της. Οι ευεργεσίες της φιλαυτίας κάμνουν την ευγνωμοσύνη βαρειά αλυσσίδα, αλλά οι καλωσύνες της αρετής, την κάμνουν γλυκύτατον δεσμόν αγάπης.

Αυτά συλλογιζόμενος ο κ. Πρίορ έρρηχνε προς την Μαλβίναν βλέμματα θαυμασμού και σεβασμού. Και όταν εγύρισε το πρόσωπόν της αλλού, αυτός έγειρε και φίλησε το ρούχο της με δάκρυα στα μάτια.

Αλλά η ζήλια δεν κοιμάται. Η κ. Μπιρτών, η οποία προ πολλού εβασανίζετο βλέπουσα πόσην δύναμην αποκτούσεν η Μαλβίνα επάνω εις τας καρδίας των περί αυτήν, παρετήρησε από μακράν το κίνημα του κ. Πρίορ και τούτο έτι περισσότερον την εθύμωσεν εναντίον της.

— Έλα, ωραία μου εξαδέλφη, της είπε με κάποιαν ειρωνείαν, καιρός είναι να φύγωμε πλέον. Οι στιγμές αυτών των εργατών είναι πολύτιμες κεμείς τους εκάμαμε να χάσουν αρκετές. Όταν ομιλούν για το έργο τους αναγκάζονται να το διακόπτουν και η ματαία για τον τρόπο της ζωής τους πολυπραγμοσύνη μας δεν τους παρέχει βέβαια τα χρειαζόμενα για τη ζωή αυτή.

Και βγήκε έξω χωρίς να περιμένη απάντηση. Η Μαλβίνα έπεσε κατόπι της, αλλά δεν ημπόρεσε να τη φθάσῃ, διότι προχωρούσε με μεγάλη γρηγοράδα.

Εν τω μεταξύ την επλησίασεν ο κ. Πρίορ και της είπε σιγά:

— Άραγε με θεωρή ακόμη άδικον η κ. Σορκή; Δεν άρχισε τάχα να θεωρή ολίγον ορθήν την κρίσιν μου;

Η Μαλβίνα τον ατένισε σιωπηλή και ο κ. Πρίορ αρκέσθη εις τούτο σεβόμενος την επιείκειαν και την ευσυνειδησίαν της θαυμασίας αυτής γυναικός.

Κατά το γεύμα η κ. Μπιρτών δεν έπαυσε να περιγελά εκείνους που στολίζονται με το πρόσχημα της λύπης για να γίνουν περισπούδαστοι, και προσποιούμενοι φιλανθρωπίαν κατορθώνουν να τους θαυμάζη ο κόσμος.

Τέτοιος ονειδισμός, τόσο αταίριαστος και άκαιρος ήτο διά την Μαλβίναν, ώστε η καλή γυναίκα δεν υποψιάστηκε ότι εις αυτήν απετείνετο. Αλλά ο κ. Πρίορ εκατάλαβε για ποιον ήταν το κτύπημα και δεν ημπόρεσε να κρατήσῃ την αγανάκτησίν του.

— Υπάρχουν λύπες, κυρία μου, είπε, τόσον αληθινές, υπάρχει φιλανθρωπία τόσον θελκτική, ώστε είναι αδύνατο να διαφεύγουν την προσοχήν και του μάλλον απλοϊκού. Και αν παρατηρήσῃ κανείς τους ανθρώπους από κοντά, θα αντιληφθή ότι αι φυσικαί της καρδιάς εκδηλώσεις ποτέ δεν θεωρούνται ψεύτικες από κανένα, παρά μόνον από εκείνους, που είναι επιτήδειοι να τας υποκρίνωνται.

Η κ. Μπιρτών αποσβολώθηκε από τους λόγους αυτούς, πρώτην φοράν, άκουε τέτοια από το στόμα του κ. Πρίορ. Το πώς διετέθη είναι πράγμα που δεν εκφράζεται και μόνο η συνέχεια της διηγήσεώς μας, όπου θα εξελίχθη ο χαρακτήρ της, θα μας δώση να το εννοήσωμεν.

Και η Μαλβίνα απόρησε για την απάντησιν του κ. Πρίορ και χωρίς να υποπτεύεται καθόλου την κρυφήν της αιτίαν του είπε σοβαρά.

— Η ώρα αυτή, κ. Πρίορ είναι όλως διόλου ακατάλληλη να υποστηρίζετε αυτήν τη γνώμη. Έν μόνον παράδειγμα αρκεί να την ανατρέψη πρόρριζα.

Και υπέδειξεν ως τοιούτον με τρόπον την κ. Μπιρτών. Και την έβλεπε με τόσο απαλόν και συμπαθητικόν βλέμμα, ώστε εφαίνετο ότι ήθελε να επανορθώσῃ την αδικίαν του κ. Πρίορ.

Ο κ. Πρίορ αν και ελυπήθη, διότι η Μαλβίνα τον είχε όχι εις την υπόληψιν που του έπρεπε, συνεκινήθη διά την αγνότητα του χαρακτήρος της και παρωρμήθη εις περισσοτέραν δι' αυτήν αγάπην.

Αλλ' η κ. Μπιρτών ησθάνθη ότι δυσκολώτερον της ήταν να συγχωρήσῃ την Μαλβίναν, παρά τον κ. Πρίορ. Αυτός την παρώργισεν, αλλ' εκείνη την εταπείνωσε.

Μικρά σιωπή διαδέχθη τους τελευταίους λόγους της Μαλβίνας. Η σιωπή βάσταξε αρκετά και έγινε πολύ οχληρά. Καθένας εφαίνετο ότι εφοβείτο να ομιλήσῃ. Μόνον η Κίττη ολίγον εκατάλαβε τα λεχθέντα και ολιγώτερον εφόροντιζε δι' αυτά. Αλλά η κ. Μέλμορ ηγωνίζετο να μαντεύσῃ από τα μάτια της κ. Μπιρτών τι έπρεπε να πη διά να την καταπραΰνη. Είχε την συναίσθησιν ότι

αυτή δεν ήτο η αιτία της δυσαρεσκείας της, αλλά την εφοβείτο και δεν ετολμούσε να νοίξη το στόμα της, μήπως στρέψη εναντίον της τον θυμόν της.

Αντίχησε τότε ο κώδων του προαυλίου, η κ. Μπιρτών ενέτεινε το αυτί της με κάποιαν ανησυχίαν. Ήκουσθη εις την αυλήν κρότος ίππων και αμαξών.

— Είναι βέβαια ο σερ Έδμον Σέυμουρ, είπε η Κίττη κοκκινίζουσα και έτρεξεν εις το παράθυρον.

— Κιάν είναι ο Έδμον, Κίττη αρμόζει, σε σένα να τρέξης να τον προϋπαντήσῃς; της είπε με έκπληξιν η κ. Μπιρτών.

— Κάθισε στη θέση σου, Κίττη, επρόσθεσεν η μητέρα της χαίρουσα, διότι ηύρε τελοσπάντων τι να πη για να ευχαριστήση την κ. Μπιρτών.

Εν τω μεταξύ ήλθε ένας υπηρέτης και ανήγγειλε τον ερχομόν του κ. Έδμον Σέυμουρ. Το γεύμα ήδη είχε τελειώσει. Η Μαλβίνα εσηκώθη και εζήτησε την άδειαν να αναβή στο διαμέρισμά της. Η κ. Μπιρτών συγκατάνευσε με προθυμίαν και της έδειξεν ήθος χαριέστατον, μη συμβιβαζόμενον προς τα προ ολίγου συμβάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας ενώ η Μαλβίνα ετοιμάζετο να καταβή, βλέπει εμπρός της την κ. Μπιρτών.

— Αγαπητή μου εξαδέλφη, της λέγει με προσποιητή γλύκα· από την βίαν με την οποίαν σήμερα εφύγατε από το τραπέζι μόλις εμάθατε τον ερχομόν του Έδμον, καταλαβαίνω πόσον στενοχωρείσθε από την παρουσίαν των ξένων. Μη νομίσετε ότι θα σας μεμφθώ για τούτο. Εξεναντίας το θεωρώ πολύ φυσικό και ταιριαχτό με την διάθεσή σας και συντελώ όσο μπορώ για την ησυχία σας. Είσθε ελευθέρα να μένετε εδώ όσον καιρό παρεπιδημεί ο ανεψιός μου. Παρήγγειλα λοιπόν να σας φέρνουν το γεύμα στο διαμέρισμά σας.

— Ευχαριστώ πολύ για την φροντίδα, κυρία μου, απεκρίθη η Μαλβίνα με

απορίαν, προτιμώ όμως να έρχωμαι κάτω μαζί σας. Δεν θέλω να φέρω περισπασμόν.

— Όχι, όχι, ωραία μου εξαδέλφη, είπεν η κ. Μπιρτών, γνωρίζετε ότι είναι του χαρακτήρος μου να συγκαταβαίνω εις τας αρεσκείας των φίλων μου και έχω καλύτερα να στερηθώ την τερπνή συναναστροφή σας για λίγες μέρες που θα είναι εδώ ο Έδμον παρά να στενοχωρήσω την φιλέρημη ψυχή σας. Είμεθα σύμφωνοι. Αφίστε τις μάταιες αντιστάσεις, μη ζητείτε να παλαίστε με την διάθεσίν σας. Η μοναξιά είναι η απόλαυσίς σας· λοιπόν σας παραχωρώ τα πάντα.

Και εβγήκε με γρηγοράδα, χωρίς να περιμείνη την απάντηση της Μαλβίνας.

Ο τρόπος της κ. Μπιρτών ήταν αληθινά παράξενος, αλλά επειδή αυτό το επιθυμούσε η Μαλβίνα, εδέχθη την πρότασιν χωρίς να πολυπραγμονήσῃ διά την αιτίαν. Διευθέτησε λοιπόν τα πράγματά της έτσι που να ασχολήται στης Φανής την διαπαιδαγώγησιν και στην δική της την μελέτην. Στην αποτραβηγμένη αυτή ζωή ησθάνθη τας γλυκείας στιγμάς των όσων ποτέ εδοκίμασε αφότου ήλθε εις Σκωτίαν . . .

Δυο μέρες επέρασαν έτσι πολύ γρήγορα. Την τρίτην ημέραν το βραδάκι άκουσε κτύπον στην θύρα της.

Η Τομκίνα άνοιξε.

Εφάνη ο κ. Πρίορ προχωρών ατόλμως.

— Με συγχωρεί ολίγον η κ. Σορκή να διακόψω την ησυχία της; . . . Είχε εκφράσει την επιθυμίαν να πάρη μαθήματα της Ερσικής. Είπα μέσα μου ότι ίσως τώρα που είναι αποτραβηγμένη θα θελήσῃ να αρχίσουμε και ήλθα.

— Ευχαρίστως θα ήρχιζα, είπεν η Μαλβίνα, αν δεν εφοβούμην μήπως δυσαρεστηθή η κ. Μπιρτών, ότι δεν την επεριμείναμε.

— Η κ. Μπιρτών από ιδιοτροπία της στιγμής επίστευσε ότι θα σπουδάση τα Ερσικά. Εγώ όμως την ξαίρω πολύ καλά, σας βεβαιώνω ότι αν επιμείνετε να την περιμένετε, ποτέ δεν θα αρχίσετε.

— Κύριε Πρίορ. Έχετε πάντοτε την πεποίθησιν ότι γνωρίζετε την εξαδέλφην μου. Δεν συμφωνώ μαζί σας ως προς τούτο.

— Συμπαθάτε με, κυρία μου, είπεν ο κ. Πρίορ καθίσας πλησίον της. Είναι ανάγκη να πολογηθώ διά την εναντίον μου ενδόμυχον κρίσιν σας. Η κ. Μπιρτών σας είναι ολότελα ξένη και δεν συστέλλομαι μήπως σας λυπήσω περιγράφων αυτήν τέτοια που είναι.

— Σταθήτε, κ. Πρίορ. Και αν δεν είναι κατάχρησις εμπιστοσύνης το να ποκαλύπτη κανείς ότι άτοπο βλέπει εις όσους συζούν μαζί του, δεν είναι τάχα έλλειψις ευσυνειδησίας, όταν ο λόγος είναι για άνθρωπο που κάθεται στο σπίτι του θεληματικώς;

— Εγώ κατοικώ θεληματικώς; εφώναξεν ο κ. Πρίορ. Αν δεν ήμουν εδώ φυλακισμένος καθαυτό, νομίζετε ότι από τη μέρα που γνώρισα το χαρακτήρα της κ. Μπιρτών, ήθελα μείνει και μια μόνο μέρα στο σπίτι της;

— Και τι μπορεί να σας κρατεί εδώ ακουσίως σας;

— Να σας το πω, κυρία μου. Καίομαι από τον πόθο να σας κοινολογήσω τους στοχασμούς μου· η φωνή σας, το πρόσωπό σας μου εμπνέει θάρρος και με φέρατε σε τόσο σφοδράν, τόσο κατεπείγουσαν ανάγκη να σας εμπιστευθώ, ώστε δεν μπορείτε πλέον να μη μου έχετε εμπιστοσύνην και να είσθε συνάμα ευσυνείδητη.

Και τους λόγους τουτους επρόφερε με φωνή περιπαθή ώστε διήγειρε τρυφεράς αναμνήσεις εις την ψυχήν της Μαλβίνας. Της εφάνη πως άκουε την φωνήν της φιλίας και εδάκρυσε από συγκίνησιν.

— Κύριε Πρίορ, του είπε, έτσι μου μιλούσε και η Μιλαίδη Χέριντεν.

— Πώς! εγώ λοιπόν ημπόρεσα να ξαναφέρω την κ. Χέριντεν στη μνήμη σας; Α, πόσο θα ήμουν ευτυχής, αν αξιωνόμην ελαχίστην μερίδα από τα αισθήματα, όσα εκείνη σας ενέπνεε. Αν η παρουσία μου ημπορούσε να μετριάσῃ τας θλίψεις σας, και τα μάτια σας που ατενίζουν πάντα προς τον ουρανό, αν ένευαν κάποτε και προς την γην να κλαίουν μαζί μου, πόσον χαρούμενη θα εκάμνατε την ζωήν μου! Τσως δε και η δική σας η ψυχή θα εύρισκε σεμένα κάποια παρηγοριά. Θα είμαι ο αδελφός σας ο αντικαταστάτης της φίλης σας ίσως.

— Η θέσις της Κλαίρης θα είναι πάντοτε κενή μέσα στην καρδιά μου. Πιστεύσατέ με όμως, είσθε ο μόνος άνθρωπος με τον οποίον μαζί κλαίω ευχαρίστως εις την ανάμνησίν της. Δεν μπορώ δε να σας πω πού στηρίζεται αυτή μου η προτίμησις, διότι πολύ ολίγον σας γνωρίζω.

— Και αυτό το ολίγον σας φαίνεται μικρού λόγου άξιον, είπε με χαμόγελο ο κ. Πρίορ. Άλλ' ίσως με κρίνετε αλλέως, όταν επαναλαμβάνω τον λόγον τον οποίον η φουσκωμένη καρδιά μου με βίασε να διακόψω. Είναι τρία χρόνια τώρα που είμαι εδώ. Δεν χρειάστηκε παρά μια λέξη της κ. Μπιρτών για να με κάμη να την θεωρήσω πως είναι αλήθεια τέτοια που θέλει να φαίνεται, αγαθή, γενναιόφρων, ανωτέρα κατά τας αρετάς και την παιδείαν και το θεωρούσα ευτύχημά μου να γίνω συγκάτοικός της. Η άπρεπη όμως πολυτέλεια του σπιτιού της εψύχρανε ολίγον τον ζήλον μου, αλλά δεν εξάλειψε τον σεβασμόν μου. Συνέβη τότε να δυστυχήσῃ ένας αδελφός μου και να φυλακισθή διά χρέη. Οι γονείς μου επώλησαν τα έπιπλα του σπιτιού των για να τον ελευθερώσουν από την φυλακή· επειδή όμως το βοήθημα αυτό δεν έφθασε, παρακάλεσα την κ. Μπιρτών, να μου προκαταβάλη τριών ετών μισθόν και αυτή συγκατένευσε. Γεμάτος χαρά εγώ για τη γενναιοφροσύνη της ανέλαβα έγγραφον υποχρέωσιν να μείνω τρία χρόνια στο σπίτι της. Ούτε είχε περάσει ποτέ από το νου μου πως θα λάβω αφορμή να μετανοήσω. Δεν άργησα όμως να καταλάβω ότι απατήθηκα. Μόλις ευρέθηκα δεμένος με το έγγραφο άλλαξε τρόπο προς εμένα. Έπαυσε πλέον η χαριτωμένη εκείνη γλύκα της που με καθιστούσε πρόθυμον να υποταχθώ, την διεδέχθη παράλογη τυραννία, και αναγκαζόμουν να υπακούω δουλεπρεπώς, εγώ, που δεν μπορώ να κλίνω σε κανένα ζυγό. Άμα λοιπόν αισθάνθηκα τον δικόν της, θέλησα να πομακρυνθώ υποσχόμενος να της αποδώσω τα όσα μου προκατέβαλε, από τας οικονομίας των όσων θα εκέρδιζα με τους φιλολογικούς μου κόπους. Άλλ' η κ. Μπιρτών αντεστάθη και μου έδειξε το έγγραφο, που έγραψα καθ' υπαγόρευσίν της και υπέγραψα εις την ανάγκην. Αλλά από εκείνην την στιγμήν η αχλύς διελύθη και είδα, ποία ήταν πραγματικώς η κ. Μπιρτών. Άλλ' επειδή οπωσδήποτε εις αυτήν εχρεωστούσα του αδελφού μου την λύτρωσιν, σας ορκίζομαι ότι σε κανένα άλλον, εκτός από σας, δεν έχω δώσει ουδέ απλήν υποψίαν των φρονημάτων μου δι' αυτήν. Και προς αμοιβήν βέβαια της υπομονής μου ευδόκησε, τέλος ο Θεός να εύρω εσάς, που να ημπορώ άφοβα να κοινολογήσω τα απόκρυφα της καρδιάς μου.

— Τα περιστατικά σας με κινούν εις συμπάθειαν. Η εξαδέλφη μου αλήθεια σας έδωσε αφορμάς παραπόνων. Αλλά πώς να συμβιβάσω τον αγεννή της τρόπο με τας γενναίας ευεργεσίας, που σκορπά γύρο της;

— Μην απατάσθε, κυρία μου, τα καλά που κάμνει είναι πολύ μικρότερα παρ' ότι φαίνονται. Είδατε τα καθιδρύματα, αλλά αυτά στερούνται όλα τα χρειαζόμενα εκείνη δε το ξαίρει, αλλά αδιαφορεί. Θέλει μόνο να διαφημίζεται ως προστάτις των δυστυχών και λίγο της μέλει, αν οι δυστυχείς βοηθούνται.

— Αλλ' αν δεν οδηγήται από την φιλανθρωπίαν τι την εβίασε νάρθη να κατοικήσῃ εδώ στα άγρια αυτά όρη;

— Η φιλαυτία της, μην αμφιβάλλετε. Έλπιζε ότι μέσα στα άκαρπα βουνά του Μπρήντελβεν ανεγείρουσχ τα ευαγή καταστήματα κοντά στο μαγικό της παλάτι έμελλε να καταστήσῃ περίφημο τόνομά της. Καθιδρύματα γινόμενα δια λόγους κενοδοξίας θα μένουν βέβαια ελλιπή. Τα πάθος της τρυφής και της πολυτελείας εστόλισεν όλα αυτά τα γύρο οικήματα και διά τούτο εξωδεύθησαν αλύπητα όσα εχρειάζοντο για τον υπέρμετρον ευτρεπισμόν τους. Τα έργα της κενοδοξίας όσο περισσότερο καμώνονται να ομοιάσουν την αρετήν τόσο περισσότερον μας δείχνουν ότι η αρετή είναι αμίμητη.

— Αι παρατηρήσεις σας είναι αυστηραί.

— Είναι όμως ορθαί και ομολογήσατε ότι φανερώνουν το ανεξήγητον αίτιον της μικράς κλίσεως που έχετε προς την κ. Μπιρτών.

— Δεν αρνούμαι ότι η προς αυτήν κλίσις μου είναι ασθενής εν σχέσει προς την υπόληψιν, της οποίας φρονώ ότι είναι αξία η κ. Μπιρτών, είπε η Μαλβίνα. Άλλά ας αφίσωμεν κατά μέρος όλην την κενοδοξία, που καθώς λέτε την κυριεύει, δεν μπορείτε να αρνηθήτε ότι φαίνεται πολύ μετριόφρων. Θεωρεί τον εαυτόν της ολιγώτερον νέαν και ωραίαν παρ' ό, τι τω όντι είναι.

— Κυρία μου! Μία μεσόκοπη γυναίκα, όταν δεν έχη να ελπίση πλέον τα εγκώμια που προσφέρουν συνήθως στα ωραία νιάτα, προσπαθεί να εγκωμιάζεται προσποιούμένη πως βάζει τάχα τον εαυτόν της σε τάξη πολύ κατωτέρα από εκείνην που της ταιριάζει. Εκείνες οι εκφράσεις της άκρας ταπεινοφροσύνης δεν είναι παρά προκλήσεις αποβλέπουσαι να λάβουν απάντησιν αναιρετικήν, προς κορεσμόν της αυταρεσκείας της. Συνηθισμένη να κολακεύεται, προτιμά κάλλιον να κακολογά τον εαυτόν της, παρά να την λησμονούν οι άλλοι. Η κ. Μπιρτών έχει ματαφυτεύσει στην ερημιά όλα του κοινωνικού βίου τα ψεγάδια και αποτραβηγμένη ούσα είναι πάλιν ως εν μέσω του κόσμου. Μήπως δεν κατατρώγεται και εδώ από μίαν ψευτοφιλοτιμίαν χωρίς λόγον; Δεν λιώνει από μίσος προς την Κίττη, γιατί αρέσει αυτή στον κ. Έδμον; Δεν τρέμει μήπως αυτός απορρίψη τον γάμο της Λαίδης Σούμεριλ;

Η Μαλβίνα όμως τον έκαμε να ομολογήσῃ ότι και δίκαιον εάν είχεν απολύτως, σχετικώς όμως με τους κανόνας του επαγγέλματός του, το οποίον επιτάσσει την πραότητα και την συγγνώμην, αμαρτάνει βαρύτερα από τους άλλους, εάν δεν

κρίνει την κ. Μπιρτών με επιείκειαν και συγκατάβασιν.

Εν τούτοις αι τοιαύται αυστηραί κρίσεις της Μαλβίνας διά τον κ. Πρίορ είχον αντίθετο αποτέλεσμα, διότι παρώξυναν τόσο την ψυχήν του και ετράχυναν το ήθος του, ώστε κατήντησε πλέον αδύνατον να δείξει και την ελαχίστην επιείκειαν διά την κ. Μπιρτών.

Ενώ ακόμη συνωμιλούσαν, εσήμανε η ώρα του δείπνου και τότε μόνον εννόησαν πόσες ώρες πέρασαν έτσι με την ομιλία.

Ο κ. Πρίορ ποτέ δεν ησθάνθη στιγμές πιο ευχάριστες στη ζωή του. Εζήτησε την άδεια να έλθη και την άλλη μέρα για ναρχίσῃ τα μαθήματα της Ερσικής.

Η Μαλβίνα η οποία ησθάνετο πλησίον του κάποιαν ανακούφισιν η οποία σκιωδώς της ενθύμιζε την φίλην της Χέριντεν, του το επέτρεψε ευχαρίστως.

Έτσι ο κ. Πρίορ τας ακολούθους ημέρας ήρχετο προς αυτήν και έμενε μαζί της πολλάς ώρας αι οποίαι επερνούσαν ως αστραπή. Να κοιτάζη την Μαλβίνα, να έχη ελπίδες για τη φιλία της, να της ομιλή πάντοτε διά την ιδικήν του φιλίαν προς αυτήν, αυτά ήσαν διά τον κ. Πρίορ ανώτερα από όλας τας ουρανίας αγαλιάσεις περί των οποίων έκαμνε λόγον εις τους πιστούς απ' Εκκλησίας.

Η Μαλβίνα δεν υποψιάζετο τα επακόλουθα μιας τοιαύτης οικειότητος. Η ηλικία δεν συντελεί τόσον εις εμπειρίαν όσον ο χαρακτήρ. Γυναίκα με καρδιά τρυφερή και ζωηρή φαντασία μένει πολύν καιρό μέσ' στον κόσμο, χωρίς να τον γνωρίσῃ. Τόσον ξένος είναι σαυτήν ο κόσμος. Ακολουθούσα λοιπόν την φυσικήν ροπήν να κρίνη εκ των ιδίων τα αλλότρια, παρασύρεται από πλάνης εις πλάνην και περνά τη μισή της τη ζωή μη γνωρίζουσα ότι πλανάται.

Η άκακη και αφελής Μαλβίνα πολύ απείχε του να υποθέση, ότι ήτο ενδεχόμενον να παρεξηγηθούν αι επισκέψεις του κ. Πρίορ. Η ιδέα του έρωτος τόσο της ήταν ξένη, ώστε ποτέ δεν μπορούσε να υποπτευθή ότι θα ήτο δυνατόν να εμπνεύση στον φίλο της τέτοιο πάθος. Έπειτα ο κ. Πρίορ ήταν ιερεύς οπαδός του καθολικού δόγματος όπως εκείνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Οκτώ ημέρας η Μαλβίνα δεν είδε καθόλου την κ. Μπιρτών. Εφοβήθηκε μήπως την δυσαρεστήσῃ, εάν παρατείνη ακόμη την κατ' ιδίαν διατριβήν της.

Απεφάσισε λοιπόν να την ιδή και πολλά πρωί κατέβη και παρουσιάσθη εις το πρόθυρον του διαμερίσματος της εξαδέλφης της.

Αι υπηρέτριαι της εύπον, ότι η δέσποινά των ενεδύετο και δεν ημπορούσε να την δεχθή πριν από μισή ώρα. Η Μαλβίνα λοιπόν ανεχώρησε παρακαλέσασα να την ειδοποιήσουν, όταν η κυρία των θα είναι έτοιμη.

Επιστρέφουσα επέρασε από την οργανοθήκην. Εκεί κοντά εις μίαν άρπαν πήρε το βλέμμα της μια συλλογή από Γαλλικά τραγούδια και εστάθη να την παρατηρήσῃ. Η μητρική γλώσσα, η φιλτάτη, με την οποίαν παρέστησε τα πρώτα συναισθήματα της καρδίας της, τόσο δυνατό θέλγητρον είχε δι' αυτήν ώστε δεν ημπόρεσε να κρατηθή από τον πειρασμόν του να περάση όλα εκείνα τα τραγούδια της πατρίδος της. Εκάθισε λοιπόν εμπρός εις την άρπαν και άρχισε να τα τραγουδή ένα ένα με την ακολουθίαν του οργάνου. Έξαφνα γλυκείς φθόγγοι από φλάσυτο συνταίριαζαν με την φωνή της. Απόρησε. Διέκοψε το τραγούδι της και γύρισε να ιδή. Όπισθέν της εστέκετο ένας νέος άγνωστος. Η Μαλβίνα εκοκκίνησε και σηκώθηκε να φύγη. Ο νέος όμως την παρακάλεσε θερμώς να μη τον στερήσῃ τόσο γρήγορα από την τερπνήν μελωδίαν της. Εσήκωσε τα μάτια η Μαλβίνα και μόλις συνήντησε τα βλέμματα του νεανίου, εχαμήλωσε τα δικά της. Εκοκκίνησε πολύ περισσότερον. Του νέου το πρόσωπο ήταν απ' εκείνα που τα λαμπρύνει τα φως αγχινοίας και τα στολίζει το θέλγητρον της ευαισθησίας. Πρόσωπον που δεν πρέπει δυο φορές κατ' επανάληψιν να το ατενίση η γυναίκα που θέλει την ησυχία της.

Αλλά η απλή και αθώα Μαλβίνα δεν ήξαιρε τον κίνδυνον κεκείνο που έπρεπε να την κάμη να τραπή εις φυγήν εκείνο την έκαμε να μείνη.

Αλλ' αν η θέα του σερ Έδμον Σέυμουρ επροξένησε έκπληξιν εις την Μαλβίναν, τι ησθάνθη άραγε εκείνος, άμα είδε την νεαράν γυναίκα!

Την είχεν ακούσει από μακράν, ακροάζεται και η φωνή της αντηχεί μέσα στην καρδιά του, για να του αναγγείλη ότι έχει και αυτός καρδιά.

Τότε λοιπόν εμβήκε μέσα εις την αίθουσαν των οργάνων, όπου την είδε και η γοητεία συνεπληρώθη.

Ωραία ξανθή κόμη, της οποίας αι πλεξίδες με αφέλειαν ἐπεφταν επάνω εις τους ώμους της. Όψις που ωμοίαζε τα λευκά ρόδα, των οποίων το απαλόν ερύθημα αφίνει τον θεατήν ναμφιβάλλη ποιο είναι το αληθινό τους χρώμα. Λαιμός ολόασπρος, που εφάνταζε πιο ωραίος με την πένθιμη ενδυμασία. Μάτια μάβρα πλουμισμένα με μακρυές και απαλές βλεφαρίδες — που το ωραίο και διαρκές βλέμμα τους έμβαινε στην καρδιά.

Μορφή αιδήμων και άτολμη, που ωστόσο σαν κεραυνός ἐπεσε στην αντίληψή του και τον εμάγευσε. Στη στιγμή ο κόσμος που ως τώρα ήξαιρε, του έγινε άφαντος κένας άλλος νέος κόσμος του παρουσιάσθη. Ο Έδμον ανερώτητα ορμά στο άγνωστο και φαντάζεται πως θα ζήσει ευχάριστα, αν αξιωθή να έχῃ μόνην σύντροφον, μόνην σύνοικον εις τον νέον αυτόν κόσμον, την Μαλβίναν.

Όλα αυτά συγχρόνως και οξέως προσέβαλαν εις την αντίληψίν του και παρεστάθησαν συγχισμένα στο νου του. Στέκεται βουβός και δεν ημπορεί να τα ξεχωρίσῃ, να τα ξεδιαλύσῃ. Έπειτα ένα τέτοιο συναίσθημα είναι τόσο γλυκό, ώστε με κάποιον αυτοματισμόν η ψυχή αποβάλλει κάθε τι που ημπορεί να το χαλάσῃ. Ετσι εκουσίως κάμνομεν ότι αγνοούμεν την ύπαρξίν του, μόνο και μόνο για να το αφίσωμεν να υπάρχη. Άμα λοιπόν γεννηθή μέσα μας, όλες αι δυνάμεις της ψυχής το αναγνωρίζουν ως κυρίαρχον ακαταμάχητον και προθυμοποιούνται να του παράσχουν κάθε υπηρεσίαν.

Ενώ η Μαλβίνα επλησίασε στα κάθισμα και εσυλλογίζετο διστάζουσα, εμπήκεν η κ. Μπιρτών. Τρόμαξε άμα είδε εκεί τον κ. Έδμον. Είπε με ειρωνικό πείσμα.

— Έτρεχα να απαλλάξω την ωραίαν μου εξαδέλφην από την στενοχωρίαν να περιμένη, αλλά βλέπω ήδη με χαράν αυτή ηύρε τρόπον να διασκεδάση.

Ενώ εγύριζα από τον θάλαμόν σας ηύρα εδώ αυτά τα τραγούδια, είναι γεννήματα της πατρίδος μου, με τράβηξε ο πόθος να τα τραγουδήσω, να θυμηθώ την Γαλλίαν. Ενώ καταγινόμουνα μαυτά, εμβήκε και ο κύριος κατά συγκυρίαν.

— Ναι αλήθεια, είπε η κ. Μπιρτών. τυχαίνουν συγκυρίες πολύ ευτυχισμένες.

— Αναμφιβόλως, φώναξε ο κ. Έδμον, και ποτέ δεν το πίστευα όσο σήμερα.

— Και δεν είσαι ίσως ο μόνος επρόσθεσε η κ. Μπιρτών σκυθρωπάζουσα.

Η Μαλβίνα εκατάλαβε το λόγο της και λυπήθηκε για τις υποψίες της κ. Μπιρτών. Χαιρέτισε για να φύγη. Άλλα ο Έδμον την επλησίασε και της είπε:

— Μας φεύγετε, κυρία; Εφανήκατε λοιπόν μια στιγμή μόνο, για να αισθανθώμεν πόσο μας λυπεί η στέρησίς σας; Από πού σας έχει έρθει αυτή η μελαγχολική συνήθεια να ζήτε αποτραβηγμένη; Γιατί κρύβεστε από τους ανθρώπους: φοβάστε μήπως σας λατρεύσουν πολύ;

Η κ. Μπιρτών εκοκκίνισε από το θυμό της. Εκοκκίνισε και η Μαλβίνα, αλλά από άλλο βέβαια αίσθημα πιο ευχάριστο, αλλά άγνωστο. Θα επιθυμούσε ίσως να ενδώσῃ εις την επίμονη παράκληση του Έδμον. Άλλα εκατάλαβε ότι δεν έπρεπε να τα κάμη, διότι η κ. Μπιρτών έμεινε σιωπηλή και ήτο φανερό ότι δεν επιθυμούσε την παρουσία της. Ανεχώρησε λοιπόν.

Ο κ. Πρίορ ήλθε νωρίς προς την Μαλβίνα μετά το γεύμα.

— Ξαίρετε, της είπε, ότι η πρωινή συνάντησίς σας επροκάλεσε θαυμασμόν μεγάλον; ο κ. Έδμον εις το γεύμα για τίποτε άλλο δε μίλησε, παρά όλο για σας.

— Αλήθεια; είπε η Μαλβίνα με ενδόμυχη ευχαρίστηση.

— Ναι βέβαια. Άλλα γιατί τάχα σας φαίνεται παράξενο; Όποιος μια στιγμή σας ατενίση αισθάνεται ότι, όπου είσθε σεις δεν ημπορεί ο νους να απασχοληθή με άλλο αντικείμενον.

— Άλλα, κ. Πρίορ, είπε δειλά η Μαλβίνα. Με ποίον τρόπον έγινα αντικείμενον της ομιλίας των. Τι έλεγαν για μένα;

— Χαίρω που βλέπω τέλος το μικρό αυτό σημάδι της περιεργείας στην χαριεστάτη μορφή σας. Αυτό παρέχει την ελπίδα ότι η πικρή λύπη που σκέπαζε τα πάντα με τον πέπλο της αδιαφορίας αρχίζει να διαλύεται:

Τα λόγια αυτά έκαμπαν την Μαλβίναν να κοκκινίση, κιάν την ερωτούσε κανείς, γιατί; δεν θα ημπορούσε να πη την αιτία.

— Ο κ. Έδμον έκαμε άπειρες ερωτήσεις για σας. Ήθελε να μάθη, γιατί ήρθατε

εδώ και γιατί ζήτε αποτραβηγμένη από τους ανθρώπους.

Η κ. Μπιρτών είπε ότι μεγάλες συμφορές έβλαψαν την υγείαν σας και αύξησαν την φυσικήν σας ατολμίαν, ώστε θεωρείτε, λέγει τον εαυτόν σας ως ακατάλληλον διά κοινωνικήν συντροφίαν και διά τούτο την φοβάστε και την αποφεύγετε.

— «Θαυμάζω, είπε τότε ο κ. Έδμον, πώς φοβάται εκείνο που αυτή το στολίζει; Σε ποια συνάθροιση η κ. Σορκή δεν θα ήτο το καλλώπισμα; Εγώ τουλάχιστο, είπε, στη ζωή μου δεν είδα γυναίκα να μπορή να συγκριθή μαζί της».

Η Μαλβίνα έκαμε σχήμα μετριοφροσύνης. Ο δε κ. Πρίορ εκλαβών ως σημείον εκπλήξεως επρόσθεσε:

— Απορείτε ίσως, κυρία μου, για την παρρησία του κ. Έδμον σε γυναίκα τόσο φύλαυτη και περήφανη ως η κ. Μπιρτών; Άλλα ο νέος αυτός ο άστατος και φιλήδονος έχει μία σπανιωτάτη ειλικρίνεια, ώστε και προς την ίδια την κ. Μπιρτών δεν εδίστασε να πει τι αισθάνεται, αν και γνωρίζει το χαρακτήρα της, κι ακόμα απ' αυτήν ελπίζει το παν.

— Με τούτο, κύριε Πρίορ, επαινείται και τους δύο. Νομίζω εξίσου σπάνιον και το να ημπορή κανείς να κούνη την αλήθεια, όσο και να τολμά να την λέγη.

— Άλλα επειδή μόνος ο κ. Έδμον έχει αυτό το προνόμιο . . .

— Εις τούτο ίσως πταίουν οι άλλοι, τον αντίσκοψε η Μαλβίνα. Πολλές φορές γίνεται κανείς άδικος θέλων να φανή φιλαλήθης.

— Σας βεβαιώνω, κυρία, ότι η κ. Μπιρτών από κανένα άλλον δεν ήθελε υποφέρει να κούση, τα όσα ανέχεται να κούνη από τον κ. Έδμον το στόμα. Και τον υποφέρει πάλιν από υστεροβουλίαν, διότι η έκβασις των φιλοδόξων σχεδίων της ξαρτάται ολότελα από αυτόν. Θα ξαίρετε ίσως ότι υπεσχέθη να τον κάμη κληρονόμον της με την συμφωνία να πάρη την Λαίδην Σούμεριλ. Και μη νομίσετε ότι το κάμνει διά την ευτυχίαν του Έδμον. Μπα! λίγο φροντίζει αυτή για τέτοια πράματα. Άλλα ο οίκος Σούμεριλ είναι από τους πιο αρχαίους της Σκωτίας και από τους περισσότερον ευνοούμενους στην Αυλή του Λονδίνου. Προσέτι δε ο Λόρδος Στάφφορδ, θείος της νέας υπεσχέθη να κάμη τον κ. Έδμον σύνεδρον της άνω Βουλής, αν γίνη το συνοικέσιον, και να προσθέστη εις αυτά τα χωρία γην τιμαριωτικήν τόσην, ώστε να παρέχη εις την κ. Μπιρτών το δικαίωμα να ονομασθή Λαίδη. Αυτοί είναι οι σκοποί της, αλλά ο κ. Έδμον αντιστέκεται,

διότι προτιμά το να είναι ανεξάρτητος περισσότερον από όλα τα πλούτη και τα αξιώματα, αν και είναι άνθρωπος με μετρίαν κατάστασιν. Και δεν αποποιείται μεν φανερά τον περί ου ο λόγος γάμου, αλλά τον αναβάλλει από ημέρα σε ημέρα. Η δε κ. Μπιρτών επειδή φοβείται μήπως αρνηθή αυτός και έτσι στερηθή η ιδία τον μέγαν τίτλον, τον οποίον από καιρόν διψά η φιλόδοξη ψυχή της, φέρνεται προς αυτόν τόσο μαλακά. Αυτό λοιπόν είναι που του δίδει δύναμιν όχι ολίγην επάνω της. Άλλα πρέπει να ομολογήσω ότι την δύναμιν αυτήν, όταν μείνη εδώ ο κ. Έδμον, την μεταχειρίζεται όχι διά δικό του, αλλά διά κοινόν όφελος, διότι την αναγκάζει να μοιράζῃ στους δυστυχείς όσα εκείνη προθύμως θα ασώτευε διά να τον προσελκύσῃ.

— Όποιος μεταχειρίζεται έτσι την δύναμίν του, πρέπει να είναι ευγενούς και γενναίου χαρακτήρος άνθρωπος.

— Ο Έδμον έπαθε το δυστήχημα να ευρεθή κύριος του εαυτού του εις πολύ νεαράν ηλικίαν· δεν ημπόρεσε ο ίδιος, ούτε είχε τινά να του χαλινώσῃ τας πρώτας ορμάς της νεότητος κέγιναν αυτάι πηγαί αθεράπευτης διαφθοράς. Φυσικά όμως είναι ευγενής και μεγαλόφρων. Τον είδα πολλές φορές για να κάμη μίαν καλήν πράξιν να δείχνη ενθουσιασμόν. Επίσης κρατεί την υπόσχεσίν του ιεράν. Είναι ανδρείος μέχρι θρασύτητος, έχει προτιμοτέραν την τιμήν από την ζωή του. Είναι δε τόσο αφιλοχρήματος, ώστε εις την αδελφήν του, επειδή η προίκα της ήτο σχετικώς ολίγη ως προς το συνοικέσιον το οποίον έμελλε να συνάψῃ, δεν εδίστασε αυτός να ελαττώσῃ την δική του περιουσία για να εξομαλύνη του συνοικεσίου τας δυσκολίας.

— Λοιπόν; . . . είπεν η Μαλβίνα κλίνουσα την κεφαλήν με ενδιαφέρον.

— Λοιπόν, κυρία μου, ενώ αι αρεταί του είναι τέτοιες και τόσο μεγάλες, μέσα στην καρδιά του έχει για τας γυναίκας πάθος παράφορον, ώστε ενώ κατά τα άλλα είναι τόσον τίμιος, αυτάς τας απατά ασυστόλως χωρίς έλεγχον συνειδήσεως. Και σύρεται μεν εις τούτο από ορμήν ακάθεκτον, αλλ' όχι άσκεπτα και απρομελέτητα, αλλά με σχέδιον καταχθόνιον. Αι μόναι ερωτικάι σχέσεις τας οποίας εγνώρισε είναι η απόλαυσις και ο κόρος. Ο αληθινός έρως είναι και θα είναι άγνωστος εις αυτόν.

Η Μαλβίνα εβυθίσθη εις σκέψεις και εφαίνετο ότι δεν ήκουε πλέον. Ο κ. Πρίορ εσιώπησε και εβυθίσθη και αυτός.

Αίφνης η Τομκίνα άνοιξε την θύραν και ηρώτησε.

- Εδώ είναι η Φανή;
- Και δεν ήταν μαζί σου; εύπε η Μαλβίνα ταραχθείσα.
- Όχι, κυρία, δεν την είδα από την ώρα του γεύματος, τη ζήτησα παντού και δεν την ηύρα.
- Ω Θεέ μου, εφώναξε η Μαλβίνα και τινάχτηκε έξω διέτρεξε όλο το σπίτι, αλλά ανωφελώς.

Ο κ. Πρίορ έσπευσεν επίσης εις την αυλήν προς αναζήτησιν.

Η Μαλβίνα επιστρέφουσα άπρακτη και απελπισμένη ήρχισε να φωνάζη μεγαλοφώνως.

- Φανή! Φανή!

— Έξαφνα ακούει την φωνήν του κοριτσιού να της ανταποκρίνεται. Επροχώρησε λοιπόν προς τα μέρος από το οποίον ήρχετο η φωνή, άνοιξε πολλάς θύρας και εμβήκεν εις δωμάτιον άγνωστον δι' αυτήν. Εκεί βλέπει τον Έδμον Σέυμουρ να κρατεί στα γόνατά του την μικρή.

Η χαρά της, η συγκίνησίς της, η έκπληξίς της διά την αιφνηδίαν συνάντησιν την ετάραξαν τόσον, ώστε ελύθησαν αι δυνάμεις της και δεν ημπόρεσε να προχωρήσῃ και έπεσεν εις τον καναπέ εκτείνουσα τα χέρια προς τα κοριτσάκι της. Εκείνο έτρεξε και ρήχτηκε στην αγκαλιά της. Η Μαλβίνα τόσφιγγε στα στήθια της και το φιλούσε περιπαθώς.

- Πόσο είμαι φταιχτης! . . . Είναι δυνατόν να με αξιώσετε συγγνώμην τινά;
- Η χαρά μου είναι τόση, ότι κρατώ στην αγκαλιά μου το παιδί που το θεωρούσα χαμένο, ώστε καμιά ιδέα να κατηγορήσω κανένα δεν περνά από το νου μου.
- Η αγάπη σας στα παιδί αυτό, επρόσθεσε, είναι ανωτέρα πλέον από μητρικήν στοργήν, είναι υπερφυσική, είναι υπεράνθρωπη.
- Και το νομίζετε αυτό δυνατόν:
- Ναι από σήμερα βλέπω εις εσάς πώς είναι δυνατόν να υπερτερήση κανείς

την φύσιν.

— Αλίμονον, είπε η Μαλβίνα, αν κανείς θέλη να την υπερβή . . . Τιμωρείται.

— Και άλλοι πριν από σας το είπαν αυτό, αλλά κανείς δεν το είπε καθώς το λέτε σεις. Μόνος ο θαυμασμός που προκαλείτε ημπορεί να εξισωθή προς την ευφροσύνην, την οποίαν αισθάνεται κανείς, όταν σας βλέπη. Και σας βεβαιώνω κυρία μου το ερασμιώτερον πράγμα εις τον κόσμον δεν θα ήτο δυνατόν ούτε αμυδρώς να ενθυμίσῃ την εικόνα την οποίαν βλέπω αυτήν την στιγμήν εμπρός μου και . .

Η Μαλβίνα εσηκώθη διά να απέλθη.

— Σας δυσηρέστησα ίσως, κυρία, επρόσθεσεν εκείνος, και με τιμωρείτε, διότι ωμίλησα με πολλήν ειλικρίνειαν.

— Δεν είμαι συνηθισμένη από τον κόσμον και δεν καταλαβαίνω την γλώσσαν του. Δεν ξαίρω λοιπόν τινά σας αποκριθώ και ήθελα σας γνωρίσει και πολλήν χάριν, αν δεν μετήρχεσθε προς εμέ αυτήν την γλώσσαν.

Ταύτα λέγουσα η Μαλβίνα απεμακρύνετο μετά της Φανής, ο δε Έδμον ακολουθών αυτήν με ήθος ταραγμένον έκραξε:

— Όχι δεν ομιλώ προς εσάς γλώσσα που συνηθίζω εις τον κόσμον. Όποια προσποιητή συνήθεια και νάχη κανείς, την χάνει άμα ιδή εσάς.

Η φράσις αυτή ενθύμισεν εις την Μαλβίναν όσα όμοια της είπεν άλλοτε ο κ. Πρίορ και χαμογέλασε.

Ο Έδμον το παρατήρησε και της είπε:

— Σέβομαι τη σιωπή σας, κυρία, και τολμώ να σας ερωτήσω την αιτίαν του χαμόγελού σας. Φοβούμαι όμως μήπως με παρέστησαν εις εσάς ως απεχθή.

— Μείνετε ήσυχος και αν μου είπε κανείς κακόν τι για σας, τα περισσότερα που μου είπε ήσαν καλά.

Έτσι ομιλώντας έφθασε κοντά, στην θύραν.

Ο Έδμον την ακολουθούσε ποθών να εγγίση το χέρι της αλλά δεν ετολμούσε.

- Και θα πιστέψατε βέβαια τα κακά περισσότερο, παρά τα καλά.
- Σας βεβαιώνω, όταν μου μιλούν για ένα ξένον, είμαι διατεθειμένη να πιστεύω περισσότερο τα καλά.
- Κεγώ σας είμαι ξένος . . .
- Έτσι νομίζω, είπε με χαμόγελο η Μαλβίνα και γύρισε το πόμολο της θύρας. Ενώ άνοιγε, έξαφνα από άλλη θύρα επρόβαλε πρόσωπο γυναικείο, αλλά μόλις έσκυψε και είδε, έκανε — Α! . . . με έκπληξη και τραβήχτηκε αμέσως κλείνοντας την θύρα.

Η Μαλβίνα από την κραυγή της κατάλαβε πώς ήταν η κόρη της κ. Μέλμορ και συλλογίστηκε πόσο παράξενο θα εφαίνετο εις την δεσποινίδα Κίττη, ότι την ηύρεν εκεί, χωρίς η ίδια να παραξενευθή διά την είσοδον της Κίττης.

Ο Έδμον εκαμώθη πως δεν κατάλαβε, ούτε πως άκουσε. Εχαιρέτησε και την άφισε να αναχωρήση.

Κατέβηκε η Μαλβίνα στης κ. Μπιρτών και ηύρε τον κ. Πρίορ. Και με τόση απλότητα διηγήθηκε το τυχαίο περιστατικό της, ώστε μήτε καν η κ. Μπιρτών δεν υποψιάσθηκε τίποτε.

Σε λίγο ήλθε και ο Έδμον κέτσι η Μαλβίνα ελησμόνησε να αναχωρήση.

Η κ. Μπιρτών δεν έβλεπε μεν με καλό μάτι τον ανεψιόν της κοντά εις την ερασμίαν εκείνην γυναίκα, ωστόσο έκρινε άπρεπο να της υπενθυμίσῃ ότι ώφειλε να εξέλθη.

Από τη στιγμήν που είχεν ιδεί τι πλάσμα εξαίσιον ήταν η Μαλβίνα, μετενόησε που την εδέχθη στο σπίτι της και άλλο δεν εσυλλογίζετο παρά πώς να εμποδίση την συνάντησή της με τον Έδμον. Τον ήξαιρε ότι ήταν έκδοτος στις γυναίκες. Μα για τη Μαλβίνα εφοβείτο ακόμη περισσότερον, διότι η εμορφιά της ήταν ικανή κάτι σφοδρότερον να προκαλέσῃ και επομένως να ματαιώσῃ το συνοικέσιον με την Λαίδη Σούμεριλ.

Ακόμα όμως προσπαθούσε και να μη προσβάλη το ανεξάρτητο ήθος του Έδμον δίνοντας φανερά αφορμήν να εννοήσῃ ότι επίτηδες απεμάκρυνε την Μαλβίναν. Ήτο ακόμη βεβαία ότι μάλιστα θα έκαμνε τον πείσμονα νέον προθυμότερον να την γνωρίση, και ότι αν αντετάσσετο στην επιθυμία ενός ανθρώπου, που ποτέ

δεν υπέκυψεν εις άλλην εκτός της ιδικής του, άλλο δεν θα κατώρθωνε, παρά να τον ερεθίσῃ περισσότερο.

Εκαμώνετο λοιπόν ότι προσπαθούσε να φέρνη την Μαλβίναν εις την συναναστροφήν των, αλλ' ότι οι προσπάθειές της ήσαν ανωφελείς, διότι η εξαδέλφη της ήτο αγρία και απέφευγε τους ανθρώπους, ώστε δεν υπεχώρει εις τας παρακλήσεις της.

Όταν το πρωί λοιπόν τους είδε να συνομιλούν, επειδή εφοβήθη μήπως αναποδογυρίσουν τα σχέδιά της, καθόλου δεν ημπόρεσε να κρύψη τον θυμόν της. Έπειτα όμως εσκέφθη νηφαλιώτερα και εννόησε ότι δεν ημπορούσε αλιώς να απατήση τον Έδμον, παρά αν επροσποιείτο ήθος αδιάφορον, όταν θα τους εύρισκεν εκ νέου κατά περίστασιν συναντωμένους. Συνεμάζευσε λοιπόν την ταραχήν της. Εφέρθη προσηνώς προς την εξαδέλφην της και έδειξε προθυμίαν να φανή ερασμία εις όλους, πράγμα που όταν ήθελε το κατώρθωνε μια χαρά.

Έμεινε λοιπόν ευχαριστημένη από τον εαυτόν της και η εκ τούτου φιλαυτία της την έκαμεν έτι μάλλον εύχαριν.

Η συναναστροφή εκείνη ήτο κάτι ωραίον.

Ο Έδμον ζωηρός και εύθυμος. Ο κ. Πρίορ ήρεμος και διδακτικός αντισκοπόμενος υπό της Μαλβίνας η οποία με την θελκτικήν μελαγχολίαν της έχυνε εις το όλον της συναναστροφής κάτι το αγγελικόν.

Η δε κ. Μέλμορ ως νευρόσπαστον με φωνόγραφον εντός του εψυθίριζε κατά διαλείμματα εις κάθε φράσιν της κ. Μπιρτών.

— Έξοχον! Θαυμάσιον!

Και περιέβλεπε ηληθίως τους συγκαθημένους σαν να τους έλεγε,

— Τι λέτε και σεις;

Η Κίττη δεν ήξαιρε να ομιλή. Εξεφράζετο όλο με φρασίδια. Και για να φαίνεται ότι κάτι κάμνει έσκωπτε τη Μαλβίνα και τον κ. Πρίορ. Στην αρχή ήλπισε ότι θα είχε βοηθόν τον Έδμον, αλλά ηπατήθη. Αυτός ο αριστοτέχνης του λόγου άλλωστε και κατά τας κατ' ιδίαν συναναστροφής και κατά τας κοινάς ομηγύρεις ευχαριστείτο από τους λόγους της Μαλβίνας.

Η Κίττη λοιπόν επιτέλους ετραβήχθη εις μίαν άκραν και εσιώπησε.

Η ευγενής Μαλβίνα το παρετήρησε και επεχείρησε να την βγάλη από την αμηχανίαν της αποτείνουσα προς αυτήν τον λόγον με γλυκύτητα. Άλλ' η Κίττη εφέρετο με καταφανή πικρίαν και απήντα μονοσυλλάβως.

Τέλος αφού έμεινε αρκετήν ώραν σιωπηλή επροχώρησε κατηφής και εκάθησε εμπρός εις το πιάνο, όπου άρχισε να παίζη βαριατσιόνες. Η Μαλβίνα την επρόσεξε και την επαίνεσε. Άλλ' αυτή έκαμε ότι δεν την ακούει και προσεκάλεσε τον Έδμον να τραγουδήση μαζί της ένα Ιταλικό τραγούδι.

— Όχι, όχι, είπεν η κ. Μπιρτών, καλύτερα να τραγουδήσετε από Γαλλικές όπερες. Είμαστε Γάλλοι εμείς.

Η Μαλβίνα περιειργάσθη τα μουσικά τετράδια και είπε:

— Α! μα εσείς έχετε τον περίφημο Λούλι, την Αρμίδα, την Άλκηστη, τον Οιδίποδα. Φιλτάτη κ. Μπιρτών, η καρδιά σας, ωστόσο πάντα είναι γαλλική.

Εμένα τουλάχιστο είπε με πείσμα η Κίττη διόλου δεν μαρέσει η Γαλλική γλώσσα, είναι κρύα, τίποτε δεν μπορείς να εκφράσης εις αυτήν με χάρη.

— Παρακαλέστε την κ. Σορκή να προφέρη μερικές λέξεις, είπε τότε ο Έδμον, και είμαι βέβαιος πως θαλλάξετε γνώμην.

— Ισως όχι, του είπε χαμηλά η Κίττη με περισσότερο πείσμα, δεν ξυπάζομαι τόσο εύκολα εγώ, ούτε χάνω το νου μου για μια λέξη.

— Ναι αλήθεια κάτι άλλο παρά ο νους κινδυνεύει κοντά της, είπε ο Έδμον.

— Η καρδιά θέλετε να πήτε . . . ωστόσο μερικοί άλλοι δεν κινδυνεύουν και τόσο . . . λέγουν το ναι και κείνη που τους ακούει τους πιστεύει καθώς τόσες άλλες και απατάται και αυτή σαν εκείνες.

— Η Μαλβίνα εφαίνετο ότι δεν επρόσεχε, αλλά ούτε λέξη της διέφυγε. Η κ. Μπιρτών είχε πάει στον κοιτώνα της να φέρη τις νότες του Οιδίποδος και γύρισε, πριν προφθάση ο Έδμον να αποκριθή στα τελευταία λόγια της Κίττης, πράγμα που δυσαρέστησε και τον ίδιον και την Μαλβίναν περισσότερον.

— Έλα Κίττη, είπεν η κ. Μπιρτών, συνόδευσέ μας σαυτή την τριφωνία κέβαλε μπροστά της το τετράδιο απάνω στο πιάνο.

Η Κίττη δεν μπορούσε να παίξη από μέσα πρίμα βίστα, αν και έπαιζε αριστοτεχνικώς τα προμελετημένα κομμάτια.

Βλέπων ο Έδμων την αδυναμία της είπε:

— Είμαι βέβαιος ότι η κ. Σορκή θα επετύγχανε καλύτερα.

— Δεν θα είναι κατόρθωμα αυτό, είπε μετριοφρόνως η Μαλβίνα, εγώ έχω τραφή μαυτήν την μουσικήν.

— Γιαυτό είσθε τόσον ασθενική, απεκρίθη ειρωνικώς η Κίττη, η τροφή σας ήτο τόσον αθλία.

Η Μαλβίνα όμως δεν την εσυνερίσθη και της απήντησε με πραότητα.

— Αν προτιμάτε την Ιταλική μουσική εύκολο είναι να φίσωμεν αυτήν κατά μέρος.

— Όχι, όχι, εξαδέλφη, είπε ζωηρά η κ. Μπιρτών, καθίστε στον τόπο της Κίττης και η ουράνιος αυτή μουσική θα κάμη να λησμονήσωμεν προς ώραν ότι δεν είμεθα στην πατρίδα μας.

Η κόρη της κ. Μέλμορ εσηκώθηκε θυμωμένη, εσκούντηξε το σκαμνί και πήγε και κάθισε μακρυά, ως να μην ήθελε να κούση την μουσική τους.

Η Μαλβίνα έπαιξε θαυμάσια τα δυσκολότερα τεμάχια. Έπαιξε με ευκινησίαν και χάριν αμίμητον.

Ωστόσο η κ. Μπιρτών με όλην της την μουσοληψίαν εβαρέθηκε να κούη την Μαλβίνα, τα προτερήματα της εξαδέλφης της αναπτυσσόμενα μάλιστα ενώπιον του Έδμον την έθλιβαν και θέλουσα να απαλλαχθή προσεποιήθη ότι της ήλθε πονοκέφαλος και με αυτήν την πρόφασιν υπεχρέωσε τους επισκέπτας να τραβηχθή ο καθείς εις τα ίδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. Η ΤΡΟΦΟΣ

Η Μαλβίνα ησθάνετο ότι επέρασε καλά τη βραδιά εκείνη. Ήλπιζε μάλιστα ότι η κ. Μπιρτών θα την επροσκαλούσε να κατεβαίνη εις το γεύμα καθημέραν.

Με ανήσυχη περιέργεια επερίμενε την άλλην ημέρα να ιδή αν θα την προσκαλέση, αλλά ματαίως. Το γεύμα της εστάλη ως συνήθως εις το οίκημά της.

Το βράδυ επεθύμησε να κατεβή, αλλά δεν ετόλμησε απρόσκλητη·

Αλλά διατί τάχα τώρα επιθυμούσε την συναναστροφήν;

Ησθάνετο αόριστον τινά φόβον μήπως μαντεύσουν οι άλλοι την αιτίαν.

Ετσι η Μαλβίνα ήρχισε πάλιν την αποτραβηγμένην ζωήν της. Η δε κ. Μπιρτών την επεσκέπτετο συχνά διά να της αφαιρέσῃ κάθε πρόφασιν του να κατεβή.

Απέφευγε με κάθε τρόπον να την προσκαλέσῃ, πράγμα που εκείνη δεν ετολμούσε να της το προτείνη.

Αλλά εις τον Έδμον, ο οποίος την ενοχλούσε με συχνάς ερωτήσεις, γιατί δεν φέρνει την Μαλβίναν κάτω, έλεγεν υποκριτικώς, ότι όσες φορές ανεβαίνει, άλλο τίποτε δεν κάμνει, παρά να την παρακαλή να έλθη, αλλά εκείνη αρνείται.

Ωστόσο μίαν Κυριακήν πρωί η Φανή εμβήκε στης μητέρας της και της λέγει.

- Μητέρα κάτω είναι η Άτζολετ, ήρθε να παίξωμε μαζί, σήμερα που δεν έχει μάθημα. Έλα να κατεβούμε στην αυλή να κάνουμε χιονόσφαιρες.
  - Ποια είναι, παιδί μου, η Άτζολετ;
  - Εκείνο το ωραίο το κοριτσάκι που τραγουδεί τόσο γλυκά και μιλεί Αγγλικά.
  - Α η βαπτιστική του σερ Έδμον; είπε η Μαλβίνα και εβάφη το πρόσωπόν της με ελαφρόν ερύθημα.
  - Ναι μητέρα, μα αυτό δεν την εμποδίζει να είναι αυτή καλή.
  - Οχι βέβαια, παιδί μου, μα και ο ίδιος ο σερ Έδμον δεν μου φαίνεται καθόλου κακός.
  - Ξαίρεις, μητέρα, η Τομκίνα λέει πολλά κακά γιαυτόν.
  - Τι δηλαδή;
  - Μα . . . να, δεν τα θυμούμαι . . .
  - Πολύ καλά κάμνεις, παιδί μου, να μη ενθυμείσαι τις κακολογίες. Πήγαινε τώρα να εύρης την Άτζολετ. Σε λίγο έρχομαι κεγώ.
- Άμα βγήκε έξω το κοριτσάκι, η Μαλβίνα είπε προς τη Τομκίνα:
- Γιατί λες στο παιδί τις φλυαρίες και τα παραμύθια που μήτε συ δεν τα ξαίρεις;
  - Σας βεβαιώνω, κυρία, πώς δεν είναι παραμύθια. Και μήτε τα μισά απ' όσα ξαίρω δεν λέγω.

— Πιστεύω ότι δεν είναι η Φανή εκείνη που πρέπει να μανθάνει τέτοιες λεπτομέρειες.

Α όχι, κυρία, προσέχω πολύ όταν έρχεται εδώ η Τάσσα τα λέμε πολύ σιγά . . . Αχ και να ξαίρατε, κυρία, πώς ζη εδώ ο σερ Έδμον! . . .

— Δεν έχω διόλου περιέργεια να το μάθω.

Και όμως . . . είχε, αλλ' εντρέπετο να έλθη εις τέτοιους λόγους με την υπηρέτριαν της.

Δεν εγνώριζεν ακριβώς οποίαι ήσαν αι παραφοραί του Έδμον, διά τις οποίες τον εκακολογούσαν, αλλά τις εσυμπέραινε και . . . δεν ήτο μάλιστα διατεθειμένη να τας συγχωρήσῃ και μόλον ότι ήτο εκ φύσεως επιεικής. Αυταί όμως αι φήμαι ερέθιζον περισσότερο την περιέργειάν της, και το ενδιαφέρον της ακόμη.

Συλλογιζομένη επροχώρησε προς την αυλήν. Η Άτζολετ έτρεξεν εις την αγκαλιά της με τρυφεράν απλότητα και η Φανή άρχισε να επαινή τις χάρες της μικρής φίλη της.

Η Μαλβίνα θέλουσα να ζεσταθή άρχισε να παίζη με τα κοριτσάκια. Έξαφνα εφάνη από μακράν ερχόμενος ο Έδμον με γρήγορον βήμα. Εχαιρέτησε την Μαλβίναν, αλλά δεν εστάθη.

Η Μαλβίνα προκατειλημμένη καθώς ήτο ήδη εναντίον του δεν επιθυμούσε την συνάντησίν του. Ωστόσο η ψυχρά εκείνη διάβασίς χωρίς σχεδόν να την προσέξῃ της εφάνη παράδοξος. Τον παρηκολούθησε λοιπόν κρυφίως με το βλέμμα της.

Η Άτζολετ την επλησίασε με τρόπο και της είπε χαμηλά.

— Εγώ ξαίρω πού πάει ο νονός μου. Ελάτε μαζί μου και θα δήτε. Και προηγήθη τρέχουσα, ενώ η Φανή και η Μαλβίνα την ακολούθησαν.

Όταν έφθασαν εις την θύραν κάποιου οικίσκου εις τα έσχατα της αυλής, η Άτζολετ εστάθη, έβαλε στα χείλη το δάκτυλό της και είπε:

— Σιγά, μη μας καταλάβη. Έσπρωξε ελαφρά την εξώθυρα, επροχώρησε στα άκρα των ποδών της κρατώντας την Μαλβίναν από το χέρι και της έδειξε μέσα από μίαν υαλίνην θύραν εις ένα καθαρόν δωμάτιον μιαν πτωχήν γραίαν που εκείτετο άρρωστη. Ο Έδμον εστέκετο κοντά της.

— Αυτή είναι η γριά Νόρτων, η τροφός του νουνού μου είπε χαμηλά η Άτζολετ. Σήμερα αρρώστησε βαριά. Φαίνεται, ειδοποίησαν στον πύργο και για τούτο ο νουνός μου έτρεξε. Α! είναι πολύ καλός ο νουνός μου, κυρία, η γριά Νόρτων τον αγαπά . . . δεν φαντάζεσθε!

Η Μαλβίνα άμα είδε τον καταλαλούμενον να εκπληρώνη τέτοιο ευσεβές χρέος, συνεκινήθη και κατηγόρησε τον εαυτόν της, διότι εκινδύνευσε να σχηματίσῃ κακήν υπόληψιν δι' αυτόν. Τώρα πλέον τον εσυγχωρούσε, διότι δεν εστάθηκε, όταν επερνούσε από κοντά της. Η βία του της εφάνη τώρα δικαιολογημένη και θα της εκακοφαίνετο βέβαια, αν εξ αιτίας της παρέβλεπε τον φιλάνθρωπον σκοπόν του.

Η Μαλβίνα δεν ήτο από τας εγωιστικάς εκείνας γυναίκας, που θέλουν όλα να γίνωνται γι' αυτάς και μόνον. Το πάθος αυτό είναι η φιλαυτία, δεν είναι ο έρως. Ο έρως όταν εμφωλεύη εις τιμίαν ψυχήν, όσο σφορδός και αν είναι, είναι ωραίος και μία έκφανσις ψυχικής ωραιότητος είναι η φιλανθρωπία, διά την οποίαν δεν ζηλεύει.

Και τι; Μήπως η Μαλβίνα είχεν έρωτα προς τον Έδμον; Όχι δεν θέλομεν να ειπούμε αυτό. Άλλ' ότι ο χαρακτήρ της ήτο τοιούτος, ώστε ως γυναίκα θα ήθελε μεν να προτιμάται αυτή από κάθε άλλο. αλλά η αρετή να είναι προτιμοτέρα και από αυτήν.

Άλλως τε το να βλέπη ενώπιόν της μίαν τοιαύτην γενναίαν πράξιν από άνδρα, όστις ήτο ούτως ειπείν «σημείον αντιλεγόμενον» και να την θαυμάζει ανεπιφύλακτα, ήτο δόλωμα ασυγκρίτως πιο επικίνδυνον από τας μετά πάθους επαναλαμβανομένας συνήθως ερωτικάς εκφράσεις, εναντίον των οποίων ημπορούσε να την καθοπλίση η λογική σκέψεις ότι αυτή έχει ήδη υποσχεθή εις τον εαυτόν της και έχει αποφασίσει να μείνη ανέραστη.

Ενώ η Μαλβίνα ήτο παραδομένη εις το θελκτικόν εκείνο θέαμα, η Φανή εκρύωσε και βαρέθηκε. Την ετράβηξε λοιπόν από το φόρεμά της για να επιστρέψουν, εκείνη, όμως αφηρημένη όπως ήτο, δεν αντελήφθη την επιθυμίαν της.

Τότε το κοριτσάκι άρχισε να κλαυθμυρίζει. Ο Έδμον έστρεψε με απορίαν και προχώρησε προς την θύραν να ιδή ποιος είναι. Η Μαλβίνα ευρέθη εις θέσιν στενόχωρον, διότι θα εφωράτο ότι παρακολουθεί οπωσδήποτε τας πράξεις του και εσκέφθη να φύγη, αλλ' ήτο αργά πλέον. Προτιμότερον ήτο να δείξη

αφέλειαν. Και εστάθη.

Ότε λοιπόν ο Έδμον εξέφρασε την χαρούμενην έκπληξίν του, έρριψε κάτω το βλέμμα της και του είπε σεμνά.

— Η βαπτιστική σας, κύριε, μέφερεν εδώ να μου δείξη τον ανάδοχόν της εις την ακμήν της δόξης του.

— Εισέλθετε, παρακαλώ, κυρία. Το θέαμα προξενεί θλίψιν, αλλ' όχι τρόμον. Η ταλαίπωρος τροφός μου φοβείται τον θάνατον, ελάτε να την εγκαρδιώσετε. Επικαλείται το έλεος του Θεού και θα το ελπίση με περισσότερη πίστη, όταν θα ιδή κοντά της ένα άγγελον.

Η Μαλβίνα επροχώρησε:

— Και είναι λοιπόν τόσο άσχημα; είπε, ίσως πρέπει να μηνύσωμεν τον κ. Πρίορ.

Η γριά αντελήφθη και απήντησε ήρεμα.

— Όχι, κόρη μου. Του αγαπημένου αυτού παιδιού η στοργή με παρηγορεί περισσότερο από κάθε ψυχρά ρητορεία.

— Η Μαλβίνα συνεκινήθη πολύ από το όνομα που απεδόθη εις τον Έδμον εκ μέρος της γραίας και από το εγκώμιον εν γένει. Δάκρυα εγέμισαν τα μάτια της και έπιασε το χέρι της άρρωστης.

— Πάσχετε πολύ, μητέρα; τη ρώτησε με γλυκύτητα.

Το θέλγητρο της φωνής της εβαλσάμωσε την ψυχήν της.

— Είσθε, νομίζω, της είπε, η κυρία, που επισκεφθήκατε λίγες μέρες μαζί με την αφέντισσα την κ. Μπιρτών τους φτωχούς και τους αρρώστους, δεν είναι έτσι; Όλοι μου μίλησαν για την καλωσύνη σας. Ευχαριστώ το Θεό που μαξίωσε να σας ιδώ πριν αποθάνω.

— Μην κουράζεσαι, μητέρα, της είπε ο κ. Έδμον. Πάρε λίγο απ' αυτό το γιατρικό. Ας έλθη και ο κ. Πρίορ, αν θέλης.

— Η Άτζολετ πήγε να τον φωνάξῃ, είπε η Φανή κρυμμένη πίσω από την

μητέρα της, για να μην κοιτάξῃ την άρρωστη που την εφοβείτο.

— Πώς ο κ. Πρίορ δεν εκλήθη ήδη; ερώτησε η Μαλβίνα κάποιαν συγγενή της κ. Νόρτων.

— Συστελλόμεθα να τον ενοχλούμε, είναι τόσο απασχολημένος με τις σπουδές του . . . όλο γράφει . . .

Ο ερχομός του κ. Πρίορ διέκοψε της γυναίκας τους λόγους. Αυτός περισσότερο επρόσεξε την Μαλβίναν παρά την ασθενή. Επλησίασε και της είπε:

— Ήρθατε λοιπόν να δήτε την φοβερή την κρίσιμη την ώρα . . την ώρα που η ψυχή ανήσυχη προσβλέπει προς τα όρια του αγνώστου, τα οποία μέλλει να υπερπηδήσῃ;

— Κύριε Πρίορ, του είπε χαμηλά ο Έδμον, εύρετε, παρακαλώ, λόγους πλέον καταληπτούς εις αυτήν εδώ, και έδειξε την ασθενή, και ικανούς να στηρίξουν την καρδιά της.

Η Μαλβίνα σηκώθηκε να παραχωρήσῃ προς τον κ. Πρίορ την παρά την ασθενή θέσιν της και ακούμπησε επάνω στην κλίνην κοντά εις τον Έδμον.

— Βλέπω καλή μου γραία, είπε ο κ Πρίορ προς την ασθενή, ότι η καρδιά σου είναι αδύνατη, όπως το σώμα. Έχε θάρρος. Και αν ακόμη πρόκειται να ποθάνης δεν έχεις να πάθης κανένα κακόν. Απεναντίας θα γίνης μέρος της θείας ουσίας, έχε πίστην εις τον Θεόν. Αυτός είναι μαζί σου όπου και αν υπάγης για να σε προστατεύη.

— Ας γίνη το θέλημά του είπε η γριά. Είθε ο Σωτήρ να μεσιτεύσῃ υπέρ εμού.

— Έχε τας ελπίδας σου στην ευσπλαγχνίαν του. Γνωρίζει από τι επλάσθημεν. Συγχωρεί, διότι αγαπά και θέλει να τον αγαπούν περισσότερον παρά όσο τον φοβούνται.

— Κανένα δεν έβλαψα ποτέ, είπε η γραία, επιθυμούσα μόνο να ζήσω για τα παιδιά μου, εσυμμεριζόμην μεκείνα τις ευεργεσίες του αγαπητού μου Σέυμουρ, μα σαν πεθάνω ποιος θα τα βοηθήσῃ;

— Εγώ, καλή μου γραία, είπεν ο Έδμον.

— Γνωρίζω την καλή προαίρεση του Έδμον μου . . . αλλά σπανίως βρίσκεσαι εδώ.

— Τότε λοιπόν εγώ, εύπειν η Μαλβίνα, εγώ που μένω εδώ πάντοτε, θα προσπαθώ να αναπληρώνω τον κύριον, όταν θα είναι απών.

Ο Έδμον συνεκινήθη. Ήσθάνθη κατάνυξιν ότι είχε τέτοιον συμμέτοχον των υποχρεώσεών του.

— Ναι, μητέρα, είπε, συνορκιζόμεθα ότι μαζί θα φροντίζωμε για των παιδιών σου την ευημερία.

Η Μαλβίνα άπλωσε το χέρι, ως σημείον ότι εδέχετο τον όρκον, και ο Έδμον το πήρε μέσ' στα δικά του χέρια και το έβαλε επάνω στα γόνατα της άρρωστης.

Η γραία από την συγκίνησιν, από την αδυναμίαν, από την εξάντλησιν, πλήρης ικανοποιήσεως διά τας ενδείξεις ταύτας της αγάπης, χωρίς φροντίδας πλέον και εύελπις, έκλεισε ησύχως τα μάτια, μουρμουρίζοντας κάτι που έμοιαζε σαν το «Νυν απολύεις», και δεν τα άνοιξε πλέον. Το πνεύμα της αμέριμνον επέταξεν εις την αιωνιότητα.

Όταν εγύριζαν εις τον πύργον, όλοι ήσαν συλλογισμένοι και έφερον την εντύπωσιν των τελευταίων στιγμών της γραίας Νόρτων.

Ο Έδμον ενδίδων εις τας μελαγχολικάς σκέψεις της στιγμής είπε:

— Ότι και αν λέγουν οι Εκκλησιαστικοί δεν με πείθουν. Πώς ημπορεί να συμβάλη εις την αρμονίαν του Συνόλου το ναποθνήσκη ο τίμιος εις ελεεινήν κατάστασιν, χωρίς να έχη χαρή την ζωήν ένεκα των ταλαιπωριών της ενδείας:

— Και ποιος σας είπε ότι η αποθανούσα δεν την εχάρηκε: απεκρίθη ο κ. Πρίορ. Η ευτυχία ανήκει περισσότερον εις τους εναρέτους, παρά εις τους ευνοούμενους της τύχης. Ισως αυτή έζησε ευτυχεστέρα και . . . από εσάς ακόμη.

— Μπορεί αλήθεια, είπε ο Έδμον, καθώς κυβερνώνται τα πράγματα του κόσμου εδώ κάτου, η λαμπρή ζωή να μην είναι πιο ευτυχισμένη.

Κατά το διάστημα του βίου μου, του μακαριστού δα, όπως ενομίζετο, αρίθμησα περισσότερες λυπημένες ώρες, παρά χαρούμενες. Έτσι έλαβα αφορμή να αμφιβάλλω για την αγαθότητα της Δυνάμεως που διέπει τον κόσμον, η οποία

μας δίδει τόσον ολίγα καλά ανακατωμένα με τόσα πολλά κακά.

Αυτά τα λόγια παρώργισαν τον κ. Πρίορ και του είπε με αγανάκτησιν.

— Ποιος είσαι συ, υιέ άνθρωπου, χθεσινό γέννημα του πηλού, και αμφισβητείς την αγαθότητα του Δημιουργού: Με ποιο δικαίωμα κατηγορείς του Σύμπαντος την αρμονίαν, συ ο οποίος απολαύεις αγαθά ανώτερα από τας αρετάς σου;

— Πιστέψατέ με, κ. Πρίορ, εγώ το νιώθω πόσο λίγο αξίζω και πολύ μικρή ιδέα έχω για τον εαυτό μου. Μα για τούτο δεν φταίω εγώ, φταίει εκείνος που με έπλασε τέτοιον. Αφού είναι παντοδύναμος, ας μέκαμνε τέλειον. Γιατί μου στέλνει γλυκούς πειρασμούς με την απόφαση να με κολάσῃ, αν υποχωρήσω εις αυτούς; Τι φταίω εγώ που μεταχειρίζομαι ότι εκείνος μου έδωσε;

— Φταίετε, υπέλαβεν η Μαλβίνα, βλέπουσα αυτόν με πραότητα, διότι σας επροίκισε με γνώμονα την συνείδησιν, με την οποίαν αναμετράτε τον κίνδυνον των παθών και δύνασθε να τα νικήσετε, αλλ' ενώ αισθάνεσθε τον εαυτόν σας ικανόν προς τούτο, σεις επαφίνεσθε εις των παθών τον σάλον και νικάσθε υπ' αυτών εκουσίως.

— Ο Έδμον εκοκκίνησε και είπε προς τον κ. Πρίορ. — Τακούτε, αιδεσιμώτατε; Ιδού τι πρέπει να λέτε και πώς πρέπει να τα λέτε, όταν από τον άμβωνα· θέλετε να εξυπνήσετε την συνείδησιν του αμαρτωλού, ή νανοίζετε τα μάτια των ασεβών. Αλλά πρέπει να έχης και το βλέμμα και τη φωνή και τα θέλγοντα εκείνα χειλάκια, που τα στολίζει η χάρη και τα φυλάττει η φρόνηση.

Έτσι συνομιλούντες έφθασαν εις τον πύργο. Όπου ο κ. Πρίορ τους άφισε.

Η Μαλβίνα επεχείρησε να διευθυνθή εις το διαμέρισμά της, αλλ' ο Έδμον της είπε:

— Πώς, κυρία μου, μας φεύγετε πάντα έτσι; Γιατί μένετε άκαμπτη εις της κ. Μπιρτών τας προτροπάς και τας παρακλήσεις;

Η Μαλβίνα δεν ημπόρεσε να εξηγήση τους τελευταίους αυτούς λόγους.

— Ποίας παρακλήσεις εννοείτε;

Η εξαδέλφη σας καταθλίβεται από την ισχυρογνωμοσύνην σας συγχωρήσατέ μου την λέξιν, είναι ιδική της, που αποποιείσθε την συναναστροφήν μας.

— Αστειεύεσθε βέβαια, κ. Έδμον.

— Ομιλώ πολύ σοβαρά μάλιστα. Ήμέρα δεν περνά, που να μην την ερωτήσω, γιατί τάχα να μη σας βλέπουμε καθόλου; Κεκείνη κάθε μέρα μου λέγει ότι διαρκώς προσπαθεί να σας φέρη στην ομήγυρή μας, αλλά σεις ευρίσκετε πάντοτε αιτίας αρνήσεως.

Η Μαλβίνα εταράχθη. Δεν εννοούσε τον λόγον της τοιαύτης συμπεριφοράς της εξαδέλφης της. Ωστόσο είπε προς τον κ. Έδμον.

Αλλά και αν αντιστάθηκα αλήθεια στης κ. Μπιρτών την παράκλησιν διατί υποθέτετε ότι . . .

— Ότι ηθέλετε ενδώσει στις δικές μου; .. Βέβαια πριν έλθω εγώ διήγετε τόσον αποτραβηγμένη . . . Σας ενοχλεί ίσως η παρουσία μου. Επιθυμείτε ίσως να αναχωρήσω ..

— Παρεξηγείτε, κύριε Έδμον, τας έξεις μου, απεκρίθη με ταραχήνη η Μαλβίνα. Κάποιες θλιβερές αναμνήσεις . . .

Αλλ' αν εγνώριζα ότι η απουσία μου λυπεί . . . την εξαδέλφην μου θα ημπορούσα ναλλάξω έξεις.

Ο Έδμον την έπιασε από το χέρι.

— Ελάτε της είπε. Και την ωδήγησε εις τον θάλαμον της κ. Μπιρτών.

— Θεία μου, θεία μου! Ακούστε τι λέγει η κ. Σορκή. Φρονεί ότι αστειεύομαι και δεν θέλει να πιστέψη ότι λυπείσθη που στερείσθη την συναναστροφήν της. Συνενώσατε παρακαλώ τας δικάς σας με τας δικάς μου παρακλήσεις, ίσως και την καταφέρομεν να μας έρχεται.

Η κ. Μπιρτών εκοκκίνησε από την ταραχήνη της. Αλλά γρήγορα έγινε κυρία του εαυτού της και είπε με υποκρισίαν αριστοτεχνικήν.

— Η εξαδέλφη μου γνωρίζει πόσον η παρουσία της με ευφραίνει, αλλά εγώ επροτίμησα την ιδικήν της ανάπταυσιν από την ιδικήν μου τέρψιν. Δεν ηθέλησα να παραβιάσω την φιλήσυχή της διάθεση και ελπίζω ότι τούτο το θεωρεί ως ένα τεκμήριον της αγάπης μου. Τώρα που βλέπω πως άρχισε να βαρύνεται την αποτραβηγμένη ζωή χαίρω πολύ για την μεταβολήν της αυτήν.

Ο Έδμον όμως ήθελε πλέον θετικήν την απάντησιν της θείας του και είπεν ανυπομόνως.

— Βλέπω, θεία μου, ολοφάνερα πως πρέπει το δίχως άλλο ναναχωρήσω. Ενόσω είμαι εδώ, κ. Σορκή δεν έρχεται στη συναναστροφή σας, ή έρχεται χωρίς όρεξη.

— Σωστά, είπε με τόνον η κ. Μπιρτών. Εδώ χάνεις, μου φαίνεται, τον καιρό σου, ενώ σπουδαίοι λόγοι σε καλούν εις το Έδιμπουργκ. Επίστρεψε εκεί. Τότε η ωραία εξαδέλφη μου μένει ελεύθερη . . .

— Του κ. Έδμον η παρουσία καμίαν ενόχλησιν δεν μου παρέχει, είπε σοβαρά η Μαλβίνα. Είτε εδώ είναι, είτε απουσιάζει, η διάθεσίς μου να μονάζω δεν

λαμβάνει καμίαν τροπήν. Ούτε με εμποδίζει η παρουσία του να κάμνω το θέλημά σας, εξαδέλφη μου, αν πράγματι σας αρέσει η συντροφιά μου.

Η κ. Μπιρτών εδαγκάθηκε. Καμίαν πρόφασιν δεν είχε να αρνηθή.

Αφού λοιπόν ήτο αδύνατον πλέον να εμποδίσῃ να βλέπωνται ο Έδμον με την Μαλβίνα, εστοχάσθη ότι θα ήταν προτιμότερον να γίνεται αυτό επί παρουσία της.

Έτσι συνεφωνήθη να έρχεται η Μαλβίνα στη συναναστροφή, καθώς ήρχετο και προτού να έλθη ο κ. Έδμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ

Η κ. Μπιρτών μόνον κατά την ώραν του γεύματος έμαθε ότι αιτία να συναντηθούν ο Έδμον και η Μαλβίνα ήτο ο θάνατος της γραίας Νόρτων.

Δεν ήξαιρε καν ότι η γραία ήτο άρρωστη. Για τίποτε πράγματι δεν ενδιεφέρετο, για τούτο κανείς δεν ήρχετο να της διηγηθή τους πόνους του. Πολλοί από τους προστατευομένους της χωρικούς αρρωστούσαν και απέθνησκαν, χωρίς να λάβη αυτή καμίαν είδησιν.

Η μικροφιλοδοξία της την έκαμνε να διατηρή τακτικήν αλληλογραφίαν με τον Λόρδον Στάφφορδ. Προσπαθούσε να τον κρατεί πιστόν εις τας μεταξύ των συμφωνίας, ως προς τα αντισηκώματα του συνοικεσίου, και εβίαζε τον ανεψιό της να υπάγη προς τέλεσίν του.

Ο Έδμον εν τούτοις καθημέραν εύρισκε νέας προφάσεις αναβολής και έμενεν εις τον πύργον. Ποτέ άλλοτε δεν είχε μείνει τόσον καιρόν.

Η κουφόνους Κίττη εμεγαλαυχούσε, πως ήτο δι' αυτήν η παράτασις της διαμονής του εκεί. Αλλά η κ. Μπιρτών καταλάβαινε την αληθινή αιτία και ευρίσκετο εις διαρκή αγωνίαν, πώς ναπομακρύνη τον ανεψιόν της, ή τουλάχιστον να διακόψη τας σχέσεις του με την Μαλβίναν. Ο Έδμον όμως δεν έπαιρνε βέβαια από βίαν, εχρειάζετο πειθώ, πράγμα δύσκολο για το χαρακτήρα

της κ. Μπιρτών. Με την Μαλβίνα πάλιν δεν ημπορούσε να τα χαλάση, διότι ήτο πραοτάτη και υποχωρητική εις όλα. Άλλως τε αυτό θα ήτο και ολιγώτερον οικοδομητικόν διά τον σκοπόν της, διότι θα καθίστα την Μαλβίναν προσφιλεστέραν προς εκείνον. Και αν την απεμάκρυνε τι θα εκέρδιζε τάχα; Δεν ήτο αυτεξούσια η Μαλβίνα να υπάγη όπου ήθελε; Ημπορούσε να εμποδίση τον ανεψιόν της να την βλέπει αλλού παρά εις τον πύργον; Και τότε; Θα ανεκάλυπτε ο Έδμον όλας τας πανουργίας της και . . .

Εις τοιαύτην λοιπόν ευρισκομένη αμηχανίαν απεφάσισε να κοινολογήσῃ εις την Μαλβίναν τα σχέδιά της διά τον γάμον του Έδμον. Δεν έλειψε δε να παραστήσῃ τον ανεψιόν της ως νέον ανάγωγον και άσωτον, παραδιδόμενον εις έρωτας αθεμίτους και σκανδαλώδεις, και ότι απέφευγεν ακριβώς το μελετώμενον συνοικέσιον, διότι εθεωρούσε τον γάμον ως χαλινόν της ακολασίας του.

Και υποκρινομένη εμπιστοσύνην της προσέθετε.

— Ιδέ, καλή μου Μαλβίνα, τα τι τραβώ από την πολλή μου αγάπη στο τρελόπαιδο αυτό. Για να τον ανυψώσω μαυτόν τον γάμο και για να τον αποσπάσω από τις αθλιότητες των αθεμίτων ερώτων, υποσχέθηκα να του δώσω όλη μου την περιουσία, να γυμνωθώ χάριν του από όλο μου το έχειν. Αυτός έκαμε πως συγκατένευσε στο θέλημά μου κεγώ έδωκα το λόγο μου, ώστε η Λαίδη Σούμεριλ απεποιήθηκε χάριν του άλλους λαμπρούς μνηστήρας του Έδιμπουργκ. Και τώρα μέλλει ίσως να μου προσάψη τη μεγαλύτερη εντροπή αρνούμενος αυτός το συνοικέσιον. Θέλω από σας, αγαπημένη μου εξαδέλφη, να συνεργήσετε να τον πείσω, ότι δεν κάμνει καλά και ότι είναι ανάγκη ναναχωρήση το γρηγορώτερο για το Έδιμπουργκ.

— Άλλα, φιλτάτη μου, τι δύναμη έχω εγώ στη θέληση, και στα φρονήματα του κ. Έδμον;

— Κάτι μπορείτε να κάμετε. Παρετήρησα πως δεν προσπαθεί ξεχωριστά ναποκτήση τη φιλία σας, όπως κάμνει για κάθε πρώτη γνωριμία του, γιατί εσείς δεν είσθε καμιά ξαπολυμένη σαν εκείνες που τον ομοιάζουν. Άλλ' οπωσδήποτε αν δεν σας εράται, όμως σας τιμά και ίσως σας ακούση, για ναποκτήση την υπόληψίν σας.

— Λυπούμαι πολύ, που δεν θα ημπορέσω να σας ευχαριστήσω. Αστεία βέβαια πολύ θα ήμουν να φαίνουμαι ότι επεμβαίνω εις υπόθεσιν ολότελα ξένην προς εμένα και μάλιστα συμβουλεύουσα άνθρωπον, που δεν μου ζήτησε καν την

συμβουλή μου.

— Α! τότε μιλήστε γενικά. Πέστε λόγου χάριν ότι ένας τίμιος νέος που έδωκε ελπίδες γάμου σε μια γυναίκα είναι ασύγγνωστος, άμα τις αθετήσῃ. Πέστε ακόμα ότι τα πλούτη και ταξιώματα είναι τα συντελούντα εις την ευδαιμονίαν και μακάριος όποιος . . . Άλλα ιδού έρχεται, ας μη φανούμε πως συνεννοούμαστε. Φροντίστε να υποστηρίζετε τα όσα εγώ θα λέγω. Εκτός αν . . . , επρόσθεσε με χαιρεκακίαν, αιτίες ιδιαίτερες σας εμποδίζουν να το κάμετε.

Η τελευταία αυτή φαρμακερή φρασούλα συνετάραξε τη Μαλβίνα. Τι έπρεπε να κάμη για να μην ενισχύση την υποψία της κ. Μπιρτών; να του συστήση να συνάψη συνοικέσιον που μόνον τας φιλοδοξίες της κ. Μπιρτών εξεπλήρωνε, χωρίς να καταστήση τον ίδιον ευτυχισμένον;

Εσιώπησε και επερίμενε να πη ότι θα έφερνεν η σειρά της ομιλίας ευπρεπές και λογικόν.

Μόλις άνοιξε ομιλίαν με τον ανεψιόν της η κ. Μπιρτών, εμπήκε με ορμή η Κίττη με μιαν εφημερίδα στο χέρι φωνάζοντας.

— Τα μάθατε; ο Λόρδος Στάνωπ ετοιμάζει μια μεγαλοπρεπή εορτήν στο Έδιμπουργκ.

— Ο αδελφός της Λαίδης Σούμεριλ . . είπε με λαχτάρα η κ. Μπιρτών.

— Ναι, είπε με αδιαφορία ο κ. Έδμον.

— Τι χαρά να ήμουν κεγώ εκεί! είπε η Κίττη.

— Δεν υπάρχει αμφιβολία, Έδμον, ότι θα σπεύσης να ευρεθής εκεί, είπε η κ. Μπιρτών με σοβαρότητα.

— Με νομίζετε ικανόν να κάμω αυτήν την γκάφα! Ναφίσω την ωραίαν συναναστροφήν, να περιφρονήσω τέτοιον χειμώνα, που επικρατεί έξω αυτήν την ώρα, και να τρέξω σε μιαν κοινή εορτή από κείνες που η αργία τις κάμνει ίσως χρειαζούμενες, αλλά η συνήθεια τις καθιστά αηδείς!

— Πρέπει να πας όχι για την εορτή καθ' εαυτήν, αλλά για να λάβης μέρος στην ομήγυρη, που θα μαζευτή εκεί, τη λαμπρή και την εκλεκτή.

- Αν εγνωρίζατε, θεία, πόσο οχληρά είναι η μονοτονία των τοιούτων ομηγύρεων . . .
- Μα τις γυναίκες τουλάχιστο δεν θυμάσαι . . . που θα στολίζουν την εορτή;
- Οι γυναίκες, θεία, δεν φροντίζουν πλέον να στολίζουν τας εορτάς όπως άλλοτε . . . έχουν πέσει εις νωθρότητα . . . , βαρύνονται πλέον κάθε τι που δεν τις είναι τερπνόν.
- Είμαι περίεργη να μάθω την αιτίαν της απροσδόκητης αυτής μεταβολής σου.

Η Κίττη ύψωσε τα κεφάλι με αλαζονείαν, σαν να έλεγε: Εγώ είμαι.

Η Μαλβίνα δεν υποψιάζετο ότι εις αυτήν απέβλεπε ο λόγος της κ. Μπιρτών.

Αλλ' η κ Μπιρτών είπεν εις τον Έδμον.

Αν είν' αληθεία λοιπόν ότι εβαρέθηκες τις γυναίκες του κόσμου και ευρίσκεις θέλγητρα εις την κατ' ιδίαν ζωήν, θα ζητήσης μίαν σύντροφον για να καλλωπίσῃ την κατ' ιδίαν ζωήν σου. Πλησιάζει λοιπόν ο καιρός, που θα εκπληρώσης τον λόγον σου.

- Δηλαδή τον λόγον που με συμβουλεύετε να δώσω.
- Γνωρίζεις ότι οι συγγενείς της Λαίδης Σούμεριλ θεωρούν το συνοικέσιον ως συμφωνημένον. Αμφιβάλλεις ότι η νέα σε περιμένει περιπαθώς εις την εορτήν του αδελφού της;
- Ναι, μα οι λόγοι μου προς αυτήν ήσαν από εκείνους που τους προφέρομεν εις την αρχήν εις κάθε γυναίκα με τον πρώτον ενθουσιασμόν και τους λησμονούμεν, όταν αρχίζομεν να την βαρυνόμεθα, Του νομίσματος τούτου καθένας γνωρίζει την πραγματικήν αξίαν. Και όταν καμιά απατηθή, πταίει περισσότερον αυτή που τους επίστευσε, παρά εκείνος που τους επρόφερε.

Την ιδίαν στιγμήν η Μαλβίνα εσήκωσε το κεφάλι και κοίταξε κατάματα τον Έδμον. Αυτός τότε εφάνη ότι εθορυβήθη και εξηκολούθησε να σείεται επάνω στην καρέγκλαν του.

Του είπε πάλιν η κ. Μπιρτών:

— Ισως δεν καταδικάσης δα τόσον την Λαίδην Σούμεριλ πως σε πίστεψε πολύ εύκολα, αν θυμηθής με πόση ζέση της μίλησες. Αφού είσαι τόσον έμπειρος να πατάς τις γυναίκες, δεν πρέπει να τις ψέγης κατόπιν, όταν πέφτουν στα δίχτυα σου.

Του βαροφάνηκε του νέου, νακούση τέτοιους ονειδισμούς εμπρός εις την Μαλβίναν.

— Αλήθεια, κυρία μου, ούτε ψεύτης, ούτε άπιστος είμαι.

Μεταχειρίστηκα λεπτά τεχνάσματα προς τις γυναίκες, αλλά πάντοτε έμεινα υποδεέστερος από εκείνες στο ζήτημα αυτό. Αυτές έχοντας καύχημά των την δολιότητα, όταν ερωτοτροπούν, γιατί σεμάς τάχα να την θεωρούν ως κακούργημα;

— Μου φαίνεται, είπε η Μαλβίνα, ότι αν η υπουλότης είναι συγχωρημένη στις γυναίκες, αιτία είναι η θέσις που τις έχει βάλει η κοινωνία απέναντι των ανδρών. Άλλα οι άνδρες που δεν έχουν καμίαν εξάρτηση έπρεπε να είναι ειλικρινείς. Η δολιότης είναι ασυγχώρητη, όταν δεν υπαγορεύεται από την ανάγκην. Για τούτο, νομίζω, οι άνδρες όταν υποκρίνωνται, το κάμνουν όχι ναποφύγουν το κακό, όπως αιτιολογείσθε, αλλά για να κακοποιήσουν.

— Καλά λέει η κ. Σορκή, είπε η κ. Μπιρτών. Δεν συλλογίζεσαι ότι σπαράττεις την καρδίαν της δυστυχούς Λαίδης Σούμεριλ.

— Μην είσαι δα τόσο τραγική, θεία μου. Άφισέ τ' αυτά. Οι γυναίκες σήμερα δεν έχουν τόσον αδύνατη την ψυχή. Η φιλαυτία τας προφυλάττει σαν θώρακας, που κανένα άλλο συναίσθημα δεν τον διαπερά.

— Εσύ είσαι ο φίλαυτος, ο οποίος, αφού εδελέασες την δυστυχή νέαν να σου αφοσιωθή, τώρα κάθεσαι εδώ και την βασανίζεις αυξάνων τας υποψίας και τον πόθον της. Τι λες και συ εξαδέλφη μου; Με θεωρείς αυστηράν προς τον Έδμον;

— Η κρίσις σας είναι ορθή, αλλ' η υπόνοιά σας δεν στέκει διά τον κ. Σέυμουρ. Ελπίζω αν τα πράγματα είναι όπως τα λέτε, ο κ. Έδμον θα σπεύση να απαλλάξη από τα βάσανά της την γυναίκα που τον αγαπά.

Η Κίττη έρριψε βλέμμα επιπλήξεως στην Μαλβίναν και εσηκώθη στενοχωρημένη. Ήρχισε να βηματίζει νευρικά. Ο Έδμον απήντησε:

— Η κρίσις της κ. Σορκή είναι κατεπείγουσα. Έπρεπε να υπάγω. Αλλά δεν προφθάνω πλέον στην εορτή.

— Πήγαινε, πήγαινε, υιέ μου, είπεν ανακουφιζόμενη η κ. Μπιρτών, όχι για την εορτήν, αλλά για την καημένη τη Λαίδη Σούμεριλ. Τι θα φαντάζεται η δυστυχής, όταν δεν σε ιδή στου αδερφού της, και πόσον θα υποφέρη! Δεν είναι έτσι εξαδέλφη μου;

— Δεν ξαίρω, φιλτάτη μου, ως που έχει προχωρήσει της νέας αυτής η κλίσις, είπε η Μαλβίνα. Αν όμως ο κ. Σέυμουρ αισθάνεται ότι συνετέλεσε εις την κλίσιν αυτήν, το νομίζω τίμιον.

— Φιλτάτη, είπε έξαφνα η Κίττη. δεν ακούτε; η Φανή σας φωνάζει. Κάτι θα έχει πάθει βέβαια.

— Δεν άκουσα τίποτε, είπε η Μαλβίνα σηκωθείσα.

— Ναι, ναι, εγώ άκουσα, πάμε να δούμε τι συμβαίνει;

Η Μαλβίνα ανήσυχη εξήλθε με την Κίττην. Αλλά μόλις εβγήκαν, η Κίττη εσταμάτησε.

— Δε μου λέτε, παρακαλώ, τι συμφέρον έχετε να αποπέμψετε τον κ. Έδμον; Για να κολακέψετε τάχα την κ. Μπιρτών; Μα αυτό καθόλου δεν σας περιποιεί τιμήν. Αντίκειται εις τον ελευθέριον χαρακτήρα σας, για τον οποίον ο κ. Πρίορ μας ξεκουφαίνει κάθε τόσο.

— Μα όσα είπα μου φαίνονται τόσο απλά, τόσα φυσικά. Απορώ πώς δεν είσθε σύμφωνη μαζί μου.

— Νόστιμο! Να είμαι σύμφωνη μαζί σας; εγώ! Αλλά ο κ. Έδμον μένει εδώ για μένα και μόνο. Μαγαπά και, για να πάρη εμένα παραίτησε τη Λαίδη Σούμεριλ, τακούτε; Σας λέγω το μυστικόν μας για να εννοήσετε πόσον αι διδαχαί σας ενοχλούν και τον κ. Έδμον κεμένα.

— Αλλά αν είναι έτσι είπε ψυχρά η Μαλβίνα τι σκοτίζεσθε για τα λόγια μου. Μια ξένη γυναίκα σαν εμένα μπορεί να ψυχράνη έναν έρωτα αληθινόν;

— Οχι βέβαια, κυρία. Αλλά ενδέχεται να ταράξουν το νου του οι μεγάλες φράσεις και οι αποφθεγματικοί τρόποι σας. Εκτός αν έχετε σκοπόν μαυτά να

στρέψετε την κλίσιν του προς εσάς. Και χωρίς να περιμείνη απάντησιν επέστρεψεν αμέσως εις την αίθουσαν.

Ηρχισαν λοιπόν οι πονηρές παρεξηγήσεις από αντίθετα μέρη. Η κ. Μπιρτών . . . η Κίττη . . . και αι δύο πολέμιαι κατ' αυτής εξ αντιθέτων απόψεων. Αλλά διατί τάχα; η καθαρότης της ψυχής της την έθετον υπεράνω των μικρολογιών αυτών. Δεν ήξαιρε ποια είχε δίκαιον, διότι δεν ημπορούσε να διακρίνη ποία έλεγε την αλήθειαν. Απεφάσισε να τηρήσῃ, επιφυλακτικήν ουδετερότητα. Αυτή όμως η στάσις της δυσαρεστούσε και τας δύο και τας προδιέθετε εις έχθραν εναντίον της.

Αφότου η Μαλβίνα άκουσε τα μυστικά της Κίττης, εφέρετο πια επιφυλακτικά προς τον κ. Σέυμουρ. Κατέβαινε εις την αίθουσαν, αφού προηγουμένως εμαζεύοντο όλοι οι άλλοι και όταν εκείνος της απέτεινε κολακευτικούς λόγους, τους άκουε με ψυχρότητα. Μόνον εις του κ. Πρίορ την σεμνήν συναναστροφήν εύρισκε ανακούφισιν η ψυχή της. Αυτός ήρχετο κάθε πρωί προς αυτήν διά να την διδάσκη την Ερσικήν γλώσσαν. Η μεταξύ τους φιλική διάλεξις παρετείνετο έως την ώραν του γεύματος.

Μετά το πρόγευμα καθείς επήγαινεν εις το διαμέρισμά του κατά κοινήν συνήθειαν, αυτή εκράτει την συνήθειαν αυτήν ακριβέστερα από κάθε άλλον.

Μίαν ημέραν κατά την ώραν του μαθήματος της Φανής επειδή αυτή δεν ήλθε στην ώρα της, κατέβη να την ζητήσῃ. Την ηύρε, χωρίς να το περιμένη, να παίζη με τον κ. Έδμον μέσα στο εστιατόριο. Εφώναξε το κοριτσάκι να την ακολουθήση και επροχώρησε να εξέλθη.

Ο Έδμον όμως έπεσε κατόπιν της:

— Αφού η τύχη, της λέγει, μου δίδει την ποθητήν ευκαιρία να σας συναντήσω μονάχη, μη μου κάμνετε να την χάσω, σας ικετεύω, και ακούστε μου να σας πω δυο λόγια.

Η Μαλβίνα εκοκκίνησε και έγειρε το κεφάλι της.

Ο Έδμον έκλεισε τότε την θύραν, παρεκάλεσε την Μαλβίναν να καθίση, εκάθισε και ο ίδιος κοντά της και της είπε:

— Προχτές όταν η αξιόλογος κ. Μπιρτών με προέτρεπε με τόσην ζέσιν να επιστρέψω εις Έδιμπουργκ, είδα να δικαιολογήτε τον πόθον της. Ήθελα να μάθω (αν δεν είναι άτοπη η περιέργειά μου), έως ποίον βαθμόν επροχώρησε να σας πη τα πράγματα που τάχα με καλούν εκεί.

— Τίποτε άλλο δεν άκουσαν από ότι ελέχθη εκεί· ότι δηλαδή εις κάποια χαριτωμένη νέα που σας αγαπάτε εδώκατε υπόσχεσιν γάμου. Αλλά μόλα ταύτα την αφίνετε και προτιμάτε άλλας κατωτέρας της.

— Τόσο μόνο; είπε ο Έδμον ανήσυχος. Και τούτο λοιπόν ήταν αρκετό να στηρίξῃ την πρόληψη σας για μένα . .

— Ναι . . . δηλαδή . . . μια που με ρωτάτε . . . απόρησα, όταν άκουσα ότι εσείς ο ευεργέτης των δυστυχών το έχετε καύχημα να λησμονήτε κοντά στις γυναίκες την ευγενή ειλικρίνειαν και την ευσυνείδητη χρηστότητα, που χαρακτηρίζουν τον αληθινόν τίμιον άνδρα.

— Δεν σκοπεύω να υπερασπισθώ τον εαυτόν μου εναντίον των σφαλμάτων που μου προσάπτουν οι κατήγοροί μου προς εσάς. Θα σας παρακαλέσω όμως να μακούσετε να επανορθώσω μερικώς από τας διηγήσεις της αγαπητής μου θείας.

Δεν έδωκα ποτέ καμίαν υπόσχεσιν εις την Λαίδη Σούμεριλ, κυρία, και ποτέ δεν την αγάπησα. Είναι ίσως πολύ ωραία αλλ' εις εμένα ουδέποτε υπήρξε συμπαθητική. Διατί; «Ποτέ δεν ημπορείς, λέγει κάποιος ποιητής μας να προσδιορίσης την αιτίαν του έρωτος. Δεν είναι εις το πρόσωπον της ερωμένης, είναι εις του ερώντος την καρδίαν». Νωθρά δε και κούφη, όπως είναι, σας βεβαιώνω δεν έχει να ενοχληθή η ησυχία της από την προτίμησιν, που κατεδέχθη να με αξιώση.

— Αν είναι έτσι, γιατί δεν εφανερώσατε την διάθεσίν σας αμέσως εις την θείαν σας, αλλά την αφίσατε να διαπραγματευθή διά λογαριασμόν σας. Ήμπορεί δικαίως να σας μεμφθή τώρα.

— Είναι η αλήθεια πως αμέσως από την αρχή δεν αρνήθηκα ρητώς αυτόν τον

γάμον, αλλά τότε δεν είχα καμίαν ιδέαν της από τον γάμον ευδαιμονίας. Ενόμιζα ότι, όπως κάμνουν, όλοι ημπορούσα, κεγώ να πάρω μίαν γυναίκα. Και με τοιαύτας περί γάμου αντιλήψεις το συνοικέσιο με τη Λαίδη Σούμεριλ, ήτο συμφορώτατον ..

— Και τώρα λοιπόν έχουν αλλάξει αι περί γάμου αντιλήψεις σας;

— Συμβεβηκός απροσδόκητον αλήθεια μέκαμε ναλλάξω αρχάς και να μεταβάλω ιδέας. Αι αντιλήψεις μου λοιπόν περί γάμου σήμερον είναι ολοτελώς διάφορες από τότε. Από αυτόν θεωρώ ότι εξαρτάται η ζωή μου, από την εκλογήν του προσώπου η ευτυχία μου, διά τούτο κατ' ανάγκην πρέπει να παραιτηθώ από την Λαίδην Σούμεριλ. Και το κάμνω με όλην μου την ευσυνειδησίαν, διότι σας βεβαιώνω και πάλιν, ποτέ δεν έδωκα τον λόγον μου ούτε εις εκείνην, ούτε εις τους συγγενείς της.

— Αλλά η θεία σας νομίζω . . .

— Μα εγώ δεν της έδωσα ποτέ τοιαύτην πληρεξουσιότητα και δεν νομίζω, ότι θα ήτο δίκαιον να πληρώνω εγώ με θυσίαν της ευδαιμονίας της ζωής μου, τις γκάφες της θείας μου.

— Τότε αλλάζει το πράγμα, είπε η Μαλβίνα, (πιστεύουσα πάντοτε ότι περί άλλης τινός επρόκειτο, και μάλιστα υποθέτουσα διά την Κίττην). Και μάλιστα στοχάζομαι ότι η κυρία θεία σας δεν θα παρεμβάλη κανένα εμπόδιον εις αυτήν την νέαν εκλογήν σας, όταν πληροφορηθή ότι από αυτήν εξαρτάται η ευτυχία σας. Αρκεί να φανερώσετε προς αυτήν τα καθέκαστα. Σας ευχαριστώ διά την εμπιστοσύνην που μου δεικνύετε και σας εύχομαι καλήν επιτυχίαν.

Από αυτό εκατάλαβε ο Έδμον ότι η Μαλβίνα δεν τον εκατάλαβε. Ωστόσο του εφάνη ότι η ψυχή της ησθάνετο κάτι ξεχωριστόν δι' αυτόν.

Απεχωρίσθησαν χωρίς περαιτέρω εξηγήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. ΜΕΡΙΚΑ ΜΙΚΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Δεν αμελούσε ποτέ ο Έδμον την ευκαιρίαν να λέγη κάτι περιπαθές ή και απλώς ευχάριστο στη Μαλβίνα, πάντοτε όμως λίγο σκεπαστά, ώστε εκείνη το έπαιρνε ότι ελέγετο πλαγίως διά μέσου αυτής προς την δεσποινίδα Κίττη. Υπό τον ήσκιο της τοιαύτης υποθέσεως το εθεωρούσε συγχωρημένον να τον ακούη, να τον εύρισκε καλόν, να ευχαριστήται από την συναναστροφήν του και να θέλγεται από τα εγκώμια της Άτζολετ δι' αυτόν . . .

Ένα βράδυ έγινε λόγος διά τα ήθη του νεωτέρου πολιτισμού και την διαφθοράν εν γένει.

Εν τω μεταξύ η κ. Μπιρτών απεσύρθη για να διαβάσῃ κάτι επιστολάς, που της έφεραν την στιγμήν εκείνην.

Ο κ. Πρίορ εξηκολούθησε:

- Έτσι αι απολαύσεις των αισθήσεων ομοιάζουν χείμαρρον αφρώδη . . .
- Ω Θεέ μου, τον διέκοψε απότομα η Κίττη, έχεις σκοπό λοιπόν και με την κ. Μπιρτών απούσαν να κάμης διδαχήν, κύριε Πρίορ; Δεν αφίνεις να πούμε και τίποτε λιγότερο σοβαρό;

Και άρχισε να κάμνη διαφόρους ανοήτους ερωτήσεις προς τον Έδμον, ο οποίος της απαντούσε με ανάλογον επιπολαιότητα.

Ο κ. Πρίορ ύψωσε τους ώμους και εβγήκε από τον θάλαμον. Η Μαλβίνα κάτι εδιάβαζε κοντά στη θερμάστρα. Η κ. Μέλμορ εσιωπούσε. Το καλύτερον που ημπορούσε να κάνη.

Η Κίττη ερώτησε τον Έδμον;

- Ποιάν αγαπήσατε ως τώρα περισσότερον καιρόν, από όσας εγνωρίσατε;
- Τι να σας πω, απεκρίθη ο Έδμον, μου φαίνεται ότι ποτέ ακόμη δεν αγάπησα. Και άρχισε να φυλλομετρά ένα τόμον του Σαίκσπηρ, σαν κάτι να εζητούσε.

Η Μαλβίνα αν και εκοίταζε μέσα στο βιβλίο της, δεν εδιάβαζε πλέον.

- Καμιά από τας ωραίας αριστοκράτιδας του Λονδίνου ή του Έδιμπουργκ, δεν σας εφάνη άξια αγάπης αληθινής;

— Τουλάχιστον καμία δεν μου ενέπνευσε αγάπην τέτοιαν που λέτε.

Η Κίττη μόλις περιστέλλουσα την χαράν της τον ηρώτησε με αυταρέσκειαν:

— Και τι είδος γυναίκα ημπορούσε να σας αρέσει;

Και περίμενε να της ψιθυρίση στο αυτί. «Τέτοια που είσαι συ». Μα εκείνος δεν το έκαμε. Μόνο άνοιξε τον τόμο που βαστούσε και εδιάβασε κάπου:

«Πολλές κυρίες εμάτιασα με κοίταγμα τρυφερό και πολλές φορές τα γλυκομίλητα χείλη τους υπόταξαν τα παραπρόθυμα αυτιά μου. Διάφορες γυναίκες μάρεσαν για διάφορες αρετές, αλλά την ψυχή μου καμιά τους δε συνεπήρε τόσο βαθιά, ώστε να μην της βρω κάποιο λάθος, να πολεμάει από τις χάρες της την υψηλότερη, ώστε να την καταβιβάζη. Αλλά, εσύ! ω εσύ, τόσο τέλεια, ασύγκριτη τόσο, που επλάσθης με κάθε άλλου πλάσματος το άνθος». (2)

Και προφέρων την τελευταίαν αυτήν φράσιν με τόνον έρριψεν απάνω στην Μαλβίναν ένα βλέμμα τόσο εκφραστικό, ώστε αυτή εταράχθη έως τα μύχια της καρδιάς της. Από τη στιγμή εκείνη εννόησε πλέον ότι εκείνος αυτήν αγαπούσε πράγματι και όχι την Κίττην, όπως υπέθετε ..

Αυτό δα το εννόησε πλέον και ιδία η Κίττη και ήτο όλο θυμό και γρίνα. Εφέρετο δε ψυχρά πλέον προς την Μαλβίναν.

Περί το τέλος της συναναστροφής η κ. Μπιρτών είπε προς τον κ. Έδμον.

— Σε λίγο θα είναι έτοιμον το νέο διαμέρισμά σου. Όταν λοιπόν επιστρέψης θα ημπορείς να κατοικήσεις εκεί.

— Όχι. Όχι. Εγώ δεν αφίνω αυτό που κατέχω ήδη είπε ο Έδμον εντόνως.

— Κάμε όπως θέλεις . . . είπεν η κ. Μπιρτών και εβγήκε έξω.

— Αυτό έχει καθιερωθεί ήδη επρόσθεσε χαμηλοφόνως ο Έδμον προσβλέπων με χαμόγελο την Μαλβίναν ενθυμίζων αυτήν την ημέραν που είχε έμβει εκεί.

Ο νους της αφηρέθη και η προσοχή της περιεσπάσθη. Δεν εκινήθη λοιπόν προς αναχώρησιν.

Η Κίττη της το υπενθύμισε με προπέτειαν.

— Πώς τόπαθε η κ. Σορκή να μένη τελευταία εις την αίθουσαν; Ο κ. Έδμον πρέπει να είναι πολύ υπερήφανος που καθήμενος κοντά της την εμαγνήτισε και δεν λέγει να κινηθή.

— Η Μαλβίνα εσηκώθη ολίγον ταραγμένη και απλώνοντας να πάρη τον επί της τραπέζης σάκκον του εργοχείρου της άγγιξε χωρίς να θέλη το χέρι του κ. Έδμον. Ετσι ηναγκάσθη να βιαστή ακόμη περισσότερον ναπομακρυνθή. Αλλά φεύγουσα είδε μέσα στον καθρέφτη, ότι ο Έδμον εφιλούσε επάνω στο χέρι του το μέρος που του άγγιξεν αυτή. Αυτό της έκαμεν να χτυπά η καρδιά της δυνατά και ησθάνθη τα μάγουλά της να φλογίζωνται.

Μόλις ανεχώρησε ο Έδμον, η Κίττη ερώτησε.

— Γιατί τάχα δεν θέλει ο κύριος ναλλάξη το οίκημά του; Μήπως το θεωρεί κατάλληλον διά να δέχεται επισκέψεις; Και είδε ειρωνικώς την Μαλβίναν.

Ο κ. Πρίορ ενόησε τον υπαινιγμόν της· ηγανάκτησε διά την αυθάδειάν της και της είπε αυστηρά.

— Ναι μις, Κίττη, έτσι φαίνεται. Εσείς δα το ξαίρετε αυτό.

Η δεσποινίς Μέλμορ απασβολώθη. Εκοκκίνησε, εψέλλισε κάτι. Έπειτα επήρε την μητέρα της, η οποία εστέκετο ώσπερ τούβλον, και ανήλθον εις τον κοιτώνα τους.

Η Μαλβίνα συλλογισμένη. Δεν επρόσεξε καν στον κ. Πρίορ, που της είπε «Καληνύχτα».

Ερρίφθη εις την κλίνην της, αλλά πού ύπνος: Μύριοι στοχασμοί ανεδεύοντο εις την κεφαλήν της.

Η κ. Μπιρτών ωμίλησε για επιστροφήν του Έδμον, επρόκειτο λοιπόν ναναχωρήσῃ;

Αλλά και η παράξενη εκείνη απόκρισις του κ. Πρίορ προς την Κίττη . . Μήπως τάχα η νέα επήγαινε κεύρισκε τον Έδμον; . . . Βέβαια· μήπως αυτή δεν ήταν που άνοιξε τη θύρα εκείνο το βράδυ που η Μαλβίνα ήταν εκεί για να ζητήση την κόρη της; . . . Μπα και ποιος την βεβαιώνει ότι δεν ήλθε και εκείνη έτσι κατά τύχην; όπως ήλθε και αυτή η ιδία . . . Αλλά πάλι πώς να τραβηγθή έτσι βιαίως, ως να εφοβείτο μήπως γνωρισθή. Έπειτα η απόκρισις αυτή του κ. Πρίορ! . .

Ναι μεν ἡτο αυστηρός αυτός και μεγαλοποιούσε τα πράγματα, αλλά ποτέ δεν υπώπτευε πράγματα ανύπαρκτα. Ωστε ο Ἐδμον ετόλμησε να δελεάσῃ την αθώαν κόρην τίποτε μη σεβόμενος, μήτε την θείαν του, μήτε την φιλοξενίαν, μήτε την ηθικήν!

Αλλά μήπως δεν τον παριστάνουν τέτοιον όλοι, όσοι τον γνωρίζουν; Τίποτε δεν τον εμποδίζει από το να εκπληρώνη εις το άρτιον τας ορέξεις του. Ωστε όλα του λοιπόν είναι πλαστά! Το τρυφερόν εκείνο και άδολον βλέμμα! Η φωνή του που φαίνεται ότι πηγάζει από την καρδιά του και σε χτυπά μέσ' στην καρδιά. Όλα προσποίησις! Όλα επιτήδευσις! — Αι άμα λοιπόν τέτοιον είναι το ψέμα, ποια αλήθεια ημπορεί να το ισοσταθμίσει.

Εν τούτοις την ίδια εκείνη στιγμή ο σερ Ἐδμον Σέυμουρ μέσα στην κάμαρή του μέσ' στην ησυχία της νυκτός έγραψε προς ένα φίλον του, τον κ. Βέυμαρδ, τακόλουθα:

Αγαπητέ μου Κάρολε.

Για να λυθή η απορία σου, γιατί βρίσκομαι εδώ, έλα όσο ημπορείς γρήγορα και όταν την ιδής και είναι ανάγκη ακόμη να απορής, τότε θαπορής μόνον, πώς είναι δυνατόν να πομακρυνθή κανείς από αυτήν.

Μαλβίνα! . . . ω όνομα χαρούμενον, που και μόνον ο θελκτικός του ήχος με συγκινεί και γεννά εις την καρδίαν μου το αληθινόν αίσθημα της ζωής.

Μαλβίνα! . . . είναι ναός χαρίτων, τέμενος αρετών, ο βωμός του κάλλους. Είναι να εξίσταται κανείς βλέπων την εναρμόνιον τελειότητα της θαυμασίας αυτής γυναικός.

Αλλά η Μαλβίνα μου είναι . . . είναι ανέραστη. Ο έρωας! αυτός μόνον της λείπει. Ο έρωας μόνον ημπορεί να εξωραΐσῃ αυτό το υπερτέλειον της φύσεως δημιούργημα.

Ξαίρεις, Κάρολε, ότι εγύρισα εδώ από περιέργεια να γνωρίσω την μυστηριώδη αυτήν γυναίκα, το σέμνωμα του φύλου της, που δεν είχαμε κατορθώσει να την ιδούμε στο πρωτυτερινό μας ταξίδι. Όσα είχα ακούσει γιαυτήν εθέρμαναν την φαντασία μου και απεφάσισα να μην αναχωρήσω από το κτήμα της κ. Μπιρτών προτού να βεβαιωθώ, αν είναι αξία της φήμης, που την τριγυρίζει.

Επειδή όμως έπρεπε να περιμείνω διά να παρουσιασθή η ποθουμένη ευκαιρία,

έτσι για να σκοτώνω τον καιρό, έκανα τα γλυκά μάτια στη δυστυχισμένη την Κίτη· κιαυτή η καημένη πίστεψε πως γιαυτήν ξαναγύρισα, πράμα που εγώ δε θέλησα να της το διαψεύσω, γιατί μου χρειάζεται. Είναι καθώς ξαίρεις νοστιμούτσικη κένα μήνα τώρα που παίζω μαζί της κατ' ανάγκην, ανακάλυψα ότι, θα της ήτο εύκολον να γίνη αρκετά θελκτική, αν δεν παρεδίδετο τόσον εύκολα.

Όταν παύσω πλέον να την χρειάζομαι, θα της το πω προς αμοιβήν του προς εμέ ύρωτός της και των ανεπιφυλάκτως εις εμέ παρεχομένων θελγήτρων της.

Αλλά, φίλε μου, τι σημαίνουν όλα αυτά και άλλα ακόμη καλύτερα. Δεν ημπορούν να παραβληθούν ούτε με ένα βλέμμα της Μαλβίνας μου.

Αυτή, φίλε μου, μέχει αλλάξει ολότελα. Έχει διεγείρει εις την ψυχήν μου συναισθήματα νέα. Έχει κάμει να ηχήσουν χορδές της καρδίας μου, που έως τώρα δεν ήξαιρα την ύπαρξίν τους. Όταν έμβω, όπου είναι αυτή, παθαίνω θρησκευτικόν θάμβος, οποίον αισθάνεται εκείνος που εμβαίνει εις ναόν. Όταν δε την ιδώ, αποθέτω έξω του ναού κάθε λογισμόν βέβηλον και ανάξιον της θεάς μου.

Η θεία πνοή της αγιάζει τα περίγυρα και όταν είμαι υπό την επίδρασιν των βλεμμάτων της των ουρανίων, δεν φοβούμαι από δαιμονοπείραξιν.

Κάρολε μου, το μαγικό της κάλλος διεγείρει την ψυχήν και όχι τας αισθήσεις. Η επιθυμία μου είναι ναπολαύσω όχι τα θέλγητρά της, αλλά την αγάπην της. Το γεμάτο από χάρες φυσικές πρόσωπον της γίνεται υπέροχο, γιατί αυγάζεται από το εσωτερικό φως της θείας της ψυχής, την κοιτάζω και λέγω:

«Θαύμασε τον μεγαλοπρεπή αυτόν ναόν· χέρια ουράνια τον έχουν φτειάσει. Μια θεότης κατοικεί μέσα του, είναι η ψυχή της. Μα και το κτήριο ανάξιο δεν είναι της θεότητος».

Δεν μπορώ να σου πω ακόμα αν έλκυσα την καρδιά της. Αν το καταφέρω θα το νιώσω πολύ πριν μου τομολογήση. Μα και ίδια θα το αισθανθή πολύ πριν τομολογήση στον εαυτόν της. Ετούτο είναι ακριβώς που με κάμνει να την αγαπώ αληθινά, πράγμα που δεν κατάφερε ως τώρα καμιά άλλη γυναίκα. Θα πη πως με καμιά λοιπόν δεν μοιάζει, αλλιώς εμένα πώς μπορούσε να με μεταβάλη;

Υποθέτω πώς η θελκτική μου θεία έβαλε με το νου της να μεμποδίση να την βλέπω, γιατί φοβάται μήπως ο σωρείτης των χαρίτων που λέγεται Μαλβίνα με

κάμνει να λησμονήσω την προστατευομένην της θείας μου, την Λαίδην Σούμεριλ. Μα δεν ήταν και ανάγκη καν να συγκριθή η πτωχή εκείνη με την Μαλβίνα, για να εννοήσω πως δεν αξίζει τον κόπον να λλάξω την ελευθερίαν μου με τοιούτον ζυγόν. Έπειτα η θεία μου γιαυτόν τον ζυγόν ζητεί και ρέστα, θέλει να την ευγνωμονώ, γιατί η νύμφη είναι πλουσιωτάτη κα συνδέεται με υψηλά υποκείμενα του Κράτους.

Έπειτα μη λησμονείς, ότι θα με αναδείξῃ γενικόν κληρονόμον της, με την υπονοούμενη δα εκ των προτέρων, απαίτησιν, να έχῃ και την γενικήν εξουσίαν επάνω μου.

Πράγμα που εγώ βέβαια δεν θα το δεχθώ, και αν η θεία μου είχε να μου χαρίση τους θησαυρούς του Σολομώντος μαζί με τους γυναικωνίτας του.

Η Κίττη όμως με στενοχωρεί πολύ. Κάτι που της είχα υποσχεθή για να την καταταφέρω, το τρελοκόριτσο το πήρε τοις μετρητοίς. Και τώρα μου ζητεί όχι περισσότερο, όχι ολιγότερο . . . . γάμον, φίλε μου.

Εγώ βέβαια έχω συνηθίσει να κούνα τέτοιες απαιτήσεις. Μα είναι λίγο αδιάντροπη και φοβούμαι μην παραπονεθή δημοσία και δώση αφορμή στην κυρία Σορκή να σχηματίσῃ κακήν ιδέα για μένα. Άμα μάθη, να ξαίρης η Μαλβίνα την αλήθεια, για να μην αδικηθή το κορίτσι, είναι ικανή, κιαν μαγαπά ακόμη, να τραβηγθή. Τόσο είναι ενάρετη. Ανάγκη λοιπόν να πομακρύνω την Κίττη το γρηγορότερο.

Προσποιούμαι ενώπιον της θείας μου τον πολύ ερωτευμένον με την Κίττη. Αυτή για να με προφυλάξῃ διά την Λαίδην Σούμεριλ θα φροντίση το ταχύτερο να εύρη κάποιον για να παντρέψη την Κίττη. Αυτό δε, θα μου το πη. Εγώ τότε θα προσποιηθώ, ότι με μεγάλην μου λύπην, αλλά μη δυνάμενος να κάμω αλλιώς υπακούω. Και φεύγω μια μέρα πριν αναγγελθή το μέγα γεγονός εις την ηλιθίαν κυρίαν Μέλμορ. Η δεσποινίς θα τα φέρη πολύ στενά. Αλλά μην έχοντες κανένα να την προστατεύση, αφού εγώ θα λείπω, θα προτιμήση τον γαμβρόν που θα της προτείνουν, παρά να υποπέση εις την δυσμένειαν της φοβεράς κ. Μπιρτών. Κεπειδή μπορεί να πέση και κατόπι μου, πράγμα που αυτή δεν θα της βαρύνη το κεφάλι να το κάμη, αλλά εις εμέ θα είναι πολύ οχληρόν, θα υποβάλω εις την θείαν μου το ενδεχόμενον αυτό, για να την προφυλάττη με προσοχήν. Και ακόμα θα της πω ότι όλα αυτά πρέπει να τηρηθούν μυστικά, για να μην πάνε σταυτιά της Λαίδης Σούμεριλ και την ανησυχήσουν.

Η θεία μου θα δελεασθή από τους λόγους μου και θα επιβληθή δι' όλα αυτά στην ψυχοκόρη της. Και επειδή η κομψή μου Κίττη δεν είναι δα και πολύ δυνατή ψυχή, θα φοβηθή την οργήν της κ. Μπιρτών, και μια που δεν θα βλέπη πλέον εμένα, θα πάρη τον καλόν της και θα καθίση στη γωνιά της.

Τότε δα εγώ θα επανέλθω και η ωραία μου Μαλβίνα διά της αληθινής μου αγάπης, διά των επιμόνων μου περιποιήσεων, διά της ειλικρινούς μου συμπεριφοράς θα συγκατατεθή να μου παράσχη την αγάπην της. Το ευφρόσυνον αγαθόν που μέλλει να με υψώσῃ επάνω από όλους τους μονάρχας της οικουμένης.

Ω Κάρολε! Κάρολε.

Όταν βλέπω της γυναίκας αυτής την πραότητα, την ειλικρίνειαν, του αγγελικού προσώπου της την ανθηρότητα, την ομορφιά την ακηλίδωτη, που εικονίζει την πρωτόπλαστη άνοιξη της δημιουργίας, θαρρώ πώς δεν είμαι άξιος τέτοιας ευτυχίας. Αλλά ορκίζομαι πώς κανένας άλλος από μένα δεν θα την αποκτήση.

Χαίρε
Έδμον Σέυμουρ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Νά λοιπόν που ήταν αλήθεια. Πριν ο Έδμον γνωρίσει την Μαλβίνα θέλησε έτσι να παίξη λίγο με την Κίττη. Η απόπειρα επέτυχε γρηγορότερα απ' όσο και ο ίδιος θα επερίμενε. Η καημένη η νέα ήλπισε ότι νυμφευομένη τον Έδμον θα γλυτώσῃ πια από την φρικτήν προστασίαν της κ. Μπιρτών, παρεδόθη αμέσως χωρίς ούτε την τυπικήν καν αντίστασιν. Αυτός φοβούμενος μήπως φωραθή εις τον θάλαμόν της την έπεισε να έρχεται εκείνη στον δικόν του, πως θα μιλούνε για το μετ' ολίγον συνοικέσιόν των. Αι συχνάι αυταί επισκέψεις ένεκα της κουφότητος της Κίττης δεν έγιναν με τας αναγκαίας προφυλάξεις. Ο κ. Πρίορ τας υπώπτευσε. Κανένα όμως περιστατικόν δεν τας εβεβαίωσε. Διά τούτο έλεγε καθ' εαυτόν ότι δεν έκανε καλά που τας εφανέρωσε απερισκέπτως. Εφοβείτο μήπως η Μαλβίνα τον κατακρίνει. Το πρωί λοιπόν έσπευσε στο διαμέρισμά της.

Η Μαλβίνα απόρησε που τον είδε. Ευχαριστήθη όμως και τον προσεκάλεσε να πάρουν μαζί το τσάι. Εκάθησε προθύμως και αμέσως της εφανέρωσε την αιτίαν του ερχομού του.

Η Μαλβίνα εκεντήθη από περιέργειαν να διασαφίσῃ μερικάς αμφιβολίας, αι οποίαι της ήσαν περισσότερον ενδιαφέρουσαι, παρ' όσον ενόμιζε. Άφησε κατά μέρος κάθε επιφύλαξιν και του έκαμε πλείστας ερωτήσεις.

Ο Πρίορ το θεωρούσε βάρος στην ψυχή του να κρύψη από τη Μαλβίνα και τον ελάχιστο στοχασμόν του. Της εφανέρωσε λοιπόν τας υποψίας του.

Εκείνη ενώ τον άκουε κοκκινίλα εχύθηκε εις όλο της το πρόσωπον.

— Και πώς λοιπόν ο αυστηρός ιεροκήρυξ, είπε, ανέχεται τοιαύτας παρεκτροπάς; Πώς δεν εφρόντισε να νουθετήσῃ το πλανώμενο κορίτσι και να του δείξη τον κίνδυνον που διατρέχει; Πώς δεν επέπληξε τον άνδρα εκείνον, ο οποίος υπό την στέγην της φιλανθρωπίας προσπαθεί να διαφθείρη την προστατευομένην αθωότητα; Πώς δεν τον απείλησε ότι θα τα κοινολογήση εις

την μητέρα της κόρης, ή και εις την οικοδέσποιναν;

— Μόνον τότε νουθετεί και ελέγχει ο φρόνιμος, όταν γνωρίζη ότι θα πηγάσῃ κάτι καλό. Όταν γνωρίζη ότι οι λόγοι του θα μείνουν άκαρποι, αφίνει να ενεργή η θεία Πρόνοια. Κατά παραχώρησιν της Προνοίας οι κακοί έχουν τιμωρόν την ιδίαν κακίαν και κολαστήριον την ασωτείαν των. Ο Έδμον θα με εκορόιδευε και θα επέτεινε στο πείσμα μου την επιβουλήν του. Η κυρία Μέλμορ είναι ένα μεγάλο μωρό, που καν μια επιβολή δεν έχει στην κόρη της και άν ποτε την μαλώσῃ καταντά στα τελευταία να της ζητήσῃ συγγνώμην. Η κ. Μπιρτών πάλι, επειδή είναι φυσικά μια κρύα γυναίκα κέχει βαστάξει σωφροσύνην ως τώρα η ίδια, νομίζει ότι αυτό είναι εύκολον στην καθεμιά, και κάθε γυναίκα οπωσδήποτε χωλαίνουσαν ως προς αυτό, την θεωρεί όνειδος ανθρώπων. Άμα λοιπόν μάθη ότι η Κίττη έχει φερθή έτσι ελαφρά, είναι ικανή όχι μόνον να την διώξῃ αλλά και να φανερώσῃ το αίσχος της εις όλο τον κόσμο. Η Κίττη είναι ένα κομψό νευρόσπαστο χωρίς καμιά αρχή και είναι ικανή να δραπετεύσῃ έξαφνα με τον κ. Έδμον, άμα αποκαλυφθή. Και τότε; σε λίγο ο κ. Έδμον θα την αφίσει και αυτή θακολουθήσει τότε άλλον και επειδή ο άλλος αυτός κανείς δεν μας εγγυάται ότι θα είναι σταθερώτερος του πρώτου, υπάρχει κίνδυνος να ολισθήσῃ εις τον αριθμόν των γυναικών που πωλούν την σάρκα τους.

— Και γιατί τάχα ο κ. Έδμον δεν την παίρνει γυναίκα του; ερώτησε δειλά η Μαλβίνα.

— Διότι καθόλου δεν του ταιριάζει. Οι νεανικές του παρεκτροπές είναι αλογάριαστες, αλλά η ψυχή του είναι γεμάτη ευγένεια: Δεν μπορεί να συμφωνήσῃ με τον χαρακτήρα της Κίττης που δεν έχει καμίαν αρετήν απολύτως, εκτός της εξωτερικής ομορφιάς και της ευστροφίας του πνεύματος, προσόντα αρνητικά που καθιστούν μίαν γυναίκα πανούργον και επικίνδυνον ερωτοπλάνον.

— Δεν πιστεύετε ότι ο κ. Έδμον την αγαπά;

— Όχι.

— Εγώ όμως νομίζω πως την αγαπά.

— Έτσι φαίνεται, αλλά μην το πιστεύετε. Η έξις των ηδονών έχει νεκρώσει μέσα του κάθε συναίσθημα Χρειάζεται τώρα μια εξαιρετική γυναίκα για να του ξυπνήσῃ την καρδιά του . . . Και μονάχα μίαν γνωρίζω που έχει αυτά τα προσόντα, επρόσθεσε ατενίζων χαρακτηριστικά την Μαλβίναν. Αλλά ποτέ

εκείνος δεν θα τολμήσῃ να υψώσῃ προς αυτήν το βλέμμα, αισθανόμενος ότι δεν θα ταπεινώσῃ αυτή το δικό της επάνω του.

Η Μαλβίνα εστενοχωρίθη διά τον απότομον αυτόν υπαινιγμόν· εκοκκίνησε και επειδή δεν ήθελε να παντήσῃ, σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο.

— Κύριε Πρίορ, είπε, όσο δριμύ κιάν είναι το κρύο, όμως ο ήλιος είναι τόσο λαμπρός, που οι όχθες της λίμνης πρέπει νάχουνε μεγάλη χάρη. Έχω σφοδράν επιθυμίαν να κάνω ένα μικρόν περίπατον ως εκεί. Δεν πήγα ποτέ μου ίσια με τώρα.

— Όχι μονάχη. Πρέπει νάρθω κεγώ μαζί σας.

— Ναι, θα πω και της κ. Μπιρτών να μας συνοδεύση, αν θέλη.

Πήγε στον κοιτώνα της και φόρεσε βαρύ επανωφόρι. Ένδυσε καλά και την Φανήν και κατέβη στην αίθουσαν.

Εκεί είδε την Κίττη να παίζη όρθια άρπα. Ο κ. Σέυμουρ εκάθητο κοντά της και της ομιλούσε χαμηλά με πολλήν ζέστιν.

Η κ. Μπιρτών κοντά στη θερμάστρα εδιάβαζε, ή μάλλον επροσποιείτο ότι διαβάζει, αλλά πράγματι παρακαλουθούσε με ενδιαφέρον μέσα στον καθρέφτη το ειδύλλιον που εγίνετο όπισθέν της.

Ήδη απεφάσισε μέσα της την τύχην της Κίττης . . .

Ο ερχομός της Μαλβίνας τους έκανε να συνταραχθούν όλοι. Ο κ. Έδμον σηκώθηκε αποτόμως και ήρθε κοντά της. Της εξέφρασε την απορίαν, αλλά και την χαράν του για την έξαφνην παρουσίαν της. Η Κίττη δυσαρεστήθηκε και χαιρέτησε ψυχρά κάπως.

Η κ. Μπιρτών καταχάρηκε. Της εφάνη ότι εκδικείται την Κίττην βλέπουσα αυτήν εις αδημονίαν, διότι διεκόπη η τόσο θερμή συνομιλία της με τον κ. Έδμον. Υπεδέχθη διά τούτο την Μαλβίναν μεξαιρετικήν ευμένειαν.

Η Μαλβίνα αφελώς και άνευ επιφυλάξεως τινος τους επρότεινε τον περίπατον έως στη λίμνη.

Η κ. Μπιρτών εδέχθη με προσποιητήν αρέσκειαν.

Ο κ. Έδμον το εθεώρησε ως απροσδόκητον αγαθόν.

Η Κίττη με στενοχώριαν ανθρώπου που δεν έχει τα μέσα να ποφύγη επερχόμενον κακόν, υπέκυψε στο πεπρωμένο.

Οι βράχοι και τα δένδρα ενδυμένα με πάγους σαν λαμπρούς θώρακας, που αντιφέγγιζαν επάνω του οι ακτίνες του ηλίου, έπαιρναν τα πια ζωηρά χρώματα της Ίριδος. Το χιόνι σκέπαζε τις κορυφές των βουνών και σπινθηροβολούσε γύρο από του ήλιου την αντανάκλαση, ώστε θάμβωνε τα μάτια.

— Ας υμνήσωμε τον ήλιο μαζί με τον Οσσιανόν, είπεν ο κ. Πρίορ.

Κιάρχισε να παγγέλη.

«Σα θυρεός των αντρειωμένων εκείνων πατέρων μας, ω εσύ που ολογυρίζεις κυκλοτερής απάνου απ' τις κορφές μας, το θείο σου φως που θε πηγάζει, ω Ήλιε! Προβαίνεις βασιλέας και τάστρα κρύβουν το φέγγος, κη σελήνη χλωμή, κρύα, βυθίζεται στη δύση. Μα εσύ τρέχεις! Ποιος άλλος να κολουθήσῃ σε, είν' άξιος;

«Οι δρύες των ορέων γεράζουν πέφτουν, μα και τα όρη ακόμα τα τρώγει ο χρόνος.

«Ο Ωκεανός ξογκώνεται μα πέφτει, βυθίζεται στα σκότη το φεγγάρι. Μόνος εσύ! κιαδιάκοπα έχεις νιάτα και τη χαρά σου ως φως μας τη σκορπίζεις.

«Μπόρες τον κόσμον δέρνουν και σκοτάδια, οι κεραυνοί κυλιούνται μέσ' στο χάος κη αστραπή πετάει με μιας και σβυέται.

«Μα εσύ όλο νιος πεντάμορφος προβάλλεις, πέρκαλος μέσ' στα γνέφη, περιγελώντας τις μπόρες, τους ανέμους, τους χειμώνες»!

Ωστόσο η Μαλβίνα ενεθυμείτο την σκηνήν του σπιτιού. Γιατί να συγχισθή λοιπόν τόσο ο κ. Σέυμουρ, όταν την είδε να εμβαίνη; Δεν της έμελλε βέβαια που αγαπούσε την Κίττη, μα γιατί να θέλη να το κρύβη απ' αυτήν; Τι σκοπεύει τάχα; Θα του φέρνεται πλέον με τόσην ψυχρότητα, ώστε να μην του αφίση ούτε υπόνοιαν πως κάτι μπορεί να ελπίση από αυτήν. Ακόμη ζητούσε προφάσεις να τον παραστήσῃ ανάξιον λόγου στον εαυτόν της. Τον παρέβαλλε λοιπόν με τον κ. Πρίορ κεύρισκε τον δεύτερον πολύ προτιμότερον.

Αν ήτο δυνατόν να μαντεύωνται τα διανοήματά μας από εκείνους που μας

ενδιαφέρουν, ο κ. Πρίορ βεβαίως θα έμενε ευχαριστημένος από τας σκέψεις της. Άλλα . . . και ο κ. Έδμον δεν θα καθυστέρει, αν εισχωρούσε στης ψυχής της τα βάθη. Ωστόσο εκείνοι εσυζητούσαν μεγαλόφωνα.

— Ομολογώ, έλεγε ο κ. Έδμον, πώς είναι άξιοι καταφρονήσεως, όσοι παρ' αξίαν έχουν ισχύν στην κοινωνία. Μα γιατί να δείχνωμε τα φρονήματα μας γιαυτούς, ενώ μπορούμε έχοντες την εύνοιάν των να τα μεταχειριστούμε για να βοηθήσουμε αναξιοπαθούντας ομοίους μας; Η αυστηρά παρρησία αυτούς μεν τους καγκελώνει γύρο με την κολακεία, από δε τους καλοθελητάς αφαιρεί κάθε μέσον να κάνουν το καλό.

— Όχι! η αρετή δεν πραγματεύεται. Όποιος το κάνει θα πει πως δεν την έχει γνωρίσει.

— Είναι κίνδυνος, αν πάμε έτσι να μη βρη κανένας το δρόμο του Παραδείσου.

— Αι γνώμαι του κ. Πρίορ είναι αυστηραί, αλλ' ομοιάζουν με τους επιστάτας της κοινής ευταξίας ουσσάρους, οι οποίοι χτυπούν δυνατά το μαστίγιον δεξιά κιαριστερά, με σκοπόν πάντοτε να κρατήσουν την τάξη.

Είδαν εμπρός τους ένα άνθρωπον γέροντα, ένα αόμματον.

— Να ο Οσσιανός, εφώναξε ο ευφάνταστος κ. Πρίορ. Τέλειος Οσσιανός. Έτσι επλανάτο σαυτά τα μέρη. Και μετ' ολίγον επρόσθεσε ένθους . . .

— Αχ ας είχα την δύναμιν να τον ζωγραφήσω!

— Καλύτερα μου φαίνεται να τον βοηθήσουμε παρά να τον ζωγραφήσουμε, είπε ο Έδμον. Και χωρίς πολλάς διατυπώσεις έτρεξε προς τον δυστυχή ανάμεσα εις βράχους παγωμένους και ολισθηρούς, εις χαράδρας και ρύακας. Τέλος τον έφθασε· τον επήρε στον βραχίονά του, τον κατέβασε σιγά και προσεχτικά σαν υιός φιλόστοργος, τον έφερε δε εις τον απέναντι φαινόμενον δημόσιον δρόμον, και τον παρηκολούθησεν ακόμη ολίγον, έως ότου έγιναν άφαντοι και οι δύο.

Οι άλλοι αφού τον επερίμειναν αρκετά, επί τέλους εβαρέθηκαν, διότι ο Έδμον αργούσε να φανή. Και ήρχισαν σιγά σιγά να προχωρούν προς τον πύργον, υποθέτοντες ότι και εκείνος από άλλην διεύθυνσιν έλαβε την προς τον πύργον άγουσαν.

Η Μαλβίνα έλαβε πολύ ενδιαφέρον διά την γενναίαν προθυμίαν του Έδμον προς

βοήθειαν των αδυνάτων. Κεσκέπτετο ότι οι εμπράκτως ασκούντες την αρετήν είναι οι ολιγότερον περί αρετής κοπτόμενοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ.

Εις τον πύργον δεν ηύραν τον Έδμον. Άργησαν επίτηδες το γεύμα. Εκείνος δεν εφάνη. Όλοι απορούσαν διά την βραδύτητα. Η Μαλβίνα, δεν της έκαμνε καρδιά, ναναβή στο διαμέρισμα της. Ήταν ανήσυχη. Η ημέρα έκλεινε προς την δύσιν της. Ο Έδμον ακόμη να φανή! Ενύκτωσε. Η Μαλβίνα δεν εβάστηξε πλέον.

— Ισως περιεπλανήθη κέχασε τον δρόμον. Ισως την στιγμήν αυτήν δεν έχει πού να καταφύγη. Διατί τάχα να μη σταλούν άνθρωποι προς αναζήτησίν του;

— Πέφτει χιόνι πολύ. Δεν πιστεύω νάχει κανένας κουράγιο να βγη τέτοιαν ώρα· είπε ο κ. Πρίορ.

— Και πώς πάλι ναφίσουμε τον κ. Έδμον, εκτεθειμένον έτσι; Τις οίδε αν δεν κινδυνεύῃ να καταπλακωθή υπό της χιόνος; Ένας τόσο γενναίος άνθρωπος πρέπει να χαθή, για την καλή του προαίρεση;

Ο κ. Πρίορ ελυπήθη περισσότερον την Μαλβίναν, που δεν ημπορούσε να κρύψη την υπερβολική της συγκίνησιν, παρά τον κ. Έδμον.

— Θέλετε λοιπόν να συνάξω τους υπηρέτας του πύργου και να τρέξω μαζί των προς αναζήτησίν του;

— Αι, κ. Πρίορ, απεκρίθη με πικρίαν η Μαλβίνα, ο σερ Έδμον, αν επρόκειτο να σας συνδράμη, δεν θα επερίμενε βέβαια την ιδικήν μου άδειαν.

Ο κ. Πρίορ επληγώθη ολίγον από αυτήν την απάντησιν. Αλλ' εκινήθη προς δράσιν. Επενέβη η κ. Μπιρτών.

— Βλέπω, είπεν, ότι η εξαδέλφη μου ευρίσκεται εις παραζάλην και δεν μου φαίνεται παράδοξον ότι και οι δύο σας ζητείται να βάλετε εις κίνησιν τους υπηρέτας μου, χωρίς καν τυπικώς να ζητήσετε την συγκατάθεσίν μου, πράγμα

βέβαια που δεν ενδιαφέρει ουσιαστικώς. Μενδιαφέρει όμως η ησυχία των ανθρώπων μου, τους οποίους απερίσκεπτα θέλετε να εκθέσετε εις κακοπαθείας, αι οποίαι καθόλου δεν θα ωφελήσουν τον ανεψιόν μου. Εκείνος γνωρίζει καλά τους τόπους αυτούς. Δεν θα έχη κάμει την αφροσύνην να εκτεθή εις προφανή κίνδυνον, θα περάση την νύκτα εις την καλύβην κανενός χωρικού.

— Και αν όχι; είπε με συγκίνησιν η Μαλβίνα.

— Φιλτάτη; προς τι πάλιν η τόση ορμή της ευαισθησίας σας; Αληθώς είμεθα πεπεισμένοι αρκούντως περί αυτής και νέα τεκμήρια εκ μέρους σας θα ήσαν οχληρά και εις εσάς και εις ημάς.

— Νομίζετε λοιπόν ότι το κάμνω προς επίδειξιν ευαισθησίας την στιγμήν που κινδυνεύει ένας άνθρωπος τόσον γενναιόφρων!

Η κ. Μπιρτών σκεφθείσα ωριμότερον έκρινεν ότι δεν εσύμφερε να δείξη περισσοτέραν κακίαν και απήντησεν ησυχότερον.

— Ενδέχεται να έσφαλα στην κρίση μου. Αλλά νομίζω ότι και εγώ αρκετά αγαπώ τον ανεψιόν μου,

Η Μαλβίνα βλέπουσα το ανωφελές της επιμονής της, εσιώπησε.

Ήτο πολύ αργά, όταν διέλυσαν την συναναστροφήν. Η Μαλβίνα ανέβη στο δωμάτιον της κατεχομένη από μερίμνας αλγεινοτάτας. Έστειλε την Τομκίνα να ησυχάση και έμεινε μόνη κοντά στην θερμάστρα του κοιτώνος της. Η ανησυχία την κρατούσε άυπνην και η ταραχή την εμπόδιζε από κάθε ασχολίαν. Ετρόμαζε τον σφοδρόν αέρα, που τον άκουε να βογγά στη στέγη και να τρίζει στα παράθυρα. Εσηκώνετο ανήσυχη, έβλεπεν έξω, ότι έπεφτε χιόνι. Εφαντάζετο πόσο παχύ θα ήταν έξω το στρώμα της χιόνος και πόσο ο Έδμον θα εκινδύνευε να παραχωθή. Άκουε τις βοές των χειμάρρων και των γλαυκών τις κραυγές και της εφαίνοντο ως οδυνηράι προσκλήσεις ανθρώπου κινδυνεύοντος. Έκλαιε και παρακαλούσε τον Θεόν διά την ζωήν του κ. Έδμον. Και τόσον φυσική της εφαίνοτο η συγκίνησίς της αυτή, ώστε δεν εζήτησε να εξετάση της ξεχωριστής αυτής συγκινήσεώς της την αιτίαν.

Είχεν ήδη εξημερώση. Η Μαλβίνα κουρασμένη από την συγκίνησιν και την αγρυπνίαν εξαπλώθη σέναν καναπέ. Η κόπωσις της έφερε ύπνον ταραγμένον με όνειρα αλλόκοτα.

Μετ' ολίγον την εξύπνησεν ο κώδων της εισόδου, ο οποίος αντήχησε καθ' όλον τον πύργον. Εσηκώθη με λαχτάραν και έτρεξεν εις το παράθυρον, από το οποίον εφαίνετο η αυλή. Είδεν εκείθεν τον κ. Έδμον βουτημένον εις το χιόνι και οι υπηρέται τον ετριγύριζον και προσπαθούσαν να του δώσουν τας πρώτας βοηθείας. Η ψυχή της ησύχασε και άφισε μικράν κραυγήν χαράς. Έκλαυσε από ευγνωμοσύνην προς την θείαν Πρόνοιαν, ήτις τον έσωσε και της εξέφρασε τας ενδομύχους ευχαριστίας της.

Ενώ εσυλλογίζετο να καταβή και η ίδια προς συνάντησίν του διά να μην εύρουν καιρόν αι κυρίαι Μέλμορ να φλυαρήσουν προς αυτόν διά την χθες βραδινήν ανησυχίαν της και τον κάμουν να υποψιασθή άλλο τι παρά την κοινήν προς κινδυνεύοντα συμπάθειαν, αίφνης ανοίγει η θύρα και εμφανίζεται ο κ. Έδμον κατάβρεκτα έχων τα φορέματα και ακατάστατον την περιβολήν. Το πρόσωπόν του ήτο ωχρό και κουρασμένο, αλλά φως από τα μάτια σου έλαμπε και χάρις επάνω του ήτο πολλή.

— Κυρία μου, της είπε, με συνεκίνησε πολύ το ενδιαφέρον που εδείξατε για μένα, όπως μου είπαν. Η ευγενής ψυχή σας λοιπόν δεν απαξιοί να φροντίζη και δι' εμένα! Η είδησις αυτή, της οποίας ούτε την ελπίδα δεν θα ετολμούσα να συλλάβω κατά διάνοιαν, μου έκαμε προσφιλείς τας κακοπαθείας μου. Ομολογήσατέ το λοιπόν και ενώπιόν μου, ότι με συλλογίζεσθε και απόντα.

Έλαβε το χέρι της περιπαθώς και ατένισε τα μάτια του στα δικά της με τέτοια γλύκα, που την έκαμε να κοκκινίση.

— Ναι, είπε με αιδημοσύνην, ήμουν ανήσυχη αλήθεια. . . . και ποιος ημπορούσε να μην είναι. . . . η νύχτα ήταν τόσο φοβερή!

Έξαφνα εμβήκε ορμητικώς μέσα η δεσποινίς Μέλμορ.

— Εύγε την προθυμίαν σας, σερ Έδμον! ανέκραξε, μόλις σας το είπαμε και τρέξατε να παύσετε τας ανυσηχίας της. Σας περιέγραψε λοιπόν τας μερίμνας της με τρόπον ευαίσθητον; Α τι βλέπω; το στρώμα της ανέγγιχτο, δεν εκοιμήθη καθόλου λοιπόν απόψε! Τωόντι αδύνατον να προβή περαιτέρω η συμπάθεια. Φαίνεται κιαπό την όψιν της, δεν είναι καθόλου χαρίεσσα σήμερα.

— Το εναντίο μάλιστα ποτέ δεν ήταν τόσον ωραία, όσον σήμερα, είπε θεωρών αυτήν με τρυφερότητα ο σερ Έδμον.

Η Μαλβίνα εφαίνετο θορυβημένη και δεν ήξαιρε τι να απαντήσῃ. Άλλα η Κίττη

επρασίνισε από ζήλεια. Την προσοχήν του κ. Έδμον την είχεν απορροφημένην η ελπίδα ότι ημπορούσε ναγαπηθή από την Μαλβίναν. Η αμηχανία της, η κοκκινίλα της, ήσαν θεάματα τερπνά και θελκτικά δι' αυτόν.

Απέναντί της ήτο ευσυνείδητος. Δεν ήθελε ηδονήν αποκτωμένην με θυσίαν εκ μέρους της φιλτάτης εκείνης ψυχής. Προσεπάθησε να μη φανή ότι εννόησε την ταραχήν της και κρύπτων την χαράν του έσπευσε να της ζητήσῃ συγγνώμην ότι αρκετά κατεχράσθη την καλωσύνην της. — Ο ίδιος ήθελε να πιστεύῃ ότι μάλλον την αδυναμίαν της. — Και εξήλθεν ακολουθούμενος υπό της οχληράς δεσποινίδος Μέλμορ.

Μίαν άλλην ημέραν, όταν ευρέθη μόνη η Μαλβίνα με τον κ. Έδμον, ετόλμησε να τον ερωτήσῃ διά την περιπλάνησιν εκείνην.

- Αλήθεια επεράσατε στο δρόμο μέρος της νυκτός;
- Αϊ, ναι! είπε, το χιόνι και η ανεμοζάλη δεν μπορούσαν να μεμποδίσουν νάρθω κοντά στη φίλη μου το γρηγορώτερο. Τα λόγια αυτά δεν ωμοίαζον τας κοινάς φιλοφρονήσεις του κ. Έδμον προς τας ερωμένας του, έβγαιναν από την καρδιά του. Άλλ' η Μαλβίνα έχουσα υπ' όψει την Κίττη δεν το πιστεύει και αναστενάζει απ' τον καημό της ότι την θεωρεί και αυτήν μίαν από τας συνήθεις γυναίκας. Επειτα σιγή επικρατεί.

Ο στεναγμός αυτός δεν διέφυγε τον κ. Έδμον. Ζητεί να μαντεύσῃ την σιωπήν της.

- Τι συλλογίζεσθε; της λέγει, ήθελα να εμβαθύνω στην καρδιά σας.
- Και τι άλλο θα βλέπατε εκεί από θλίψιν! Όσο βλέπω ψευδόμενον τον κόσμον τόσο περισσότερον αισθάνομαι την στέρησιν της φίλης μου.
- Ο κ. Έδμον εκατάλαβε ότι δι' αυτόν ήτο ο υπαινιγμός.
- Δεν πιστεύετε λοιπόν, ότι υπάρχει και άλλο συναίσθημα εκτός της φιλίας, γλυκύτερον και θελκτικότερον, το οποίον τόσον υπερτερεί την φιλίαν, όσον η αληθινή ευδαιμονία υπερέχει από την απλήν ανάπτασιν!
- Εγώ έχω ορκισθή να μη γνωρίσω αυτό το άλλο συναίσθημα.
- Αμαρτήσατε να δώσετε τέτοιον όρκο, και περισσότερο θα αμαρτήσετε, αν τον φυλάξετε. Άλλως τε τα συναισθήματα δεν εξαρτώνται από την θέλησίν μας.
- Φθάνει, είπε η Μαλβίνα, ο χαρακτήρ σας δεν σηκώνει σοβαρώτερα.
- Υποθέτετε λοιπόν, είπε μετά πικρίας ο κ. Έδμον, ότι δεν μπορώ τελοστάντων να είμαι και σοβαρός από καμιά φορά; Σας βεβαιώνω, υπάρχουν μερικά περιστατικά, που συγκινούν εμένα περισσότερο από κάθε άλλον.
- Τότε χαρά στην δεσποινίδα Κίττη, είπε η Μαλβίνα με χαμόγελο.
- Η Κίττη! έκραξε έκπληκτος. Και τι σχέση έχει η Κίττη; Βλέπω, κυρία μου. ότι με έχουν διαβάλει . . .

- Γιατί να σας διαβάλουν; Είναι τόσο χαριτωμένη, ποιός ημπορεί να σας κατηγορήσῃ για μια τέτοιαν εκλογή.
- Δεν έχω σκοπό βέβαια ναρνηθώ τις χάρες και τα θέλγητρα της νέας, αλλά σας βεβαιώνω, κυρία μου, εάν . . .
- Και όμως, είσθε νομίζω ο μόνος εδώ, ο οποίος αρνείσθε το γεγονός.
- Είναι λυπηρόν, αν το πιστεύη η Κίττη, αλλά θα ελυπούμην πολύ περισσότερο, αν μάθαινα πώς το θεωρεί σωστό και η κ. Σορκή. Η ιδία έχετε παρατηρήσει τάχα την υποτιθεμένην αυτήν κλίσιν μου;
- «Ο κόσμος τόχει τούμπανο . . . .»
- Και ποιος τόχει αυτός ο κόσμος;
- Όλοι σας βλέπουν. Αλλά απορώ, γιατί τάχα αρνείσθε σαν νάναι έγκλημα μία κλίσις τόσο φυσική. Η μις Μέλμον έχει όλες τις χάρες και χαρακτήρα φαιδρό σαν το δικό σας.
- Αχ ναι αυτό είναι που με κατηγορούν όλοι· φαιδρός μέχρις ελαφρότητος. Έχω μέσ' στην ψυχή, πιστέψετέ με, κυρία κάθε τι που χρειάζεται διά να είμαι σοβαρός, όταν θελήσω.

Ιδού η ψυχολογική αιτία, που ήταν επικίνδυνη στη Μαλβίνα, χωρίς αυτή να το καταλάβη: Όταν μία γυναίκα έχει τέτοια μιαν επίδραση εις ένα χαρακτήρα ελαφρόν και φιλοπαίγμονα, ώστε να κατορθώσῃ να τον μεταβάλη και να τον καταστήσῃ σοβαρόν και ευσταθή, η γυναίκα εκείνη δεν μπορεί να καυχηθή, ότι της είναι αδιάφορος ο άνδρας, που υπέστη την τοιαύτην επίδρασήν της.

Το κατάντημα της συνδιαλέξεως εκείνης ήτο, ότι η Μαλβίνα ήρχισε να συλλαμβάνεται χωρίς να θέλη, χωρίς καν να το εννοήσῃ εις του έρωτος τας μυστικάς πλεκτάνας. Ήτο σύννους το υπόλοιπον της εσπέρας. Ακόμη περισσότερον την άλλην ημέραν.

Η ανάμνησις της μις Χέριντεν, που την επροφύλαττε, άρχισε να υποχωρή. Η φύσις εξασκεί τα δικαιώματά της τα απαράγραπτα. Το αίμα της φέρεται βιαιότερα προς την καρδίαν, έν και μόνον πρόσωπον κατέχει τώρα ολόκληρον την ύπαρξίν της. Ωστόσο δεν υποψιάζεται ακόμη το πάθος της. Όταν το εννοήσῃ, δεν θα είναι πλέον καιρός να το εκριζώσῃ. Ο έρως είναι μάγος, εξασκεί

γοητείας και θέλγητρα ακαταμάχητα γλυκά για να κυριεύσῃ την ψυχήν. Την αποκοιμίζει και την σύρει εις το δίκτυόν του· όταν εκείνη εξυπνήσῃ, είναι πλέον από παντού περιτυλιγμένη και παραδίδεται χωρίς αντίστασιν.

Ποιος ημπορούσε να προφυλάξῃ την νεαράν γυναίκα από τέτοιον κίνδυνον; Η πείρα; Άλλα δεν την είχεν αποκτήσει εισέτι. Η φιλία; αλλά δεν την είχε πλέον. Η μις Κλαίρη Χέριντεν είχεν αποθάνει ήδη, ο δε κ. Πρίορ ήτο άνδρας και φιλία μεταξύ ανδρός και γυναικός εις τοιαύτας περιστάσεις ουδέποτε ηυδοκίμησε.

Από τους άνδρας ακόμη λείπει η λεπτή αίσθησις, που προνοεί όσα θέλομε να πούμε και μαντεύει όσα δεν τολμούμε να ομολογήσουμε, που νουθετεί και δεν εκθέτει.

Επειτα ο κ. Πρίορ δεν ημπορούσε να συμβιβάσῃ εις την μονοκόμματην ψυχήν του, πώς ήτο δυνατόν να γαπήσῃ η Μαλβίνα τον κ. Έδμον, αφού δεν συνεννοούντο αι καρδίαι των.

Και όμως πολλές φορές συμβαίνει, ώστε οι αντίθετοι χαρακτήρες να συνδεθούν τόσον σφιχτά, που μόνος ο θάνατος να διασπάσῃ την αγάπην των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΠΟΥ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ

Πολύ σπάνια συνέβαινε να ευρεθή ο κ. Έδμον μόνος με την Μαλβίναν. Αυτή δεν ήταν πλέον αποτραβηγμένη όπως πρωτύτερα. Άλλ' ήταν απασχολημένη με της Φανής την αγωγήν.

Όταν κατέβαινεν εις την αίθουσαν, ποτέ δεν έλειπαν από εκεί ούτε η κ. Μπιρτών, ούτε η Κίττη.

Αν φυσικά η παρουσία ξένου προσώπου, έστω και αδιαφόρου, στενοχωρή τους ερωτευμένους, πολύ περισσότερον βέβαια θα τους στενοχωρούν οι ενδιαφερόμενοι εναντίον του έρωτός των.

Η ανήσυχη φιλοτιμία της κ. Μπιρτών, η ζηλιάρικη περιέργεια της μις Κίττης κατεσκόπευαν κάθε κίνημα του κ. Έδμον και παρεξηγούσαν με χαιρεκακίαν

κάθε αθώα εκδήλωση της καλής Μαλβίνας.

Άν ποτε εκάθητο κοντά εις τον κ. Έδμον κατά τύχην, κακόβουλον βλέμμα της κ. Μπιρτών την έκαμνε να κοκκινίζη. Αν ο κ. Έδμον έδραττε την ευκαιρίαν να της πη κάτι, η μις Κίττη έχωνε ανάμεσά των την κεφαλήν της και υπέκλεπτε την απάντησιν.

Ωστόσο η Μαλβίνα, χωρίς να το εννοή, όχι μόνον δεν απέφευγε πλέον τον κ. Έδμον, αλλά επεδίωκε μάλιστα να ευρίσκεται μόνη με αυτόν, πότε καταβαίνουσα ενωρύτερα, πότε αποχωρούσα αργότερα. Και ναι μεν τα ίδια του έλεγε και όταν ήσαν μόνοι, οποία και όταν παρευρίσκοντο και άλλοι, αλλά δεν του τα έλεγε βέβαια με τον ίδιον τρόπον.

Όταν η γυναίκα είναι μονάχη με τον αγαπημένον της, αλλάζει έκφρασιν χωρίς να το υποψιάζεται καν. Μένα μονάχο βλέμμα της κάμνει να γίνη καταληπτός ο στοχασμός της, πράγμα που το αποφεύγει επιμελώς, όταν είναι και άλλοι παρόντες.

Αλλά ο κ. Έδμον δεν ημπορούσε να υποφέρη τον μοχθηρόν έλεγχον της κ. Μπιρτών, ούτε την οχληράν τυραννίαν της μις Κίττης.

Μη ων συνηθισμένος να νικά τον εαυτόν του, και ακόμη ολιγώτερον να κρύπτη την κλίσιν του προς την γυναίκα που του ήρεσκε, απεφάσισε να πομακρύνη τον ευκολώτερον εχθρόν. Έπρεπε λοιπόν να λείψη η Κίττη, απέναντι της οποίας ήτο και κάπως υπεύθυνος.

Ο προς την Κίττη προσποιητός έρως δεν εφόβισε την παμπόνηρη κ. Μπιρτών, εκείνη ήξαιρε ποίαν έπρεπε να φοβήται. Τότε αυτός μετεχειρίσθη άλλο τέχνασμα διά να φέρη τας δύο εις διάστασιν. Υπέβαλλεν εις την μεταιόφρονα δεσποινίδα ιδέας υψηλοφροσύνης και ανεξαρτησίας, τας οποίας αυτή προσεπάθει να επιδεικνύει κυνικώς προ της κ. Μπιρτών. Ελπίζουσα ότι θα γίνη κυρία Σέυμουρ και ότι δεν έχει πλέον την ανάγκην της προστάτιδός της, έπαυσε το λοιπόν να κολακεύη την φιλαυτίαν της, καταφρονούσε υπερήφανα την εξουσίαν της, και την επροκαλούσε τρόπον τινά.

Η κ. Μπιρτών ησθάνθη την ανάγκην προς ησυχίαν της να ταπεινώσῃ την Κίττην· όχι πως εφοβείτο μήπως την πάρη γυναίκα του ο ανεψιός της, αλλά δεν ημπορούσε να χωνέψη το προπετές ύφος της, που ανέπτυξε τελευταία από την ελπίδα πώς θα πάρη τον κ. Έδμον σύζυγόν της.

Ηύρε λοιπόν ευθύς ένα άνδρα δυνάμει κάποιας προίκας που της έδιδε, και εφώναξεν, ιδιαιτέρως από την κόρην, την μητέρα της εμπρός εις τον κ. Έδμον μάλιστα. Της ωμήλησε παστρικά και ξάστερα, ή να πείση την Κίττη να δεχθή αμέσως τον προτεινόμενον γάμον, ή να φύγη αμέσως με την κόρην της και να μην τις ξαναϊδή πλέον.

Ο κ. Έδμον, που δεν ήλπιζε να καρποφορήσῃ τόσο γρήγορα το τέχνασμά του, εξεπλάγη και έκρυψε τα πρόσωπο με τα χέρια του υποκρινόμενος ότι λυπείται για να κρύψη τη χαρά του.

Η κ. Μέλμορ, που άκουε τα λόγια της κόρης της και επίστευε ότι μετ' ολίγον θα εγίνετο η ευτυχής πενθερά του σερ Έδμον Σέυμορ, έμεινε ξερή και άλαλη. Απορούσε δε περισσότερον, διατί ο κ. Έδμον δεν διεμαρτύρετο. Το μικρό μυαλό της εστάθη ολότελα και εδέθη η γλώσσα της από φόβον μήπως εκδιωχθή εκ του πύργου.

Η κ. Μπιρτών, η οποία ποτέ δεν την είδε απειθούσαν εις τα λεγόμενά της, βλέπουσα τον δισταγμόν της ήδη, επανέλαβεν εντονότερον την προσταγήν της.

— Ενόμιζα . . . ενόμιζα, κυρία . . . υπέθετα, κυρία . . . εφανταζόμην ότι . . . ότι ο κ. Έδμον. . . .

— Ότι η άμυαλη η κόρη σας συνέλαβε τοιαύτην ελπίδα, δυσκολεύομαι να το εννοήσω ακόμη και τώρα, που μου το λέτε. Άλλα βλέπω ότι και σεις είσθε μέτοχος της μωρίας και αισθάνομαι φρίκην.

Τότε η κ. Μέλμορ εστράφη προς τον κ. Έδμον και εξέσπασεν εναντίον του.

— Διατί λοιπόν ελέγατε εις την κόρην μου ότι θα την πάρετε; Διατί την επαίρνατε εις τον κοιτώνα σας;

Ο Έδμον εθορυβήθη βλέπων ότι η κ. Μέλμορ ήξαιρε τα διατρέξαντα. Η κ. Μπιρτών είχε πάρει φόρα.

— Ωστε έτσι; η κόρη σας περιύβριζε τα σπίτι μου παραδιδομένη εις παρανόμους έρωτας! . .

— Όχι! η κόρη μου είναι άμεμπτος. Σε κανέναν δεν παρεδόθη. Άλλα διατί ο κ. Έδμον την επροσκαλούσε στην κάμαρά του και της μιλούσε διά γαμηλίους προπαρασκευάς, χωρίς να έχη την άδειαν της θείας του; Η κ. Μπιρτών εξεμάνη.

— Ομολογείς ότι η κόρη σου είχε την αφροσύνην να συχνάζῃ εις του κ. Έδμον τον κοιτώνα και αμφιβάλλεις ακόμη πως είναι χαμένο πρόβατο, ατιμασμένη και ανάξια να μένη στο εξής σπίτι μου!

— Ω Θεέ μου! Με κάνετε να τρέμω, κυρία, αλλά αν κάθε γυναίκα που μένει μόνη με άντρα θεωρείται ατιμασμένη, τότε τι να πούμε για την κ. Σορκή;

Ο κ. Έδμον εταράχθη σύσσωμος. Ταυτιά του εσφύριξαν και ησθάνθη την καρδιά του να χτυπά δυνατότερα. Δεν ωμίλησε όμως. Αλλά η κ. Μπιρτών;

— Για όνομα Θεού, εφώναξε, εξηγηθείτε περί τίνος πρόκειται; Αυτή η σεμνή, αυτή η σοβαρή! Η κ. Μέλμορ εθορυβήθη.

— Δεν λέγω βέβαια ότι γνωρίζω τίποτε. Αλλά ο κ. Πρίορ κάθε πρωί εμβαίνει στο σπίτι της και μένει εκεί δύο ώρες το λιγότερο. Τάχουνε πολύ καλά μαζί και . . .

— Αφού έχουν εμένα εδώ πρότυπον, δεν περιστέλλουν λοιπόν την αναίδειαν! εφώναξε φρενιασμένη η κ. Μπιρτών. Δεν έμεινε πλέον αρετή εις τον κόσμον!

Ο κ. Έδμον, που πολύ λίγο φρόντιζε για της θείας του την αρετή, ερώτησε την κ. Μέλμορ, με ποίαν πρόφασιν ο κ. Πρίορ συχνάζει ατής κ. Σορκή;

— Προφασίζεται, είπεν η κ. Μέλμορ ότι της παραδίδει μάθημα.

— Τι μάθημα! . . .

— Κύριος οίδε.

— Βρώμια λόγια! είπε. Αλλά η καρδιά του εσπαράχθη από ζήλεια. Ωστόσο δεν υπέφερε να την βρίζουν ενώπιόν του.

Εν τούτοις η κ. Μπιρτών είπε με απορίαν.

— Και γιατί τάχα την υπερασπίζεσαι; Βέβαια ο κ. Πρίορ είναι άξιος πάσης υπολήψεως, ούτε αυτή ομοιάζει την Κίττη. Αλλ' οπωσδήποτε παρέβλεψαν τους τύπους της ευπρεπείας. Έπειτα εστράφη αμέσως προς την κ. Μέλμορ.

— Για την κόρη σου, της είπε, τότε μόνον θα παραβλέψω, όταν μου υπακούση αμέσως και χωρίς την ελαχίστην αντίρρησιν. Άλλως πικρά θα μετανοήση και

ξαίρε το.

Τρέμουσα η κ. Μέλμορ εβεβαίωσε την κ. Μπιρτών ότι η θυγατέρα της δεν θα φέρη καμίαν αντίρησιν, αλλά θα υπακούσῃ προθύμως.

Ο κ. Έδμον τότε διά να αποφύγη κάθε παράπονον της Κίττης, που ήτο φυσικόν ότι θα του έκαμνε, απεφάσισε ναναχωρήσῃ αμέσως. Και το εδήλωσε της θείας του.

Αυτή θέλουσα οπωσδήποτε να τον απομακρύνη, δεν εφρόντισε να εξακριβώσῃ την αιτίαν. Απεφασίσθη να φύγη αμέσως την άλλη μέρα.

Απεσύρθη εις τον κοιτώνα του. Ήτο ταραγμένος. Αι σχέσεις της Μαλβίνας με τον κ. Πρίορ τον έκαμναν νευρικόν. Ήθελε να μάθη, τι είδους σχέσεις ήσαν και ποιάν τέρψιν εύρισκεν η Μαλβίνα εις αυτάς.

Δεν περνούσε βέβαια από τον νουν του να υποψιασθή την διαγωγήν της. Όχι. Άλλα και η ελαχίστη κλίσις της προς άλλον, έστω και η αθωοτέρα, τον εξαγρίωνε. Του εφαίνετο κλοπή προς αυτόν. Ακόμη και της Λαίδης Χέριντεν την μνήμην εζήλευε. Εν τούτοις ήτο ιπποτικός και υπερήφανος και δεν κατεδέχετο να διατυπώσῃ παράπονα. Εσπάρασσε λοιπόν την ψυχήν του κατά μόνας χωρίς να εκφρασθή εις κανένα. Επερίμενε τα ιλαρά βλέμματα της καλής Μαλβίνας να του μεταδώσουν την ιλαρότητα εις την καρδίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Το βράδυ εμαζεύθηκαν όλοι διά το τσάι.

Η κ. Μπιρτών φύσει χαιρέκακος εχαίρετο διά την ταπείνωσιν την οποίαν έμελλε να επιβάλη στην Κίττη, αλλά εφοβείτο την Μαλβίναν, και εσκέπτετο πώς να παλλαγή και απ' αυτήν.

Η κ. Μέλμορ εφοβείτο την οργήν της κ. Μπιρτών και τον εξαγριωμόν της θυγατρός της, όταν θα εμάνθανε τα καθέκαστα. Και έμενε σιωπηλή υποθέτουσα ότι σκέπτεται να εύρη διέξοδον.

Ο κ. Έδμον δύσθυμος δι' όλα ακουμβούσε επάνω εις την θερμάστραν και κρατών εφημερίδα την έβλεπε χωρίς να την διαβάζη . . Ελυπείτο, διότι άφινε την Μαλβίναν εις τοιαύτην στιγμήν, αμφέβαλλε δε ακόμη διά την προς αυτόν αγάπην της.

Η. Μαλβίνα εκάθητο εις την άλλην άκραν του τραπεζιού έδειχνε στη Φανή κάτι χαλκογραφίες και τις εξηγούσε με χαμηλή φωνή.

Η Κίττη τις παρατηρούσε οκνηρά πάνου από τον ώμον της Μαλβίνας.

Ο κ. Πρίορ εβημάτιζε μέσα στην αίθουσα.

Όταν πήραν όλοι τα φλιντζάνια στο χέρι, η κ. Μπιρτών ηρώτησε τον κ. Έδμον.

- Τι ώρα φεύγεις αύριον;
- Αμέσως μετά το πρόγευμα, απήντησεν εκείνος.
- Και για πού, παρακαλώ; είπεν η Κίττη εξαφνισθείσα.
- Στο Έδιμπουργκ, για υποθέσεις που επείγουν.

Η Μαλβίνα από την ταραχήν της έχυσε μερικάς σταγόνας τσάι στα χεράκια της Φανής, που της έκαψαν τα δάχτυλα.

Ο κ. Έδμον το επρόσεξε.

- Και θα μείνετε πολύ; ρώτησε πάλι η Κίττη.
- Ναι πολύ. Θα γίνη ανάγκη ίσως να υπάγω και εις το Λονδίνον.

Η Μαλβίνα χωρίς να θέλη αλλαξε όψιν. Ο Έδμον την επλησίασε για να της πάρη το φλιντζάνι· έπιασε το χέρι της και ήταν ψυχρό. Κάθε αμφιβολία πλέον εξαλείφθηκε από το πνεύμα του. Η Μαλβίνα τον αγαπούσε. Εκάθησε κοντά της γεμάτος από ευγνωμοσύνην. Εκείνη στοχάζεται ότι θα χωρισθούν και μελαγχολά. Ούτε πλέον ερωτά τον εαυτόν της το διατί.

Μόνον επήρε στην αγκαλιά της την Φανήν και την έσφιγξε ψιθυρίζουσα:

- Ω κόρη μου, κόρη μου!

Ως να της εζητούσε συγγνώμην, διότι άλλος ήρχετο να λάβη την προνομιούχον θέσιν μέσα εις την καρδίαν της.

Ο Έδμον ενόησε το κίνημα και ησθάνθη τον εαυτόν του υπερήφανον ως νικητήν.

Το σιωπηλόν αυτό δράμα μια μόνο στιγμή εβάσταξε, αλλά ήτο η στιγμή εκείνη, που αποφασίζει των δρώντων προσώπων τας τύχας.

Στιγμή ευτυχίας ή καταστροφής, στιγμή τέλος ζωής ή θανάτου.

Την σιωπή την διέκοψε η Κίττη.

— Ως το Λονδίνο είπατε; Και ποια ανάγκη σας έκαμε να λάβετε μιαν τέτοια απόφαση τόσον απροσδόκητη;

Η κ. Μπιρτών επενέβη.

— Μήπως σας χρεωστεί λόγον των πράξεών του ο ανεψιός μου, δεσποινίς;

— Φαίνεται να είναι πολύ επείγοντες οι λόγοι που μαναγκάζουν να ταξιδεύσω, αφίνων οπίσω μου τόσας ερασμίας αναμνήσεις, αι οποίαι βέβαια θα με κάμουν να σπεύσω να τας ξαναεύρω όσο το δυνατόν ταχύτερα.

Η κ. Μπιρτών φοβουμένη μήπως η Κίττη ή η Μαλβίνα το πάρουν επάνω τους αυτό που είπε, τον διέκοψε.

— Μη μας συγκινείς περισσότερο με τους λόγους σου. Μας είναι αρκετή η συγκίνησις εκ της σκέψεως, ότι δεν θα σε έχωμεν μεταξύ μας τις οίδε πόσον; Ας κατευνάσωμεν την λύπην μας με ολίγην μουσικήν.

— Πολύ καλά, πολύ καλά, είπεν εκείνος, ελπίζων εν τω μεταξύ να εύρη καιρόν να είπῃ κατ ιδίαν δυο λέξεις στη Μαλβίνα.

— Μπας και νομίσατε πως έχω την όρεξη να σας τραγουδήσω; είπε με προπέτειαν η Κίττη.

— Και δεν βλέπω δα τη μεγάλη ανάγκη να μας τραγουδήσετε, δεσποινίς! είπε με τον ίδιον τόνον η κ. Μπιρτών.

Η κ. Μέλμορ έγνεψε την κόρην της να μη τεντώνη το σκοινί περισσότερον.

— Φιλτάτη μου θεία, είπεν ο Έδμον, κάμετέ μου τη χάρη να μου φέρετε τα νέα γαλλικά τραγούδια, που ελάβατε χθες.

Εκείνη εδίσταζε υποπτευομένη.

— Θέλω να τα κάμω δώρον εις την λαίδην Σούμεριλ, αν αξίζουν τον κόπον, επρόσθεσεν ο Έδμον.

Αυτό έφθανε. Μετ' ολίγον τα τραγούδια ήσαν εκεί.

— Πάντοτε αυτά τα καταραμένα τα γαλλικά! είπε η Κίττη με θυμό.

— Δε βαριέσαι, Κίττη, της είπε με γλύκα ο Έδμον ιδιαιτέρως. Τι σκοτίζεσαι γι' αυτά και για τάλλα. Δεν μπορείς να με περιμένης εδώ έως που να τους πουλήσω όλους και να επιστρέψω κοντά σου;

Η Κίττη ιλαρύνθη και εκάθησε ήσυχη, δηλώσασα ότι δεν είχε όρεξιν να το κουνίσῃ απ' εκεί. Και η μητέρα της εδήλωσε ότι θα κάμη συντροφιά της κόρης της, διότι εβαρύνετο την μουσικήν.

Ο Έδμον πλήρης χαράς ότι επέτυχε το στρατήγημά του, επρόσφερε τον βραχίονά του προς την Μαλβίναν.

Εκείνη από την συγκίνησίν της δεν ετόλμησε ναντισταθή και αυτός την ωδήγησε θέλοντας και μη εις την αίθουσαν της μουσικής.

Τότε η Φανή άρχισε να κλαίη. Η δε Μαλβίνα θα ηναγκάζετο να στερήσῃ τον Έδμον από την ευκαιρίαν που ζητούσε, ότε ως από μηχανής θεός παρουσιάσθη ο κ. Πρίορ.

— Α, κ. Πρίορ, καταπραῦνατε το κοριτσάκι αυτό που σας αγαπά ως πατέρα. Περιποιηθήτε το ως να είσθε πράγματι.

Ο κ. Πρίορ εκολακεύθη από το φιλοφρόνημα αυτό, γενόμενον τόσον γενναιοφρόνως ενώπιον της Μαλβίνας και γνωρίζων ότι μαυτόν τον τρόπον γίνεται προσφιλής προς αυτήν, επήγε και πήρε την Φανή στην αγκαλιά του και την έφερε στον κοιτώνα της.

Έτσι ο Έδμων κατώρθωσε τέλος να μείνη μόνος με την Μαλβίναν και την παρεκάλεσε να καθίση εμπρός στο πιάνο.

Εκείνη υπήκουσε ως άψυχη μηχανή και αυτός άνοιξε την Όπερα «Armida» προς το τέλος και άρχισε να τραγουδή με περιπάθεια το

— «Φεύγω, Αρμίδα, έχε υγεία».

Αυτό αύξησε την ταραχή της Μαλβίνας, γιατί ήταν τόσο ταιριαστό με την περίσταση και δε βάσταξε πια τα δάκρυά της.

Ο Έδμον γεμάτος χαρά ανυπόκριτη κόλλησε τα χείλια του στα χέρι της και φώναξε με ζέση:

— Αν απ' αλήθεια η αναχώρησίς μου δεν σας είναι όλως διόλου αδιάφορο πράγμα, πρέπει να κρίνετε πόσο πικρό είναι σ' εμένα ναπομακρυνθώ από σας πριν να τολμήσω μηδέ τι μου εμπνέεται να σας εκφράσω, μηδέ τι αισθάνεσθε να

σας ερωτήσω. Σ' εμένα που σας αφίνω να περιστοιχίζεσθε από τόσες κακές προλήψεις για τον χαρακτήρα μου . . — Και όμως ο χαρακτήρ μου αυτός είχε ανάγκην μόνον καρδίας αξίας των καθαρών φλογών, υπό των οποίων εφλέγετο η ιδική μου και δεν ηύρε ως τώρα τοιαύτην. — Σεμένα τέλος που σας αφίνω κοντά σε άνδρα ενάρετον και εράσμιον, άξιον δε να σας εκτιμήσῃ και τον οποίον . . . μόνον δέχεσθε καθ' εκάστην στο σπίτι σας!

— Έκαμα λοιπόν άσχημα να τον δέχωμαι: ηρώτησε με ταραχήν η Μαλβίνα.

— Κακόν εσύ δεν έχεις κάμει ποτέ! εμένα όμως μαυτό μπορείς να με κάμης να λυπούμαι.

— Αχ κ εγώ δεν ήθελα να σας κάμω ποτέ να λυπηθήτε, είπε η Μαλβίνα παρασυρομένη.

Ο Έδμον κατεγοητεύθη από τη φράση που της ξέφυγε, κιακόμα περισσότερο από τον τρόπο που την πρόφερε. Άλλα πριν προφθάση να της ανοίξη το θησαυρό της ψυχής του, εμπήκε μέσα στην αίθουσα ο κ. Πρίορ.

Η Μαλβίνα πολύ λίγο συνηθισμένη να προσποιήται, ήθελε τα χάσει, αλλά ο δεινός εκείνος περί τα τοιαύτα Έδμον άλλαξε αιφνιδίως και φυσικώς την ομιλίαν, ούτως ώστε και η ιδία η Μαλβίνα ευρέθη ελαφρωμένη και υπό νέαν όλως ψυχολογικήν κατάστασιν, ώστε κατώρθωσε ευκόλως να μη προδοθή αιμέσως και σκύψασα ησύχως εφυλλομετρούσε τα τετράδια της μουσικής προσποιουμένη ότι προσέχει εις αυτά.

Όταν όμως ο κ. Πρίορ ήλθε κοντά της, παρετήρησε την ωχρότητα της και την ηρώτησε με ενδιαφέρον.

— Τι έχετε; μου φαίνεσθε χλωμή κάπως· μήπως πάσχετε;

Η Μαλβίνα εκοκκίνησε από εντροπήν. Ενόμιζε ότι όλος ο κόσμος εμάντευσε τα αισθήματά της· πως εδιάβαζαν πλέον στο βλέμμα της ό,τι εκείνη ανεκάλυπτε συμβαίνοντας εις την καρδίαν της.

Αλλά κατόπιν απήντησε ότι δεν έχει τύποτε και είναι όπως πάντοτε. Εν τω μεταξύ εισήλθε και η κ. Μπιρτών, η δε Μαλβίνα άρχισε το τραγούδι. Εν τούτοις τέτοια ήτο η ψυχολογική κατάστασις του καθενός, ώστε εις παν άλλο ή εις την μουσικήν είχαν την προσοχήν των και τραγουδούντες και ακούοντες.

Η κ. Μπιρτών χωρίς όρεξη τράβηξε εν τω μεταξύ ένα τετράδιον και είπε χασμωμένη ότι αυτά είναι συνθέματα γυναικός.

Ο κ. Πρίορ την παρεκάλεσε τότε να τους πη και κανένα από της ομοεθνούς ποιητρίας τα τραγούδια.

Η Μαλβίνα ακουσίως προσέβλεψε προς τον Έδμον.

Εκείνος μειδιάσας αυταρέσκως, έβαλε εμπρός της τα τετράδιον. Η Μαλβίνα άρχισε να ψάλη με προθυμίαν τώρα:

Φεύγεις, καλέ μου; — Εγώ θρηνώ, ότι μόνη
μακριά από σε η καρδιά μου θα ραγίση.
Του χωρισμού η στιγμή οιμέ ζυγώνει,
Ποιος ξαίρει για πάντα αν δε μας χωρίση!
Μέσα μου τώρα ο πόθος γιγαντώνει
για να σου πω πόσο έχω αγαπήσει
και κλαίω. Ο χρόνος που όλα τα ησκιώνει
μονάχα τον καημό μου δεν θα σβύση.
Στάσου στερνή φορά να σ' αντικρύσω
και δέξου απ' την ψυχή μου μνήμης δώρα
τα τραγούδια του πόνου που με δέρνει.
Μην τα ξεχνάς. Κιόταν ξανάρθης πίσω,
Οσες πίκρες με φαρμακώνουν τώρα
διπλές χαρές η όψη σου θα μου φέρνη.

Τόσο δυνατά οι στίχοι αυτοί εκλόνισαν την ψυχήν της, ώστε η φωνή της έτρεμε.

— Ας παύσωμεν, της είπεν η κ. Μπιρτών, δεν είσθε τόσον καλά σήμερα. Ποτέ δεν ετραγουδίσατε τόσο άσχημα.

Ωστόσο ο Έδμον την είδε με μίαν ιλαρότητα, που την έκαμε να ησυχάση.

Επειτα επλησίασε και προσποιούμενος ότι μουρμουρίζει τα προ αυτής τραγούδια της εύπε:

— Για μένα ο ήχος της φωνής σου είναι η χαρά του ουρανού. Ευτυχής ο θνητός των οποίων θα προτιμήσης! Μαφίνης να φύγω χωρίς ελπίδα . . . ένα βλέμμα σου, μια λέξις σου μπορούν να με υψώσουν στους ουρανούς!

Η Μαλβίνα χαμήλωσε τα μάτια και δεν είπε λέξη.

Μα υπάρχουν περιστάσεις που η σιωπή λέγει περισσότερα από τα λόγια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. ΤΑΡΑΧΑΙ

Αφού σηκώθηκαν όλοι να παν στην αίθουσαν, η Μαλβίνα μη ημπορούσα να ανθέξῃ εις τας συγκινήσεις, εζήτησε από την εξαδέλφη της την άδεια ν' αποσυρθή και την έλαβεν αμέσως.

Ο Έδμον όμως διεμαρτυρήθη.

— Πώς, κυρία, της είπε, μας αφίνετε τόσο γρήγορα! Τουλάχιστο δεν θα σας ιδώ αύριο πριν φύγω. Αν δεν έχετε διάθεσιν να καταβήτε στο πρόγευμα, δεν θα με συγχωρήσετε τουλάχιστον να έλθω να σας αποχαιρετήσω στο σπίτι σας;

Η Μαλβίνα ταραγμένη του είπε να μην κάμη τον κόπο, γιατί εκείνη εξάπαντος θα καταβή. Και ανέβηκε στον κοιτώνα της.

Άρχισε να περιπατή με μεγάλα βήματα. Δεν το πιστεύει ακόμη, και φοβείται εν τούτοις να το σκεφθή.

— Παύει η ευτυχία μου, παύει η ειρήνη της ψυχής μου. Έχασα την ηρεμία του πνεύματος. Δεν μπορώ να συγκεντρώσω το νου μου . . . Έχει λοιπόν τόση δύναμη απάνω του αυτός ο άνθρωπος! Γιατί τάχα έχει συγκλονιστεί τόσο η ύπαρξίς μου; Μήπως είμαι ερωτευμένη μαζί του; . . . Μπα; μα εγώ δεν τον βλέπω με καμιά ευχαρίστηση. Το εναντίο μάλιστα θέλω να τον αποφύγω . . . Ναι ας φύγη λοιπόν να εύρω την ησυχία μου!

— Μαμά! εφώναξε χαϊδευτικά η Φανή από το κρεβατάκι της.

Η Μαλβίνα έτρεξε αμέσως και ρίχτηκε απάνω στο κοριτσάκι με στοργή.

— Ναι, παιδί μου, η μαμά σου είμ' εγώ. Και κανείς δε θα με χωρίση από σένα, το έχω ορκισθή ήδη. Εκείνος . . φεύγει πια . . .

Και προσπαθεί να μη τον θυμηθή πλέον. Κατακλίνεται και αποκοιμάται, διότι η ψυχική αγωνία είχε καταβάλει τον οργανισμόν της.

Την άλλη μέρα η Μαλβίνα παραβαίνει τον λόγο της και δεν κατεβαίνει. Έτσι η δυστυχής ενόμισε ότι απαλλάσσεται από το συναίσθημα, που άρχισε να αναπτύσσεται μέσα στην ψυχή της.

Εύπε να ειδοποιήσουν κάτω ότι είναι αδιάθετη. Ο Έδμον επληγώθη καιρίως από την είδησιν. Και προσπαθούσε ναναβάλη όσο ηδύνατο πιο βραδύτερον την ώρα της αναχωρήσεως με την ελπίδα να την ιδή να προβάλη από κάπου. Αλλά εκείνη δεν εφάνη.

Ο Έδμον κατάλαβε ότι πρόκειται περί γυναικείου πείσματος. Φεύγων λοιπόν, ούτε τους τυπικούς χαιρετισμούς του δεν της έστειλε, αν και αυτό το έκαμε με πολλήν συντριβήν της καρδίας του.

Εκείνη δε . . ω εκείνη ήτο βεβαία ότι θα ήρχετο να την αποχαιρετήσῃ και κάθε στιγμή που άκουε κάποιον θόρυβον έξωθεν, ελαχταρούσε και έστρεφε προς την θύραν του δωματίου της. Αλλά . . τίποτε.

Μετ' ολίγον κρότος αμάξης ήχησε εις τα ώτα της . . Αλίμονον της εφάνη ως κρότος νεκροφόρου, που επήγαιναν να κηδεύσουν την ευτυχίαν της.

— Εγώ φταίω, εύπε. Του ημπόδισα με κάθε τρόπον την άνοδον. Και ήρχισε να παραδίδεται εις απελπισίαν θυμοφθόρον.

Αίφνης ακτίς ελπίδος την ανεθάρρυνε. Εσκέφθη ότι ο Έδμον μη δυνηθείς να την ιδή, της άφισε κάποια σημειωσούλα. Και την επερίμενε με πλήρη βεβαιότητα.

Οταν εμβήκε λοιπόν η Τομκίνα την εκοίταξε με αγωνία. Περίμενε πως κάτι θα της δώση.

Η αφελής Τομκίνα βλέπουσα την λαχτάρα της, την ηρώτησε τι επιθυμεί.

Ενύχτωσε και κανένα σημείωμα κανείς δεν της έδωσε. Φοβερά αθυμία κατέλαβε την ψυχήν της. Προσπαθούσε να δικαιολογήσῃ τον εαυτόν της και να κατηγορήσῃ εκείνον. Ω αυτή είχε τόσας αντιξόους περιστάσεις, τόσα εμπόδια, την εδέσμευαν υποχρεώσεις· ω αν ήτο ελευθέρα σαν εκείνον, βεβαίως θα έσπευδε να τον συναντήσῃ. Αυτός όμως χωρίς να έχη κανένα εμπόδιον, έφυγε χωρίς καν να της αφίση τους χαιρετισμούς του . .

Έμεινε όλην την ημέραν κατάκλειστη. Ούτε ο κ. Πρίορ δεν ετόλμησε να την ανησυχήσῃ, πράγμα που του εκόστισε πολύ . . . Διατί άρα γε;

Ηύχετο να περάση αμέσως η ημέρα εκείνη και να ξημερώσῃ η επαύριον. Μόλις λοιπόν έφεξε εσηκώθη. Επερίμενε ολίγον ακόμη με αγωνίαν, ήλθε την ώραν που εκείνη εσυνήθιζε να κατεβαίνη. Αλλά εκείνη δεν εφάνη. Σιωπή βαθειά επικράτει γύρο. Ο κ. Πρίορ επέστρεψε δύσθυμος. Τέλος εσήμανε μεσημέρι. Ο κ. Πρίορ είδε την Τομκίναν και την ηρώτησε τι γίνεται η κυρία της.

— Αχ, Θεέ μου, από την αυγή την ακούω και περιπατεί στον κοιτώνα της. Κοιμάται τόσο λίγο . . αδύνατο να μην αρρωστήσῃ. Δυο νύχτες κατά σειρά εμένα με στέλνει ναναπαυθώ, μα αυτή αγρυπνά.

Ο κ. Πρίορ ετράβηξε ίσα στης Μαλβίνας. Καθόταν εκείνη σκυμμένη, το μέτωπο στο χέρι της και τον αγκώνα στο γόνατο στηριγμένον. Άμα είδε τον κ. Πρίορ, σηκώθηκε. Τα μάτια της ήσαν ξεκομμένα.

- Πάσχετε, κυρία! της είπε. Μου φαίνεσθε βαριά λυπημένη.
- Ναι τω όντι είμαι λίγο αδιάθετη και φοβούμαι μην παρεξηγηθώ.
- Και ποιος μπορεί να σας παρεξηγήση εδώ μέσα; . . το πολύ ο κ. Σέυμουρ.

Αυτό δεν ήτο το - πολύ, ήτο το παν διά την Μαλβίναν. Όμως μη θέλουσα να δώση υπονοίας, δεν είπε λέξιν.

- Χθες βασανίστηκα που δεν σας είδα, είπε ο κ. Πρίορ. Εσείς δεν λυπηθήκατε καθόλου που χάσαμε τας ώρας της συναναστροφής μας;
- Αχ. κ. Πρίορ, είπε η Μαλβίνα. Πρέπει να σας τα πω. Η συναναστροφή σας μου είναι πολύτιμη και είδατε πόσο με τέρπει . . Αλλά φοβούμαι μήπως μας παρεξηγήσουν εδώ μέσα. Ήδη ήρχισαν να φαίνωνται παράξενες οι συχνές συνεντεύξεις μας.

- Ω Θεέ μου! Και ποιος σας έβαλε αυτήν την ιδέαν;

Η Μαλβίνα ταράχτηκε. Ή έπρεπε να πη ψέματα, ή να ονομάση τον Έδμον. Το πρώτο της ήτο αδύνατον, το δεύτερον της εφάνη φοβερόν. Αλλά μόλια ταύτα ηναγκάσθη να του πη όλην την αλήθειαν.

Ο κ. Πρίορ ανεφώνησε με ταραχή ..

— Και με ποιο δικαίωμα ο κ Σέυμουρ κατασκοπεύει τα καμώματα σας; Και διατί εσείς θυσιάζετε την φιλίαν μου εις τας παρατηρήσεις ενός . . . ξένου;

Η Μαλβίνα ηγανάκτησεν εσωτερικώς και ηύρε την δύναμιν να παντήση.

— Ό, τι και αν φρονήτε, κ. Πρίορ, διά τον σερ Σέυμουρ, δεν πιστεύω να τον θεωρήτε και όλως ανίκανον να κάμη και μίαν καν ορθήν παρατήρησιν. Ούτε αμαρτάνει κανείς, νομίζω, όταν ακούη και παραδέχεται το ορθόν οποιοσδήποτε και αν του το υπέδειξε.

— Αλλά τέτοια μια συμβουλή προϋποθέτει οικειότητα. Και σεις ποτέ δεν μου είπατε ότι υπήρχε μεταξύ σας τέτοιο πράγμα.

— Μα και δεν πιστεύω να υπάρχη, είπε στενοχωρημένη η Μαλβίνα.

Η στενοχώρια της αυτή δεν διέφυγε τον κ. Πρίορ. Του ήλθε ως επίλαμψη, η οποία τον εφώτισε διά τα συμβαίνοντα.

— Τι φρικτό φως! ανέκραξε. Α, κ. Μαλβίνα, Λοιπόν δεν το πιστεύετε . . . ώστε δεν είσθε βεβαία περί του εναντίου. Δυστυχισμένη μου φίλη; οι λύπες σας! οι αγρυπνίες σας! . . Δεν αποκρίνεσθε, Μαλβίνα! Κατώρθωσε λοιπόν να περιπλέξη και σας στα δίχτυα του ο πολυμήχανος εκείνος! . . . Τώρα κατανοώ την αλλόκοτη, την μυστηριώδη του διαγωγήν. Και σας ήθελε να ελκύσῃ, μα και την Κίττη να μη χάσῃ. Αφ' ότου άρχισε να σας κάμνη τα γλυκά μάτια, από τότε με περισσότερη ζέση προσκολλήθηκε στην Κίττη. Όταν ήσθε σεις παρούσα επεδείκνυε προς εσάς προτίμησιν, αλλ' όταν δεν ήσθε, παρεδίδετο εις εκείνην φλογισμένος από έρωτα.

Η Μαλβίνα κιτρίνησε και μαργαριτάρια από ίδρωτα εκάλυψαν το μέτωπό της.

— Τι έχετε, κ. Μαλβίνα; ανήσυχος έκραξεν ο κ. Πρίορ και βάζωντάς την να καθίση. Έπειτα επρόσθεσε.

Αν ο Έδμον δεν ήτο ανάξιος της καρδίας σας, αν θα ηδύνατο να σας κάμη πράγματι ευτυχισμένην, αν τέλος ήτο εις θέσιν να εκτιμήσῃ τους θησαυρούς της ψυχής σας, εγώ ο ίδιος ήθελα τον φέρει στα πόδια σας, ακόμη και αν επρόκειτο για πάντα να λησμονήσετε . . εμένα.

Και το είπε αυτό με τόση πίκρα! . .

Ωστόσο κρότος ηκούσθη εις την θύραν. Ο κ. Πρίορ διεκόπη, και παρουσιάσθη ως κεφαλή Μεδούσης η κ. Μπιρτών. Η θέσις εις την οποίαν τους ηύρε παν άλλο ήτο παρά εποικοδομητική προς διάλυσιν των υποψιών της.

Εστάθη σιωπώσα θεατρικώς, ως να μη εύρισκε λέξεις να παραστήσῃ την κατάπληξίν της.

— Καλά δα μου τα έλεγαν, κεγώ δεν ήθελα να τα πιστεύσω! Τώρα πλέον αντιλαμβάνομαι ότι δεν ήσαν λόγια του κόσμου.

— Και τι σας είπαν, κυρία; είπεν σοβαρά ο κ. Πρίορ. Τί υποψίαι αναβαίνουν στον εγκέφαλον σας;

— Υποψίαι, λέγει; Και η κατάσταση αυτή που σας βρίσκω μπορεί να μου αφίση αμφιβολία για το αντικείμενον που σας απασχολή; — Κυρία! είπε με εντονοτέραν φωνήν ο κ. Πρίορ, προσέξατε. Μη πλανηθήτε από πάθος ουτιδανόν, που διαστρέφει του νου το κριτήριον και τυφλώνει την συνείδησιν, ουδ' επί στιγμήν μη τολμήσετε να υποψιασθήτε διά την αγγελικήν αυτήν ψυχήν.

— Πόθεν τόση τόλμη και τόση οίησις, κ. Πρίορ; και από πότε έχετε την άδειαν να με νουθετήτε; Και αντί να πολογήσθε για τον εαυτό σας, αναλαμβάνετε εργολαβικώς την απολογίαν της κυρίας απ' εδώ;

— Εγώ για μένα δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα, παρά μόνον στον ετάζοντα τους νεφρούς και τας καρδίας των ανθρώπων, και στου οποίου την υπηρεσίαν είμαι ήδη αφιερωμένος.

— Εξέλθετε, κύριε! είπεν η κ. Μπιρτών παραλλαγμένη και τρέμουσα από θυμόν, αν δεν θέλετε να πιστεύσω, ότι έχετε περισσότερα δικαιώματα από μένα, να μένετε εντός αυτού του δωματίου.

Ο κ. Πρίορ επεισμώθη και εδίσταζε να υπακούσῃ.

Τότε η Μαλβίνα με την γαλήνην του έχοντος καθαράν την συνείδησιν επροχώρησε και είπε σεμνά:

— Πηγαίνετε, κ. Πρίορ. Βλέπετε ότι η εξαδέλφη μου επιθυμεί να μας αφίσετε μονάχους. Μείνετε ήσυχος. Υπάρχουν επιπλήξεις που καθόλου δεν ταράζουν τον

επιπληττόμενον.

Ο τρόπος αυτός της Μαλβίνας, ο ανεπιφυλάκτως ειλικρινής και αταράχως τολμηρός, έπεισε κατά βάθος την κ. Μπιρτών περί της αθωότητός της, η δε επιδεικνυομένη εισέτι αμφιβολία της ήτο πλέον προσποιητή.

Τούτο δεν διέψυγε την προσοχήν του κ. Πρίορ και χαίρων διά την νίκην, την οποίαν ειρηνικώς κατήγαγεν η φίλη του, εξήλθε από το δωμάτιον χωρίς να προφέρη λέξιν.

Η Μαλβίνα τότε παρεκάλεσε με ηρεμίαν την εξαδέλφην της, να της δώσῃ μερικάς εξηγήσεις διά την σκηνήν την οποίαν εδημιούργησε προ ολίγου ως ώφειλε.

Η κ. Μπιρτών εντράπηκε λίγο και ωσεί αιτολογουμένη είπε·

— Σας βεβαιώνω, φιλτάτη, ότι δεν παραδέχθηκα τας υποψίας που θέλησαν να ρίξουν εις το πνεύμα μου εναντίον σας. Ποτέ δεν μπορώ να παραδεχθώ, ότι γυναίκα από την συγγένειά μου περνά ζωήν άταχτη.

Η Μαλβίνα εκοκκίνησε και με φωνήν ταραγμένην είπε:

— Δεν πιστεύω δα ο μόνος τίτλος της ευπρεπείας μου ότι πρέπει να είναι η προς εσάς συγγένειά μου. Σας επιβάλλεται εν τούτοις να μου πήτε αμέσως: ποιες είναι οι υποψίες σας, ώστε να ημπορέσω να τας διαλύσω. Και ακόμη έχετε υποχρέωσιν ηθικήν απέναντί μου να μου αποκαλύψετε εκείνον που σας έκαμε να τας συλλάβετε, διά να τον εξελέγξω.

Ο μεγαλοπρεπής τόνος της Μαλβίνας είχε κάτι το ξεχωριστό, που η κ. Μπιρτών δεν μπόρεσε ναντισταθή. Ήναγκάσθη λοιπόν να ομολογήση της κ. Μέλμορ τας σπερμολογίας. Και ακόμη νικημένη ολοτελώς από το κράτος της αθωότητος της Μαλβίνας, την εβεβαίωσεν, ότι αυτή καθόλου δεν τα επίστευσε, αλλά της τα λέγει μόνον, διά να προφυλάσσεται από τας παρεξηγήσεις του κακού κόσμου.

— Δεν εγνώριζα ότι μένουσα κοντά σας, ευρίσκομαι εις το μέσον του κόσμου και μάλιστα του κακού. Ούτε ήλπιζα ότι στο σπίτι σας θα κριθώ από φαινόμενα εξωτερικά.

— Σε κανένα μέρος, αγαπητή μου, δεν υπάρχει ασφάλεια από την καταλαλιά. Φοβούμαι μάλιστα μήπως τα λόγια της κ. Μέλμορ έχουν διαθέσει τον Έδμον

εναντίον σας, και ποιος ξαίρει αν δεν του έρθη όρεξις να σας περιπαίξη στας ομηγύρεις του Έδιμπουργκ.

— Τον νομίζετε ικανόν; είπε η Μαλβίνα κοκκινίζουσα.

— Αν εσείς δεν τον νομίζετε, τότε τον κρίνετε με περισσότερη επιείκεια, παρά με όσην εκείνος θα έκρινεν εσάς. Κιακόμη συγχωρέστε με να σας πω ότι είναι απλοϊκότης να ζητήτε ναθωάσετε άνθρωπον, ο οποίος ετόλμησε να κάμη το σπίτι μου καταγώγιον ανόμων ερώτων με κορίτσι, που εγώ το έχω υπό την προστασίαν μου.

— Ισως και η κατά της Κίττης κατηγορία να μοιάζη με τη δική μου. Ποιος σας την κατηγόρησε;

— Η μητέρα της . . .

— Ω! πάλιν η ιδία . . . και την κόρη της; Αλλ' αν ο κ. Σέυμουρ το ήξαιρε, θα την υπερασπίζετο βέβαια.

— Ωστόσο εγώ την κατηγόρησα εμπρός του, αλλ' εκείνος δεν το ηρνήθη.

— Τουλάχιστο δεν είπε να διορθώση το σφάλμα του! . . . να την νυμφευθή!

— Τι λέτε; Κεγώ πού είμαι; Πιστεύετε ότι θα επιτρέψω νανταμειφθή το τιποτένιο αυτό κορίτσι για τις ατασθαλίες του μ' έναν τέτοιον γάμον;

— Κρίμα τα κορίτσι!

— Πολύ συμπαθήτε τις αμαρτωλές.

— Το ίδιο έκαμνε και ο Σωτήρ.

— Αι τότε μάθετε λοιπόν, ότι δεν θα την αφίσω εις την καταισχύνην η οποία της αρμόζει, Μετ' ολίγας ημέρας παντρεύεται με άλλον.

— Κι ο σερ Έδμον το δέχεται;

— Το εύχεται από καρδιάς για να γλυτώση από κάθε εμπόδιον να επιταχύνη τον γάμον του με την λαίδη Σούμεριλ. Γιαυτό πάει δα και στο Έδιμπουργκ, όπου σκοπεύω να πάγω κεγώ για να παρευρεθώ στην τελετή του γάμου, που θα ανυψώση τον ανεψιόν μου σένα απ' τα πρώτα αξιώματα του βασιλείου και θα τον κάμη άξιον των αγαθών που του προετοιμάζω.

Η Μαλβίνα ωχρίασε. Αυτό δεν διέφυγε την προσοχήν της κ. Μπιρτών.

- Σας ενοχλεί βλέπω η ομιλία αυτή, εξαδέλφη, είπε.
- Καθόλου.
- Ο κ. Πρίορ μετά τα γεγονότα δεν δύναται πλέον βέβαια να μένη στο σπίτι μου. Ούτε θα εναντιωθήτε, πιστεύω, διά την αναχώρησίν του.
- Εγώ, κυρία μου! είπε η Μαλβίνα με ειλικρινή κατάπληξιν, η οποία ηνχαρίστησε την κ. Μπιρτών τόσον, ώστε την εφίλησε εις ένδειξιν ειλικρινούς συνδιαλλαγής και απεσύρθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΝΟΣ ΤΩΝ

Η Μαλβίνα έπεσεν εις συλλογισμούς ζοφερούς. Αγαπούσε τον Έδμον αν και δεν το ομολογούσε στον εαυτόν της. Όστις αγαπά ζητεί πάντοτε να εξαγνίζῃ το αγαπώμενον ον. Ο δε Έδμον ήτο από τα πρόσωπα, που δεν μπορεί να παρέλθη ενώπιόν των αδιάφορη και η πλέον ενάρετη γυναίκα. Ολίγαι γυναίκες βέβαια υπήρξαν επί γης άξιαι να παραβληθούν προς την Μαλβίναν. Ωστόσο και αυτή γυναίκα ήταν. Εφοβείτο μήπως ο Έδμον δεν την έκρινε όσον ήτο άξια, μήπως την συνέχεε με τον όχλον των γυναικών. Υπεκρίθη ενώπιον της ψυχής ταραχήν και μετεχειρίσθη φωνήν τρυφεράν καρδίας ερώσης, ενώ αφ' ενός κατεγίνετο να δελεάσῃ την Κίττη και αφ' ετέρου ετοιμάζετο να νυμφευθή μίαν τρίτην. Όταν μόνον τα λόγια είναι ψεύτικα, ημπορεί κανείς να τα εννοήσῃ και περιφρονών τον ψευδόμενον, συγχωρεί αυτόν συγχρόνως. Άλλ' όταν τα μάτια, τα τελευταία εκείνα άσυλα της αληθείας κατορθώνουν να απατούν, θα πη πως η ψυχή είναι διεσταμμένη αθεράπευτα.

Ωστόσο για τον κ. Έδμον η Μαλβίνα δεν επίστευε ότι την επεβουλεύθη, άκουε μέσα της μια φωνή που τον εδικαίωνε, και για τούτο . . . τον αγαπούσε ακόμα, κιας την άφισε, χωρίς ελπίδα, χωρίς μέλλον. Και τότε ύψωνε την ψυχήν της προς την μνήμην της φίλης της και ζητούσε απ' αυτήν την εξ ύψους βοήθειαν.

Η Κίττη άκουσε της μητέρας της την πρότασιν με απάθειαν και ψυχραίμιαν. Από την εξαφνικήν αναχώρησίν του φίλου της είχε καταλάβει αμέσως, ότι από αυτόν δεν της έμενε πλέον καμιά ελπίδα. Όταν λοιπόν μέσα στον απελπισμόν

της ευρέθη αμέσως ο αντικαταστάτης σύζυγος, ήρχισε να προεξοφλή διά της φαντασίας τας κοσμικάς απολαύσεις και η χαρά της δι' αυτάς δεν έδωκε τόπον εις λύπην διά του κ. Έδμον την στέρησιν. Εσκέφθη ακόμη ότι για να έχη περισσότερα μέσα, έπρεπε να έχη την εύνοιαν της κ. Μπιρτών, και αυτό βέβαια δεν μπορούσε να το επιτύχη αλλέως, παρά μόνον αν έκλινε εις όλας τας απαιτήσεις εκείνης.

Εισήλθε λοιπόν εις το δωμάτιον της κ. Μπιρτών προσποιουμένη ψυχής συντριβήν με τα μάτια χαμηλωμένα και της λέγει ντροπαλά και κόσμια:

— Η μητέρα μου, κυρία, μου είπε την απόφασή σας για μένα. Είμαι πρόθυμη να υπακούσω αμέσως και πιστεύω να με αξιώσετε την συγγνώμην σας για την ασύνετη συμπεριφορά μου. Αλλά πιστέψατέ με, κ. Μπιρτών, ότι μόνον κουφότητα έδειξα εις την περίστασιν αυτήν και τίποτε περισσότερον. Ποτέ δεν έλησμόνησα το καθήκον μου, ώστε να γίνω ανάξια της ευνοίας σας, και να προδώσω την αρετήν, της οποίας υπόδειγμα περιφανές έχω καθ' εκάστην ενώπιόν μου εσάς.

Η κ. Μπιρτών, η οποία είχεν ήδη καταπραϋνθή από την άμεσον υπακοήν της, τώρα εξιλεώθη ολότελα με την κολακείαν της.

Εις ένα μήνα η Κίττη υπανδρεύθη τον κ. Φέμπικ.

Η κ. Μπιρτών απεφάσισε να ταξιδεύσῃ εις Έδιμπουργκ. Έτσι ευσχήμως απέπεμψε και τον κ. Πρίορ.

Αν τα πράγματα ήσαν όπως προ έξ μηνών, ο κ. Πρίορ θα ησθάνετο ανακούφιστη φεύγων από τον πύργον. Αλλά τώρα άφινεν εκεί την Μαλβίνα, πράγμα που του εστοίχιζε πολύ. Όμως εκράτησε τη θέση του και τόσο μόνον έμεινε, όσο να μαζεύσῃ τα πράγματά του. Εζήτησε δε την άδειαν από την Μαλβίναν ν' αναβή και να την αποχαιρετίσῃ.

Η Μαλβίνα τον εδέχθη χωρίς δισταγμόν. Τον επαρηγόρησε θλιβόμενον που την απεχωρίζετο. Εκείνος της εζήτησε την χάριν να του γράφη, αυτή του το υπερσχέθη ανεπιφύλαχτα, διά να κάμη ευτυχή ένα θνητόν, ο οποίος τόσον της εστάθη παρήγορος και τίποτε δεν της εζητούσε περισσότερον από αγνήν φιλίαν.

Ο κ. Φέμπικ ήτο μικρέμπορος του Έδιμπουργκ, ως σαράντα ετών, μελαχρινός, κοντός και παχύς, σκυθρωπός μέσα στο δικό του σπίτι, και εύθυμος στα σπίτια των άλλων, πτωχός εις ιδέες, πλούσιος εις μνημονικό, αστείος χωρίς χάρη,

κόλακας εις όλους και φίλος κανενός. Νυμφευόμενος την Κίτη, δεν εξέτασε τίποτε άλλο σχετικό με τη γυναίκα του, ούτε αν θα ζήση ευτυχής μαζί της. Κοίταξε μόνον ότι η κ. Μπιρτών ήταν φίλαυτη, πλούσια και άτεκνη. Επομένως με τον γάμον αυτόν θα οικειώνετο μαζί της και καθώς εύκολα εκείνη εκολακεύετο, ημπορούσε αυτός να έχη αναρίθμητες ωφέλειες. Διότι συνησθάνετο εαυτόν ότι ήτο ικανός να ωφεληθή από τον τοιούτον της κ. Μπιρτόν χαρακτήρα.

Στα νιάτα της η κ. Μπιρτών είχε αυλήν ευφυών επαινετών, αλλά με της ηλικίας και της καλλονής την πάροδον ένας ένας επέταξαν, σαν τα χελιδόνια το φθινόπωρον, για άλλες ανθηρότερες καλλονές. Αυτή όμως είχε συνηθίσει νακούη επαίνους και προτιμούσε να μυρίζεται έστω και παχυλόν θυμίαμα τυχαίου ανδρός, παρά να στερήται ολότελα αυτήν την ευχαρίστησιν.

Έτσι λοιπόν ο κ. Φέμπικ επιτηδευόμενος ότι θεωρεί την γυναίκα του νήπιο, την πενθερά του έπιπλο, τη Μαλβίνα αεροβατούσα και μόνην άξια υπολήψεως την κ. Μπιρτών, ηυτύχησε να γίνη επιστήθιος φίλος της.

Αποπέμπουσα από τον πύργο τον κ. Πρίορ έτσι απότομα, το έκαμε όχι μόνον από ζήλεια, γιατί εκείνος επροτιμούσε επιφύλαχτα την Μαλβίναν, αλλά και από σατανικόν προϋπολογισμόν να κακοφημίσῃ την Μαλβίναν, ώστε ο κ. Έδμον και αν ακόμη ίδιος δεν επίστευσεν εις τας κακοβούλους διαβάσεις, δεν θα ετόλμα όμως να δώση το όνομά του εις μίαν κακοφημισμένην γυναίκα.

Διέδοσε λοιπόν με τρόπον ότι αιτία της τοιαύτης αιφνηδίας αποπομπής ύτον η ασύγγνωστος οικειότης με την Μαλβίναν, και ότι ήτο μυστήριον μέχρι τίνος σημείου σχέσεων προέβησαν.

Τας τοιαύτας δε καταλαλιάς ενεπιστεύετο ως μυστηριώδεις ανακαλύψεις της προς δύο γύναια, την γνωστήν κ. Μέλμορ και την θαλαμηπόλον της Τάπαν, έτσι δε επανελαμβάνετο εμπιστευτικώς από αυτάς εις άλλας ομοίας των σκοτεινή κορκουσουριά κατά της υπολήψεως της αμέμπτου εκείνης νέας γυναικός.

Διά να πάνε γρηγορώτερα και σταυτιά του κ. Σέυμουρ προαπέστειλε στο Έδιμπουργκ την Τάπα και την κ. Μέλμορ τάχα διά να ετοιμάσουν κατάλυμα, αφού τας καθωδήγησε πώς να τα εκθέσουν στον κ. Έδμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. ΝΕΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Κατά τας αρχάς Απριλίου η Μαλβίνα μετέβαινε λοιπόν ως ακόλουθος της κ. Μπιρτών εις πόλιν που δεν της ενδιέφερε, με ανθρώπους που δεν τους αγαπούσε, για να ξαναδή εκείνον που τον εφοβείτο. Και όμως γιαυτόν και μόνον πήγαινε.

Κανείς δεν την εβίασε να κάμη το ταξίδι εκείνο. Εν τούτοις αυτή αιτιολογούσε τον εαυτόν της ότι πάγει να λάβῃ εμπειρικάς αποδείξεις, ότι εκείνος δεν της αξίζει. Διότι εκεί θα είχε όλα τα μέσα να δείξη τις ερωτοτροπίες του πρόθυμα σε κάθε γυναίκα, ενώ συγχρόνως θα ιδή με τα μάτια της τον γάμον του με τη λαίδη Σούμεριλ, κέτσι δεν θα έχη πια να φοβηθή τίποτε από αυτόν τον κύριον.

Όταν η καρδιά ζητή πρόφαση για να γελάση τον εαυτό της, η φαντασία είνε πρόθυμη να της εύρη μίαν, που να είναι μάλιστα πολύ ομοιαλήθης.

Ετσι η Μαλβίνα με καλήν συνείδησιν και με κρυφήν λαχτάραν απεφάσισε να ακολουθήσῃ την εξαδέλφην της.

Την τρίτην ημέραν της οδοιπορίας η κ. Μπιρτών προείπε εις τους συνταξιδιώτας της, ότι το βράδι μελετά να καταλύσῃ στον πύργο της κ. Κλάρας, που ευρίσκετο επάνω στον δρόμον τους.

— Εγνώρισα, είπεν, άλλοτε την περί ης ο λόγος κυρίαν στο Έδιμπουργ. Ήταν νιόνυφη. Ο άντρας της αξιόλογος. Η εμφάνισίς της εις τας συναθροίσεις των σαλονιών έκαμνεν εντύπωση. Ωστόσο χήρεψε νωρίς και ήρθε να μείνη στην εξοχή με τον πατέρα της, αποτραβηγμένη από τον κόσμο. Εν τούτοις λέγουν πώς το κάνει για επίδειξη. Και θάχουν δίκιο, γιατί να κεγώ είμαι αποτραβηγμένη, επειδή όμως είμαι απλή και ανεπιήδευτη, κανείς ποτε δεν εστοχάσθη να μου προσάψη τέτοια μομφή.

Η Μαλβίνα έμεινε αδιάφορη σόλην αυτή την προκλητική κάπως ομιλία της κ. Μπιρτών.

Το βράδυ έφθασαν στον πύργο. Η κ. Κλάρα τας υπεδέχθη με πολλήν προσήνειαν.

Ήταν ακόμη νέα απλή στους τρόπους, ζωηρά και ανεπιτήδευτη στην ομιλία της. Εντροπαλή εις το εξωτερικόν της, αλλά και μεγαλόφρων, για τούτο δεν μπορούσε να κρύψῃ την αντιπάθεια της προς την επιδεικτικήν κ. Μπιρτών και την ψυχρότητά της προς την ελαφράν κ. Φέμπικ.

Ησθάνθη απεναντίας κλίσιν προς την Μαλβίναν και την επεδείκνυε ανεπιφύλακτα. Αλλά και της Μαλβίνας η ψυχή ανταποδίδουσα τα ίσα, εφάνη λίαν ευδιάθετη να την αγαπήσῃ.

Την άλλη μέρα πρωί πρωί συναντηθήκανε στα σαλόνι. Εφάνησαν ευχαριστημένες εξίσου. Επήγαν εις τον κήπον. Περιπατούσαι κάτω από δένδρα νεοθαλή, συνωμιλούσαν με τόσην οικειότητα, σα να εγνωρίζουντο από καιρό.

Η κ. Κλάρα τόσο πολύ εθέλχθη από την ομιλία της Μαλβίνας, ώστε εξέχασεν ότι είχε ξενιζομένους.

Η Μαλβίνα ενθύμισεν εις την νέαν φίλην της, ότι η κ. Μπιρτών θα την επερίμενε και θα απορούσε ίσως διά την απουσίαν της.

Επήγαν λοιπόν εις το σπίτι και ηύραν όλους συνηγμένους εις το σαλόνι.

Η κ. Κλάρα εζήτησε συγγνώμην. Η κ. Μπιρτών της είπε πικρόχολα, ότι η κ. Σορκή έκρινε καλόν να την πάρη ιδιαιτέρως, για να την απολαύη μόνη της.

— Αλήθεια, είπε η κ. Κλάρα. Αλλά και πάλιν αυτή εφρόντισε να με ανακαλέση εις το προς εσάς καθήκον μου. Τόσον πολύ εθέλχθην από την συναναστροφήν της, ώστε προς στιγμήν ελησμόνησα τα χρέη της ξενίας, αλλά θα με συγχωρήσετε πιστεύω σεις, αι οποίαι καθ' εκάστην απολαύετε τας γοητείας των χαρίτων της.

Ο θερμός αυτός έπαινος δυσηρέστησε την κ. Μπιρτών. Ο κύριος και η κυρία Φέμπικ προσέχοντες εκ προμελέτης να φαίνωνται ευάρεστοι πάντοτε εις την κ. Μπιρτών την εμιμήθησαν, ώστε η συναναστροφή έγινε ψυχρά.

Η κ. Μπιρτών συνηθισμένη νακούη μόνον αυτήν να επαινούν, εστενοχωρήθη εις το περιβάλλον εκείνο και απεφάσισε ναναχωρήσῃ την επαύριον.

Η κ. Κλάρα ελυπήθη ειλικρινώς διά τούτο, μόνον διότι θα εστερείτο την συναναστροφήν της Μαλβίνας, και προσεπάθησε να πείσῃ την κ. Μπιρτών ν' αναβάλη επί τινας έτι ημέρας την αναχώρησίν των. Άλλ' αυτή επέμενε

προφασιζομένη ότι επεθύμει να επιταχύνη τον γάμον της λαίδης Σούμεριλ.

— Α, ο σερ Έδμον Σέυμουρ λοιπόν νυμφεύεται την λαίδη Σούμεριλ; ηρώτησε με ενδιαφέρον η κ. Κλάρα, ενώ ζωηρότατον ερύθημα διεχύθη εις τα μάγουλά της.

— Τον γνωρίζετε, κυρία; ηρώτησε έκπληκτη η κ. Μπιρτών.

— Ναι τους εγνώρισα και τους δυο στο Έδιμπουργκ. Και δεν επίστεψα τότε πως ημπορούν να συμφωνήσουν ως σύζυγοι. Κατόπιν . . . αι, άλλαξα γνώμην. Και να τώρα, η είδησις που ακούω φαίνεται σύμφωνη με την κατοπινή γνώμην μου.

— Και γιατί να μη συμφωνήσουν; Και οι δύο είναι νέοι εράσμιοι, πλούσιοι και κατάγονται από τας πλέον ευγενείς οικογενείας της Σκωτίας, είπε με υπεροψίαν η κ. Μπιρτών.

— Α, βέβαια. Αυτά είναι στοιχεία υπεραρκετά, διά να αποβή ευτυχές έν συνοικέσιον, είπε με ειρωνείαν αδιόρατον η κ. Κλάρα.

— Εμένα μάλιστα μου φαίνονται ο ένας πλασμένος διά τον άλλον, επρόσθεσε με πείσμα η κ. Μπιρτών.

— Αφού ο κόσμος το ευρίσκει τόσον ευάρμοστον το συνοικέσιον τούτο, πώς ημπορεί να μην τα θεωρή οιοσδήποτε έτερος.

Η κ. Μπιρτών ενόησε το δάγκαμα, όπου ο κόσμος υπενόει αυτήν και οιοσδήποτε έτερος υπενόει τον ανεψιόν της. (ο οποίος δεν έκρινε όπως αυτή το περί ού ο λόγος συνοικέσιον, καθώς γνωρίζομεν). Δεν εξηκολούθησε λοιπόν διά να μη δεχθή και άλλα όμοια. Εις την Μαλβίναν τα λόγια αυτά επροξένησαν κατάπληξιν. Ήθελε να ευρεθή ιδιαιτέρως με την κ. Κλάραν και να φέρη με τρόπον την συνομιλίαν εις αυτήν την υπόθεσιν· έπειτα πάλιν εσκέφθη: Και τι μενδιαφέρουν όλ αυτά; μήπως τάχα δεν τον ξαίρω τι είναι;

Ωστόσο, αν και τα έλεγεν αυτά, δεν έλειψε να καιροφυλακτή, ίσως εύρη μονάχην την κ. Κλάραν. Άλλα η αδιάκριτη κ. Φέμπικ δεν τις άφισε από κοντά όλη τη μέρα.

Την επιούσαν, μόλις εξημέρωσε, η Μαλβίνα ευρέθηκε στο παράθυρο. Σε λίγο κατέβηκε στην αίθουσα, αλλά κανένα δεν ήρε, εκτός των υπηρετών που

κατεγίνοντο να ευπρεπίσουν την αίθουσαν.

Επήγε τότε εις τον κήπον και περιπατούσε με προφανή ανυπομονησίαν.

Σε λίγο ήλθε και η κ. Κλάρα.

— Έμαθα, της είπε, ότι σήμερα σηκωθήκατε πολύ νωρίς. Η λαχτάρα δε με την οποίαν είδα τώρα ότι με προϋπαντήσατε καθώς και τα χθεσινά βλέμματά σας τα πλήρη προς εμένα πόθου, με κάνουν να υποθέτω ότι κάτι σπουδαίο έχετε να μου ανακοινώσετε, ή και να μερωτήσετε. Δεν είν' έτσι;

Ψυχρό νερό χύθηκε στη ζέση της Μαλβίνας.

Άμα ερωτούσε τώρα σχετικόν τι με όσα επιθυμούσε να μάθη, θα έδιδεν αμέσως υπονοίας, ότι ενδιεφέρετο ιδιαιτέρως διά τον κ. Σέυμουρ, πράγμα το οποίον άλλως τε επάθαινε και η ίδια κ. Κλάρα, ως ήτο εύκολον να εννοήση αυτή εκ των ήδη διαμειφθέντων χθες.

Έκλεισε λοιπόν την περιέργεια μέσα στην ψυχή της και προσεπάθησε να φανή αδιάφορος, αιτιολόγησε δε την συμπεριφοράν της ως προερχομένην εκ της συμπαθείας, την οποίαν ησθάνετο ότι διήγειρεν εις την ψυχήν της η νέα φίλη της.

Μετ' ολίγον όμως ήλθε κοντά τους η νεαρά κ. Φέμπικ και εξέφρασε την μεγάλην επιθυμίαν που είχε, να φθάσουν μίαν ώραν αρχύτερα στο Έδιμπουργ.

— Βέβαια, της είπε, ο γάμος του κ. Σέυμουρ θα αναστατώσῃ κόσμον εκεί. Χοροί, θεάματα, εορταί, και σ' όλα αυτά βέβαια εσείς καθόλου δεν θα είστε από τα δευτερεύοντα στολίδια. Ποιος τη χάρη σας!

— Ναι ναι έτσι ελπίζω κεγώ, απεκρίθη με προπέτειαν, και τότε θα ευχαριστηθώ, όταν αμαυρώσω τας ωραίας του Έδιμπουργ και μάλιστα την απεχθή εκείνην λαίδην Σούμεριλ.

— Γιατί την εχθρεύεσθε; διότι κατώρθωσε να ελκύση τον σερ Έδμον Σέυμουρ;

— Όχι δα, τέτοια καύχηση δεν θα μπορή να κάνη μπροστά μου. Μάλλον τα πλούτη της έλκυσαν τον κ. Έδμον Σέυμουρ.

— Δεν το πιστεύω, είπε με ζέσιν, την οποίαν ματαίως προσεπάθει να κρύψη η

Μαλβίνα. Τουλάχιστον ανάμεσα στις κακές συνήθειες που προσάπτουν στον κ. Σέυμουρ, ποτέ δεν άκουσα και την φιλοχρηματία. Το εναντίον είναι μεγαλόφρων και ελευθέριος όσο δεν γίνεται.

— Τον γνωρίζετε λοιπόν; ερώτησεν η κ. Κλάρα, χωρίς να μπορέσῃ να κρύψη κάποιαν ταραχήν.

— Αμφιβάλλετε; είπε ειρωνικώς η κ. Φέμπικ. Αλλά καθώς εκείνος μου διεβεβαίωσε, δεν ίσχυσαν να τον ελκύσουν σπουδαία οι χάρες της κυρίας. Μόνο παίζοντας πάντοτε της έκαμνε τα γλυκά μάτια.

Η κ. Κλάρα έκαμε πώς δεν επρόσεξε της Μαλβίνας την ταραχήν και είπε:

— Εγώ τουλάχιστον είμαι βεβαία ότι ποτέ δεν της μίλησε ελαφρά. Ο σερ Έδμον έχει το γνώθι σαυτόν και είναι των αδυνάτων να λάβη θάρρος κοντά στην κ. Σορκή. Καταλαβαίνει ότι, και όλων των γυναικών του κόσμου εραστής αν γίνη τις, όμως ποτέ δεν θα κατορθώσῃ, να γίνη και της κ. Σορκή.

Από κείνη τη στιγμή η Κλάρα έπεσε σε συλλογή. Έβλεπε με πόνο ψυχής την Μαλβίνα. Ήθελε να της πη: Αχ άνοιξε σεμένα την καρδιά σου, δυστυχισμένη μου!

Μετά το πρόγευμα ταμάξια ωδηγήθησαν εις την αυλήν. Η κ. Μπιρτών έδωκε το σύνθημα της αναχωρήσεως. Όλοι άρχισαν να ετοιμάζωνται.

Η κ. Κλάρα ηύρε μια στιγμή καιρό. Επλησίασε τη Μαλβίνα. την αγκάλιασε και της είπε:

— Πολύ πικραίνομαι, που δεν ηύρα καιρό να σας ομιλήσω. Αχ και να ήταν δυνατόν να μένατε εδώ μαζί μου. Θα επροφυλάττεσθε από κινδύνους, που δεν τους προβλέπετε ίσως.

Η Μαλβίνα εννόησε ότι η νέα φίλη εμάντευσε το πάθος της.

— Ευχαριστώ, αγαπητή μου, είπε. Αλλά τώρα αίφνης να το αποφασίσω, θα φανή καταπληκτικόν . .

— Αν το φέρη τουλάχιστον η περίστασις ναναχωρήσετε πριν από την κ. Μπιρτών από το Έδιμπουργκ, μη με λησμονήσετε· ελάτε να την περιμένετε εδώ σεμένα.

Η Μαλβίνα το υπεσχέθη ευχαριστούσα ευγνωμόνως. Η δε κ. Κλάρα επρόσθεσε:

— Μην αναφέρετε τίποτε καθόλου για μένα εις τον κ. Έδμον, σας το ικετεύω.

Η Μαλβίνα υπεσχέθη και τούτο, αλλά της εφάνησαν πολύ παράξενα όλα αυτά. Ενώ δε εδίσταζε, αν πρέπει να ζητήση λεπτομερείας, η κ. Μπιρτών έσπευσε να τραβήξῃ από το χέρι την κ. Κλάραν, διά να της αφίση υγείαν, εις δε την Μαλβίναν είπεν ότι άργησαν εξ αιτίας της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Εκείνο το βράδι αργά έφθασαν στο Έδιμπουργκ.

Την άλλη μέρα τα πρωί η κ. Μπιρτών εβγήκε δι' υποθέσεις της. Επίσης εβγήκε και η Κίττη για να ψωνίση.

Η Μαλβίνα λοιπόν έμεινε μόνη. Καμμίαν διάθεσιν δεν είχε να εξέλθη.

Κατέβη εις το κοινόν εντευκτήριον να ζητήσῃ μερικά βιβλία. Εκεί έξαφνα

ήκουσε την φωνήν του κ. Έδμον που ρωτούσε την Τάπαν πότε ήρθαν οι κυρίες της και αν είχαν καιρόν να τας ιδή.

— Η κυρία μου και η κ. Φέμπικ είναι έξω. Μόνον η κ. Σορκή είν' εδώ, θέλετε να . . .

— Όχι, δεν είν' ανάγκη τώρα, έρχομαι άλλοτε.

Η Μαλβίνα, αν και δεν ήθελε να συναντηθή με τον Έδμον, εν τούτοις κατεπικράνθη, όταν άκουσε ότι δεν θέλει να την ιδή, ενώ ήταν μόνη και τόσο κοντά του. Ντράπηκε, γιατί έλπισε σέναν άστατο και γέμισαν τα μάτια της δάκρυα.

— Αι, κ. Έδμον, είπε με υπερηφάνειαν, να που σεμένα δεν τα κατάφερες, γιατί εμένα δεν με δελέασες όπως την Κίττη ή και κάθε άλλη. Τώρα λοιπόν χαίρομαι, διότι θα θεραπευθώ.

Μετ' ολίγον εισήλθεν η κ. Μπιρτών ακολουθουμένη από κομψόν τινά νέον, υπεροπτικόν κάπως, ο οποίος άμα είδε την Μαλβίναν, έμεινε εμβρόντητος. Την προσηγόρευσε μετά σεβασμού και είπε αποτείνων τον λόγον εις την κ. Μπιρτών.

— Η κυρία βέβαια θα είναι η ερασμία συγγενίς σας, η αδελφή μου θα χαρή πολύ να την γνωρίση.

— Θα είναι βέβαια και διά την αξαδέλφην μου ευτύχημα να γνωρίση την ερασμίαν αδελφήν σας, υπέλαβεν η κ. Μπιρτών και ητένισε την Μαλβίναν περιμένουσα να βεβαιώσῃ τους λόγους της, αλλ' εκείνη έμεινεν αδιάφορη. Η κ. Μπιρτόν επρόσθεσε.

— Η ευγενεία του είναι ο μιλόρδος δουξ Στάνοπ, αδελφός της λαίδης Σούμερολ, και το θεωρώ τιμήν μου, ότι μεσολαβώ να σας γνωρίσω.

Η Μαλβίνα έκλινε αξιοπρεπώς την κεφαλήν προς δείγμα ευχαριστήσεως.

— Ελπίζω ότι η κυρία θα κοσμήση την εορτήν, που ετοιμάζεται εις του θείου μου, είπεν ο λόρδος, κεπειδή προβλέπω ότι θα γεννηθή άμιλλα, ποιος να πρωτοχορέψη μαζί της, την αγκαζάρω από τώρα και την παρακαλώ να δεχθή το αγκαζέ μου, ώστε να γίνω επίφθονος εκείνη τη μέρα και να μην είναι άλλος σαν εμένα.

— Σας ζητώ συγγνώμη, μιλόρδε. Μελετώ να μην παρευρεθώ σε καμιά εορτή. Σας ευχαριστώ εν τούτοις για την ευγενή σας προτίμησιν.

Επειτα αμέσως απεχαιρέτισε και εβγήκε.

— Πόσο είναι παράξενη αυτή η γυναίκα! εφώναξε η κ. Μπιρτών.

— Παράξενη ίσως, είπε ο λόρδος, μα θαυμασίως χαριτωμένη. Δι' όνομα του Θεού πρέπει να την καταφέρετε χωρίς άλλο νάρθη στου θείου μου . . . Να μη σώσω, αν καμία άλλη γυναίκα ως τώρα μου έχει κάνει τέτοιαν εντύπωσι — κέχω δα γνωρίσει του κόσμου τις γυναίκες.

— Πολύ τιμάτε την εξαδέρφη μου. Είναι όμως καθώς βλέπετε αγριογυναίκα.

— Τόσο το καλύτερο, την διέκοψε ο λόρδος γελών, τίποτε δεν υπάρχει πιο θελκτικό από τα άγρια αυτά κάλλη, όταν κανείς φθάση να τα ημερέψῃ.

— Προσέχετε, μιλόρδε, η νέα αυτή δεν είναι από κείνες που ξαίρετε. Δεν είναι ευκόλως εξημερώσιμη.

— Όχι δα!

— Αυτά που σας λέω.

— Θα δούμε.

Επειτα είναι συγγενής μου και δεν επιτρέπω καμμίαν όχι έντιμον απόπειραν.

— Έννοια σας . . . Εγώ είμαι λεύτερος το ξαίρετε. Ποιος μπορεί να μαντεύση το μέλλον; Ισως είναι γραφτό να διπλοσυμπεθερέψωμε.

— Μακάρι, είπε με προφανή ευχαρίστησιν η κ. Μπιρτών.

— Ωστόσο σπεύσατε να την συναντήσετε. Πρέπει να έχη δώσει υπόσχεσιν, πριν φύγω από το σπίτι σας.

Η κ Μπιρτών κολακευομένη από την ελπίδα ότι η γενεά της έμελλε να λαμπρυνθή περισσότερον, έτρεξε προς την Μαλβίνα. — Αδύνατο, αγαπητή μου, ναρνηθήτε την πρόσκληση. Πρέπει ναρθήτε στου λόρδου Στάφφορδ.

Η Μαλβίνα αντεστάθη με όλα της τα δυνατά.

— Αδύνατο, αγαπητή μου, ναρθώ.

— Έχετε λοιπόν οριστική απόφαση να μου χαλάσετε την καρδιά, ως φαίνεται. Και συμπλέκουσα τα χέρια εις σχήμα απελπισμού: Δυστύχημα! εφώναξε, να μην μπορεί κανείς να πείση μερικούς ανθρώπους, για κάτι πράγματα πολύ πολύ χρειαζούμενα . . .

Η Μαλβίνα έμεινε σιωπηλή.

Η κ. Μπιρτών κατέψυγεν εις τας παρακλήσεις. Η Μαλβίνα σκεφθείσα ωριμότερον, εστοχάσθη, ότι δεν έπρεπε να εντείνη περισσότερο το σχοινί.

Μόνον επειδή η εορτή θα εγίνετο μετά οκτώ ημέρας, εζήτησε να τας περάση χωρίς να φανή εις καμίαν συνάθροισιν. Έτσι ήθελε να ποδείξῃ στον σερ Έδμον, ότι καθόλου δα δεν εζητούσε ευκαιρίαν να τον ιδή, μια που εκείνος της εφέρθη πρώτος τόσον εφεκτικώς.

Ωστόσο η απομόνωσις εντός των πόλεων δεν ομοιάζει την απομόνωσιν της εξοχής. Οι ώρες δεν επερνούσαν γρήγορα. Οι συνηθισμένες της ασχολίες έχασαν τα πρώην θέλγητρά των και οι κρότοι, που εγίνοντο πέριξ, της έφερναν ακατάπαστον περισπασμόν. Συχνά άκουε του κ. Έδμον τα βήματα που έκαμναν την καρδιά της να σκιρτά και χωρίς να θέλη. Εν τούτοις απέφευγε με προσοχή μεγάλη να τον συναντήσῃ, αν και θα έδιδε τη ζωή της να μάθη, γιατί εκείνος την αποφεύγει, κιακόμη να μάθη, αν ρώτησε τουλάχιστον περί αυτής.

Η κ. Μπιρτών και η νεαρά Φέμπτικ ποτέ δεν της έκαμναν τον ελάχιστον περί αυτού λόγον. Έτσι ενθυμείτο τη συντροφιά του κ. Πρίορ, που τόσα πάντοτε της έλεγε για τον Έδμον και τα κατ' αυτόν.

Η εορτή επλησίαζε. Η Μαλβίνα είχε απόφαση σταθερή να μη συναντηθή με τον κ. Έδμον. Ωστόσο μια μέρα που ήτο στην αίθουσα κιαυτός, αίφνης την επροσκάλεσαν να υπάγη να διαλέξῃ καπέλλο για την εορτή, που τα είχε φέρει μια καπελλού επί τούτο κατά παραγγελίαν της κ. Μπιρτών.

Ενώ έμβαινε ολίγον ταραγμένη, διότι θα τον συνήντα, προ της εισόδου, βλέπει μια γυναίκα του λαού να κλαυθμυρίζη.

— Τι τρέχει; την ερωτά με την συνηθισμένη της συμπάθειαν.

Η γυναίκα βλέπουσα έξαφνα ευμένειαν από κει που δεν επερίμενε, την

επλησίασε και της διηγήθη, ότι ήρθε να παρακαλέσῃ την κ. Μπιρτών να μεσιτεύσῃ στον λόρδον Στάνοπ, για να μην την διώξουν από το σπίτι που εκάθητο, κτήμα του λόρδου κοντά εις την αγοράν, που αυτή εκεί μπορούσε να εργάζεται και να κερδίζῃ τα της ζωής της. Ωστόσο την έδιωξαν όλοι σαν το σκυλί και η κ. Μπιρτών της είπε, πως έχει να βοηθήσῃ δικούς της ανθρώπους.

Η Μαλβίνα έχουσα υπ' όψιν τον κ. Έδμον, την ερώτησε.

— Όλοι εξίσου σε διώξανε;

— Όχι όλοι ενώ μέβγαζεν έξω ο υπηρέτης, ένας νέος λόρδος — νάχη του Θεού την ευχή — μούβαλε τούτα κρυφά στο χέρι μου, (κέδειξε χαρτονόμισμα δέκα λιρών) κιακόμα με ρώτησε πού κάθομαι.

Η Μαλβίνα ησθάνθη αμέσως ανακούφισιν.

— Κεγώ θα μιλήσω του λόρδου Στάνοπ, είπε, μένε ήσυχη.

Η Μουδ — έτσι την έλεγαν τη γραία — έσκυψε να φιλήσῃ της Μαλβίνας το χέρι την ώρα ακριβώς που έβγαινε ο κ. Έδμον. Ξυπάσθηκε που την συνήντησε έτσι έξαφνα. Ωστόσο την εχαιρέτησε με κλίσιν της κεφαλής και προσπέρασε.

Η Μαλβίνα έμεινε κατάπληκτη για τον τρόπο του. Η καρδιά της σπαράχτηκε· επίτηδες εβγήκε βέβαια, διότι ήταν να έμβη αυτή. Η αδιαφορία ήτο προσποιητή λοιπόν. Τι ήθελε τάχα να της δείξη; Κατηγορούσε τον εαυτό της, που έστω και μερικές στιγμές τον έκαμε να χαρή. Τώρα θα γελούσε βέβαια εκείνος, γιατί τον είχε πιστεύσει, και της φέρνεται τώρα έτσι, διά να της βγάλη κάθε ελπίδα, που μπορούσε να συλλάβη. Νά λοιπόν και αυτήν την τόσον ακατάδεχτην, όπου την κατέκτησε ο πλάνος εκείνος. Και ησθάνετο ψυχικούς πόνους νομίζουσα ότι επληγώθη η περηφάνεια της.

— Από τους συλλογισμούς αυτούς την έβγαλεν ο κ. Φέμπικ, ο οποίος έσκυψε έξω κωμικά τα κεφάλι και βλέπων την Μαλβίνα να της φιλή τα χέρια η Μουδ έστρεψε και είπε προς τας εντός της αιθούσης.

— Η κ. Σορκή, κυρίες μου, προτιμά την συναναστροφήν των, λ α δ ι κ ώ ν καταγίνεται με την κλαψόγρια εκείνη, κεσείς την περιμένετε να διαλέξη καπέλλο!

Η Μαλβίνα εντοσούτω εμβήκε στην αίθουσα.

— Η εξαδέλφη μου, είπε ειρωνικώς η κ. Μπιρτών, βρίσκει τέρψη με την συναναστροφή τέτοιων υποκειμένων.

— Κυρία μου, είπε η Μαλβίνα, χωρίς να αφαιρώ βέβαια την τέρψη από την εκλεκτή σας ομήγυρη.

Ο λόρδος Στάνοπ, που του έκαμε εντύπωση και η ωραία απάντηση και η αργυρόηχη φωνή της, επενέβη αμέσως.

— Πώς; η κ. Σορκή φροντίζει για τα αιτήματα της γραίας Μουδ; Αι μα τότε αυτή η γριά δεν μπορούσε νάχη καλύτερο συνήγορο. Και σκύπτων έξω της θύρας είπεν εις την γραίαν. Πήγαινε, κερά Μουδ· η δουλειά σου είναι τελειωμένη.

Η κ. Φέμπικ ζήλευσε: Ουφ! αυτός ο ανιαρός διάλογος· δεν θα παύση λοιπόν! Και της φώναξε:

— Ελάτε να δήτε τα κομψά αυτά πραματάκια!

Η Μαλβίνα επλησίασε, έπιασε στα χέρια της ένα καπελλίνο το παρετέρησε λίγο, έπειτα με την έμφυτη φιλοκαλία, που έχουν εις τέτοια πράγματα οι Γαλλίδες, μεταχειριζομένη μερικές καρφίτσες του έδωσε ένα τέτοιο σχήμα, τόσο αρμονικό, τόσο χαριτωμένο, ώστε η Κίττη το ζήλεψε πάλιν.

— Αναμφιβόλως, είπε αν φορέσετε αυτό το καπελλίνο, είναι το κομψότερο απ' όσα θα φανούν αύριο στην αμαξάδα που θα κάνουμε.

— Ποια αμαξάδα; ρώτησε αφελώς η Μαλβίνα.

— Σκοπεύομε να περιέλθωμε αμαξηδόν την προκυμαία, για να δη η κ. Φέμπικ τη θάλασσα, και ελπίζω να ταξιωθώ, κυρία μου, να έχω την ωραία συντροφιά σας στο δικό μου όχημα, είπε ο λόρδος.

— Ναι θάμαι κεγώ μαζί σας, επρόφθασε να προσθέση η Μπιρτών, για να προλάβη κάθε ενδεχομένην άρνησίν της.

Η Μαλβίνα εδέχθη. Ο λόρδος Στάνοπ ήταν στις χαρές του. Η Κίττη επλησίασε τη Μαλβίνα να χύσῃ το φαρμάκι της.

— Ξαίρετε γιατί θα πάτε με τα λόρδο Στάνοπ; γιατί ο κ. Έδμον απήτησε να

λάβω θέση στο δικό του όχημα, κοντά στη λαίδη Σουύμεριλ . . φοβούμενος μήπως τη δώσουν σε σας.

— Πολύ φυσικά, είπε η Μαλβίνα κρατούσα την ψυχραιμίαν της. Για πολλούς λόγους η δική σας η συναναστροφή ξαίρουμε πως του είναι μάλλον ευάρεστη παρά η δική μου.

Η κ. Φέμπικ δαγκάθηκε.

— Και ποιοι είν' αυτοί οι λόγοι, κυρία μου; εγώ δεν φροντίζω να του αρέσω, νά ποια φροντίζει, είπε παίρνοντας στα χέρια της το καπελλίνο, που είχε σιάξει η Μαλβίνα.

Εκείνη εμειδίασε για την ανεπιδέξια φράση της κ. Φέμπικ.

— Μπα; αυτό ήταν όλο; είπε. Μα αν το προτιμάτε λοιπόν, καλή μου, πάρτε το, ή αν θέλετε, δόστε μου να σας φιάξω το δικό σας, όπως σας αρέσει.

— Αχ τι καλή που είστε! είπε τότε με ειλικρίνειαν παιδικήν η ελαφρά Κίττη. Με καθυποχρεώνετε.

Η Μαλβίνα χαμογέλασε και πήρε να σιάξη το καπελλίνο.

Ο λόρδος Στάνοπ παρατηρούσε τα επιδέξια κινήματα των χεριών της.

— Μόνον οι Γαλλίδες δίνουνε χάρη σε ό,τι πιάσουν, είπε.

— Και μόνον οι Άγγλοι εκπληρώνουν με ακρίβειαν ό,τι υπόσχονται, απεκρίθη με γλυκό χαμόγελο η Μαλβίνα.

Ο λόρδος εκατάλαβε τον υπαινιγμόν. Γεμάτος από χαρά έβγαλε αμέσως το σημειωματάριόν του, έκοψε ένα φύλλο κέγραψε επάνω:

«Ο Βίγγαμ να υπογράψη αμέσως συμβόλαια με την κερά - Μούδη διά το σπίτι μου, που κάθεται ήδη αυτή, και το οποίον της ξανανοικιάζω.

ΕΠΡΙΚΟΣ, δουξ του Στάνοπ»

- Σας αρέσει; είπε, προσφέρων το έγγραφον.
- Δεν πρόκειται για μένα, μιλόρδε, απεκρίθη κοκκινίζουσα.
- Εγώ μα την πίστη μου μόνο για σας τόγραψα.
- Μα κάνετε το καλό και αρνείστε να πολαύσετε την ευχαρίστησή του; Με μια σας λέξη ανακαλείτε στη ζωή και στην ευτυχία μια οικογένεια και δεν χαίρεστε!
- Πιστέψατέ με, κυρία, ότι ποτέ δεν έχω καταγίνει με τέτοια πράματα εγώ, μα τώρα που μου τα συστήνετε εσείς με τόση χάρη, άμα εύρω καιρό, θα προσπαθήσω να . . . αλλά πέσαμε με τα λόγια και λησμόνησα πως με περιμένουν στο ιπποδρόμιο. Πώς; Δυο η ώρα και γω ακόμα εδώ! ω Θεέ μου τι έχει λοιπόν απάνω της αυτή η γυναίκα . . . Αναχωρώ . . . Να πάρη η ευχή . . Στο διάολο και τα ιπποδρόμια και οι ίπποι . . να χάνη κανείς τέτοια εξαίρετη συντροφιά. Αύριο, κυρία μου, αύριο. Χαίρετε.

Επιασε το χέρι της και το φίλησε με σεβασμό αληθινού ευγενούς. Κέφυγε με βία. Αμέσως η Μαλβίνα βγήκε να δη αν η κερά - Μουδ ήταν έξω ακόμη. Επειδή εκείνη είχε φύγει, έστειλε την Τομκίνα να της φέρη το χαρτί του λόρδου, που την αποκατάστηνε και πάλιν, όπως ήτο πριν, και καλύτερα.

Όταν γύρισε η Τομκίνα της είπε ότι η κερά Μουδ και τα τέκνα της την παρακαλούν να καταδεχθή να τους επισκεφθή και στο σπίτι τους.

Το βράδι λοιπόν, όταν οι άλλες επήγαν εις το θέατρον, η Μαλβίνα επήγε στης κεράς Μουδ.

— Ω καλώς την ευεργέτιδά μας, εφώναξε με απλότητα η γραία. Καλώς την, που μας καταδέχτηκε. Έτσι μας καταδέχτηκε προ ολίγου κεκείνος ο νέος, ο καλοκάγαθος, ο Θεός να τον πολυετή.

— Λέτε διά τον σερ Έδμον; ρώτησε η Μαλβίνα.

— Δεν ξαίρω τόνομά του . . Ήρθε να μας ρωτήσῃ σε τι μπορούσε να μας φανή χρήσιμος, Έμεινε εκστατικός όταν του έδειξα τη σημείωση του λόρδου Στάνοπ και με ρώτησε πώς κατώρθωσα και την απέσπασα. Του είπα λοιπόν ότι χάρη στη μεσιτεία μιας κυρίας καθώς πρέπει, από αυτές που ήλθαν μαζί με την κ.

Μπιρτών.

— Της κυρίας Σορκή βέβαια, μου είπε. Και προσέθεσε. Άμα θέλης καμίαν χάρη, να καταφεύγης πάντοτε εις αυτήν. Και με μεγαλύτερον ενθουσιασμόν εξηκολούθησε: Τέλος πάντων αυτή η γυναίκα έχει ό, τι καλόν ή γενναίον, ό, τι εράσμιον ή υπέροχον, μένα λόγο ό, τι ουράνιον υπάρχει στη γη. Και λέγοντας αυτά, είδα δάκρυα ναναβλύζουν στα μάτια του.

Τότε του είπα ότι σας περιμένω από στιγμή σε στιγμή. Αμέσως λοιπόν έφυγε, χωρίς να μου δώσῃ καιρόν να τον ευχαριστήσω.

Η Μαλβίνα επροσπάθησε να φανή ψύχραιμη. Δεν ήξαιρε τι να σκεφθή για όλα αυτά τα παράξενα καμώματα. Ούτε έκαμε άλλην ερώτησιν περί αυτού προς την γριά - Μουδ.

Την άλλη μέρα η Μαλβίνα από την κάμαρη της άκουσε κρότον αμαξών. Επλησίασε στα παράθυρο και είδε δυο λαντώ του Στάνοπ και του Έδμον να μπαίνουν μέσα στην αυλή. Σε λίγο την εκάλεσαν κάτω.

Όταν κατέβηκε, είδε τον Έδμον να δίδη το μπράτσο του στην κ. Φέμπικ. η οποία της είπε:

— Εμείς πάμε να πάρουμε την λαίδη Σούμεριλ· εσάς σας περιμένει ο λόρδος Στάνοπ, ξετρελαμένος από έρωτα. Μην τον αφίνετε τον καημένο να περιμένη.

Εν τω μεταξύ ο σερ Έδμον την εχαιρέτησε και της είπε περιπαθώς:

— Και πώς μπορεί να μη ξετρελαθή κανείς με την κυρία! Ο λόρδος Στάνοπ δεν μπορούσε βέβαια να κάνη εξαίρεση . . .

Η Μαλβίνα χαιρέτησε και ανέβηκε στο λαντώ του λόρδου.

Καθ' όλον τον γύρο που έκαμαν, ούτε τον Έδμον είδε πλέον, ούτε με την λαίδη Σούμεριλ εγνωρίσθηκε.

Απεναντίας θέλουσα να λησμονήση προς στιγμήν τον Έδμον, χωρίς επιφυλάξεις έλαβε μέρος εις την συνδιάλεξιν και τόσον έθελξε τον λόρδον, ώστε εκείνος έσκυψε και είπε στην κ. Μπιρτών χαμηλά.

— Μέχει ξετρελάνει αλήθεια, κιάν πάη έτσι, θαποφασίσω να χάσω την

ελευθεριά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. Ο ΧΟΡΟΣ

Η τόσον περιμενομένη ημέρα του χορού έφθασε τέλος.

Η Μαλβίνα έβαλε όλα τα δυνατά της για να στολιστή όσο μπορούσε καλύτερα. Κατέβηκε στης κ. Μπιρτών.

Η Τάπα της είπεν ότι μέσα είναι πολλοί. Ο Έδμων δεν ήταν μέσα. Μπήκε ατάραχη.

Πολλοί άνδρες ήσαν γύρο από την κ. Μπιρτών, άλλοι τόσοι ήσαν κοντά στην κ. Φέμπικ. Μόλις μπήκε η Μαλβίνα όλους τους κατέλαβε θάμβος. Όλοι εγυρίσανε προς εκείνην.

Φορούσε μεταξωτά· όχι με πολυτέλειαν, με φιλοκαλίαν· αυτό ήταν όλο. Εκεί έγκειται του στολισμού το μυστικό.

Η κ. Μπιρτών σηκώθηκε για να ξεκινήσουν. Ο λόρδος Στάνοπ έδωκε τον βραχίονα στην Μαλβίναν και την έφερε στο αμάξι του.

Στο δρόμο της ενθύμισε ότι είχε την υποχρέωση να χορεύση μαζί του.

— Δεν ξαίρω τους χορούς σας, επροφασίσθη η Μαλβίνα.

Ο λόρδος δεν απήντησε αφίνοντας τα μέλλον στην εξέλιξη της τύχης.

Εμβήκαν εις την αίθουσαν. Η κ. Μπιρτών πήγε να καθίση κοντά στη Λαίδη Σούμεριλ. Της εσύστησε την Μαλβίνα.

Η λ. Σούμεριλ ήτο σχεδόν εικοσαέτις, ξανθή, λευκή, ωραία, μα η ομορφιά της ήταν άψυχη, Η Μαλβίνα της έκαμεν εντύπωσιν και την παρετήρησε με προσοχήν επιδεικτικήν, της έπιασε τα χέρι και την εκομπλιμεντάρισε. Κατόπιν όμως όλη τη βραδιά ούτε μια λέξη δεν της είπε.

Η Μαλβίνα ευρισκομένη μεταξύ ανθρώπων αγνώστων όλως εστενοχωρείτο. Ο λόρδος Στάνοπ το καταλάβαινε και κατεγίνετο να της προσφέρη φιλοφρονήσεις μετ' ευπρεπείας πάντοτε. Εκείνη μόλις τας επρόσεχε. Απεφάσισε να της διηγήται αστεία ανέκδοτα για τον καθένα που περνούσε από εμπρός των. Η Μαλβίνα για να μη φαίνεται αγροίκος του χαμογελούσε πότε - πότε. Επιθυμούσε να τραβηχθή. Ήλθε στην αίθουσα ο κ. Έδμον. Αι διαθέσεις άλλαξαν. Πλησίασε ο Έδμον την λαίδην Σούμεριλ και της ωμίλησε κάτι χαμηλά, εκείνη εχάρηκε. Γύρισε ο Έδμον να χαιρετήσῃ την κ. Μπιρτών είδε την Μαλβίνα, ήταν τόσον όμορφα ενδυμένη έλαμπε το πρόσωπό της, έκαιε το βλέμμα της, έφεγγε το παράστημά της. Δεν βάσταξε. Με την συνήθη περιπάθειαν την αφελή εκείνην της είπε να δεχθή να χορέψουν μαζί. Η Μαλβίνα απόρησε και του απεκρίθη ψυχρώς, ότι αν αποφάσιζε να χορέψη, δεν μπορούσε να δεχθή το αγκαζέ του, διότι άλλος πρωτύτερα την είχε αγκαζάρει.

— Και ποιος είν' αυτός ο ευτυχής θνητός: Η Μαλβίνα εδίσταζε να απαντήσῃ.

— Ο λόρδος Στάνοπ, απεκρίθη η κ. Μπιρτών.

— Άλλα μετά τα σουπέ αρχίζουν οι γαλλικοί χοροί, οι οποίοι είνε άστατοι ως παν γαλλικόν και συγχωρούν να λάξετε καβαλλιέρο. Μπορούμε άραγε να ελπίσουμε, ότι θα μας παραχωρήσετε τα δευτερεία;

Η Μαλβίνα τον ελυπήθη. Συγκατένευσε διά τον πρώτον γαλλικόν χορόν. Εκείνος απεμακρύνθη όλος χαρά.

Όταν είχε φύγει από τον πύργο της κ. Μπιρτών, αμφέβαλλε διά τον έρωτά της, δεν αμφέβαλλε όμως καθόλου διά την αρετήν της. Επιθυμούσε να την ξαναδή. Οι άλλες γυναίκες του εφαίνοντο άψυχα πράγματα, δεν ωμιλούσε πλέον με χάριν και αγχίνοιαν ως άλλοτε. Οι φίλοι του απορούσαν για την μεταβολή του, την απέδιδαν εις την διαμονήν του εις τα άγρια όρη του Μπρήντελβεν. Τον ελυπούντο και τον εσπλαχνίζοντο, ενώ αυτός ήτο τόσον ευτυχής.

Ο Έδμον αγαπούσε. Αγαπούσε αληθινά. Και δεν εύρισκε πλέον τίποτε άξιον διά την καρδιά του, που εκεί εβασίλευεν η Μαλβίνα. Όποιαν έβλεπε προσπαθούσε να ανακαλύψῃ εις αυτήν ομοιότητας προς την Μαλβίναν. Κάθε χάρη, κάθε καλλονή, του υπενθύμιζεν εκείνην. Όταν ήλθον εις Έδιμπουργκ η κ. Μέλμορ με την Τάπαν, έσπευσε να ζητήσῃ πληροφορίας.

Η κ. Μέλμορ του ωμίλησε διά την άτακτη διαγωγή της κ. Σορκή.

— Τι είπες; εκραύγασεν ο Έδμον, σαν να τον εδάγκασεν έχιδνα, η κ. Σοκρή ..!
.

— Θεέ μου, απήντησεν με αφέλειαν προσποιητήν η κ. Μέλμορ, αλλ' αυτό δεν είναι τι απόκρυφον! Το σκάνδαλο εκείνο μάλιστα έγινεν αφορμή να εκδιωχθή ο κληρικός αμέσως . . . και αν η κ. Μπιρτών δεν εφρόντιζε για την υπόληψη της γενεάς της, και αυτή η κ. Σοκρή θα είχε εκδιωχθή εκ του πύργου.

Ο Έδμον έφυγε θυμωμένος με την απόφαση να μην πιστέψη τίποτε απ' αυτά. Άλλα μετ' ολίγον συνήντησε την Τάπα, η οποία του τα εβεβαίωσε με τον πλέον ειλικρινέστερον τρόπον. Και προς πίστωσιν της αληθείας των λόγων της είπεν ότι ήδη μη δυνάμενοι να ιδούν ο ένας τον άλλον έχουν θερμήν αλληλογραφίαν μεταξύ των και ιδού η απόδειξις.

Και του έδειξεν άρτι αφιχθείσαν επιστολήν του κ. Πρίορ απευθυνομένην προς την Μαλβίναν. Ο Έδμον ανεγνώρισε το γράψιμο του κληρικού και έγινεν έξω φρενών. Άφισε την ψυχήν του πλέον ελευθέραν εις κάθε υπόνοιαν και άρχισε, όχι μόνον να πιστεύη εις όσα του έλεγαν, αλλά να αδημονή γιατί δεν του έλεγαν και άλλα.

Απεφάσισε να της φερθή με ψυχρότητα· να της αποδείξη ότι ποτέ δεν τον εκυρίευσε το προς εκείνην αίσθημα, ότι έπαιξε μαζί της όπως και με τόσας άλλας. Αυτά ενόσω δεν την έβλεπε, διά τούτο και απεφάσισε να μη χορέψη μαζί της. Εκαμώθη ότι ελησμόνησε, για να την ταπεινώσῃ.

Όταν άρχισε ο χορός επήρε τη Λαίδη Σούμεριλ. Η Μαλβίνα κατεπλάγη· τον είδε με απάθεια και ψυχρότητα και πήγε να χορέψη μένα νέο Γάλλο, που είχε γνωρίσει προ ολίγου.

Η ομορφιά και οι χάρες της Μαλβίνας είλκυσαν προς το μέρος της όλους τους θεατάς. Σόλην την αίθουσα γιαυτήν ωμιλούσαν. Πολλοί για να την δούνε καλύτερα ανέβαιναν στις καρέγκλες. Ήσαν πρόθυμοι να την χειροκροτήσουν, αλλ' ευλαβούντο μη προσκρούσουν στη μετριοφροσύνη της.

Τη Λαίδη κανένας δεν την επρόσεχε πλέον. Ο Έδμον έπασχε. Ήθέλησε να την ταπεινώσῃ κεκείνη εθριάμβευε.

Η Λαίδη του μιλούσε, μα εκείνος δεν την πρόσεχε και της απαντούσε με μονοσύλλαβα και αφηρημένος. Ήύχετο να παύση ο χορός.

Σύνωρα ο Μαρκέσιος Μπέυμουθ, άνθρωπος εξακουστός, γνωστικός και ωραίος, επλησίασε και ρώτησε την Λαίδη.

— Για όνομα του Θεού ποια είναι η χαριτωμένη εκείνη νέα; λες και κατέβηκε από τον ουρανό για να μας δεσμεύσῃ όλους με τις χάρες της! Πόσο ήθελα νάπεφτα στα πόδια της και να της πω, ότι εγώ είμαι ήδη δεσμώτης στα κάλλη της! Ο Έδμον δεν εβάστηξε:

— Η νέα αυτή, σερ Μπέυμουθ, πρώτη φορά φαίνεται σε χορό, και βέβαια θα εκθαμβωθή, άμα ιδή στα πόδια της τόσο λαμπρό λάφυρο· του λορδ - Μπέυμουθ την καρδιά.

— Την ξαίρετε λοιπόν, σερ Έδμον Σέυμουρ;

— Ναι. Την ξαίρω λίγο. Δύο μήνες το χειμώνα πέρασα μαζί της στην εξοχή.

— Ιδού μια είδησι που δεν έχω ακούσει χειρότερη στη ζωή μου, είπε ο μαρκέσιος και τράβηξε από κει:

Πήγε και στάθηκε πλησίον της Μαλβίνας. Της μιλούσε επιδεικτικά, για να πεισμώσῃ τον κ. Ε. Σέυμουρ. Εκείνη του απεκρίνετο διά κλίσεως της κεφαλής. Σε λίγο ο κ. Σέυμουρ υπέστη την πικρίαν να ιδή τη Μαλβίνα στο βραχίονα του μαρκεσίου. Εχόρευε μαζί του τώρα. Ο Έδμον τα επαράτησε όλα και ήλθε και στάθηκε κοντά τους. Την έβλεπε, την απόλαυε, την άκουε με προσοχή, προσπαθούσε να εξηγή κάθε της κίνημα. Την εζήλευε. Του ήρχετο να την πλησιάση, να της ζητήση για όλα συγγνώμη και να την παρακαλέση να του δώση συνέντευξιν, για να εξηγηθούν, για να της δώση εξηγήσεις, για να απολογηθή. Εφοβείτο μήπως δεν τον εισακούση, μήπως δεν του παραχωρήση την συνέντευξιν.

Όταν ο χορός της ετελείωσε, πήγε κατόπι της. Εκείνη κάθισε. Αυτός στάθηκε όρθιος εμπρός της. Δεν της είπε τίποτε.

Η Μαλβίνα δεν επρόσεχε πολύ στην εντύπωση που είχε κάνει η ομορφιά της εις την ομήγυριν, ούτε καν της έκαναν εντύπωση τα περί αυτής λεγόμενα. Με απάθεια άκουε τα τόσα εγκώμια που βούιζαν γύρο της. Ούτε και ήτο προσποιητή η αδιαφορία της. Ο Έδμον βλέπων το πρόσωπόν της υπερόχως ιλαρόν ουδόλως αμφέβαλλε διά την ειλικρίνειαν της τοιαύτης εκφάνσεώς της.

Πρώτην φοράν έβλεπε γυναίκα ναντικρύζει με τόσην ψυχραμίαν τοσαύτην

λατρείαν. Η Μαλβίνα υπέφερε από την παρουσίαν του και κατέβαλε κόπο να φανή ατάραχη. Όλες εφθονούσαν την δόξαν της και αυτή εζήλευεν αυτάς διά την ησυχίαν των. Εσκέπτετο ότι πρέπει να φύγη από το Έδιμβουργκ. Πρέπει να πάγη στης κ. Κλάρας το ταχύτερον.

Η κ. Μπιρτόν της έκαμε σημείον να φύγουν. Ο λόρδος Μπέυμουθ της επρότεινε τον βραχίονά του. Τότε ο Έδμον χωρίς να το καλοσυλλογισθή αρπάζει τη Μαλβίνα από το μπράτσο.

— Έχω δικαιώματα προτεραιότητος, είπε, και ενόσω ζω τουλάχιστον, κανείς δεν θα μου τα διαμφισβητήσει.

Η Μαλβίνα τον ηκολούθησε αυτομάτως απορούσα. Και ο ίδιος ησθάνθη πόσον παράβολος ήτο η πράξις του, και εθαύμαζε καθεαυτόν διά το τόλμημά του. Αμφότεροι ευρίσκοντο εις θέσιν δυσχερή απέναντι αλλήλων.

Τέλος ο Έδμον μη ημπορών νανθέξη περισσότερον της έπιασε το χέρι το έσφιξε περιπαθώς και της είπε.

— Αχ γιατί να σας αποχωρισθώ τότε!

— Η Μαλβίνα δεν απεκρίθη τύποτε. Ο Έδμον επικράθηκε πολύ με τον τρόπο της και της είπε:

— Ο θρίαμβος σας απόψε ήτο πλήρης. Όπου εμφανίζεσθε θα θριαμβεύετε.

— Φεύγω από το Έδιμπουργκ, είπεν εκείνη.

— Πώς; η κ. Μπιρτών δεν θα περάση εδώ όλον τον καιρόν τούτον;

— Δεν γνωρίζω δι' αυτήν, εγώ όμως φεύγω το ταχύτερον.

— Για τα άγρια εκείνα βουνά του Μπρήντελβεν;

— Όχι τόσο μακριά.

— Δεν τολμώ να πολυπραγμονήσω περισσότερον.

— Αυτό απαιτεί η ευγένεια, και έσπευσε διασχίζουσα το πλήθος να ενωθή με την κ. Μπιρτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. ΔΙΑΚΟΠΕΙΣΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Το πρωί την áλλη μέρα η Μαλβίνα στο πρόγευμα είπε στην κ. Μπιρτών, που ήταν μόνη, ότι αναχωρεί από το Έδιμπουργκ και πηγαίνει στης κ. Κλάρας.

— Και τι σας τραβά προς αυτήν την γυναίκα: είπεν η κ. Μπιρτών.

— Ό, τι με απομακρύνει από το Έδιμπουργκ.

— Ποία ελεεινή φαντασιοπληξία σας παραστήνει δυσάρεστα τα παρόντα και ευάρεστα μόνον τα μη παρόντα;

Την ίδια στιγμή εμβήκεν ο σερ Έδμον.

Ηρθαμε, θεία μου, με τον λόρδον Στάφφορδ να σας ζητήσωμεν πρόγευμα. Σας περιμένει στην κάμαρη σας.

Αμέσως η Μαλβίνα σηκώθηκε να φύγη. Αλλά η κ. Μπιρτών την εμπόδισε λέγοντάς της.

— Μα τέλος πάντων δεν έχετε το ελεύθερο ναναχωρήσετε ακόμη. Ο λόρδος Στάνοπ ετοιμάζει λαμπράν εορτήν και πρέπει να παρευρεθήτε και σεις, καμμία πρόφασις δεν δικαιολογεί την áρνησή σας.

— Δεν έχω καμμίαν όρεξη και σας παρακαλώ, μη με βιάζετε.

— Έδμον, παιδί μου, δεν της μιλείς και συ! Ακούς να απορρίπτει τας περιποιήσεις του λόρδου, ενώ είναι στο χέρι της να τον κάνει δικό της, και καταλαβαίνεις πόση τιμή φέρνει στο σπίτι μου ένα τέτοιο πράμα. Μα η κυρία προτιμά να αφίση όλα και να φύγη. Και να πάγη πού αν ξαίρης; Σεκείνης της γελοίας, της κ. Κλάρας . . .

— Της κ. Κλάρας; εφώναξε ο κ. Έδμον με λύπην ακράτητον, και την γνωρίζετε σεις την κ. Κλάραν;

Λίγο τη γνωρίζω. Μα ο χαρακτήρας της ομοιάζει με τον ιδικόν μου.

Λοιπόν, είπεν η κ. Μπιρτών δεν σας συγκινεί η áποψίς που σας ανέφερα;

- Αν έχη και δόσιν ακόμη βασιμότητος, αυτό ακριβώς με βιάζει να σπεύσω την αναχώρησίν μου.
- Πώς, η ιδέα να γίνης λαίδη Στάνοπ δεν σε συναρπάζει; για όνομα του Θεού!
- Δεν είμαι καθόλου φιλόδοξη. Κιάν ήμην ελευθέρα να παντρευθώ, δεν θα είταν ο τίτλος βέβαια που θα με είλκυε.
- Δεν αντέχω πλέον. Πάγω στο λόρδο Στάφφορδ· εσύ Έδμον, κάμε τι θα κάμεις να την μεταπείσης και θα σου το χρεωστώ χάρη.

Και εξήλθε.

Όταν έμειναν μόνοι, η Μαλβίνα είπε προς τον Έδμον.

- Δεν φρονείτε, νομίζω, ότι έχετε κανέν τοιούτο δικαίωμα. Άλλωστε εμείς οι δύο ποτέ δεν θα συνενοούμεθα.
- Αλήθεια; Ποτέ; Αλίμονο! Ωστόσο σε μια στιγμή της ζωής μου επίστευα ότι εφρονούσατε αλλέως.

Η Μαλβίνα εκοκκίνησε. Εκείνος εκατάλαβε ότι ενόησε καλά και επρόσθεσε.

— Εγώ μια, τη λαίδη Σούμεριλ να την πάρω είν' αδύνατο. Ένωσις που δεν γίνεται με την καρδιά είναι η τρομερωτέρα από όλας τας αλύσεις. Πώς λοιπόν να βιάσω εσάς να πάρετε έναν που δεν θέλετε; Άλλα είναι και άλλα ποθεινότερα. . .

- Πώς; τον διέκοψεν η Μαλβίνα, αποποιείσθε τον γάμον τούτον! και τότε η κ. Μπιρτών;
- Επιστεύσατε λοιπόν, ότι μπορούσα εγώ να κάνω αυτόν τον γάμον;
- Και γιατί τάχα να μην το πίστευα; απεκρίθη, ενώ ερύθημα ανέβη στο πρόσωπόν της. Τόσαι πιθανότητες το βεβαιώνουν.
- Αλλά η μία και μόνη που το αναιρεί είναι η ισχυροτέρα από όλας για μας τους δύο.

Η Μαλβίνα συγχίστηκε και σηκώθηκε να φύγη.

— Σας παρακαλώ, μείνατε. Ακούσατέ με μία στιγμή μονάχα. Λυπηθήτε με, σας ικετεύω. Εξηγηθήτε μου, τι αφορμή έχει η φρικτή κατηγορία, που τολμούνε να σας μολύνουν:

— Θεέ μου! και τι ενδιαφέρονται για μένα; Τι ενδιαφέρον έχετε σεις ο ίδιος για μένα επί τέλους;

— Όλα, όλα μου μιλούνε για σας, τα πάντα παίρνουνε φωνή και για σας μου λαλούνε.

Η Μαλβίνα έσκυψε κέκρυψε το κεφάλι της μέσα στα χέρια της.

— Μη μου κακιώνετε. Σας μιλεί η καρδιά μου αυτήν την ώραν.

Εν τούτοις την ιδίαν στιγμήν ήλθε η κ. Φέμπικ κέδωσε στη Μαλβίνα μίαν επιστολή, που της ήρθε από κάπου.

Ο κ. Έδμον μόλις είδε την επιγραφήν, εκατάλαβε ότι ήτο του κ. Πρίορ, τον οποίον η Μαλβίνα είχε την καλοσύνη να του επιτρέψῃ να της γράφη φιλικά, χωρίς να σκοτίζεται για την καταλαλιά του κόσμου.

Ο Έδμον άναψε και κόρωσε από ζήλια. Πλησίασε λοιπόν την κ. Φέμπικ κιάρχισε να φλερτάρη μαζί της επιδεικτικά για εκδίκηση.

Η Μαλβίνα έκαμνε ότι διαβάζει, αλλά όλη της η προσοχή ήτο εστραμμένη προς αυτόν. Τόση κουφότης της εφαίνετο ακατανόητη. Δεν μπορούσε να πιστεύση στα ίδια τα μάτια της.

Ο κ. Έδμον νομίζων ότι η προσήλωσίς της ωφείλετο εις το περιεχόμενον της επιστολής του κληρικού, ερωτικής χωρίς άλλο, επέτεινε τας προς την κ. Φέμπικ περιποιήσεις του

Την Μαλβίνα την κατέτρωγε το πάθος, αλλά ουδέν εξωτερικόν σημείον έδιδε. Διετέλει ωσεί ρεμβάζουσα·

Ο κ. Έδμον δεν μπόρεσε πλέον να βαστάξη. Επήγε κοντά της και της εψιθύρισε.

- Η επιστολή αυτή τέλος πάντων σας εκυρίευσε ολόκληρη.
- Α Θεέ μου, αλήθεια! μου ενθυμίσατε ότι έχω να διαβάσω μίαν επιστολήν.

Και τω όντι ο κ. Έδμον παρετήρησε ότι η επιστολή ήτο ακόμη σφαγισμένη.

- Ποίος είναι ο ευτυχισμένος θνητός, που αξιώνεται να διαβάζετε τα γράμματα του;
- Προς το παρόν η προσοχή μου περισπάται από το αλλοπρόσαλλον του χαρακτήρος σας.
- Πόσο σκληρά με τιμωρείτε για την παραφορά μου;
- Δεν έχω κανένα δικαίωμα ούτε να σας μεμφθώ καν, απεκρίθη εκείνη με υπερηφάνειαν.
- Ούτε της οργής σας λοιπόν δεν με κρίνετε άξιον. Και όμως, αν μαφίνατε να σας εξηγηθώ . . .

— Σας απαλάττω διαπαντός από τον κόπον, διέκοψεν η Μαλβίνα. Μου φθάνουν όσα είδα. Παραιτούμαι από του να σας εννοήσω.

Και εξήλθε μεγαλοπρεπώς.

Ανέβη εις το δωμάτιόν της και μόλις ευρέθη μόνη ανελύθη εις δάκρυα πικρά.

Και αν ακόμη υπετίθετο ότι δεν την απατούσε, αλλά της ωμιλούσε ειλικρινώς, πώς ημπορούσεν αυτή να δώσῃ πίστιν εις άνθρωπον, όστις από στιγμής εις στιγμήν μετεβάλλετο διαφοροτρόπως;

Τον εμέμφετο κατά βάθος διότι της αφαιρούσε κάθε μέσον να πιστεύη πλέον στα λόγια του. Εντρέπετο που έδειξε τόσην κλίσιν εις ένα ανάξιόν της. Ενόησεν ότι η παρουσία του την αύξανε περισσότερον, παρ' όσον αι αστασίαι του την εμετρίαζαν και θέλουσα να την σβύση έκρινε πρέπον να φύγη μακριά.
Απεφάσισε λοιπόν μετά δύο ημέρας να υπάγη στης κ. Κλάρας.

Το βράδυ όταν ήλθε στον κοιτώνα της, ηύρε απάνω στη θερμάστρα μιαν επιστολήν, της οποίας ο γραφικός χαρακτήρας ήτο άγνωστος.

Η Τομκίνα της είπε ότι κάποιος ξένος την έφερε και παρήγγειλε να δοθή στα χέρια της.

Ανήσυχη η Μαλβίνα την άνοιξε. Ήσαν τέσσερες σελίδες γραμμένες και κάτωθεν η υπογραφή: Έ δ μ ο ν - Σ έ υ μ ο υ ρ.

Τα μάγουλά της άναψαν. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ωσπου να ποφασίση, αν έπρεπεν να την αναγνώση ή όχι, είχε ήδη διατρέξει την πρώτη σελίδα. Και ήτο πλέον εις το τέλος της επιστολής, πριν έτι αποφασίσει να την αρχίση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Λατρευτή μου Μαλβίνα

Μαφίσατε να καίωμαι από τις φλόγες του θυμού σας και να σπαράζωμαι από τη συνείδησή μου, ω τα βάσανά μου!

Ως τώρα δεν ήξαιρα ότι υπάρχουν οδύνες και χαρές ανώτερες. Από σας, που με κάματε να αισθανθώ τις τέτοιες λύπες, ελπίζω και τις χαρές να με κάμετε ναπολαύσω.

Αλλά τα σφάλματά μου κη δική σας αυστηρότης κάθε τόσο μου απομακρύνουν αυτήν την ελπίδα.

Αν, για ναποκτήση κανείς την αγάπη σας, θα ήτο ανάγκη να είναι άξιός σας, πούσιος από τους θνητούς μα την αλήθεια θα μπορούσε να ελπίση σε τέτοιο αγαθό!

Ωστόσο εγώ . . . εγώ σας αγαπώ και το αίσθημά μου αυτό νομίζω μεξαγνίζει και με κάμνει άξιόν σας. Οδηγήσατέ με, ελκύσατέ με στην τροχιά σας, ως ο ήλιος τους αδυνάτους κομήτας, κάμετέ με να γίνω οποίον με θέλετε. Είμαι πρόθυμος τα πάντα να αναλάβω, για να καταστώ άξιος της φιλτάτης μου ψυχής σας.

Οι παραφορές μου είναι πολλές. Έρωτες ανόσιοι έχουν βεβηλώσει την ψυχήν μου. Η αγάπη σας, Μαλβίνα, θα την καθαρίση, η εικόνα σας θα την εξαγνίση.

Δεχθήτε τη λατρεία της, και για να γίνη άξια της δικής σας, θαγωνισθή να την ομοιάση. Μία λέξη δική σας ημπορεί να την μεταβάλη, να αλλάξῃ εις αρετάς όλας της ψυχής μου τας ατασθαλίας. Διατάξατε, Μαλβίνα. Εις όλα είμαι πρόθυμος να υπακούσω, εκτός μόνον αν μου πήτε:

— Παύσε να μαγαπάς.

Ω! Μαλβίνα, ο προς εσάς έρως μου ημπορεί να με φέρη πλησιέστερα προς την αρετήν: από εκείνους οι οποίοι είναι ψυχρά εκ φύσεως ενάρετοι.

Συγχωρήσατε την τόλμην μου, διότι πριν αποκτήσω το ελάχιστον επάνω σας δικαίωμα ετόλμησα να σας ζηλοτυπήσω. Άλλά τα πάθη μας δεν εξαρτώνται από την θέλησή μας, η εικόνα του κ. Πρίορ, που προτιμάτε τη φιλία του, μου σπαράζει την καρδιά. Δυστύχημά μου να με θεωρήτε ανάξιον της προσοχής σας, αλλά να βλέπω να προτιμάτε άλλον, αυτό είναι ανώτερον των δυνάμεών μου να το υποφέρω, και με κάμνει παράφορον σχεδόν παράφρονα.

Ναι, ηθέλατε μεταβάλει εις οίκτον την οργήν σας προς εμένα, αν μπορούσα να σας δώσω να εννοήσετε τι υπέφερα, όταν έμαθα ότι η κ. Μπιρτών έδιωξε τον κ. Πρίορ, γιατί τον αγαπούσατε εσείς. Εσείς! . . . αγαπούσατε, λέει, εκείνον! . .

τον κ. Πρίορ; . . . Ω Μαλβίνα έπρεπε δα να μη το πιστεύσω.

Μία μέρα πριν φύγω από κοντά σας ετόλμησα να σας υπαινιχθώ το πόσο θα με βασάνιζε η προς εκείνον φιλία σας. Ω και τότε δα μου αποκριθήκατε με τον αμβρόσιον εκείνον τρόπον που μόνο εσείς τον έχετε από όλες του κόσμου τις γυναίκες.

— Δεν θέλω ποτέ να σας λυπήσω, μου είπατε τότε.

Έπρεπε βέβαια εγώ επαναπαυόμενος σαυτή σας τη διαβεβαίωση να ποβάλω κάθε υποψία και να καταφρονήσω κάθε συκοφαντία εναντίον σας.

Αλλά τα πάθη δεν εξαρτώνται από τη θέλησή μας. Μπορεί κανείς να μείνη απαθής όταν αγαπά σφοδρά ένα άγγελο σαν εσάς, και φοβείται μη από στιγμής εις στιγμήν του πετάξει;

Η τύψις μου τώρα είναι η τέρψις μου, η συνείδησίς μου εξαγνίζεται και με κάμνει άξιον της εκτιμήσεώς σας. Το πιστεύω και παρηγορούμαι. Το παρελθόν δεν αποτελεί πλέον μέρος της υπάρξεώς μου. Η ζωή μου αρχίζει, αφότου εγνώρισα εσάς. Σεις εχύσατε μέσα μου νέον φως κιαλλάξατε όλα γύρο μου. Αφότου απέβλεψα προς εσάς την ισάγγελον ψυχήν, αισθάνομαι την ψυχήν μου να υψώνεται και να μεγαλύνεται. Ετόλμησα προς στιγμήν ο μωρός να μφιβάλω για την αθωότητά σας! Αλλά μόλις σας ξαναείδα, μόλις αντίκρυσα το ιλαρόν βλέμμα κάθε υποψία μου διελύθη εις το θείο φως των ματιών σας. Ωστόσο όταν σας ενεχείρισαν το κατηραμένο εκείνο γράμμα εμπρός στα μάτια μου, η ζήλια σκότισε πάλι το πνεύμα μου και μου προξένησε φρίκη, άναψα και κόρωσα και δεν ήξαιρα τι έκαμνα, έτσι φέρθηκα τόσο ηλίθια εμπρός σας καταφυγών εις σιχαμερόν μέσον τάχα για να σας εκδικηθώ, ήτο από την απελπισία μου. από την κουφότητά μου, πες. Αλίμονον έπρεπε δα να είχα καταλάβει ότι η Μαλβίνα μου δεν είναι από τας συνήθεις γυναίκας.

Αλλά και σεις έπρεπε να με ψυχολογήσετε. Έπρεπε να έχετε πλήρη την συναίσθησιν, ότι όταν είσθε εσείς παρών, δεν μπορεί κανείς να προτιμήσῃ άλλην γυναίκα.

Ότι και αν σκέπτεσθε για μένα, για ένα μόνον πράγμα δεν πρέπει, δεν θέλω να αμφιβάλλετε: ότι σας αγαπώ άπειρα.

Ο προς εσάς έρως μου είναι η αρετή μου.

Η αγάπη που σας έχω με παρηγορεί.

Η ελπίδα πώς θα μαγαπήσετε και σεις έτσι, με κρατεί στη ζωή.

Χαίρετε. Δικός σας
Έδμον Σέυμουρ

Άμα η Μαλβίνα ετελείωσε το γράμμα τουτό, παρεδόθη εις θελκτικάς ονειροπολήσεις. Ο Έδμον της εφαίνετο τώρα νέος άνθρωπος και εχαίρετο, διότι αυτή τον ανεγέννησε.

Πρόθυμα συγχωρούσε τη ζήλια του, γιατί επιτέλους αυτή ήτο μία ένδειξις του προς αυτήν έρωτος της.

Αλλά. . . !

Αλλά αι προς την θανούσαν φίλην της υποσχέσεις! αλλά ο όρκος ο δοθείς εις την επιθανάτιον κλίνην της Κλαίρης, ότι θα μείνη η μήτηρ της ορφανής! Οποία φρικτή καθηκόντων σύγκρουσις!

Ω Έδμον, Έδμον! εις την ψυχήν μου μέσα θα έχω ως μύρον αξεθύμαντον την αγάπην μου τώρα, που κατέστης άξιός της. Αλλά τύποτε περισσότερον από αυτό δεν έχεις να χαρής, δυστυχισμένε μου φίλε. Και διά να μη μικροψυχήσω πρέπει να απέρχωμαι το γρηγορώτερο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'. ΑΙΦΝΗΔΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Την άλλην ημέραν η Μαλβίνα απέφυγε να συναντηθή με τον Έδμον, περιμένοντα εις το δωμάτιόν της έως ότου εξέλθη.

Ενώ λοιπόν μετά την έξοδον εκείνου ετοιμάζετο να κατέβη, αίφνης εμπαίνει μέσα η κ. Μπιρτών αναμμένη από θυμό και της λέγει.

— Μετανοώ, κυρία μου, που μέσα στο σπίτι μου δέχτηκα μια συγγενή αγνώμονα σαν εσάς! Αφότου ήρθατε δεν επαύσατε να με βλάπτετε και να με λυπήτε καιρίως και σήμερα μου δίδετε το τελευταίο και το χειρότερο χτύπημα.

- Για όνομα του Θεού περί τίνος πρόκειται;
- Εσείς κάμνετε τον ανεψιόν μου ναρνηθή τον έντιμον γάμον, που με τόσους αγώνας του παρεσκεύασα! Εγώ όλας μου τας ελπίδας τας είχα εξαρτήση από την λαμπράν αυτήν συγγένειαν, έκαμα τα πάντα για να την επιτύχω και τώρα εσείς ανατρέπετε τα πάντα με τα τεχνάσματά σας, μεταχειρισμένη υπό το κάλυμα της απλότητος όλους τους δόλους της ερωτοτροπίας!
- Ω Θεέ μου, πώς με βρίζετε έτσι, πριν βεβαιωθήτε, αν είμαι δα αξία τοιούτων ύβρεων!
- Δεν με απατάτε πλέον με τον ήρεμον αυτόν τρόπον σας! Σας γνωρίζω ήδη. Δεν σας έφθασε, ότι παρεσύρατε τον κ. Πρίορ στην παγίδα της ερωτοτροπίας σας, έπρεπε και ο Έδμον, το παιδί μου, να δοκιμάσῃ της διαγωγής σας ταποτελέσματα. Σας είδαν στο χορό να ζητήτε επιδεξίως να προτιμηθήτε υπ' αυτού από την λαίδη Σούμεριλ. Σας είδαν ακόμη χθες να προσπαθήτε να δελεάσετε τον κούφον ανεψιόν μου με ρεμβασμούς επιπλάστους, με προσποιητά διακοπτόμενες φράσεις, με βλέμματα κλοπιμαία. Έτσι κατωρθώσατε να εμβάσετε στην ψυχή του παιδιού μου την παρακοή! Ενώ όλα είταν συμφωνημένα, ενώ ο λόρδος Στάφφορδ έμελλε να μεσολαβήση να μου δοθή ο τίτλος που ονειρεύομαι, ενώ η λαίδη Σούμεριλ εναγωνίως επερίμενεν να της γίνη επισήμως η πρότασις, για να πη το ναι, έξαφνα ο Έδμον αρνείται. Δεν μπορεί να γαπήσει, λέγει, την Σούμεριλ και για τούτο δεν μπορεί να δεχθή γάμον, που δεν τον θέλει η καρδιά του.
- Κυρία μου. . . .
- Τί κυρία μου και ξεκυρία μου! . . . Εσείς τα φταίγεται όλα. . . . Ακούς εκεί ο Έδμον που έχει παίξη του κόσμου τις γυναίκες, να μιλεί τώρα για έρωτα, λέει, και να πορρύπτει την τύχη του και ταγαθά της δόξης του! Ναι, εσείς είσθε η αιτία όλων, εσείς μία φανταγμένη, που χθες ακόμη καταφρονούσατε με ήθος αγέρωχο τας φιλοφρονήσεις ενός δουκός του σερ Στάνοπ.
- Κυρία . . . .
- Θα είμαι αμείλικτη στην εκδίκησή μου. Απ' αυτή τη στιγμή άλλος θα είναι ο κληρονόμος της περιουσίας μου, που την είχα προωρισμένην γιαυτόν. Και σας παρακαλώ, ναναχωρήσετε αμέσως απ' το σπίτι μου, στο οποίο σκορπίσατε την αταξία, την παρακοή και τη θλίψη, απέναντι τόσων ευεργεσιών μου.

— Αυτό εσκόπευα να κάμω, κυρία μου, και καθόλου δεν άλλαξα σκοπόν, είπεν αγερώχως η Μαλβίνα. Όποιες και να είναι οι ευεργεσίες που μου λέτε, η πιο ευχάριστη για μένα είναι αυτή που μου επιδαψιλεύετε αυτή τη στιγμή, ναφίσω το σπίτι σας. Δεν έχω καμία ανάγκη να πολογηθώ στις συκοφαντίες των φιλενάδων σας, για το συμφέρον όμως του κ. Έδμον πρέπει να ξαίρετε, ότι τα κατ' εμέ έχω σκοπό να μη τον ξαναδώ πλέον. Αν λοιπόν η προς εμέ κλίσις του, την οποίαν σεις υποθέτετε, τον καθιστή ένοχον στα μάτια σας, έτσι θα σας βοηθήσω να παύση η προς αυτόν οργή σας.

Η προθυμία σας να τον υπερασπισθήτε, χωρίς ούτε καν ναρνηθήτε όσα σας κατηγορούν, μαρτυρεί πόσον σας είναι εκείνος περιπόθητος και πόσον ασφαλισμένην νομίζετε την επ' αυτού ισχύν σας. Άλλα μη σας μέλει και θα μάθη κιαυτός ποία είσθε, και τότε πλέον θα σας εκτιμήσῃ καθώς σας πρέπει, είπε με λύσσα η κ. Μπιρτών και βγήκε από το δωμάτιο.

— Αλίμονο τι φοβερό μίσος που μου έχει! Τι της έκαμα λοιπόν;

Εκείνη την ημέρα απέφυγε να καταβή στο γεύμα. Άμα άκουσε πώς η κ. Μπιρτών και οι άλλοι εβγήκαν έξω, κατέβηκε στον κήπο. Ήτο ευρύχωρος και ερημικός, επροχώρησε μέσα στα πυκνά δέντρα, εσυλλογίζετο πόσον έμελλε να την κατηγορήσει εκείνος, όταν θα εμάθαινε την αιφνηδίαν αναχώρησίν της· έβγαλε το γράμμα του και το ξαναδιάβασε.

— Αχ αυτό το γράμμα ήταν άξιον άλλης απαντήσεως. Τώρα πια . . . ότι και να φανταστής για μένα κιόπως κιαν με κρίνης, θάχεις δίκαιο. Ω! Έδμον, είπε θέτουσα στα μάτια το μαντήλι και ακκουμβώσα το μέτωπον εις κορμόν δένδρου, ας ημπορούσες να ιδείς μέσ' στην καρδιά μου! Ας μπορούσα να μη σαρνηθώ! Ελαφρός κρότος πίσω της την έκαμε να σκιρτήσῃ. Γυρίζει και βλέπει πέρα κείθε τον Έδμον γονατισμένον με τα χέρια σαν σε στάση προσευχής. Επεχείρησε να φύγη, αλλά της έπεσε το γράμμα. Έσκυψε να το πάρη, ο αέρας το παρέσυρε και τόφερε κοντά στον Έδμον. Το πήρε λοιπόν εκείνος. Το γράμμα ήτο κατάβρεκτον από τα δάκρυά της.

Ωστε η Μαλβίνα κλαίει διαβάζοντας το γράμμα του! Ωστε η Μαλβίνα τον αγαπά. Κανείς πλέον δεν ημπορεί να του το διαμφισβητήσῃ, τας αποδείξεις τας κρατεί εις χείρας του.

— Αχ! χάθηκα . . . είπε έντρομη η Μαλβίνα. Δεν μπορώ πλέον να κρύψω την μικροψυχία μου. Τι ντροπή! Πού να κρυφτώ!

— Να κρυφτής; να μου φύγης ακόμη; Και το νομίζεις δυνατό; Αφού εγώ σε λατρεύω και συ αφού μαγαπάς, τι είναι εκείνο που θα σε χωρίσει πια από μένα; Κιόταν ακόμα δεν ήξαιρα πως μαγαπάς, ήμουν ικανός να πολεμήσω για σένα μόλιο τον κόσμο. Και τώρα που απ' το γλυκό σου στόμα ακούω την ομολογία τη μεγάλη και την ατίμητη, μου είναι πλέον δυνατόν να σαφίσω; Όχι πια Μαλβίνα. Τώρα είσαι δική μου για πάντα. Αφοσιώνουμε ολάκερος στην τύχη σου, ακολουθώ τα βήματά σου. Και στην άκρη του κόσμου αν ήθελες πάει, θα μεύρισκες εκεί. Παντού και πάντα για σένα και με σένα. Η Μαλβίνα μαγαπά, όλος ο κόσμος είναι δικός μου.

Έτσι έμενε πλησίον της αγκαλιζόμενος την μέσην της με τον βραχίονά του, χωρίς να τολμά άλλο τι.

Η Μαλβίνα έκλαιε σιωπηλά. Απέλαυε τας ουρανίους γλυκύτητας των ερώτων με τας υπερόχους εκείνας ειλικρινείς διαβεβαιώσεις του φιλτάτου της, τον οποίον ησθάνετο τόσον πλησίον της χωρίς φόβον πλέον μήπως καμία διαβολή, ή καμία παρεξήγησις της τον αποσπάση. Εντρέπετο διότι εις μίαν στιγμήν αδυναμίας επρόδωσε το απόκρυφο της καρδιάς της. Μα και δεν ήθελε βέβαια να το πάρη οπίσω.

Ο Έδμον μεθύων από πάθος, από έρωτα αληθινόν, οποίον δεν είχεν αισθανθή έως την στιγμήν εκείνην και κρατών στην αγκαλιά του την θελκτικήν γυναίκα, η οποία του ενέπνεε τον τοιούτον έρωτα πεπεισμένος πλέον ότι τον αγαπά και αυτή, ησθάνετο άφατον ευδαιμονίαν και εις την ακμήν της τοιαύτης ψυχικής του αγαλλιάσεως ένιωσε τα μάτια του δακρυσμένα. Έσφιξε το χέρι της Μαλβίνας επάνω στην καρδιά του.

— Η ζωή έχει πολλές ηδονές, αλλά μια μονάχη ευτυχία. Αυτή που τώρα απολαύω. Έλα τώρα καταδέξου να στερεώσεις αυτήν την ευτυχίαν μεταξύ μας. Ζητώ το χέρι σου.

Η Μαλβίνα απόρησε για τον αιφνηδιασμόν αυτόν. Δεν ήξαιρε τι να πει.

Έξαφνα κάποιος έβηξε κοντά τους. Τρόμαξε. Θέλησε να ποσπασθή από τα χέρια του Έδμον.

— Αφίστε με, είπε, μη με κρατείτε πια. Έμεινα όσον δεν έπρεπε ίσως. Τώρα η καταλαλιά θα φρυάξη . . . και θα καταστρέψη την ησυχία μου για όλη μου τη ζωή ίσως.

— Ο κόσμος αυτός εδώ είναι γελοίος, τι σε μέλει για την υπόληψή του. Εγώ σε αγαπώ. Εγώ θέλω να ζήσω για σένα μόνο. Αυτό και σου είναι αρκετό. Ορκίσου πως θα γίνης σύζυγός μου και καθόλου μη φοβάσαι. Κανείς δεν θα τολμήσῃ να σε βλάψῃ. Άλλα μου φεύγης χωρίς να μου πης τίποτε, για όνομα του Θεού.

— Έδμον μη μαναγκάζης να μεμφθώ την μνήμην της φίλης μου, ως φραγμόν ο οποίος με χωρίζει από σένα.

— Αυτά δεν μπορεί να λέγωνται σοβαρά. Είναι ανάγκη να σε ιδώ, να σου ομιλήσω και συ αναχωρείς για το σπίτι της Κλάρας, που εγώ δεν μπορώ να περάσω το κατώφλιο του.

— Μα τι θέλεις λοιπόν; Με την κ. Μπιρτών ούτε μία ώρα πια δεν μπορώ να μείνω· πού αλλού να πάγω. Κανένα άλλον δεν ξαίρω εκτός από την κ. Κλάραν.

— Τότε κάμε όπως ξαίρεις. Άλλα πριν είναι ανάγκη να συναντηθώμεν κάπου, να ποθέσω στην ψυχήν σου όλους τους πόθους και τους φόβους που ταράζουν την ψυχήν μου.

— Και πού θέλεις να συναντηθώμεν;

— Παραδέξου να σταθής αύριο ολίγες ώρες στα Φάλκιρκ. εκεί θαρρώ να σεύρω. Μη μου ταρνηθής, αν θέλης τη ζωή μου. Η άρνησίς σου θα είναι ο θάνατός μου, ξαίρε το. Τόσο σου λέγω· ότι θέλεις κάμε.

Και τάλεγε με τέτοια πεποίθηση, που δεν χωρούσαν αστεία. Η Μαλβίνα φοβήθηκε και μαλάκωσε. Άλλωστε ούτω πράττουσα υπεχώρει εις την ιδικήν της κλίσιν· υπεσχέθη να τον περιμένη την άλλη μέρα στο Φάλκιρκ.

Εφυγε σαν αστραπή. Πέρασε κοντά από την κ. Μπιρτών και την κ. Φέμπικ, αι οποίαι ήρχοντο με τον λόρδον Μπέυμουθ, χωρίς να τας προσέξη καν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. MONOMAXIA

Απόρησαν για την παράξενη εμφάνιση της Μαλβίνας. Ζητούσαν να μαντεύσουν την αιτίαν.

Ο Έδμον εν τω μεταξύ είχε συναντήση εις τον κήπον τον κ. Φέμπικ. Φοβηθείς μήπως ακονίσει την γλώσσαν του προς καταλαλιάν της Μαλβίνας τον εκράτησε από τον βραχίονα και του είπε.

— Σου ορκίζομαι στην ψυχή της μάννας μου, αν ακουσθή και το ελάχιστον εναντίον της κυρίας Σορκή, θα είσαι συ ο υπεύθυνος και θάχεις να κάνεις μαζί μου.

— Μα . . . Μα . . .

— Είπα!

Τρέμων ήλθε κοντά στη γυναίκα του και στην κ. Μπιρτών. Εκείνες τον ερωτούσαν, τι έπαθε; Άλλ' αυτός ούτε λέξιν επρόφερε.

Ο κ. Έδμον ηθέλησε να εξέλθη, αλλά η θύρα της αυλής ήτο κλεισμένη . . Οι υπηρέται του έλεγαν να αναβή, διότι η θεία του επέστρεψε, αλλ' αυτός επεχείρησε νανοίξη και έκαμε θόρυβον.

Η κ. Μπιρτών ελκυσθείσα από τον θόρυβον εβγήκε, εις τα κάγκελα της σκάλας ακκουμβώσα του είπε.

— Πώς γίνεται, ανεψιέ μου, να βρίσκεσαι εδώ αυτήν την ώρα; και γιατί πάλι φεύγεις χωρίς να θέλεις να με ιδείς.

Ο Έδμον χωρίς να ομιλήσῃ ανέβη επάνω και χαιρέτησε σοβαρά τα λόρδο Μπέυμουθ.

Η κ. Φέμπικ ελαφρά ως πάντοτε και ζηλιάρα, επροθυμοποιήθη να δώση τας απαιτουμένας εξηγήσεις.

Η Τζέννη μου είπε ότι είδε τον κ. Έδμον να ομιλή κρυφά με την κ. Σοκρή μέσα στον κήπο. Έτσι εξηγείται η ταραχή της κυρίας και ο θυμός του κ. Έδμον.

— Έτσι λοιπόν η κακοήθης εκείνη ατιμάζει το σπίτι μου. Πάω να τη διώξω αμέσως.

— Σταθήτε! είπε ο Έδμον και κράτησε τη θεία του σφιχτά από το μπράτσο. Κανείς μη τολμήσῃ νανησυχήσῃ την κυρίαν Σορκή.

— Άφισέ με, Έδμων να διώξω από τα σπίτι μου τη γυναίκα που σε κάμνει να παραφέρνεσαι έτσι.

— Ούτε σεις, ούτε κανείς άλλος είναι άξιος να παραβληθή μεκείνην ως προς τα ήθη και τον χαρακτήρα. Όσο αναπνέω εγώ κανείς δεν θα την εγγίση. Και θα αγρυπνώ διαρκώς, για να εξουδετερώνω τας διαβολάς και την καταδρομήν εναντίον της. Αυτά!

— Ανέχεσθε, Μιλόρδε, είπε η πονηρά Μπιρτών προς τον λόρδον Μπέυμουθ, να καταφρονούν εμπρός σας μία γυναίκα. Δεν σπεύδετε να μαπαλλάξετε απ' τα χέρια αυτού του τρελού;

— Μη κινηθήτε, μιλόρδε, φώναξε ο Έδμον, για να μη το μετανιώσετε.

— Ποτέ δεν ανέχθην απειλήν, είπε ο λόρδος Μπέυμουθ υπερηφάνως. Και ούτε είμαι διατεθειμένος νανεχθώ την ιδικήν σας.

— Είμαι έτοιμος να την υποστηρίξω απεκρίθη ψυχραίμως ο Έδμον τραβών το ξίφος του με την δεξιάν, ενώ διά της αριστεράς εκρατούσε σφιχτά το μπράτσο της κ Μπιρτών.

Ο Μπέυμουθ ετράβηξεν επίσης το σπαθί του και ήρχισεν η μάχη. Εκ των άλλων καθείς έντρομος παρηκολούθει την φρικώδη πάλιν σιωπηλώς.

Ο Έδμων εθεώρει τον Μπέυμουθ αντεραστήν και τον εμισούσε. Το αποτέλεσμα της μονομαχίας θα ήτο θανατηφόρον για τον ένα από τους δύο.

Εξαφνα άνοιξε η θύρα και η Μαλβίνα λυσίκομος και με πρόσωπον ωχρό, ώρμησε εις την αίθουσα και ερρίφθη ανάμεσα εις τους δύο μονομαχούντας.

— Σταθήτε! τους κράζει. Δεν θέλω νακουσθή ότι αίμα ανθρώπου χύθηκε για

χάρη δική μου. Πάψετε να χτυπιέστε! Κιάν θέλετε και καλά να χύσετε αίμα, σφάξετε εμένα.

Ταύτα λέγουσα εκράτησε τον Έδμον παραδίδουσα ούτω το σώμα της εις την διάκρισιν των ξιφισμών του λόρδου, όστις θαυμάσας την τόλμην της και νικηθείς από το κάλλος της, του οποίου την δύναμιν ηύξανε η ταραχή και η αντημέλητος περιβολή της, κατέθεσε το ξίφος προ των ποδών της και είπε:

— Αι και ποιος μπορεί ναντισταθή στων θέλγητρων τη δύναμη! Και ποιος μπορεί να ιδεί τα δικά σας και να μη σας υπακούσῃ!

— Τι ήθελες εδώ, ευλογημένη, να βεβηλώσης την καθαρότητά σου κοντά στους ανοσίους, που άλλο δεν σκέπτονται παρά πώς να μολύνουν την υπόληψη σου! της είπεν ο κύριος Έδμον.

— Η υπόληψή μου είναι μόνο στην εξουσία τη δική μου· κανείς δεν μπορεί να την εγγίσει, όταν εγώ την φυλάττω καθαράν.

— Μας εσκοτίσατε με την αλαζονεία σας! είπε η κυρία Μπιρτών.

— Αρκούν πλέον οι βρισιές, κυρία μου. Σας ήκουσα και μου είναι αδύνατον πλέον ουδ' επί στιγμήν να μείνω κοντά σας. Θα είμαι πιο ασφαλισμένη να περιπλανώμαι την νύκτα εις το ύπαιθρον, παρά να μένω στο σπίτι σας. Πέτρο, είπε στον υπηρέτη, τρέξε, παρακαλώ, να μουφέρης αμέσως ἐν αμάξι και πες στην Τομκίνα να κατεβάση τη Φανή.

— Μα τι σκοπό έχεις, δε μου λες! Πού θα πάς τέτοιαν ώρα;

— Ξαίρω κεγώ; Στο έλεος του Θεού. Εδώ να μείνω μου είναι πλέον αδύνατο. Άλλα πριν φύγω έχω ένα καθήκον. Σερ Έδμον! Μιλόρδε! δόστε χέρι προς αλλήλους και ορκισθήτε μου, πώς δε θανανεώσετε τη μάχη για όνομα του Θεού, αν δεν θέλετε νακούσετε πως τελείωσα.

Το βλέμμα της, η φωνή της, ήσαν τόσον γοητευτικά, ώστε ήτο αδύνατον ναντισταθή κανείς εις τας προσκλήσεις της.

Ενέδωκαν και οι δύο, έτειναν προς αλλήλους τας δεξιάς των και υπεσχέθησαν να κάμουν, όπως αύτη επιθυμεί.

Εν τω μεταξύ ήρθε το αμάξι και η Τομκίνα ετοποθέτησε εντός του την μικράν

Φανήν.

Εχαιρέτησε με κλίσιν της κεφαλής και απήλθε αφίνουσα κατησχημένη την κ. Μπιρτών.

Ο σερ Έδμον την ηκολούθησε έως το αμάξι. Έμαθε πού επήγαινε και την ερώτησε, αν θα τηρήση την υπόσχεσίν της, να τον περιμένει στο Φάλκιρκ.

— Ναι, είπε, εκεί μεταβαίνω τώρα και θα σε περιμένω.

Αφού εκείνη ανεχώρησε, ο σερ Έδμον έκρινε σύμφορον διά την υπόληψιν της καλής του, να μείνη ολίγας ώρας εκεί, για να αποφύγῃ κάθε υπόνοιαν εκ μέρους των καλοθελητών της.

Εκεί άκουσε με ταυτιά του όλας τας ύβρεις, όσας ήτο επόμενον να εμέση η ταπεινωθείσα αλαζονεία. Έτριζε τα δόντια του από αγανάκτησιν, αλλά η φρόνησίς του υπερίσχυσε και εκρατήθη ψυχρός και αδιάφορος.

Έμεινε εκεί όσο έπρεπε να μείνη για να μη διεγείρη υποψίαν τινά. Και όταν εστοχάσθη ότι η ευπρέπεια του επέτρεπε ναναχωρήσῃ, εξήλθε από το βδελυρόν κείνο περιβάλλον.

Η Μαλβίνα ετράβηξε ίσια στα Φάλκιρκ. Έφθασεν εκεί μεσάνυχτα περασμένα. Κατέλυσε στο καλύτερο ξενοδοχείο, έβαλε τη Φανίτσα στο κρεββάτι, άνοιξε το παράθυρο που φαινότανε η εξοχή και παρεδόθη ήσυχη σε γλυκούς διαλογισμούς. Έτσι έφεξεν η ημέρα, που θα απεφασίζετο η τύχη της.

Η ώρα ήτο ένδεκα περασμένες, η Φανή ακόμη εκοιμάτο, η Μαλβίνα περίμενε με ανυπομονησίαν, και μέσα στην ανησυχία της εζήλευε τον μακάριον ύπνον του κοριτσιού.

Εξαφνα ιδού ενώπιόν της ο σερ Έδμον.

— Έφθασα ολίγον αργά. Αλλά έλαβα τας προφυλάξεις μου. Εβγήκα πεζός, ενοίκιασα ίππον από κάποιο χωριό παρά το Έδιμπουργκ και ξεκαβαλίκευσα εις άλλο χωριό παρά το Φάλκιρκ, οπόθεν πάλιν πεζός ήλθα έως εδώ. Με λύπη μου βλέπω ότι έχασα ώρες από την πολύτιμη ημέρα που μου χαρίζεις.

Εχουμε πολλές ώρες ακόμα στη διάθεσή μας, είπε η Μαλβίνα, κινουμένη εις οίκτον, που τον έβλεπε έτσι σκονισμένον και ιδρωμένον για χάρη της.

— Άφισέ με λοιπόν να πολαύσω ανεπιφύλαχτα την θέα σου και την συναναστροφή σου, τώρα που δεν φοβούμαστε να ταράξη κανείς τη γαλήνη της μοναξιάς μας. Το ότι η ψυχή σου συγκινείται υπέρ εμού αποτελεί το ζενίθ της ευτυχίας μου. Τα ότι αυτή θα με ασκήση εις τας αρετάς που της αρέσουν αποτελεί την χαράν μου! Ω Μαλβίνα . . .

— Μη σπεύδεις, σερ Έδμον, τα πράγματα δεν είναι και τόσον απλά, όσον τα εκλαμβάνει η θέρμη της ψυχής σου.

— Απλούστατα, όταν θελήσης εσύ, αφού εγώ το θέλω από καιρόν ήδη.

— Οχι, διότι και να παρακάμψωμεν την υποχρέωσιν, την οποίαν εγώ έχω αναλάβει προς την μακαρίτιδα Κλαίρη Χέριντεν, πράγμα που εγώ αδυνατώ να παραβλέψω, δεν θα στρέξω ποτέ να στερηθής την μεγάλην περιουσίαν της κ. Μπιρτών χάριν μου. Αφού μάλιστα η γενναία ψυχή σου όλην την ιδικήν σου περιουσίαν την επροίκισεν εις την αδελφήν σου.

— Άκουσε, Μαλβίνα. Σκέψου πρακτικώτερα. Εδώ πρόκειται περί της ευδαιμονίας ολοκλήρου της ζωής μας. Δεν χωρούν δυσιδαιμονίες, η υπερβολική ευσυνειδησία είναι σχολαστικισμός επιβλαβής εις την παρούσαν περίστασιν. Ας προσέξωμεν εις μόνην την πραγματικότητα και ας μη παρασυρώμεθα εις υπερβολάς. Αν εις το προϊκισμα της αδελφής μου χρεωστώ μέρος της προς εμέ υπολήψεώς σου, η χαρά μου είναι πιο μεγάλη, παρ' όσον αισθάνομαι για την λαμπρότητα της πράξεως εκείνης, να καταστήσω ευτυχή την αδελφήν μου. Άλλά μην της δίδεις και τόσην σπουδαιότητα κατά τα άλλα. Εγώ λίγο τιμώ τα πλούτη. Και στην κ. Μπιρτών ποτέ δεν εστηρίχθηκα, γιατί για να τα αποκτήσω, πρέπει να γίνω κόλαξ χαμερπής των αδυναμιών και των ορέξεων της θείας μου μέχρι δουλείας, πράγμα που δεν θα τόκαμνα ποτέ και αν ακόμη δεν σεγνώριζα. Ωστε δεν πιστεύω νάχης την αξίωση να το κάνω τώρα που σεγνώρισα! Να πλουτίσω δηλαδή παραβλέπων την αλήθειαν και την τιμιότητα!

Η Μαλβίνα κατεγοητεύθηκε. Ωστόσο του είπε:

— Ήθελα ακόμα να σου αναφέρω τας παραφοράς της νεότητός σου, τους αστάτους εκείνους έρωτάς σου, των οποίων η ενθύμησις προξενεί φρίκη σε κάθε γυναίκα που τολμά να σου εμπιστευθή την καρδιά της.

— Άλλά δεν κατάλαβες λοιπόν, ότι ποτέ έως τώρα δεν αγάπησα. Εσένα πρώτην και μόνην αγαπώ με τον αληθινόν, με τον θείον, με τον αιώνιον έρωτα. Τίποτε δεν υπάρχει στον κόσμο, που να δύναται να με χωρίση από σένα. Καθώς και

σένα τίποτε δεν σαναγκάζει ναρνηθής την χείρα ανθρώπου που μόνο για σένα αναπνέει και τον οποίον το κάτω κάτω της γραφής συμπαθείς και συ εξίσου.

— Ω, σερ Έδμον!

— Άκουσε τώρα τον σκοπό μου και προεξόφλει με την παρούσαν χαράν σου την μέλλουσαν ευδαιμονίαν μας. Έχω στις όχτες του ποταμού Κλουδ κοντά στην Γκλάσκοου έπαυλη χαριεστάτη και εύφορη, κτήμα των προγόνων μου ευρύχωρο και γόνιμο, που θα μας παρέχει πρόσοδον αρκετή για να ζήσουμε καλά και άνετα. Έλα εκεί μαζί να κατοικήσουμε. Έλα εκεί να ενώσης την τύχη σου με τη δική μου. Γίνε φίλη μου ειλικρινής, γυναικούλα μου ποθητή, κυρά μου και αφέντρα μου. Εκεί μόνην μου επιθυμίαν θα έχω, πώς να φανώ προς εσένα ευάρεστος, μόνην μου φιλοτιμίαν πώς να γίνω ενάρετος σαν εσένα, μόνη μου χαρά να σαγαπώ. Ω Μαλβίνα! μην αρνηθής την ευτυχίαν μου . . . και τη δική σου.

Η φωνή του ήτο περιπαθής και η φλόγα του πάθους έδινε δύναμη στους λόγους του ακαταμάχητη, και γοητεία ελκυστική στο βλέμμα του.

Η Μαλβίνα τινάχτηκε στο κρεβατάκι της Φανής, την πήρε στην αγκαλιά της κιάρχισε να λέει:

— Έλα, κόρη μου, έλα να με γλυτώσης από τη γοητεία του πλάνου. Έλα να μου θυμίσης τους όρκους μου προς τη μητέρα σου, έλα να . . .

— Όχι Φανή, αντίσκοψε ο Έδμον, εγώ είμαι ο αδύνατος, εγώ είμαι ο δυστυχισμένος, εμένα έλα να βοηθήσης, έλα να πεις στη σκληρή, πως οι όρκοι που έδωσε στη μαμά σου ήτανε για να καταστήσῃ και σένα ευτυχισμένη. Και πού αλλού μπορείς να είσαι και συ ευτυχισμένη περισσότερο, παρά κοντά μου, που θα ενωθούνε οι φροντίδες και των δυο μας για την ευδαιμονία τη δική σου:

Πες της λοιπόν ότι το προς εσέ καθήκον της την υπαγορεύει να ενωθή μαζί μου. Πες της ότι εγώ θα σε κάνω παιδί μου και θα σαγαπώ πολύ, για ναμαγαπά κεκείνη εμένα. Και συ, λαίδη Χέριντεν, από εκεί που ευρίσκεσαι, αφού είσαι πνεύμα τώρα και βλέπεις την ειλικρίνειαν της καρδιάς μου, έμπνευσε την φίλην σου να ενδώσῃ, διά να ασφαλίσῃ διά παντός της κόρης σου την ευδαιμονίαν. Και η ψυχή σου η ουρανία ας καταδιώξῃ άνωθεν εκείνον, όστις ήθελε παραβή την υπόσχεσίν του.

— Μητέρα, είπε αφελώς η Φανή, είναι τόσο καλός ο κύριος! Γιατί είναι τόσο

λυπημένος; Εσύ τον εμάλωσες; Αχ μαμάκα, σε παρακαλώ πολύ μην του χαλάς την καρδιά του. Αν σου γυρεύη τίποτε και μπορείς να του το δώσης, δος του το, μαμάκα, και πολύ θα μευχαριστήσης.

Η Μαλβίνα συνεκλονίσθη καθ' ολοκληρίαν ψυχικώς από όλην αυτήν την σκηνήν και είπε:

— Άλλα λοιπόν το μυστήριον μας περιβάλλει! Επεκαλέσθης την Κλαίρην και αυτή συγκατανεύει και με διατάσσει με του αθώου αυτού παιδιού το στόμα να δεχθώ το χέρι σου! Έτσι είναι άραγε ή μήπως είμαι θύμα δυσιδαιμονίας, ή μήπως με απατά και με παραφέρει το πάθος μου! Α γόη! αφού και τα πνεύματα σε υπακούουν, ποιος μπορεί ναντισταθή στα μάγια σου;

Και του έσφιξε με πάθος την δεξιάν του.

— Δική μου λοιπόν! εφώναξεν εκείνος. Για πάντα δική μου! και την αγκάλιασε. Εκείνη στήριξε τα κεφάλι της στον ώμο του, κέβλεπε το στήθος της να πάλη απ' το ίδιο πάθος που έπαλλε κιαυτουνού η καρδιά του.

— Τας στιγμάς αυτάς αισθάνομαι την ευφροσύνην που στέλλει κάποτε ο Θεός στη γη μας, για να μας δώσῃ κάποιαν ιδέαν της μακαριότητος, που μέλλει νανταμείψη στον ουρανό την αρετή.

Ο Έδμον δεν ήθελε πια ναποχωριστή από τη Μαλβίνα, την παρακαλούσε να ορίστη την ημέρα που θα νυμφευθούν.

— Όχι ακόμη, του είπε. Θέλω ένα μήνα να παραδοθής εις της ελευθέρας ζωής τας απολαύσεις και ηδονάς, κιάν αυτές δεν σαφίσουν κανένα πλέον πόθον προς αυτάς, αν η ιδέα της παντοτεινής των στερήσεως δεν θα σε τρομάζη, τότε θα μου πης· κεγώ, Έδμον, ακούς; θα σε πιστεύσω, ότι δεν καταχράσαι την εμπιστοσύνη μου και ότι όσο πιο εύκολα μπορείς να απατήσης, τόσο περισσότερο θα το αποφύγης. Τότε ναι! τότε πλέον θα σου παραδοθώ ανεπιφύλακτα. Θέλεις;

— Ναι θέλω. Έτσι πολύ ακριβά θα κερδίσω το πολυτιμότατο βραβείο του βίου μου. Και θα ταπολαύσω πιο ευχάριστα, γιατί θάχω τη συναίσθηση πώς είμαι πλέον άξιός σου. Άλλα ένα πράγμα με ανησυχεί.

— Τι πράγμα;

— Εσύ εις το διάστημα αυτό θα μένης, καθώς είπες, εις της κ. Κλάρας, η οποία

με μισεί και θα σου εμπνεύση κατ' εμού το ίδιο μίσος.

— Και γιατί σε μισεί η κ. Κλάρα;

— Αλίμονο δεν μου είναι συγχωρημένο από την ίδια, να σου το πω, μόνο εκείνη έχει το δικαίωμα να σου το πει. Και θα σου το πει απόντος μου, χωρίς και εγώ να ημπορώ να σου φέρω τας δικαιολογίας μου απολογούμενος, αι οποίαι είμαι βέβαιος θα σε πείσουν να μη με μισήσης. Και ημπορούσα βέβαια τώρα αμέσως να σου πω τα καθέκαστα και να σε θωρακίσω κατά πάσης άλλης εκδόσεως επιβαρυντικής κατ' εμού, αλλά προτιμώ να είμαι τίμιος και μια που έδωσα το λόγο μου, θα σιωπήσω.

— Μένε ήσυχος, Έδμον, έχω εμπιστοσύνη πλέον σε σένα. Δεν θα θελήσω να μάθω τα καθέκαστα από την κ. Κλάραν. Θα τακούσω εν καιρώ το δέοντι από σένα τον ίδιον.

— Ω αξιολάτρευτη, Μαλβίνα! Και ποιος λοιπόν θα είναι τόσο τιποτένιος να καταχρασθή την πίστη σου που πηγάζει από της καρδιάς σου την άκρα καθαριότητα! Ούτε καν για ναποχτήσω εσένα θα καταδεχτώ ποτέ να μεταχιρισθώ δόλον, μένε ήσυχη, αγάπη μου. Μέχεις υψώση τώρα και δεν καταδέχομαι να ταπεινωθώ. Σου ορκίζομαι στο βωμό, που σου έχω στήσει μέσ' στην καρδιά μου, τίποτε δεν θα έχω κρυφό από σένα και ποτέ δεν θα συλλάβω λογισμό που να ντρέπωμαι γιαυτόνα. Λοιπόν σου λέγω και τούτο, Μαλβίνα μου, αφού σου είπα πως τίποτα δεν θα σου κρύβω. Γιατί τάχα να έχης αλληλογραφία με τον κ. Πρίορ;

Η Μαλβίνα δεν επερίμενε τοιούτον αιφνηδιασμόν. Έβγαλε από την τσέπη της ένα γράμμα και βλέπουσα κατάματα τον Έδμον είπε:

— Ας ιδούμε τώρα, αν σέχω γνωρίσει καλά!

Άνοιξε λοιπόν το γράμμα και διάβασε:

«Η κατάστασή μου από μέρα σε μέρα γίνεται πιο φριχτή. Φτώχια βαριά ταλαιπωρεί τους γονείς μου και σπαράζει την καρδιά μου. Ότι και αν προσεπάθησα να πράξω, δεν ευωδώθη. Μόνοι οι ασεβείς ευημερούν και αυξάνουν τα πλούτη των. Εγώ δε μάτην εφύλαξα καθαράν την καρδίαν μου, μάτην ένιψα εν αθώοις τας χείρας μου, οδύνη και θλίψις κατέλαβόν με. Ιδού αι ημέραι μου ως η κερκίς του υφαντού διέρχονται και άνευ ελπίδων παρέρχονται. Αθλιότης και δυστυχία πολεμούν τη ζωή μου κεγώ αγρυπνώ σαν το στρουθίο το

ερημικό. Και θα υπέκυπτα βέβαια κεγώ εις την τρικυμίαν της δυστυχίας, αν τα γράμματα της αγαπητής Μαλβίνας δεν ήρχοντο από καιρό σε καιρό να με κρατούν εις την ζωήν.»

— Έτσι λοιπόν, είπε ο Έδμον διακόπτων, ο άνθρωπος αυτός σε ονομάζει αγαπητή Μαλβίνα. Όσο καθαράν και αν έχει τον εαυτόν του η καρδιά του, θα συλλαμβάνει ίσως επιθυμίας, ίσως ακόμη ελπίδας . . . τας οποίας συ δεν παραλείπεις να του τας δυναμώνεις.

— Σερ Έδμον, η φιλανθρωπία δεν μου επιτρέπει να λυπήσω ένα δυστυχή από ένδειαν, αποβάλλουσα όπως λέγεις την φιλίαν που μου ζητεί. Μην αδικείς λοιπόν μήτε εμένα, μήτε τον εαυτόν σου, υποθέτων ότι μπορεί μέσ' στην καρδιά μου να σαντικαταστήσῃ άλλος κανένας στον κόσμο.

— Μαλβίνα, έχεις δίκαιον εις όλα· όμως η λογική δεν χωρεί εκεί που λαλεί το αίσθημα. Όταν συλλογίζωμαι ότι μπορεί κι άλλος να σαγαπά, να εντρυφά νοερώς με τα θέλγητρά σου κεσύ το ξαίρεις και δεν τον αποβάλλεις. . . αι, μα την αλήθεια δεν θα είμουν ειλικρινής προς εσέ, εάν δεν σου έλεγα ότι η φρικτή αυτή ιδέα με βασανίζει. Μου φαρμακώνει τη ζωή. Με θανατώνει.

— Ισως δεν έχω κάμει καλά αλήθεια, να μην σκεφθώ αυτά. Αλλά αυτήν την στιγμήν, που τόσον πάσχει αυτός ο άνθρωπος, αν και εγώ τον αποθήσω, η θλίψις δεν θα τον ωθήσῃ εις τα έσχατα;

— Από αύριον θα φροντίσω να του εύρω θέσιν στο Έδιμπουργκ .. και τότε πια Μαλβίνα, έχω την αξίωση ...

— Σε καταλαβαίνω .. .θα κάμω ότι θέλεις. Ωστόσο διάβασε όλην την αλληλογραφίαν μας για να βγης από κάθε υποψίαν.

— Όχι, είπε ο Έδμον, δεν έχω καμίαν υποψίαν για σένα, αλλά δεν θέλω, άλλος άνδρας να σου αποτείνει τρυφεράς εκφράσεις, έστω και υπό τύπον φιλίας. Ελπίζω μόνον ότι θα με απαλλάξης από την ιδέαν που ούτε ο οίκτος, ούτε ο ορθός λόγος ισχύουν να με κάμουν να την υποφέρω.

— Έχε λοιπόν εμπιστοσύνη σεμένα και για τούτο.

Έτσι διατεθειμένοι απεχωρίσθησαν και η μεν Μολβίνα διηυθύνθη προς την κατοικίαν της Κλάρας, ο δε Έδμον εις Έδιμπουργκ. Υποσχεθέντες να αλληλογραφούν και, αν κάμη ανάγκη, να ανταμωθούν ακόμη εν τω μεταξύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΕΩΡΗΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Η αγαθή Κλάρα ευχαριστήθη πολύ, άμα είδε την Μαλβίναν.

— Χρεωστώ μεγάλη χάρη στη διάθεσή σας τη φιλήσυχη, που σας έκαμε να βαρεθήτε γρήγορα τον κόσμο και να επιστρέψετε κοντά μου της είπε. Ίσως μάλιστα δεν απατώμαι, αν υποθέσω ότι και κάποια προς εμέ γενωμένη εις την ψυχήν σας φιλία επέσπευσε τον ερχομό σας.

— Θα μου ήτον ευτύχημα να μπορούσα να σου εβεβαίωνα το τελευταίο, αλλά τότε δε θα σας έλεγα την αλήθεια.

— Τι συνέβη λοιπόν;

— Από την κ. Μπιρτών απεχωρίσθην διά παντός και είθε ποτέ να μη την συναντήσω πλέον εις την ζωήν μου.

— Τα χαλάσατε με την κ. Μπιρτών; Πώς έγινε τούτο;

— Μη με αναγκάζετε να σας ειπώ περισσότερα. Μου είναι αδύνατον, αν και πολύ επιθυμούσα να σας ανοίξω την καρδιά μου.

— Αρκεί εύπεν η κ. Κλάρα, σας εννοώ πληρέστατα και σέβομαι την ανάγκην της σιωπής σας.

Αι ημέραι επερνούσαν γρήγορα. Ο πατέρας της Κλάρας αναγκασμένος από υποθέσεις του ανεχώρησεν εις Λονδίνον. Η Κλάρα λοιπόν ήτο τώρα πιο ελεύθερη. Εν τούτοις δεν ενοχλούσε και πολύ την Μαλβίνα από διάκρισιν, την οποίαν καθόλου δεν είχεν εύρει αυτή, όταν διητάτο εις της κ. Μπιρτών.

Η Μαλβίνα ετέρπετο παιδαγωγούσα την Φανήν, όταν δε δεν ήτο απησχολημένη με αυτήν, πότε διάβαζε και πότε παρεδίδετο εις γλυκείας ονειροπολήσεις εντός των ωραίων κήπων του πύργου.

Δεν είχε βέβαια λησμονήσει τας ατασθαλίας του Έδμον, αλλά η αγάπη έκαμνε να τας θεωρεί ως ελαφράς νεανικάς παρεκτροπάς και μάλιστα έχαιρε δι' αυτάς, διαλογιζομένη ότι όσοι άπαξ εγνώρισαν την ματαιότητα του εκτάκτου βίου είναι πλέον ασφαλισμένοι, παρά όσοι εβάσταξαν εγκράτεια στα νιάτα τους.

Αλίμονο. Έτσι πάντα η φαντασία μας ξεγελά υπέρ του όντος το οποίον αγαπώμεν, είδέ μη, «αλί που τόχει η κούτρα του . . . »

Από δεκαπέντε μέρες η Μαλβίνα παραδοθείσα εις τας τρυφερότητας του έρωτος ανεπιφύλακτα χωρίς πλέον να εντρέπεται διά τούτο, απολαύει χαράν και ευφροσύνην άγνωστην ως τώρα εις αυτήν. Είχε προ οφθαλμών την στιγμήν που θα εγίνετο ευτυχής διά της παντοτεινής ενώσεώς της μετά του προσφιλούς της ψυχής της. Έτσι το παρόν ομορφαίνει με τας εικόνας των αγαθών που μας υπόσχεται το μέλλον. Η προσδοκία της απολαύσεως είναι ανωτέρα από αυτήν ταύτην την απόλαυσιν πολλάκις.

Κάθε βράδι χαίρεται περισσότερο, διότι επέρασε μία ακόμη ημέρα του χωρισμού. Κάθε πρωί αγάλλεται, διότι ο Θεός της χαρίζει μία μέρα ακόμη για να γαπά τον Έδμον. Γυρίζει με τη φαντασία της στις πρώτες εκείνες στιγμές που ο Έδμον με τις φλογερές του φράσεις μετέδωκε την φλόγα του έρωτος στην άδολη καρδιά της.

— Μαγαπά λοιπόν αληθινά και τίμια, λέγει καθ' εαυτήν. Εμένα από όλας. Το λέγει μέσα στις νύχτες, το ξαναλέγει τα μεσημέρια. Και αισθάνεται κάτι που δεν ξαίρει τι είναι, μα τόσο τερπνό και γλυκό της φαίνεται, ώστε λέγει ότι αυτό είναι

η ζωή. Δεν μπορεί να είναι άλλο. Άλλοτε πάλιν αρέσκεται να βλέπει εντός της.

— Ω τον αγαπώ! τον λατρεύω! φωνάζει μόνη της, και είναι ευτυχής, γιατί τον αγαπά χωρίς να συλλογίζεται ότι ανταγαπάται. Εάν απέθνησκε κατά τας ωραίας εκείνας στιγμάς, δεν θα είχε παράπονο ότι απέρχεται του κόσμου χωρίς να γευθή τας γηίνους ευδαιμονίας. Επλησίαζε το τέλος του μηνός και η Μαλβίνα υπελόγιζεν ήδη, ότι έφθανεν η ώρα, που εκείνος έμελλε, να της απαιτήσῃ την εκπλήρωσιν της υποσχέσεώς της, και η τρυφερή αυτή ιδέα πολλάκις έβαψε το πρόσωπόν της με ζωηρόν ερύθημα.

Μίαν από τας τελευταίας αυτάς ημέρας ενώ εγευμάτιζε με την κ. Κλάραν της έφεραν δύο γράμματα, τα ένα ήτο του Έδμον, τα άλλο από τον λόρδον Χέριντεν. Τα γράμματα του Χέριντεν ήσαν πάντοτε τυπικά και ολιγόστιχα· άφισε το γράμμα του λόρδου και με λαχτάρα άνοιξε του Έδμον. Διάβασε.

«Από τη μέρα που επέστρεψα εδώ δεν άφισα τη θεία μου να αγνοή ότι συ είσαι η πηγή των φίλτρων μου. Χθες όμως, επειδή με απείλησε ότι, αν δεν πάρω τη λαίδη Σούμεριλ, δεν με καθιστά κληρονόμον της περιουσίας της, αναγκάστηκα κεγώ να της ομιλήσω ξεκάθαρα, ότι και οι δύο εμείς το θεωρούμε εντροπή να δεχθούμε κάτι από μέρος της. Τότε λοιπόν εκείνη αγρίεψε και μου είπε:

— Και τους δύο θα σας ιδώ να ψωμοζητάτε μπρος στη θύρα μου· μα χέρι δεν θα πλώσω να σας βοηθήσω. Πήγαινε, ανόητε, μου είπε, νακούσης και συ από το στόμα της διαβεβαιώσεις αγάπης τέτοιες που έδωσε άλλοτε στον κ. Πρίορ (ω το μισητό το όνομα!) Μα και σαν την πάρης μην τη θεωρείς δική σου. Και τότε ακόμα μπορώ να σας χωρίσω τον έναν από τον άλλον. Έτσι θα τιμωρήσω την αυθάδειά σου χωρίζοντάς σε από εκείνην και απορρίπτοντας σε μακρυά από μένα.

Αχ φαρμάκι έχυσε μέσ' στην ψυχή μου επαναλαμβάνουσα την φιλίαν σας με τον κ. Πρίορ (ω αυτός ο Πρίορ!) και τη στιγμή που έξαφνα σας ηύρε και τους δύο σε ανώμαλη θέση και σε μεγάλη ταραχή, κιακόμη τους συγκινητικούς αποχαιρετισμούς σας, τους επαναλαμβανομένους πόθους σας και την απόρροιαν αυτών: την συχνήν αλληλογραφίαν σας.

Χολήν έχυνε στην ψυχή μου και έχαιρε, που με φαρμάκωνε έτσι.

Ω φιλτάτη Μαλβίνα, έλα λοιπόν με την παρουσία σου να εξαλείψης αυτάς τας ολεθρίας παραστάσεις από την ψυχή μου. Ιδού εξετέλεσα ότι με διέταξες και εν τούτοις εξακολουθώ να θεωρώ μηδέν όλα τα αγαθά του κόσμου εμπρός εις τον

πόθον να ποκτήσω εσένα. Ο καιρός έφθασε. Αν με αγαπάς, αν θεωρής την η συχίαν μου πολύτιμη, μην αργείς και η προσφορά της καρδιάς σου ας είναι η μόνη απάντησις εις τας καταχθονίους απειλάς της Μπιρτών.

Ευρίσκουμαι τώρα στο Κίνρος, δώδεκα μόνον μίλια μακράν σου. Σε περιμένω εδώ. Δύο λέξεις θα μου φέρη ο επιδότης της παρούσης μου γραμμένες, από την αγάπη μου, που θα μου αναγγείλουν ότι αύριο είναι η μακαριωτέρα ημέρα της ζωής μου, η ημέρα της ενώσεώς μας . . .

Ενώ η Μαλβίνα εδιάβαζε ακόμα, ήλθε ο ταχυδρόμος, που της έφερε το γράμμα, και τη διέκοψε λέγων, ότι βιάζεται να φύγη, διότι ο κ. Έδμον ανυπόμονος τον περιμένει και του έταξε αμοιβάς, εάν επανέλθη, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα.

Η κ. Κλάρα εξεπλάγη από όσα ήκουσε, ητένισε με βλέμμα ερωτηματικόν την Μαλβίναν, αλλ' αυτή εταπείνωσε το ιδικόν της και εκκοκίνησε.

Ταραγμένη από την απάντηση του Έδμον, από τη βία του γραμματοκομιστού, από την επέμβαση της κ. Κλάρας· πήρε ένα πρόχειρο κομμάτι χαρτί κέγραψε ότι έρχεται. Τόδοσε στον ταχυδρόμο που περίμενε. Εκείνος λαβών την σημείωσιν ανεχώρησε αμέσως.

Ωστόσο η Κλάρα την έβλεπε διαρκώς με το ερωτηματικόν βλέμμα της. Και αυτή μη ξαίρωντας τι να της απαντήσῃ εσιωπούσε.

Εξαφνα έπεσαν τα βλέμματά της στο γράμμα του λόρδου Χέριντεν, που το είχε λησμονήσει επάνω στο τραπέζι. Έσπευσε λοιπόν να το ανοίξη ελπίζουσα έτσι να κρύψη την ψυχικήν ταραχήν της από την κ. Κλάραν.

Μόλις διάβασε όμως μερικές γραμμές, ωχρότης αιφνηδία περιεκάληψε το πρόσωπόν της και ψυχρός ιδρός διεχύθη καθ' όλον το σώμα της.

Ωστόσο επέμεινε και ετελείωσε την ανάγνωσιν της απαισίας επιστολής. Άλλά άμα την ετελείωσε, δεν εβάσταξε πλέον και υπείκουσα εις το βάρος της μεγάλης θλίψεως, την οποίαν της επροκάλεσε η ανάγνωσις εκείνη, έπεσεν ως αναίσθητη εις τας αγκάλας της φίλης της φωνάζουσα:

— Αχ τετέλεσται! Πάει πια! Έδμον! Χαθήκαμε για πάντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η αγαθή Κλάρα ανησυχούσα διά την κακήν κατάστασιν της φίλης της την συνέτρεξε με τα προχειρότερα μέσα, την μετεκόμισε στο δωμάτιόν της και την απέθεσε στην κλίνην της. Άμα δε κατώρθωσε να την ανακαλέσῃ εις τας αισθήσεις της την έσφιξε στας αγκάλας της πολύ συγκινημένη.

— Ησύχασε, φίλη μου, της είπε, προσπάθησε ναναπαυθής ολίγον. Εγώ εξέρχομαι και σε αφίνω να ησυχάσης. Όταν αναλάβης φώναξέ με, έχω να σου ανοίξω την καρδιά μου. Μαλβίνα, εννόησα· είσαι πολύ δυστυχισμένη και αξία συμπαθείας.

Η Κλάρα ήτο σφοδρά συγκινημένη και εβγήκε για να μην κλάψη εμπρός εις την Μαλβίναν και την βλάψη περισσότερον.

Η Μαλβίνα άμα έμεινε μόνη, επήρε στα χέρια της με φρίκην το γράμμα του λόρδου Χέριντεν και άρχισε να το ξαναδιαβάσῃ για να το προσέξῃ καλύτερα:

Κυρία ·

Μανθάνω ότι κατ' αυτάς υπανδρεύεσθε. Δεν θα εξετάσω βέβαια τι ήτο που σας ώθησε εις αυτήν την απόφασιν, ούτε και ζητώ τον λόγον της σιωπής, που εκρατήσατε προς εμέ γιαυτό το πράγμα. Ούτε πάλιν σας επιπλήττω διά τον σκανδαλώδη τρόπον, με τον οποίον εχωρίσθητε τόσον απερισκέπτως από την ευπόληπτον συγγενή σας, που τόσον ανεπιφύλακτα σας είχε δεχθή στα σπίτι της, και τώρα λυπείται ειλικρινώς διά τας παραφοράς σας.

Αρκούμαι μόνον να θέσω υπό την όψιν σας τας εξής παρατηρήσεις μου.

Βλέπω, εδώσατε εις τον εαυτόν σας το δικαίωμα να μη τηρήσετε την προς την μακαρίτισσα γυναίκα μου υπόσχεσίν σας. Πολύ καλά. Αυτός είναι δικός σας λογαριασμός. Άλλα και δικός μου λογαριασμός είναι, νομίζω, να μη κρατήσω πλέον την προς την παραβαινομένην υπόσχεσίν σας σχετιζόμενην συγκατάθεσίν μου ως πατρός, να αναθρέψετε σεις την κόρην μου.

Σας κάμνω γνωστόν λοιπόν, ότι καμίαν διάθεσιν δεν έχω, να επιτρέψω να ανατρέφεται η κόρη μου στο σπίτι του συζύγου σας, να είναι δηλαδή υπό την

κηδεμονίαν ανθρώπου όλως αγνώστου εις εμένα.

Η μακαρίτισσα το παιδί μας το εμπιστεύθη σεσάς μόνην.

Μα από τη στιγμή που εσείς δεν ανήκετε στον εαυτό σας, ούτε το παιδί μας ανήκει σεσάς, κέτσι αναγκάζουμαι ναναλάβω επ' αυτού τα πατρικά μου δικαιώματα.

Άμα λοιπόν, κυρία γίνη ο γάμος σας, αξιώ να παραδώσετε την κόρην μου στα χέρια της εγκρίτου συγγενούς σας κ. Μπιρτών, η οποία λίαν προφρόνως αναλαμβάνει να την έχει, έως ότου αι υποθέσεις μου μού επιτρέψουν να την παραλάβω πλησίον μου.

Μη λάβετε τον κόπον να παντήσετε εις την παρούσαν μου διότι αυτήν την ώραν αναχωρώ εις Ιρλανδίαν και η εκεί διαμονή μου θα διαρκέσῃ πιστεύω καθ' όλον το θέρος. Φροντίσατε μόνον να εκτελέσετε επακριβώς τα όσα σας γράφω.

Διατελώ, κυρία, μεθ' υπολήψεως εξαιρέτου.
Λονδίνον, 22 Μαΐου . . .
Αύγουστος Χέριντεν

Ποτέ βέβαια δεν είχεν υποψιαστή η Μαλβίνα, ότι ο εις όλα τα κατ' αυτήν ψυχρός και αδιάφορος λόρδος, ο ουδέποτε πραγματικώς ενδιαφερθείς περί της θυγατρός του αυτής, ο οποίος σπανιώτατα και τυπικώτατα απαντούσε με ολίγας λέξεις εις όσα εκείνη έκρινε καλόν να του γράφη περί της Φανής, έμελλε αίφνης να ταραχθή τόσον, μανθάνων ότι αυτή υπανδρεύεται. Κεπειδή το θεωρούσε ως ολότελα προς αυτόν αδιάφορον πράγμα, δεν του το ανεκοίνωσε.

Αλλά ο με τόσην θερμότητα γινόμενος εν τη επιστολή εκείνη λόγος περί της κ. Μπιρτών την διεφώτισε σαφέστατα, από πού προήρχετο το πικρόν βέλος.

Η κ. Μπιρτών δηλαδή δεν έλειψε να του γράψῃ, όπως ήξαιρε, για να τον πάρη συνεργόν στα σχέδιά της.

Επροσπάθησε να τον κινήσῃ εις απέχθειαν κατά της νεαράς γυναικός, παριστώσα αυτήν ως γυναίκα ελαφράν και πείσμονα και εφρόντιζε τάχα ως φίλη να την προφυλάξῃ από ολίσθημα διά τούτο του έγραφε:

«Σεις μόνος μπορείτε να εμποδίσετε ένα μεγάλο δυστύχημα. Η εξαδέλφη μου είναι πολύ αφωσιωμένη στο τέκνο σας, όθεν αν της γράψετε ότι θα της το πάρετε, αν επιμένη να παντρευτή, θα σώσετε την μεν φίλην της μακαρίτιδος συζύγου σας από τον όλεθρον, την δε πρώτην οικογένειαν της Σκωτίας από μεγίστην στενοχωρίαν.»

Ακόμη δε με σατανικήν οπισθοβουλίαν επρόσθεσε:

«Καθό πατέρας ενδιαφέρεσθε βέβαια για το μέλλον της κόρης σας. Αν λοιπόν η παραλυμένη εξαλδέλφη μου, που μονομαχούνε οι νέοι για την ομορφιά της, μετανοήσῃ και ξανάρθη κοντά μου για να ζήσῃ ήσυχα, θα της αφίσω μέρος από την μεγάλην περιουσίαν μου. Ωστε αν κατορθώσετε να μην παντρευθή, η περιουσία μου αυτή μαζί με τη δική της περιουσία θα μείνη κληρονομιά στη θυγατέρα σας».

Ο λόρδος Χέριντεν, που είχε σπαταλήσει τη δική του περιουσία και πολλές φορές εσκέπτετο τι άραγε θα άφινεν εις την κόρην του, εδέχθη προθύμως την εμφανισθείσαν ελπίδα της τοιαύτης αποκαταστάσεως της κόρης του. Ωστε διά τούτο προ πάντων και όχι διά κανένα άλλον λόγον εδέχθη να υπογράψῃ την

επιστολήν εκείνην, την οποίαν η κ. Μπιρτών του υπαγόρευσε, που τόσο κατασπάραξε την καρδιά της Μαλβίνας.

— Ω ψυχή αγία της φίλης μου, εφώναξεν η δυστυχής Μαλβίνα, μη φοβάσαι πώς θα παραδώσω εγώ το τέκνο σου στα χέρια της μικράς κ. Μπιρτών.

Αν ο σκληρός πατέρας του θέλη να μου ταποσπάσει, γιατί θα είμαι η κυρία Σέυμουρ, ποτέ η δυστυχισμένη φίλη σου δεν θα αξιωθή αυτό το όνομα και μένε ήσυχη.

Καημένε Έδμον, αιώνιος χωρισμός! δεν είτανε γραφτό να σε καταστήσω ευτυχή με την αγάπη μου.

Η κ. Κλάρα άνοιξε εν τω μεταξύ την θύραν, έσκυψε το κεφάλι και ερώτησε.

— Τι κάνει η αγαπημένη μου Μαλβίνα;

Εκείνη της έγνεψε. Η Κλάρα επλησίασε, έπιασε το χέρι της Μαλβίνας και της είπε.

— Ξαίρω ότι δεν πρέπει να εγγίζει κανείς τας λεπτάς χορδάς της καρδίας των φύλων. Σέβομαι τη λύπη σας και δεν ζητώ να εξακριβώσω τας αφορμάς της. Ίσως με τον καιρό αξιωθώ την εμπιστοσύνη σας και τότε μου ανοίγετε την καρδιά σας. Τώρα κοιτάξετε την ησυχία σας.

— Αύριο φεύγω, είπε η Μαλβίνα, εκείνος με περιμένει αύριο.

— Φεύγετε; σας περιμένουν; και πού θα πάτε; και πότε θα σας ξαναϊδώ εγώ, που δεν σας εχάρηκα ακόμα καθόλου!

— Αλίμονο, πάω στην άβυσσο. Δεν ξαίρω πού θα καταντήσω αν δεν θα με ξαναϊδήτε ή αν θα γυρίσω να πεθάνω κοντά σας. Άγνωστο. Πάει η χαρά μου. Εθραύσθη η ευτυχία μου! το μέλλον μου είναι σκοτεινό.

— Αύριο φεύγετε! Αι σας συνοδεύω κεγώ λοιπόν.

— Θέλετε λοιπόν να τον κάμω να πιστέψη, ότι σας πήρα μαζί μου για να καταφρονήσω τη θλίψη που θα του προξενήσω;

— Για ποιον ομιλείτε, για όνομα του Θεού;

— Για κείνον που έχει κυριευμένη την καρδία μου. Που και τη ζωή μου γιαυτόνα θυσιάζω. Αυτός που για μένα αρνήθηκε πλούτη και αξιώματα. Και που εγώ είμαι αναγκασμένη να του αρνηθώ την ευτυχία του. Να του δώσω το τελευταίο φίλημα . . . και να πεθάνω.

— Με κάνεις να φρίσσω, Μαλβίνα! Μήπως ο ευτυχής αυτός θνητός είναι ο σερ Εδμον Σέυμουρ;

— Και ποιος άλλος άνδρας, εκτός από αυτόν, είναι άξιος τόσης αγάπης από μέρος μου; Γιατί να κρύψω από σας το καύχημά μου;

— Δυστυχισμένη φίλη! Κατώρθωσε λοιπόν να πλανέσῃ και σένα ο ολέθριος αυτός άνθρωπος, ω τρυφερή, ω ιλαρή Μαλβίνα! Στην καταστροφή σου λοιπόν σέρνεσαι, γλυκιά κοπέλλα! Απλή και άκακη. Μαλβίνα! Άκουσέ με να σου πω . .

— Τίποτε δεν θέλω νακούσω, είπε η Μαλβίνα, είμαι ορκισμένη να μην ακούσω πια τίποτε από κανένα . . . Εκείνος δεν μπορεί να είναι ένοχος ποτέ! . . . για μένα τουλάχιστον. Όλος ο κόσμος να σηκωθή κατεπάνω του, μια του λέξη, ένα του βλέμμα των αθωώνουν στην ψυχή τη δική μου . .

Η κ. Κλάρα ενόησε το πάθος της Μαλβίνας . . . εσκέφθη ότι οι λόγοι δεν ωφελούν εις τοιαύτας περιστάσεις. Ενόμιζε την Μαλβίναν θύμα του. Εστοχάσθη λοιπόν να την σώση και παρά την θέλησίν της. Έπαυσε να της αντιστέκεται και να την αντισκόφτει από τον σκοπό της. Την παρακάλεσε μόνο να την δεχθή να συνταξιδεύσουν μέχρι ενός σημείου.

— Χρέος ιερόν με καλεί, της είπε, σένα σπίτι που είναι απάνω στο δρόμο σας, εκεί εγώ θα κατέβω, ενώ το αμάξι μου θα σας φέρη στο Κίνρος.

Η Μαλβίνα εθεώρησε όλως ακίνδυνον εις τον σκοπόν της την τοιαύτην συνοδείαν της κ. Κλάρας και συγκατένευσε. Συνεφωνήθη να ξεκινήσουν το πρωί στας οκτώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Η κ. Κλάρα δεν μπορούσε να κοιμηθή. Η ευθεία της ψυχή ανησυχούσε, ότι έμελλε να δολιευθή, έστω και προς όφελος της Μαλβίνας. Έπειτα δεν ήτο βεβαία και ποίον αποτέλεσμα θα είχε το σχέδιόν της, Μόλις ξημέρωσε κατέβηκε στον κήπο να το καλοσυλλογιστή.

Το ξανασκέφθηκε καλύτερα και ηύρε ότι η συνείδησή της ήτο ικανοποιημένη με την εκτέλεση του σχεδίου της, αφού επρόκειτο να σώση ψυχή. Και εστοχάζετο να επισπεύσῃ την αναχώρησιν.

Η ώρα ήτο κοντά οκτώ, αλλά η Μαλβίνα δεν εφαίνετο ακόμη. Η Κλάρα ανέβηκε στο δωμάτιόν της.

Κάθουνταν εκείνη κοντά στο κρεβάτι της ακίνητη, έχουσα την κόμη της αχτένιστη. Τα μάτια της ήταν σκοτεινά, κείτανε σχεδόν αγνώριστη. Οι ψυχικοί σπαραγμοί επιδρούσαν επί του προσώπου ως το υποχθόνιον πυρ επί της επιφανείας της γης.

Η Μαλβίνα την νύχτα εσυλλογίζετο τας αγωνίας τας θανατηφόρους, όσας έμελλε να διέλθη εις το εξής η ψυχή της.

Η τύχη της προετοίμαζε άλλας φρικτοτέρας, τας οποίας η φαντασία της δεν ηδύνατο να συλλάβη.

Η κ. Κλάρα επήρε από τα χέρι τη Μαλβίνα και την ωδήγησε στο αμάξι κέβαλε τη Φανή στα γόνατά της. Το παιδί εκοιμάτο.

Η Κλάρα πότε ανησυχούσε από την ιδέαν, ότι εδολιεύετο την Μαλβίναν, και πότε πάλιν έχαιρε, ότι την σώζει· έμενε βυθισμένη σε συλλογισμούς. Η λυπημένη Μαλβίνα είχε αφαιρεθή με την μέλλουσαν οδύνην, την οποίαν έμελλε να προξενήσῃ στον καλόν της, υποφέρουσα αυτή έτι μεγαλυτέραν· και ούτε καν είχε συνείδηση, πού την πηγαίνουν;

Ως τόσο αφού πέρασε πολύ η ώρα, άρχισε να εννοή ότι ο δρόμος που διανύει η άμαξά των δεν ήτο εκείνος που πέρασε, όταν ήρχετο εις το χωρίον της Κλάρας. Όρη υψώνοντο γύρω και η άμαξα έμβαινε εις μίαν σκοτεινήν και ερήμην φάραγγα.

— Πού λοιπόν πηγαίνομεν; ερώτησεν την Κλάρα.

— Στο σπίτι που σου είπα, απεκρίθη εκείνη ολίγον ταραγμένη. Πέφτει λίγο παράμερα και παρεκάμψαμεν τον μεγάλον δρόμον. Έπρεπε να πάρωμεν αυτόν τον πλάγιον.

— Φοβούμαι μήπως αργοπορήσω και ο Έδμον θα με περιμένη.

— Αι ας υποφέρη και αυτός ολίγον.

— Δεν θέλω να προχωρήσω, θα καταβώ και θα πάγω πεζή. Δεν έχω ανάγκην ούτε οδηγού. Καμία δύναμη δεν μπορεί να με εμποδίση να τον συναντήσω.

— Μείνε ήσυχη, φίλη μου· από το σπίτι που θα πάμε ο δρόμος κόφτει και συντομεύεται τα διάστημα, ώςτε εις μίαν ώραν θα φθάσης εις το Κίνρος.

Η Μαλβίνα πίστεψε και ησύχασε.

Μετά έν τέταρτον της ώρας το αμάξι στάθηκε στην θύρα μικράς επαύλεως.

— Ως που να αναπαυθούν ολίγο τα άλογα, είπεν η Κλάρα ελάτε ολίγον μέσα.

Και χωρίς να περιμένη απάντησιν την έπιασεν από το μπράτσο και επροχώρησαν προς την θύραν. Η Κλάρα κτύπησε το κουδούνι και ένα μικρό παιδί ως επτά χρονών ήλθεν και άνοιξε την θύρα και είπε:

— Καλά κάματε, κυρία, και ήλθατε· η καημένη η μητέρα μου κοντεύει να πεθάνη.

— Α! Θεέ μου, εφώναξεν η Κλάρα και έτρεξε χωρίς να κλείση την θύραν. Βλέπεις, φίλη μου, εδώ μέσα κατοικεί μία δυστυχισμένη, η οποία τώρα ίσως πνέει τα λοίσθια. Αυτή είναι η αγαπημένη μου αδελφή. Και ξαίρεις ποιος είναι ο φονεύς της; Είναι ο σερ Έδμον Σέυμουρ, ο πατέρας αυτού του παιδιού.

— Έλεος! έλεος! γιατί να μην πεθάνω πριν το μάθω; είπε η Μαλβίνα, και έπεσε ακίνητη επάνω στον καναπέ.

Άνοιξε η θύρα και εμβήκεν ο ιερεύς, ο οποίος προσεκλήθη διά την άρωστη από το Κίνρος.

— Εκείνη τω όντι είναι; να το πιστεύσω; η Μαλβίνα είναι αυτή που βλέπω! πώς ευρέθη εδώ;

Ήτο ο κ. Πρίορ, η Μαλβίνα δεν τον παρετήρησε και εξηκολούθησε.

— Ω Έδμον! Έδμον! . . .

— Τι όνομα προφέρετε; είπεν ο κ. Πρίορ.

— Α σεις εδώ, κ Πρίορ;

— Ναι είμαι εδώ, να σας υπερασπισθώ, εναντίον εκείνου, ο οποίος σας επλάνεψε.

— Ότι και αν έγινε, ο Έδμον είναι ο αγαπητός μου και τίποτε δεν ισχύει να τον αποσπάσῃ από την καρδιά μου. Όσο περισσότερο ένοχον τον βλέπω, τόσο περισσότερον μου γίνεται περιπόθητος.

— Ο κ. Πρίορ έμεινε κατάπληκτος από τους περιπαθείς λόγους της Μαλβίνας.
Η κ Κλάρα του είπε:

— Με μεγάλην μου χαράν βλέπω ότι γνωρίζετε καλά την κυρίαν. Εγώ πηγαίνω εις το άλλο δωμάτιον να σφογγίσω τα δάκρυα της δυστυχισμένης αδελφής μου, όμοια των οποίων εύχομαι να μη χύση ποτέ η αγαπητή μου Μαλβίνα. Διά τούτο σας παρακαλώ, μείνετε κοντά της και γενήτε δι' αυτήν παρήγορος άγγελος. Προσπαθήσετε να φέρετε την γαλήνην εις την ψυχήν της, και σώσατέ την, αν είναι δυνατόν, από την άβυσσον εις την οποίαν κινδυνεύει να πέση

Ο κ. Πρίορ άφησε την Κλάρα να έβγη και είπεν προς την Μαλβίναν.

— Σε τέτοια κατάστασιν περίμενα να σας ιδώ; . . . Έκδοτον εις άτακτον έρωτα, χωρίς να κοκκινήσετε διά τον άνθρωπον που αγαπάτε . . . Και δεν έχετε μήτε ένα συμπαθητικόν βλέμμα διά τον φίλον, που σας παρηγορούσε άλλοτε στας δυσκόλους περιστάσεις του βίου σας!. . . Αλίμονον ποτέ δεν έλπιζα να σας εύρω τόσον ψυχράν . . . και είμαι τόσον δυστυχής! . .

— Τι θέλετε από μένα; του είπεν η Μαλβίνα με σκυθρωπήν αταραξίαν.

— Σας είμαι λοιπόν εις το εξής αδιάφορος; Δίκαιε Θεέ!

— Συγχωρήσατέ με, κ. Πρίορ, αλλά δεν έχω πλέον κυριότητα επί της θελήσεώς μου . . . Τι να κάμω; επρόσθεσε πιέζουσα με τα δύο χέρια την καρδιά της, εδώ μέσα ούτε θάρρος υπάρχει πλέον . . . αλλ' ούτε θέσις δι' άλλην οιανδήποτε

αγάπην.

Ο κ. Πρίορ έλαβε το χέρι της ανάμεσα στα δικά του και είπεν δακρύων.

— Μη μου σπαράζετε την καρδία με τα λόγια σας . . .

Και πριν τελειώσῃ, ανοίγεται με βίαν η θύρα και πίπτει ως βόμβα ενώπιόν των . . . ο σερ Έδμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'. ΣΑΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

— Ω ουρανέ! τι βλέπω; εφώναξε ο κ. Έδμον έξαλλος. Οι άλλοι έμειναν βουβοί. Έβγαλε κατόπιν ένα πιστόλι το έδωσεν εις τα χέρια του κ. Πρίορ και του είπε βιαίως.

— Ελάτε μαζί μου . . . πρέπει να τελειώνη αυτή η κωμωδία.

Η Μαλβίνα ανετινάχθη περιέβαλε τον λαιμόν του με τους βραχίονάς της και είπε:

— Τι τολμάς να υποπτεύεσαι; εκ των ιδίων λοιπόν κρίνεις τα αλλότρια, Έδμον;

Εν τω μεταξύ εισήλθε η κ. Κλάρα και βλέπουσα τον Έδμον.

— Ω! σεις εδώ; Η τιμωρός πρόνοια βέβαια σας έφερε διά να παρασταθήτε μάρτυρας των τελευταίων στιγμών του δυστυχούς θύματός σας, της αγαπητής μου Λουίζας!

— Εδώ είναι η Λουίζα; είπεν ο Έδμον έκπληκτος . . . Και ήλθε λοιπόν εδώ η Μαλβίνα, χωρίς να σεβασθή την υπόσχεσιν που μου έδωσε! Αλίμονο κεγώ την περιμένω να μου δώση την ευτυχίαν. Αυτή δε την παρέχει εις άλλον . . . ω Θεέ δίκαιε!

— Μη με κατακρίνεις πριν μάθης πώς έγιναν τα πράγματα! φώναξε η Μαλβίνα. Αχ μη με βασανίζεις· εγώ εσένα, μονάχα εσένα αγαπώ. Κανέναν άλλον, κανένα!

— Μαλβίνα! . . .

— Μη με παρατηρείς έτσι . . μου παγώνεις το αίμα. Ρώτησέ τους όλους αυτούς εδώ να σου πουν, αν έχω εγώ καμίαν, έστω και την ελαχίστην ενοχήν· πώς ήρθαν έτσι τα πράγματα!

— Μαλβίνα . . .

— Άδικε άνθρωπε . . . και μυριαγαπημένε.

— Ακατανίκητη γυναίκα. Δεν θέλω πλέον καμίαν εξήγησιν. Πιστεύω πως δεν πταίεις. Πιστεύω πως σέφεραν εδώ χωρίς να σε ρωτήσουν και πως συνήντησες τον κ. Πρίορ χωρίς να το θέλης, κατά σύμπτωσιν. Άλλα αντάμειψε λοιπόν την εμπιστοσύνην μου και γίνε αμέσως ιδική μου. Έλα απ' εδώ να πάμε κατ' ευθείαν εις την Εκκλησία.

— Για όνομα του Θεού! είπε η Μαλβίνα και τραβήχτηκε.

— Με φεύγεις λοιπόν! Άλλον αγαπάς λοιπόν!

— Άκουσέ με, να χαρής τη νιότη σου. Ο λόρδος Χέριντεν με φοβερίζει πως θα . .

— Κανένα δεν πρέπει να κούσης. Κανένα δεν πρέπει να φοβηθής, αν μαγαπάς αλήθεια. Άμα σε στερηθώ, θα χάσω τα μυαλά μου. Δεν είμαι πια κύριος του εαυτού μου. Με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο πρέπει να γίνης δική μου. Θα καταφύγω εις βίαια μέτρα. Θα σε αρπάξω. Θα σε απαγάγω. Μόνος εγώ θα σε έχω μακράν των φθονερών ανθρώπων, μακράν της μοχθηράς κοινωνίας. Συγχώρησέ με! το πάθος μου με ανάπτει. Είσαι ιδική μου.

Και ταύτα λέγων έπιασε το χέρι της και την ετράβηξε να την πάρη στην αγκαλιά του.

Ο κ. Πρίορ, που τον έτρωγε η ζήλεια, ηύρε πρόφασιν να επέμβη. Ήλθε και στάθηκε εμπρός εις τον κ. Έδμον και είπε:

— Με τι δικαίωμα φέρεσθε έτσι προς αυτήν την γυναίκα;

— Εσείς με τι δικαίωμα επεμβαίνετε; είπε ο κ. Έδμον φρυάττων.

— Με το δικαίωμα του ανθρωπισμού εκβιαζόμενου· ο δυνατότερος έχει καθήκον να υπερασπίζει τον αδυνατότερον. Αυτή η γυναίκα δεν είναι δική σας. Δεν θέλει δε και να σας ακολουθήσῃ . . .

— Αλήθεια, Μαλβίνα, αρνείσαι να με ακολουθήσῃς; Δεν είσαι λοιπόν δική μου; δεν μου το υπεσχέθης; Δεν είπες ότι θα γίνης αναπόσπαστος σύντροφος της ζωής μου; Ομολόγησέ το λοιπόν εδώ εμπρός σαυτούς τους ανθρώπους!

— Δεν μπορώ πλέον, είπε η Μαλβίνα με μεγάλη αδυναμία.

— Τι είπες; δεν μπορείς πλέον; Και δεν με λυπάσαι λοιπόν; και δεν λυπάσαι τον εαυτόν σου; Μη με ρίπτεις σε απελπισία, γιατί δεν ξαίρω τι μπορεί να γίνη.

— Ιδού! διάβασε να ιδείς, είπε η Μαλβίνα και του έδωκε την επιστολή του λόρδου Χέριντεν.

— Τέτοια παλιόχαρτα είναι ικανά να σε χωρίσουν απ' την αγάπη μου είπε και έσχισε τα γράμμα σε μικρά κομματάκια. Τίποτε δεν ακούω, τίποτε δεν βλέπω, τίποτε δεν πιστεύω. Όλα σου είναι ψέματα και επίβουλα. Εχτές που είχες πάρει μαζί και το δικό μου γράμμα δεν σεμπόδισε αυτό εδώ να μου στείλης την συγκατάθεσίν σου . . . Σήμερα βλέπεις αυτόν τον άνθρωπον . . . παραπείθεσαι και μου αντιτάσεις άρνησιν με προφάσεις εν αμαρτίαις. Αυτό μονάχο τάχα δεν μου έφθανε να εννοήσω τα πάντα; Τι ήθελα περισσότερον! Ωστόσο εγώ παραβλέπω, αλλά συ εξακολουθείς ναρνήσαι. Μαλβίνα, η εκδίκησίς μου θα είναι τρομερή. Θα μετανοήσης ίσως, αλλά θα είναι πολύ αργά. Μαλβίνα, η εκδίκησίς μου μόνον με αίμα θα χορτάση.

Επιασε τον κ. Πρίορ από του χεριού τον καρπόν και τραβώντας τον βιαίως.

— Ελάτε, του είπε, να σας δώσω τώρα και σας ένα μάθημα για τις πανουργίες σας. . . ή, αν είσθε πιο τυχερός, να μαπαλλάξετε από μια ζωή, που η επιορκία αυτής της γυναίκας μου την έκανε βδελυκτήν. Οι δύο άνδρες εβγήκαν.

Η Μαλβίνα ετινάχθηκε να τους εμποδίσει, έπεισε κατόπι τους κραυγάζουσα, ήτο ωχρά ως αποθαμένη, λυσίκομος έτρεχε καταβάλλουσα υπερανθρώπους προσπαθείας να τους προφθάσῃ και θα το κατώρθωνε, αν αυτοί εξερχόμενοι δεν είχαν κλείσει την πύλην της αυλής. Ωρμησε να την ανοίξη, αλλά της εστάθη αδύνατον, διότι έκλειε με ελατήριον, του οποίου ο μηχανισμός της ήτο άγνωστος.

Η Μαλβίνα ήρχισε τότε να κραυγάζη. Πρώτη εις τας φωνάς της έτρεξεν η κ. Κλάρα. Κατόπιν η Φανή, η οποία έπαιζε με το παιδί της Λουίζας, ακούσασα την μητέρα της έσπευσε με αγωνίαν προς αυτήν. Η κ. Κλάρα εν τω μεταξύ άνοιξε την πύλην. Η Φανή βλέπουσα την Μαλβίνα εξερχομένην την έπιασε από το φόρεμά της και ζητεί να την ακολουθήσῃ.

— Για όνομα του Θεού πάρτε από δω αυτό το παιδί, φώναξε η Μαλβίνα. Το πήρε στην αγκαλιά της το φίλησε και τόδωσε στα χέρια της κ. Κλάρας.

Εξαφνα ακούστηκαν δύο πυροβολισμοί όχι από πολύ μακρυά. Η Μαλβίνα εφρικίασε.

— Ω θεέ μου! . . . Τετέλεσται! . . . είπε με φωνήν σβηνομένην και έπεσε κάτω αναίσθητη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ' ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

Η Κλάρα κατατρομαγμένη εμπιστεύθηκε τη Μαλβίνα στην υπηρέτρια και έτρεξε να ιδή τι συμβαίνει.

Μετ' ολίγον είδεν, ότι δύο άνθρωποι εκρατούσαν στα χέρια τους ένα αναίσθητον, νεκρόν . . . ίσως, και τον επήγαιναν. Σε λίγο εφάνη ερχόμενος ο κ. Πρίορ. Τον ηρώτησε με φρίκην:

- Άνθρωπε του Θεού; τι έκαμες; Σκότωσες τον Σερ Έδμον;
- Οχι δεν τον σκότωσα είναι λαφριά πληγωμένος. Μα τι ωφελεί; εγώ θα φέρω στη συνείδησή μου πάντα το βάρος της ανθρωποκτονίας. Ω τι κακά ήταν αυτά που έκαμα! στο εξής θα πλανώμαι τρέμων και στενάζων επί της γης.
- Και πού τον πάνε τώρα τον κ. Έδμον;
- Στο αμάξι του, που έμενε ένα τέταρτο της λεύγας μακρυά από δω. Εκεί ζήτησε να τον φέρουν αμέσως.
- Δεν υπάρχει φόβος να μην τον βλάψη η κίνησις:
- Οχι η σφαίρα μόλις άγγιξε τον ώμον του. Το αίμα στάθηκε αμέσως.
- Ποιος είναι τώρα κοντά του;
- Ο υπηρέτης του.
- Οχι όχι, δεν πρέπει να ταξιδεύσῃ σαυτήν την κατάσταση. Τρέχω να τον παρακαλέσω να μείνη στην έπαυλη, ως που να αναλάβη.
- Μάταια· δε θα σας ακούση. Τον παρεκαλέσαμε κεμείς, μα θύμωσε και δεν τόλμησε κανένας ναντισταθή πια στην επιθυμία του. Θέλει να φύγη.
- Και πού θα διευθυνθή τώρα; — Στο Έδιμπουργκ.

- Τόσο μακρυά;
- Πιο μακρυά ήθελε να πάη, αν ήτο δυνατόν, για να είναι όσο γίνεται μακράν της Μαλβίνας. Έλεγε μάλιστα ότι θα υπάγη στης κ. Μπιρτών για να περικυκλώνετε πάντα από τους εχθρούς της Μαλβίνας και νακούη όλο το κακό της.
- Μωρίες! Ας ακολουθήσῃ λοιπόν τη μοίρα του. Εμείς θα περιποιηθώμεν τα θύματά του. Εσείς, Πρίορ, δεν πρέπει να φανήτε τώρα στην κ. Μαλβίνα, μετά τα γεγονότα η παρουσία σας θα της προξενήσῃ φρίκην.
- Το ξαίρω, είπε ο κ. Πρίορ στενάζων, η Μαλβίνα με μισεί. Έπρεπε να ποθάνω πριν με μισήση.
- Κύριε Πρίορ, του είπε σοβαρώς η κ. Κλάρα, από απλήν φιλίαν δεν ημπορούσατε βέβαια να προκαλέσετε αυτήν την φρικώδη περιπέτειαν, η οποία σας στερεί τώρα δικαίως την εκτίμησιν της Μαλβίνας.
- Μη μου ενθυμίζετε τας ανοησίας μου. Ο καημός των θα με στείλη ταχέως εις τον τάφον . . . εις χώραν και σκιάν θανάτου . . .
- Δεν έχετε δικαίωμα να ποθάνετε, ενόσω μπορείτε να ωφελήτε τους πάσχοντας. Πηγαίνετε κοντά στη Λουίζα. Ας μη μάθη ποτέ ότι ο σερ Έδμον ήτο τόσο κοντά της. Μη μακρυνθήτε από κοντά της, προσπαθήσατε να την ανακαλέσετε στη ζωή και ενισχύσατε την να υποφέρη αγογγύστως την συμφοράν της. Εγώ πάω στην κ. Μαλβίνα.
- Την ηύρε ωχράν και λιπόθυμον, όπως την είχεν αφίσει. Η Φανή γονατισμένη κοντά της έκλαιε.
- Μητέρα μου, καλή μου μητέρα, γιατί είσαι κρύα τώρα; μήπως έχεις σκοπό να μου φύγης και συ, όπως και η άλλη; Τότε σε παρακαλώ μη φύγης μονάχη σου, πάρε κεμένα μαζί σου να ιδώ εκείνην.
- Η κ. Κλάρα συνεκινήθη πολύ και θέλησε να πομακρύνη το δυστυχισμένο το κοριτσάκι, αλλ' αυτό περιετυλίχθη στα παραπετάσματα της κλίνης και φώναξε:
- Όχι, όχι, δεν φεύγω από τη μαμά μου μακριά. Φοβούμαι μήπως φύγη κιαυτή χωρίς να με πάρη μαζί της. Έτσι με πήραν κιαπό την άλλη κύστερα την έχασα και πια δεν την ξαναείδα . . . Μου έφυγε για πάντα. Αφίστε με σας παρακαλώ.

Νά κάθουμαι εδώ παράμερα . . . δεν κλαίω πια . . . δεν κάνω βοή.

Ταφίσανε ήσυχο.

Σε λίγο η Μαλβίνα επανήλθε εις τας αισθήσεις της. Σηκώθηκε, είδε γύρο της και άρχισε να ρωτά με αγωνία.

— Εκείνος! . . . πού είναι εκείνος;

— Μένετε ήσυχη, φιλτάτη μου. σας βεβαιώνω ότι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Πιστέψατέ με, σας ορκίζομαι στη ζωή σας, στη ζωή της αδελφής μου.

— Μα τότε γιατί δεν έρχεται;

— Δεν είναι πια εδώ. Πάει στο Έδιμπουργκ.

— Για ναποφύγη να με συναντήσῃ, συμφορά μου!

— Αχ μην ανησυχήτε, αναπαυθήτε, κοιτάξετε την υγεία σας, με τον καιρό όλα θα σιάξουν.

— Εγώ να ησυχάσω, ενώ εκείνος με νομίζει ένοχον; Όχι, αδύνατον θα τρέξω κατόπιν του.

— Δεν θα μπορέσετε να τον προφθάσετε. Θα τον συναντήσετε μόνο στο Έδιμπουργκ. Και ξαίρετε που θα τον εύρητε; στης κ. Μπιρτών.

— Γιατί στης κ. Μπιρτών; Αυτός δεν κατοικεί πλέον εκεί.

— Εκεί είπε να τον φέρουν.

— Να τον φέρουν; Είναι λοιπόν πληγωμένος;

— Ναι. Αλλά πολύ ελαφρά.

— Ας είναι, θέλω να πάω. Σόποια κατάσταση κιάν είναι, οπουδήποτε κιάν κατοική τίποτε δεν μπορεί να μ' εμποδίση να τον ιδώ.

— Καλά, να πάτε, είπε η Κλάρα που έβλεπε ότι κάθε αντίστασις θα ήτο ματαία, αλλά βλέπετε νύχτωσε. Οι δρόμοι είναι ορεινοί και αδιάβατοι στο σκότος, κιάν πάθη τίποτα το αμάξι που θα πάτε; Περιμένετε λοιπόν αύριο. Οι ίπποι μου θα

σας πάνε στα Κίνρος, από κει παίρνετε άλλους και σας πάνε στο Έδιμπουργκ. Είχα μεγάλη διάθεση να σας συνοδεύσω κεγώ, μα η δυστυχισμένη άρρωστή μου εδώ έχει ανάγκη από όλη μου την προσοχή. Θα φυλάξω όμως την κόρη σου, για να μη σε βαραίνη στο ταξίδι.

Άμα το άκουσε η Φανή, εβγήκε έξαφνα από τα παραπετάσματα, όπου ήταν κρυμμένη, κιάρχισε να φιλή τα χέρια της Μαλβίνας.

— Μητέρα μου, μη μαφίσης εδώ. Και πρωτύτερα ήθελαν να με απομακρύνουν από σένα, μα εγώ δεν έφυγα, έμεινα κέτσι δε σάφισα να πεθάνης. Μαμά μου, έχεμε πάντα κοντά σου, και κανένα κακό δεν θα πάθης.

Η Μαλβίνα, το αγκάλιασε και το φίλησε· κενώ το παρατηρούσεν, είδε στα μάτια του τα μάτια της μακαρίτισσας της μητέρας του.

— Αχ! φίλη μου, αγαπημένη μου φίλη, είπε και άρχισε να κλαίη . . . πάρε με κοντά σου . . . ναι, πάρε με κοντά σου, τη βαρέθηκα πια τη ζωή τη βασανισμένη.

Ωστόσο η Κλάρα εσιωπούσε, την ανακούφιζαν τα δάκρυα της φίλης της. Δεν της ομιλούσε, παρακολουθούσε το ξέσπασμα της λύπης της.

Τα κλάματα τω όντι εξελάφρωσαν την ψυχήν της Μαλβίνας. Ήλθε στον εαυτόν της. Έπεσε στην αγκαλιά της κ. Κλάρας και της είπε.

— Τι μεγάλο κακό που σας έχω κάνει! . . .

— Όχι δα! εγώ σας έχω κάνει το μεγάλο το κακό. Ήθελα να σας γλυτώσω. Άλιμονο! κανείς δεν μπορεί να αποφύγη το γραφτό του. Πηγαίνετε στα καλό του Θεού. Ήλπιζα πως θα σας θεραπεύσω.

— Μα είδετε, πώς δεν υπάρχει θεραπεία.

Το υπόλοιπο της νυκτός επέρασε ήσυχα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ'. ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΕΔΙΜΠΟΥΡΓΚ

Άμα ξημέρωσε, η Μαλβίνα ζήτησε το αμάξι, διά να πάγη στο Κίνρος. Η Κλάρα της είπε:

— Άμα κάνη ανάγκη να μείνετε πολύ στο Έδιμπουργκ. Θα πάρω τη Φανή νάρθω να σας εύρω.

Η Μαλβίνα έσφιξε το χέρι της και της είπε:

— Μένετε ήσυχη. Δεν λησμονώ ότι έχετε αδελφήν, την οποίαν ηδίκησεν ο άνθρωπος, εις τον οποίον πηγαίνω.

— Φιλτάτη Μαλβίνα, η Λουίζα μας ως προς την κοινωνίαν είναι πεθαμμένη. Κανείς δεν ξαίρη ότι ζη. Αυτοί που την υπηρετούν δεν ξαίρουν ποία είναι.

— Και γιατί έτσι;

— Η αδελφή μου είναι πανδρεμένη, αν ο σύζυγός της ήξαιρε ότι ζη, θα την εξεδικεύτο ανιλεώς.

— Ω! την δυστυχή, πόσον τη λυπούματι!

— Το βέβαιον είναι, είπεν η Κλάρα, ότι ο σερ Έδμον δεν είναι πλέον ο ίδιος. Εσάς σας αγαπά αληθινά τέλος πάντων, το είδα με τα μάτια μου και δεν αμφιβάλλω διά την ειλικρίνειαν του. Δεν είναι το αίσθημά του περιφρονήσεως άξιον, Μαλβίνα μου, κιάν δεν φοβήσαι μήπως καταστής δυστυχής . . .

— Τι με μέλει; Αρκεί να μαγαπά εκείνος.

— Καημένη Μαλβίνα, τι πάθος σε έχει κυριευμένην! είπε καθ' εαυτήν η Κλάρα.

— Δεν μου λέτε, και του παιδιού η ύπαρξις είναι επίσης άγνωστη;

— Ναι υφίσταται κι' αυτό την τύχη της μητέρας του. Πριν γίνη κιαυτό θύμα της λύσσας του συζύγου της μητέρας του κατώρθωσα να το γλυτώσω μαζί μεκείνην μένα τέχνασμα, του οποίου η λεπτομερής διήγησις είναι μακρά. Αφίνω τον σερ Έδμον να σας την κάνη ο ίδιος. Η διήγησις αυτή θα του προκαλέση τους ελέγχους της συνειδήσεώς του και θα τον κάμη να εντραπή, θα του εμπνεύση μίσος πλέον προς πάσαν κακοήθειαν και θα τον καταστήσῃ αντάξιον του έρωτός σας. Μαλβίνα, η αγάπη του προς εσάς έσβησε την προς αυτόν αποστροφήν μου. Μέκαμε σχεδόν να τον συμπαθώ.

Η Μαλβίνα εθέλχθη από τα λόγια της φίλης της, την αγκάλιασε και την εφίλησε τον ασπασμόν του αποχαιρετισμού.

Ανέβη κατόπιν στο αμάξι και διηυθύνθη ευθύς προς το Κίνρος. Άμα έφθασεν εκεί, εμίσθωσε αμάξι και ίππους και την άλλη μέρα το βράδυ κατέλυσε στο Φάλκιρκ, μέσα στο ξενοδοχείον που είχε συναντηθή προ ενός μηνός με τον Εδμον. Όταν εμβήκεν εις το ξενοδοχείον τόσην αδυναμία είχε, ώστε έτρεμαν τα γόνατά της και δεν ημπορούσε να αναβή τις σκάλες. Η υπηρέτρια ηναγκάσθη να την βοηθήσῃ. Αφού ανέβησαν, της είπε:

- Η μιλαίδη φαίνεται να πάσχη. Τί κρίμα οι ωραιότεροι και ευγενέστεροι άνθρωποι να είναι πάντοτε λυπημένοι ή άρρωστοι!
- Βλέπετε πολλούς πάσχοντας εδώ;
- Ένας νέος λόρδος επέρασε χθες . . . . ήταν τόσον ωραίος και τόσο λυπημένος! Από τα σπλάχνα του έβγαιναν κάτι στεναγμοί, που μου εσπάραξαν την καρδιά.
- Μήπως ήτο πληγωμένος;
- Ω Θεέ μου! ναι, αλλά πώς το ξαίρετε;
- Πώς ήτο η κατάστασίς του;
- Ο χειρουργός είπε πώς δεν έχει φόβο για θάνατο, εκτός αν ο πυρετός αυξήσῃ πολύ. Τότε . . . .
- Τι τότε; την διέκοψεν η Μαλβίνα φρίττουσα.
- Α μιλαίδη ο δόκτωρ Σάμπικ είναι πολύ σοφός άνθρωπος. Ωστόσο το λέγει καθαρά, ότι όλη του η επιστήμη δεν χρησιμεύει να σώση αυτόν τον νέον, αν η παραφροσύνη του εξακολουθήσῃ.
- Ήτο λοιπόν εις κατάστασιν παραφροσύνης;
- Ναι, μιλαίδη, έλεγε πράγματα τα οποία κανείς δεν εκαταλάμβανεν. Ωμιλούσε μόνος του και ήτο θυμωμένος για τη γυναίκα που θέλησε, καθώς έλεγε αυτός, να τον θανατώσῃ. Την ωνόμαζε αχάριστη, επίορκη, άπιστη και ακόμη της απέδιδε πολλά άλλα απρεπή ονόματα. Έπειτα έλεγε ότι την αγαπά,

ότι την λατρεύει. Την παρακαλούσε να έλθη και την εβεβαίωνε ότι έμελε ναποθάνη ευχαριστημένος, αν την έβλεπε μια φορά ακόμη.

- Θέλω ναναχωρήσω αμέσως, εφώναξεν η Μαλβίνα.
- Ω Θεέ μου, αυτήν την ώρα! είπε η υπηρέτρια με απορία· ενόμιζα ότι η μιλαίδη ήθελε να περάση εδώ τη νύχτα τουλάχιστο.
- Όχι. Θέλω να πάγω αμέσως στο Έδιμπουργκ.
- Αλλά, μιλαίδη, θα φθάσετε εκεί μεσάνυχτα περασμένα και όλα τα ξενοδοχεία θα είναι κλειστά.
- Δεν πειράζει, αρκεί ότι θα είμαι πλησιέστερα προς εκείνον.
- Γνωρίζει λοιπόν εκείνον τον νέον η μιλαίδη;
- Τι σε μέλει; Φρόντισε να μου ετοιμασθή αμέσως ένα αμάξι.
- Αλλά η μιλαίδη δεν θέλει τουλάχιστον να αναπαυθή ολίγον! Ιδού το δωμάτιον, το οποίον ετοιμάσαμεν διά την μιλαίδην. Είναι το ίδιον που έμεινε και εκείνος ο νέος.

Η Μαλβίνα ελαχτάρησε.

— Ας δούμε λοιπόν είπε, και εμβήκε μέσα. Ήτο το ίδιον δωμάτιον, όπου πριν ένα μήνα είχαν περάση οι δύο τας πλέον ευχαρίστους ώρας της ζωής των. Η ενθύμησις εκείνη τόσο πολύ την συνεκίνησε, ώστε ησθάνθη λιποθυμίαν, δια τούτο επλάγιασε, ώστε εδέησε να πάρη μερικάς σταγόνας αιθέρος για να αναλάβη τας δυνάμεις της. Εν τούτοις επέμενε να φύγη κέστειλε την υπηρέτρια να φροντίση για το αμάξι.

Μόλις έμεινε μόνη, άρχισε να ερευνά παντού, μήπως εύρη κανένα χαρτάκι, ή μήπως ο Έδμον εχάραξε τύποτε απάνω στον τοίχο. Δεν ηύρε όμως τίποτε και υπέθεσε, ότι ο Έδμον ήταν πολύ βαριά, για τούτο δεν ημπόρεσε να δώσει κανένα σημείον της διαβάσεώς του από κείνο το μέρος. Η νύχτα της έφερνε τερατώδεις προαισθήσεις. Παντού έβλεπε φαντάσματα. Προησθάνετο συμφοράν. Ενόμιζεν ότι ήκουε παντού τας οιμωγάς του θανάτου. Μη δυναμένη να υποφέρη την κατάστασιν αυτήν εξήλθε από το δωμάτιον, ψυχρός ιδρώς την περιέρρεε. Κατέβη να ιδή, αν η άμαξα είχε ετοιμαστή. Άλλα άλλη απογοήτευσις

την περιέμενε.

— Ο επιστάτης του ξενοδοχείου ήτο μεθυσμένος, η γυναίκα του εστρίγγλιζε, οι υπηρέται ελογομαχούσαν περιφερόμενοι. Κανείς δεν την άκουε και κανείς δεν της απαντούσε.

Ωστε ηναγκάσθη να επιστρέψη εις το δωμάτιόν της.

Το πρωί μόλις έφεξε, ανεχώρησε αμέσως και έφθασε στας ένδεκα στο Έδιμπουργκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'.

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Η Μαλβίνα στο Έδιμπουργκ έμεινε στο σπίτι της γριάς Μούδης, που δεν απείχε πολύ από το μέγαρο της κ. Μπιρτών

Η χαρά της Μουδ ήτον απερίγραπτη, όταν είδε τη Μαλβίνα. Εκείνη όμως την παρεκάλεσε να διατηρήσῃ όσο μπορούσε μυστικόν τον ερχομόν της.

— Ναι, κυρία, χρέος μου να σας υπακούσω. Κανείς δεν θα μάθη τίποτε για τον ερχομό σας. Άλλά σας παρακαλώ να μου πήτε εμένα . . .

— Την αιτία που ευρίσκουμαι εδώ; Θα την μάθης, κυρά Μουδ. Θα λάβω μάλιστα και ανάγκην να με βοηθήσης.

— Μεγάλη η ευτυχία μου, να μπορέσω, να σας φανώ χρήσιμη.

— Κάθησε κοντά μου, κυρά Μουδ, θα έμαθες βέβαια, πως εχωρίσθηκα από την εξαδέλφην μου.

— Ναι, κυρία, τα έμαθα όλα από τους υπηρέτας της, από την Άννα προ πάντων. Είναι συγγενής του ανδρός μου· όλες οι υπηρέτριες σας ελάτρευαν εκεί μέσα. Όσα μου εύπε, όλα ήσαν προς αθώωσίν σας. Ελυπείτο πολύ η Άννα για την απουσία σας.

— Σευχαριστώ, καλή μου γραία Μουδ. Θα ξαίρεις λοιπόν ότι ο σερ Έδμον

Σέυμουρ είναι ο αγαπημένος μου.

Η γριά Μουδ κατένευσε. Η Μαλβίνα εξηκολούθησε:

— Και οι δύο βέβαια είμαστε ελεύθεροι και ανεξάρτητοι και ημπορούμε να τελέσωμεν τους γάμους μας, αλλά κάτι είναι που μας εμποδίζει, έπειτα. . . εκείνος είναι. . . πληγωμένος. . . Και ίσως δεν είναι καλά . . .

Οι λυγμοί την εμπόδισαν να εξακολουθήσῃ την ομιλίαν της.

— Λοιπόν, κυρία μου, διατάξετε· είμαι πρόθυμη για όλα, είπε η Μουδ.

— Μένει στις κ. Μπιρτών;

— Εκεί μένει· μάλιστα. Ήρθε χθες το πρωί. Η κ. Μπιρτών έγινε έξω φρενών, άμα τον είδε σε τέτοια κατάσταση, τέλος έπεσε αναίσθητη και πολλήν ώρα απησχόλησε τον ιατρόν, που ήρθε με τον ανεψιόν της.

— Ξαίρεις τι είπε ο ιατρός για την πληγή του; Είναι επικίνδυνη;

— Όχι, κυρία μου, η πληγή του είναι ολότελα ακίνδυνη· αλλά έπαθε πυρετόν από τον μεγάλον πνευματικόν κλονισμόν, τον οποίον υπέστη, όπως είπεν ο ιατρός.

— Ω Θεέ μου, εγώ λοιπόν είμαι η ένοχος! εγώ τον στέλνω στον τάφο! Για όνομα του Θεού, καλή μου γραία, τρέξε να μάθης. Και θέλω να μαθαίνης κάθε μέρα. κάθε ώρα . . . Τι γίνεται; Τι επιθυμεί; Προ πάντων μάθε, αν ζητεί εμένα. Είμαι πρόθυμη να παραβλέψω τα πάντα και να πέσω στα πόδια της κ. Μπιρτών.

— «Άφισέ με να τον ιδώ για τελευταία φορά!» . . . θα της πω.

— Μη κάνετε έτσι, καλή μου κυρία, είπε η κ. Μουδ· τρέχω αμέσως να μάθω. Η Άννα θα μου πει όλα τα πάντα και πριν περάσει μία ώρα θα γνωρίζετε παν ότι συνέβηκε και ότι ελέχθηκε στης κ. Μπιρτών.

— Τίποτε άλλο δεν θέλω να μάθω, παρά τι γίνεται εκείνος! για τίποτε άλλο δεν με μέλει.

— Κυρία, εμπιστευθήτε σε μένα και μη αμφιβάλλετε, ότι θα πάνε καλά τα πράγματα.

— Καλά λοιπόν, κάμε όπως ξαίρεις, αλλά κάμε γρήγορα.

Η γραία Μουδ έφυγε κατευχαριστημένη, διότι της εδίδετο η ευκαιρία να υπηρετήσῃ την ευεργέτιδά της, υπερήφανη σαν πρέσβυς επιτετραμένος σπουδαίας διαπραγματεύσεις.

Η Μαλβίνα επερίμενε ανήσυχη. Επεριπατούσε δώθε κείθε νευρική.

— Να μην έρθη γρήγορα η Μουδ . . . αν έρθη γρήγορα κακό σημείο! . . . Η Μουδ λοιπόν αργούσε.

— Αχ γιατί αργεί έτσι λοιπόν; . . φοβερό πράγμα . . ο Έδμον δεν είναι καλά! . . Έτρεχε στο παράθυρο και έβλεπε μακράν.

Ανέπνεε με δυσκολίαν. Τα συναισθήματα της άλλαζαν στο λεπτό.

Της εφαίνετο ότι ο καιρός έπαυσε να προχωρή. Αγωνιώσα επερίμενε. Τέλος εφάνη η Μουδ. Της έγνεψε με το χέρι να τρέξῃ γρήγορα. Επήγε και την υπεδέχθη στο σκαλοκέφαλο:

— Λοιπόν πώς είναι; την ηρώτησε με βία, μόλις φάνηκε εκείνη.

— Πάμε μέσα καλύτερα, κυρία μου, ίσως εδώ μας ακούσει κανένας.

— Μια λέξη . . . μια μόνη λέξη! Πώς είναι; . . για όνομα του Θεού!

— Άλλα, κυρία μου, μην κάνετε έτσι . . . Τι παθαίνετε; . . . εσείς τρέμετε ολόκληρη· μήπως έχετε σκοπό ναρρωστήσετε και σεις;

— Πώς είναι εκείνος! . . . εκείνος! . . . λέγε, αποκρίσου, σε ικετεύω μη μου κρύψης τίποτε . . . πώς είναι;

— Κυρία, η Άννα λέγει, ότι σήμερα ο γιατρός, αφού αρκετή ώρα είδε το σφιγμό του και παρετήρησε τα μάτια του, κούνησε το κεφάλι του και δεν είπε τίποτε άλλο.

— Δεν είπε τίποτε! . . . Κούνησε το κεφάλι του! Μουδ, αλλά δεν είναι καλά λοιπόν ο Έδμον, λέγε Μουδ . . . δεν τον ερώτησε λοιπόν κανείς!

— Δεν ξαίρω . . . η Άννα δεν ακολούθησε το γιατρό μέσα στην αίθουσα.

- Ω θεέ μου, αλλά τι έμαθες λοιπόν;
- Να σας τα πω, κυρία μου. Η Άννα λοιπόν μένει πάντα μέσα στον κοιτώνα του κ. Έδμον. Δεν είναι μεν αυτή η νοσοκόμος του, αλλά . . .
- Αλλά; . . .
- Αυτή βοηθεί την νοσοκόμον, πηγαινοέρχεται κοντά του, του δίνει ότι χρειάζεται και λυπάται πολύ που τον βλέπει σε τέτοια κατάσταση. Είναι τόσο καλός . . . η καημένη η Άννα πόσο θα χαρή, άμα μάθη πώς θα γίνετε σύζυγός του! Θέλει λέει, να σας παρακαλέση να την πάρετε στην υπηρεσία σας! Πίστευα μάλιστα, ότι δεν θα αρνηθήτε. Δεν είναι έτσι;

— Για όνομα του Θεού, κυρά Μουδ, μα έχω εγώ καιρό νακούω τώρα ιστορίες για το τι θέλει η Άννα! Μουδ, δε μου μιλείς για τον Έδμον!

— Ακριβώς, κυρία, για κείνον θέλω να σας μιλήσω. Η Άννα λοιπόν . . .

— Πάλι η Άννα . . .

— Σήμερα το πρωί τον άκουσε να παραμιλεί μέσα στον πυρετό του.

— Τι έλεγε λοιπόν;

— Έλεγε, λέει. . . αλλά η Άννα φρονεί, ότι ήταν φαντασίες του πυρετού, γιατί ποτέ δεν πιστεύει, λέει η Άννα, ότι η κυρία Μαλβίνα έβαλε τον κ. Πρίορ, καθώς έλεγε ο κ. Έδμον, να τον σκοτώσει, λέει. Και τόσο απίστευτο, λέει η Άννα, είναι τούτο, καθόσο σε άλλες ώρες ο κ. Έδμον καλεί την κ. Μαλβίνα αγαπημένην του, την εξορκίζει να μην απορρίψη την ικεσία του, λέγει ότι η εκκλησία είναι έτοιμη . . . μα έξαφνα τραβά και σχίζει το δέσιμο της πληγής του και λέγει, ότι θέλει να πεθάνει, γιατί μόνο θάνατος του θα σας ευχαριστήση, λέει.

— Θεέ μου. Θεέ μου!

— Ωστόσο εχθές το βράδι ησύχασε ολίγον και τότε ήρθε η κ. Μπιρτών να τον επισκεφθή. Η Άννα κρυμμένη κάπου πίσω από το παραπέτασμα άκουσε όλη τους τη συνομιλία . . Η κ. Μπιρτών κάθισε κοντά του ψυχρή. Αφού τον ρώτησε πώς είναι; εξακολούθησε.

— «Ελπίζω ότι τώρα πλέον θα συμφωνήσης μαζί μου και συ. Είδες τώρα πια με τα ίδια σου τα μάτια, τι ραδιούργον και πλάνον πνεύμα είναι η κ. Σορκή. Θα προσπαθήσης να την λησμονήσης ολότελα και θα συγκατανεύσης να εκπληρώσης τας υποσχέσεις, που έδωκα για σένα στον λόρδο Στάφφορδ. Και έτσι πια σε συγχωρώ», είπε με ευμένεια η κ. Μπιρτών.

— Δεν θέλω να με συγχωρήσετε ποτέ, είπε ο Έδμον με ταραχή. Ποτέ εγώ δεν θα πάρω άλλη γυναίκα και να το ξαίρετε.

— Πώς; είπεν η κ. Μπιρτών με κατάπληξιν, αρνείσαι κάθε άλλη γυναίκα για μίαν τέτοια μιαρή πανούργα, για μίαν παλιό . . .

— Κυρία! διέκοψεν ο Έδμον. Αν ηπάτησε, ηπάτησε εμένα, το ξαίρω . . . έπρεπε

βέβαια να την μισώ για τούτο. Αυτός είναι ο χαρακτήρ μου, αλλά αυτή έχει μεταβάλει και τον χαρακτήρα μου. Ακούστε λοιπόν: Για να την εκδικηθώ στην πρώτη ορμή του θυμού μου, είπα να με φέρουν εδώ σ' εσάς. Άλλα . . . αι τι τα θέλετε: δεν υποφέρω νακούσω, να πη άλλος κακό γιαυτήν. Σεμένα έφταιξε, τους άλλους τι τους μέλει; ίσως εγώ να έχω το δικαίωμα να την κατηγορήσω, αλλά δεν επιτρέπω μπροστά μου σε κανένα άλλον, να προσβάλη την υπόληψή της.

Η Μαλβίνα τότε με πολλή συγκίνηση εφώναξε: — Αγαπημένε μου Έδμον! εγώ να σε πικράνω έτσι! . . . τι καταδρομή της μοίρας μου ήταν αυτή! Πιστεύεις λοιπόν ότι εγώ επιθύμησα το θάνατό σου, ω θεέ μου! Πώς θα μπορέσω νανταμείψω της καρδιάς σου την γενναιότητα! Πώς θα καταισχύνω τους αμφισβητούντας τας αρετάς σου! Και τι απεκρίθη η κ. Μπιρτών, Μούδη:

— Είπε ότι αυτά τα αποδίδει εις τον πυρετόν του, και ότι ελπίζει να τον εύρη αργότερα πλέον ήσυχον, και τότε θα σκεφθή λογικώτερα, για τούτο δεν μπορεί ακόμη να σχηματίσῃ αυτή καμίαν ιδέαν. Τον εχαιρέτησε λοιπόν και του είπε να μη συγχύζεται, για να θεραπευθή γρήγορα, και τότε θα τα ξαναπούνε.

Η Άννα ηκολούθησε σιγά σιγά έξω την κ. Μπιρτών και είδε την κ. Φέμπικ να τρέχη να την συναντήσῃ, ενώ ανέβαινε τη σκάλα.

- Λοιπόν; την ερώτησε η κ. Φέμπικ τι λέει ο Έδμον;
- Ο παράλογος ενθουσιασμός του έχει περισσέψει, Κίττη μου.
- Δεν υπάρχει λοιπόν ελπίς να τον αποσπάσωμεν.
- Σχεδόν· εγώ όμως θα τους χωρίσω.
- Αλλά πώς θα τον κάμης να πάρη την λ. Σούμεριλ, αν αυτός εξακολουθή ναγαπά την κ. Σορκή;
- Έχω τα σχέδιά μου και μη φοβάσαι . . .

Εδώ οι δύο κυρίες απομακρύνθηκαν, κέτσι η Άννα δεν κατώρθωσε νακούση παρακάτω την συνομιλίαν τους. Η Άννα όμως με εβεβαίωσε, ότι η κ. Φέμπικ σας ζηλεύει πολύ για την αγάπη του κ. Έδμον.

— Αρκεί, γραία Μουδ, δεν θέλω να μάθω τίποτε άλλο· εκτός της υγείας του Έδμον τίποτε άλλο δεν μενδιαφέρει. Άφισέ με τώρα μόνην. Μην ομιλήσης για

μένα σε κανένα, πως ευρίσκομαι εδώ. Μην ξεχνάς μόνο να με ειδοποιήσης, άμα μάθης τίποτε νέο για τον Έδμον.

Το υπόλοιπο της ημέρας το πέρασε ανήσυχη και χωρίς ειδήσεις νεωτέρας από τον ασθενή. Την νύκτα τρομερά όνειρα την κατετάραξαν. Όταν ο οργανισμός είναι επηρεασμένος από μεγάλες συγκινήσεις και όταν το πνεύμα του κοιμωμένου αδρανεί ναρκωμένον υπό του ύπνου, το γενικόν αισθητικόν είναι εν αταξία και υποφέρει η ψυχή, καίτοι το σώμα αναπαύεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'. ΝΕΟΙ ΦΟΒΟΙ

Κουρασμένη η Μαλβίνα κιαπό τον ύπνο της το βασανισμένο, εσηκώθη. Η γριά Μουδ της έφερε το τσάι.

- Πώς είναι ο Έδμον σήμερα; είναι καλύτερα; έμαθες τίποτε;
- Αχ κυρία μου . . .
- Λέγε, Μούδη.
- Τι να σας πω; Δεν τολμώ.
- Δεν είναι λοιπόν καλά ο Έδμον;
- Ο πυρετός λαμβάνει επίφοβον χαρακτήρα. Ο ιατρός φρονεί, ότι είναι δυνατόν να γυρίσῃ εις λοιμικήν αρρώστια. Η κ. Μπιρτών είναι πολύ ταραγμένη φοβάται μήπως μολυνθή το σπίτι της.
- Λοιμική αρρώστια, λέει; Και ποιος είναι κοντά του; ποιος τον περιποιείται; ποιος ελαφρώνει τους πόνους του;
- Έχει καλήν νοσοκόμον. Εγώ την ξαίρω.
- Την ξαίρεις Μούδη: Δεν μπορείς να με συστήσεις κεμένα, να με κάνεις να την γνωρίσω, να της ομιλήσω;

— Ξαίρω κεγώ; Αύτη ούτε στιγμή δεν αφίνει τον άρρωστο, που να την δήτε;
Μόνο λένε, να πάρουν και μίαν άλλη νοσοκόμα για να την βοηθή, και τότε . . .

— Τι είπες: θα πάρουν κιάλλη νοσοκόμα είπες;

— Έτσι μου φαίνεται.

— Τότε λοιπόν πληροφορήσου καλά, κέλα σεμένα, να σου εύρω μία νοσοκόμα.
Τακούς;

— Τι λέτε, κυρία μου, και πού θα τη βρήτε σεις από δω μέσα;

— Την έχω έτοιμη εγώ. Μάθε συ αν θα πάρουν κιάλλη νοσοκόμα, για το
συμφέρο σου και για την ησυχία μου· μην αμελήσης αυτό που σου λέω.

Η Μουδ της το υπεσχέθη, χωρίς να εννοή τίποτε. Εξέλαβε ως ελαφράν σύγχυσιν
του νου την τοιαύτην διάθεσιν της Μαλβίνας.

Εκείνη εκάθησε στηρίζουσα το κεφάλι στα χέρια της. Δεν ημπορούσε να
υποφέρη πλέον το βάρος της οδύνης.

— Ω θεέ μου, εσκέφθη, είναι λοιπόν γραφτό να πάθω και το δυστύχημα τούτο;
να χάσω τας δυνάμεις μου τη στιγμή που μου χρειάζονται!

— Η κυρία πρέπει να πιή κάτι, που να την δυναμώση.

— Φέρε μου τίποτε, αν έχης, είπε χωρίς διάθεση η Μαλβίνα.

Ετρεξε και της έφερε ζωμόν κρέατος. Η Μαλβίνα ήπιε λίγο. Εσηκώθη και επήγε
προς το παράθυρο, Το άνοιξε και βλέπωντας έξω είπε:

— Εκεί λοιπόν είναι; και πάσχει! εκεί όπου εγώ είχα ορκιστεί να μη γυρίσω
ποτέ! . . Και στρεφομένη προς την Μουδ:

— Πιστεύεις, της λέγει, πως απεφάσισαν να την πάρουν;

— Ποιαν να πάρουν, κυρία μου;

— Τη νοσοκόμα· δεν μου μιλούσες πρωτύτερα για μια νοσοκόμα ακόμη που
θέλουν διά τον Έδμον;

- Α ναι, συγχωρήστε με, κυρία μου. Έφυγε ολότελα από το νου μου.
- Και σε τι έχεις λοιπόν το νου σου:
- Να, η Άννα μου έλεγε, ότι εδώ όλοι αυτοί οι καλοί - καλοί ζητούν να απατούν ο ένας τον άλλον. Όποια φαντάζεται, πως είναι πιο έξυπνη από τις άλλες, εκείνη απατάται και περισσότερο. Η κ. Φέμπικ λόγου χάρη μια που δεν κατόρθωσε να πάρη τον κ. Έδμον. . .
- Φτάνει, Μούδη, δεν θέλω να μου μιλείς γιαυτούς τους ανθρώπους πλέον . . . Πήγαινε να μου φέρεις ένα καλαμάρι και χαρτί. Θέλω να γράψω.
- Να γράψετε, κυρία; . . . Αλλά είσθε τόσο αδύνατη . . . το γράψιμο θα σας κουράση.
- Μουδ, εξηκολούθησε η Μαλβίνα, φέρε μου ακόμα ένα καπέλο σου κένα φόρεμά σου.
- Για σας, κυρία;
- Ναι θέλω να τα δοκιμάσω αυτήν την ώρα.
- Θα αστειεύεται βέβαια η κυρία.

Η Μαλβίνα την παρετήρησε ατενώς. Ύστερα χαμογέλασε οικτρά, έσφιξε τα χέρια της και της είπε.

— Κυρία Μουδ, υπάρχουν περιστάσεις, που μπορείς κανείς ευκολώτερα να πεθάνη παρά να αστειευθή. Τρέξε και μην αργείς πλέον, να μου φέρης ότι σου ζητώ.

Η γραία παραζαλίστηκε από τον τρόπο αυτόν της Μαλβίνας και ηπάκουσε χωρίς να πει πλέον τίποτε. Μετ' ολίγον επέστρεψε φέρουσα τα φορέματα και τα εις γραφήν χρήσιμα.

Η Μαλβίνα της έγνεψε να ταφίση και να απέλθη.

Όλην την ημέρα εδοκίμασε κάτι να γράψη. Δεν κατάφερε τίποτε. Παράτησε το γράψιμο απελπισμένη.

Πήρε το φόρεμά της Μούδης και το κοίταζε ώρες αφηρημένη. Τέλος το φόρεσε πικρά χαμογελώντας. Έβαλε και το καπέλλο και πήγε μπρος στον καθρέφτη.

— Βέβαια, είπε μέσα της, ο Έδμον καθόλου δεν θα γνωρίστη τη Μαλβίνα του. Κέτσι θα μπορώ να τον βλέπω και να τον ανακουφίζω, θαποφεύγω τα βλέμματά του, θα κατασιγάζω τη συγκίνησή μου, κεκείνος δεν θα ξαίρη ποιο χέρι τον περιποιείται. Ναι, δεν πρέπει να τα μάθη, γιατί η χαρά του μπορεί να τον σκοτώσῃ, για το Θεό . . . Αλλά στην κατάσταση που βρίσκεται . . .

Η Μουδ έκρουσε τη θύρα.

— Εμπρός! . . . Τι τρέχει, Μούδη;

Η Μουδ, άμα την είδε έτσι μετημφιεσμένην, άφισε κραυγήν εκπλήξεως.

— Έρχομαι . . . έρχομαι . . . έλεγε και την παρατηρούσε . . . Αλλά αλήθεια δυσκολεύομαι να γνωρίσω την κυρία.

— Λέγε, γριά Μούδη, έρχεσαι . . . τι έρχεσαι;

— Έρχομαι να σας πω, ότι εγώ στεκόμουνα στην εξώθυρα είδα την Άννα, την ερώτησα πού τρέχει . . . Αλλά, θεέ μου, πόσο έχει αλλάξει η κυρία! . . τι παράξενο!

— Την ερώτησες λοιπόν πού τρέχει . . . υπέλαβε ανυπόμονα η Μαλβίνα.

— Ναι και μου είπε, ότι την έστειλαν να εύρη καμιά νοσοκόμα για την νύχτα, διότι ο πυρετός εγύρισε κακοήθης. Απόψε είναι η τρίτη νύχτα, μια από τας πλέον επικινδύνους, είναι ανάγκη να μείνη άνθρωπος κοντά του ολονυχτίς, για να δίδει κάθε λίγο κάποιο ποτό. Η άλλη νοσοκόμος είναι κουρασμένη . . .

— Μουδ! νά λοιπόν εγώ είμαι έτοιμη να λάβω τη θέση της φώναξε η Μαλβίνα καταστέλλουσα την οδύνην της.

— Μα, κυρία μου, συλλογίζεστε τι κάμνετε; Η αρρώστια του κ. Έδμον είναι μολυσματική, είναι θανατηφόρα, η ίδια η εξ επαγγέλματος νοσοκόμος αποφεύγει να μείνη κοντά του. — Περιττό να χάνης τα λόγια σου γραία Μουδ, πήγαινε γρήγορα και πες της Άννας, ότι έχεις μία νοσοκόμα πολύ κατάλληλη και ετοιμάσου να με παρουσιάσης απόψε ως νοσοκόμον υπό εγγύησίν σου. Κατάλαβες; εμπρός!

Η Μουδ κάτι θέλησε να ψελλίσῃ, αλλά εκείνη δεν της έδωκε καιρόν την έσπρωξε έξω του δωματίου φωνάζοντας:

— Τρέξε λοιπόν! Στοχάσου ότι μια στιγμή αν αργήσεις, μπορείς να καταστής υπεύθυνη για το θάνατό του και για το δικό μου ακόμα. Τρέχα! άνοιξέ μου το δρόμο να δεχθώ τουλάχιστο την τελευταία πνοή του.

Η Μουδ δεν αντέτεινε πλέον και έτρεξε . . .

Όταν τέλος το βράδυ το ωρολόγι εσήμαινε τις οχτώ, και οι δύο τους βρεθήκανε εμπρός στη θύρα της κ. Μπιρτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'. ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Ο υπηρέτης που τους άνοιξε την πόρτα, τας ωδήγησε αμέσως εις το διαμέρισμα του αρρώστου.

Η Μαλβίνα αναβαίνοντας στηρίχτηκε στον βραχίονα της Μουδ, για να κρατηθή.

Άμα εμβήκε και είδε το μαραμένο σώμα και την ωχρή κιαδυνατισμένη μορφή του αγαπημένου της, τόσος τρόμος την έπιασε, ώστε λίγο έλειψε να λιγοθυμήση.

Η άλλη νοσοκόμος τας επλησίασε και αποτεινομένη προς την Μουδ είπε:

— Αυτός πια πάει . . . Δεν πιστεύω να βαστάξῃ ως αύριο. (Και αποτεινομένη προς την Μαλβίνα επρόσθεσε). Εσείς άλλο δεν έχετε να κάμετε, παρά να του δίδετε κάθε τέταρτο της ώρας να πίνη μια κουταλιά απ' αυτό. Ελάτε να σας δείξω, πώς να κάνετε.

Η Μαλβίνα επλησίασε με πικρή αταραξία· το αίμα της ήτο παγωμένο μέσα στις φλέβες της και της εφαίνετο ήδη ότι θα εκπνεύσῃ μαζί με τον ασθενή.

— Κιάν τα συμπτώματα γίνουν χειρότερα και ευρεθήτε εις αμηχανίαν, καλέσατέ με, θα είμαι στο διπλανό δωμάτιο. Έχω τρεις νύχτες να κλείσω το μάτι μου.

Η Μαλβίνα κατένευσε, αλλά δεν έβγαλε λέξη. Θέλησε να πάρη το κουτάλι και να πλησιάση τον άρρωστο. Η νοσοκόμος εγύρισε και την είδε με περιέργεια και είπε:

— Μήπως είναι βουβή; ω θεέ μου, πώς τρέμει; ως να μη είδε ποτέ άνθρωπον αποθνήσκοντα.

Η Μαλβίνα θυμήθηκε τότε την μακαρύτισσα την Κλαίρη της.

— Κανείς, είπε ελαφρώς στενάζουσα, δεν είδε τον θάνατον, όσον εγώ.

— Γιατί λοιπόν είστε τόσο σκυθρωπή: Πρέπει να έχετε συνηθήσει, γιατί αλίμονο, αν θλίβεσθε έτσι για τον κάθε θάνατο που θα βλέπετε. Ελάτε τώρα ανοίξτε το παραπέτασμα, ανασηκώστε το κεφάλι του αρρώστου κεγώ πάω να σας φέρω το γιατρικό.

Η Μαλβίνα έκαμε ότι της είπε η νοσοκόμος και είδε τον Έδμον. Τα μάτια του ήταν κλεισμένα· ακίνητος, ωχρός και παραλογιμένος· κανένα άλλο σημείον ζωής δεν έδιδε, παρά την αναπνοή του την δύσκολη και κοντή κοντή. Η γεναιότης της νέας γυναικός ηξέζηθη τώρα. Διεπέρασε τον βραχίονά της κάτου από το κεφάλι του και τόβαλε πάνω στο στήθος της. Πήρε το κουτάλι το γιατρικό από τη νοσοκόμα και το επότισε με προσοχή τον άρρωστο.

— Εύγε! της είπε η νοσοκόμος, δεν είσθε και τόσο πρωτόπειρη Εγώ λοιπόν σας αφίνω. Καληνύχτα. . . Πώς, κυρία Μουδ, εδώ είσαι ακόμη; Να φύγης γρήγορα. Δεν ξαίρεις, ότι αυτός εδώ ο αέρας είναι μολυσμένος;

Τότε η νοσοκόμος και η κυρία Μουδ ανεχώρησαν.

Η Μαλβίνα μόνη με τον άρρωστο! . . . Κι ο άρρωστος αυτός είναι ο Έδμον, ο πολυαγαπημένος της· μα σε πια κατάσταση, θεέ μου! . . . νεκρός άθαφτος.

Πλησιάζει την κλίνη, ανοίγει λίγο το παραπέτασμα, αγγίζει το χέρι του, ήταν κατάψυχρο. Βάζει τα χέρι της στο μέτωπό του, ήταν ιδρωμένο και κρύο. Τα χείλη του είναι ξερά και άχροα, τάχει μισοκλεισμένα. Η πνοή του μόλις βγαίνει. Νομίζει ότι τον ακούει να ομιλεί. Συγκρατεί την αναπνοήν της να ακούση . . . Ακούει:

— Μαλβίνα . . . Μαλβίνα μου! . . .

Δεν ημπορεί πλέον να κρατήση τους λυγμούς της. Φοβείται μη τον ταράξη και τυλίγεται μέσα στα παραπετάσματα. Δάκρυα δεν έχει πια να χύση, η καρδιά της χτυπά μαζί με τους χτύπους του ωρολογίου. Γονατισμένη μπρος στην κλίνη του Έδμον ακουμβά το κεφάλι της επάνω στα μπράτσο του και βαστά το χέρι του μέσ' στα δικά της και μέσα στην παγκόσμια σιωπή επικαλείται τον Θεόν της ευσπλαγχνίας για να τον σώση.

Τέλος εξημέρωσε. Ο Έδμον όμως ευρίσκεται στην ίδια κατάσταση, που τον ηύρε χθες η Μαλβίνα.

Η θύρα εκρούσθη σιγά. Εμβήκεν η Άννα και μετ' αυτήν ο ιατρός Πότβελ.

— Α! είπε σιάζων τα μαλλιά του, δεν είναι η γνωστή μας γραία νοσοκόμος αυτή. Το χέρι σου, κορίτσι μου. Νά αλήθεια άσπρο και μαλακό χεράκι, επιτήδειο να περιποιείται τους αρρώστους, χωρίς να τους πληγώνει.

— Δεν πλησιάζετε να δήτε τον άρρωστο, γιατρέ μου! είπε η Μαλβίνα μισοντροπιασμένη.

— Ναι βέβαια, θα τον ιδούμε κιαυτόν. Ωστόσο, καλό μου κορίτσι, πότε τάρχισες το επάγγελμα αυτό; Εγώ τουλάχιστον ποτέ ως τώρα δεν σέχω ιδεί, και όμως δόξα το θεό γνωρίζω όλες τις νοσοκόμες του Έδιμπουργκ.

— Αλλά, γιατρέ μου, είπε η Μαλβίνα απελπισμένη, ο άρρωστός σας βρίσκετε στα έσχατα, για όνομα του Θεού! και άρχισε να του εκθέτει λεπτομερώς τα γεγονότα του ασθενούς από το εσπέρας ως εκείνη τη στιγμή. Ο ιατρός ενθουσιάσθη και φώναξε:

— Αλήθεια, αν όλοι οι άρρωστοι μου είχαν τέτοιες νοσοκόμες, σπάνια θα εσημειώνοντο θάνατοι εις τα δελτία μου. Ας δούμε πώς είναι λοιπόν ο άρρωστός σου, κόρη μου.

Ελαβε τον βραχίονα του ασθενούς και θέσας τους δακτύλους του εις τον σφιγμόν εφάνη προσέχων και σκεπτόμενος. Η δε Μαλβίνα τον ητένιζε ζητούσα να μαντεύσῃ τον λογισμόν του και εκράτει την αναπνοήν της.

— Υπάρχει ελπίς, είπε τέλος ο ιατρός.

— Αλήθεια, γιατρέ μου: υπάρχει;

Ο ιατρός επρόσθεσε με αδιαφορίαν επαγγελματικήν.

— Αι ναι, αλλά όχι και να σας εγγυηθώ πάλιν. Τίποτε σίγουρο δεν μπορούμε να πούμε, αν δεν περάση και η ενάτη ημέρα.

Κατόπιν παρετήρησε πάλιν τον σφιγμόν του κ. Έδμον και είπε.

— Η αίσθησης είναι κοντά, θα ξανάρθη. Τώρα θα σου σημειώσω τι πρέπει να κάμης, για να εκτελεσθή με ακρίβειαν ότι θα διορίσω. Αφού δε ετελείωσε, επρόσθεσε σηκωνόμενος:

— Ιδού, καλό μου κορίτσι, διάβασε με προσοχή και κάμε ότι σημειώνω εδώ. Εγώ προς το βράδι θα ξανάρθω πάλι. Αντίο. Άμα έμεινε μόνη η Μαλβίνα, εκάθισε κοντά στην κλίνη και επαραμόνευε να αντιληφθή το πρώτο κίνημα του αρρώστου.

Ύστερα από μία ώρα ολάκερη άνοιξε τα μάτια και φέρνοντας το χέρι στο μέτωπό του:

— Αχ θεέ μου, είπε, πόσο υπόφερα! τα στήθος μου καίει ακόμα. Καλή κυρά, δόσε μου κάτι να πραῦνω τη ζέστη μου.

Η Μαλβίνα του έφερε αμέσως κάτι δροσιστικό, αλλά επειδή ήταν πολύ αδύνατος, αναγκάστηκε εκείνη να τον ανασηκώσῃ στα μπράτσα της, για να του το δώση να το πιή, ακουμπώντας τα κεφάλι του απάνω στο στήθος της.

— Μείνε όπως είσαι, καλή μου κυρά, έτσι είμαι καλά, αυτή η αλλαγή θέσεως με ξελαφρώνει.

Η Μαλβίνα με χαρά ενδόμυχη έμεινε όπως είταν και λέξη δεν επρόφερε, έσφιγγε τα δόντια της μην τύχει και κλάψει .. και προδοθή. Στοχασμοί ολέθριοι κατεσπάραζαν την ψυχήν της και με πολλήν αγωνία κατέπνιγε τους λυγμούς της.

Ο Έδμον ανακουφιζόμενος από το ζωικόν ρευστόν της Μαλβίνας ησθάνετο εαυτόν συγκινούμενον και δεν ήξαιρε πού να το αποδώσῃ.

Το μεσημέρι εμβήκε η γραία νοσοκόμος και η Μαλβίνα της παρέδωκε τον ασθενή και υπεχώρησε εις την άκραν της κλίνης.

— Δεν πάτε να κοιμηθήτε; της είπε η νοσοκόμος.

— Όχι δεν έχω ύπνον απεκρίθη εκείνη πολύ χαμηλά. Άλλωστε ημπορώ να αναπαυθώ σαυτόν εδώ τον καναπέ.

Μετά πολλήν ώρα η γραία νοσοκόμος κουράστηκε και άφισε το κεφάλι του Έδμον επάνω στο προσκέφαλο.

— Είσαι συ καλή μου κυρά; ρώτησε μόλις ακουόμενος ο ασθενής.

— Εγώ, κύριε, απεκρίθη η γραία, θέλετε τίποτε;

— Ήσο συ πάντοτε κοντά μου;

— Όχι κάποια άλλη νεωτέρα με αντικατέστησε την νύχτα, γιατί είχα κουραστεί πάρα πολύ.

— Μα η φωνή της. . . η φωνή της μου φάνηκε . . . Πού είναι αυτή τώρα;

— Μου φαίνεται πως κοιμάται, κύριε, θέλετε να την ξυπνήσω;

— Αφού κοιμάται, άφισέ την, ας ησυχάση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΣΤ' Η ΕΝΑΤΗ ΗΜΕΡΑ

— Έτσι πέρασαν μερικές ημέρες. Η Μαλβίνα αγρυπνούσε την νύκτα και εκρύβετο μόλις εξημέρωνε· τοιουτοτρόπως κανείς δεν την εγνώρισε, ο ίδιος ο Έδμον είχε λησμονήσει την πρώτην εντύπωσιν, που του είχε προξενήση η φωνή της.

Τέλος έφθασεν η ενάτη ημέρα· η κρίσιμη. Ήτο μεσημέρι· η Μαλβίνα είχε το κεφάλι της κρυμμένο μέσα στα χέρια της. Εφαίνετο ότι κοιψάται. Άλλα επρόσεχε πολύ και εις το ελάχιστον κίνημά του και έβλεπε με φρίκην, ότι η αναπνοή του εγίνετο πυκνοτέρα και εναγώνιος. Η οδύνη της ήτο δριμεία τόσο μάλλον, καθ' όσον ήτο ηναγκασμένη να την καταπίνη.

Εν τούτοις ο πυρετός επανήλθε σφοδρός εις τον ασθενή και τον εδυνάμωσε. Εγνώρισε τον ιατρόν, όταν ήλθε, και του είπε.

— Γιατρέ. Είμαι πολύ άσχημα. Αν πράγματι ο θάνατός μου είναι κοντά, μη μου το κρύψετε, σας παρακαλώ.

— Έχετε θάρρος, φίλε μου. Θα σας σώσω. Είσθε νέος και η κράσις σας είναι ισχυρά.

— Σας παρακαλώ, μη με απατήσετε. Είναι ανάγκη να φανήτε ειλικρινής περισσότερον, παρ' όσον στοχάζεσθε.

— Αν έχετε να διαθέσετε τίποτε, μπορείτε και να το κάμετε, δεν βλέπω εις αυτό τίποτε κακόν.

— Σας ευχαριστώ, γιατρέ μου. Δεν είμαι καθόλου δειλός, υποτάσσομαι εις το πεπρωμένον. Έχω πολλές αμαρτίες βέβαια, αλλά η Μαλβίνα παρακαλεί για μένα τον θεό και ίσως ο θεός χάριν αυτής με συγχωρήσῃ.

Επειτα ύψωσε τα χέρια του τα αδύνατα προς τα άνω και είπε:

— Μαλβίνα, Μαλβίνα! Είναι λοιπόν γραφτό ναποθάνω μακράν σου στερημένος την παρηγορία που θα μου έδινε η παρουσία σου! Οι τελευταίοι μου στοχασμοί πετούν προς εσένα. Έλα καλή μου γραία να σου υπαγορεύσω να γράψεις εσύ. Πάρε χαρτί και μελάνι.

Η γραία νοσοκόμος εθορυβήθη, διότι δεν ήξαιρε να γράφη και το ανεκοίνωσεν εις την Μαλβίναν.

— Δεν πειράζει, της είπεν η Μαλβίνα, γράφω εγώ αντί σου, χωρίς να μας καταλάβη. Άλλα, γιατρέ μου, δεν θα τον βλάψη αυτός ο κόπος;

— Μα η Μαλβίνα αυτή, κόρη μου, τον απασχολεί τόσο πολύ, ώστε μάλλον θανακουφισθή, πιστεύω, ανοίγοντας την καρδιά του . . .

— Είσαι έτοιμη, καλή μου γραία; εφώναξεν ο Έδμον.

— Μάλιστα, κύριε, απεκρίθη η νοσοκόμος. Και τότε η Μαλβίνα επλησίασε και κρυπτομένη πίσω από τα παραπετάσματα της κλίνης άρχισε να γράφη καθ' υπαγόρευσιν του Έδμον:

«Αγαπητή μου Μαλβίνα,

Είμαι ετοιμοθάνατος και αιτία του θανάτου μου είναι ο προς εσένα έρωας μου. Άλλα δεν πταίεις εσύ βέβαια· εγώ ο ίδιος με την ορμή του πάθους μου άναψα μέσα στο στήθος μου τη φλόγα που με φέρνει τώρα στον τάφο. Ωστόσο ακούω ακόμη τας αλγεινάς κραυγάς που άφισες, όταν σε αποχωρίσθηκα. Έτσι είμαι βέβαιος, Μαλβίνα, πως δεν έπαυσες να μαγαπάς και θα χύσης δάκρυα πικρά επάνω στο νεκρό μου. Αχ πόσο ήθελα να μην αποθάνω! για να απολαύσω εσένα, πιθώ τον κόσμον, γιατί αφίνω πίσω μου εσένα, θέλω να ζήσω για να σε εξιλεώσω, που αμφέβαλλα για την αγάπη σου, και στη μανία του θυμού μου ήρθα να ποθάνω ανάμεσα στους μιαρούς εχθρούς σου. Ω Μαλβίνα, συγχώρησέ μου το ολέθριο αυτό σφάλμα. Πόσο τιμωρήθηκα γιαυτό! Αχ τουλάχιστον θα σε είχα κοντά μου τας τελευταίας μου στιγμάς, θα σέβλεπα, θα σάκουα. Συ θα εδέχουσουν την τελευταία πνοή μου, συ θα έκλειες τα μάτια μου. Οποία παρηγορία! . . »

— Μα ποιος κλαίει λοιπόν; ρώτησε διακόπτων την υπαγόρευσιν. Μου φαίνεται ότι είναι εκείνη η ιδία . . ω Μαλβίνα αν η ψυχή σου φτερουγίζη γύρο μου, αν ήλθε να ιδή, πώς θα πετάξῃ η δική μου, αγκάλιασέ με κιας πετάξουνε μαζί οι ψυχές μας.

Η Μαλβίνα δεν βαστούσε πλέον και ητοιμάζετο να πέση στην αγκαλιά του. Άλλα ο Έδμον κατελήφθη υπό μανίας και εφώναξεν αποτόμως:

— Όχι, όχι! άπιστη γυναίκα, φύγε μακριά! εσύ ώπλισες το χέρι του μιαρού του παπά και τον διέταξες να εμπήξη το μαχαίρι στο στήθος μου, που για σένα μόνο ανέπνεε. Αν ήθελες να ποθάνω, ας μου το διέτασσες, και ευθύς θα μέβλεπες νεκρόν εις τα πόδια σου, γιατί να μεταχειρισθής την βδελυράν βοήθειαν εκείνου; . . . άπιστη!

— Αχ Θεέ μου Θεέ μου, εμουρμούρισον η Μαλβίνα με οδύνην ανέκφραστη, πότε λοιπόν θα τελειώσουν τα βάσανά μου; Δεν αντέχω πλέον.

— Εδώ κρύβεται παράξενο μυστήριο, είπε ο γιατρός στην γραία νοσοκόμα.

— Στοιχηματίζω, λέει εκείνη, πώς κιαυτή θα είναι μία από κείνες που απάτησε ο σερ Έδμον.

— Δεν πιστεύω, αυτή είναι φρόνιμη νέα. Υπάρχουν όμως γυναίκες νευρικές που κλαίουν, άμα ιδούν τους άλλους να πάσχουν.

— Δε σκοτίζομαι αλήθεια! Αυτή η γυναίκα εμένα με βοηθεί και με ανακουφίζει, και της χρεωστώ ευγνωμοσύνην.

Τα μεσάνυχτα ο κ. Έδμον έπαυσε να ομιλή και ο ιατρός Πότβελ εξετάσας τον σφιγμόν του είπεν εις την Μαλβίναν:

— Η κρίσις πλησιάζει. Αν μετά έξ ώρας δεν πάθει τίποτε, σας εγγυώμαι πλέον για τη ζωή του. Προσέξετε, μην αποκοιμηθήτε και φυλάγετέ τον με μεγάλη προσοχή. Εγώ απόψε δεν φεύγω από δω. Αν η αίσθησις επανέλθη με ελαφρόν ιδρώτα, ο ασθενής εγύρισε στα καλά. Φώναξέ με τότε. Καλή νύχτα.

Όταν η Μαλβίνα έμεινε μόνη, άρχισε να περιφέρεται μέσα στο δωμάτιον και να συλλογίζεται, ότι σε λίγο θα αποφασισθή η τύχη της. Της εφαίνετο ότι τον βλέπει μέσα εις λάκκον βαθύν, σκεπασμένον με το λευκόν σενδόνι, και φρίσσει. Επιθυμεί να ποθάνη και η ιδία.

— Θεέ μου, λέγει, δεν τολμώ πλέον να σε παρακαλέσω για τη ζωή του . . σου παραδίδω και τη δική μου.

Πλησιάζει το κρεββάτι του αρρώστου, ανοίγει τα παραπετάσματα, της φαίνεται σα νεκρός.

— Έδμον, Έδμον! δε μακούς, καλέ μου! Εγώ είμαι που σε φωνάζω, εγώ η Μαλβίνα σου.

Εκείνος ανοίγει σιγά τα μάτια. Την βλέπει, την αναγνωρίζει, δεν είναι δυνατόν να απατάται, είναι η ιδία, η Μαλβίνα.

— Πού είμαι; πού βρίσκομαι; συ εδώ Μαλβίνα!

— Ω Έδμον! ζης λοιπόν; ανεστήθης λοιπόν; Δόξα να έχη ο Κύριος!

— Μαλβίνα, δεν πάσχω πλέον, αφού σε βλέπω κοντά μου, αλλά πώς ευρέθηκες εδώ; τι θαύμα είναι τούτο: Μήπως είμεθα . . πλέον. . . εις την αιωνιότητα;

Και έκλεισαν πάλιν τα μάτια του. Αλλά ανέπνεεν ελεύθερα και η υγρά θερμότης των χεριών του έδοσαν θάρρος εις την Μαλβίναν. Τα μαραμένα χείλη του ζωηρεύουν, γλυκός ύπνος διαδέχεται την αγωνίαν.

Η Μαλβίνα γονατίζει και προσεύχεται με δάκρυα χαράς προς τον Σωτήρα του αγαπητού της.

Σιωπή άκρα επικρατεί γύρο της, αλλ' αυτή τώρα πλέον δεν αγριεύεται, απεναντίας χαίρει, διότι το παν σέβεται τον ύπνον εκείνου, της φαίνεται ότι η φύσις όλη ησυχάζει, διά να εξυπνήσῃ μαζί με τον εραστήν της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΖ' ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΛΥΠΗΝ Η ΧΑΡΑ

Η αυγή εφώτιζε τον ορίζοντα και ο Έδμον ακόμη εκοιμάτο βαθέως, ενώ η Μαλβίνα εισέτι γονυπετής παρά την κλίνην τον ητένιζε και προσηύχετο υπέρ αυτού.

Ηκούσθη το βήμα του ιατρού Πότβελ· του ανοίγει την θύραν ελαφρώς· βαδίζει ακροποδητί. Ο ιατρός ερωτά ανήσυχος:

- Πώς είμεθα;
- Γιατρέ μου, κοιμάται πολύ ήσυχα.
- Αλήθεια κοιμάται; Είσαι βεβαία;
- Ναι, γιατρέ μου.
- Τότε εσώθη.

Η Μαλβίνα τον οδηγεί παρά την κλίνην ελαφρώς περιπατούσα. Ο γιατρός τον βλέπει με προσοχή.

- Είναι εκτός κινδύνου. Εσώθη.

Άμα η Μαλβίνα άκουσε τα λόγια του ιατρού, έξαλλη από την χαράν της

ετινάχθηκε έξω.

Ο ιατρός απόρησε για τον τρόπο της και εφώναξε την γραίαν νοσοκόμον να έλθη κοντά στον ασθενή.

Έπειτα εβγήκεν έξω και αυτός και ήλθεν εις συνάντησιν της Μαλβίνας. Εκείνη άμα τον είδε, εφώναξε:

— Γιατρέ μου, εσείς τον εσώσατε! είσθε αληθινός άγγελος της σωτηρίας. Και έπιασε τα χέρια του και τα έσφιξε με την καρδιά της.

— Αληθινά είσθε μία παράξενη κυρία.

— Νομίζετε ότι άμα εξυπνήση, θαναγνωρίση όσους τον περιστοιχίζουν; — Αναμφιβόλως, ο πυρετός έπεσε, δεν θα έχει πλέον παραλήρημα, εις το εξής το μόνον κακόν θα του είναι η αδυναμία.

— Δεν έχει φόβον από ψυχικήν ταραχήν;

— Έχει και παραέχει, ο οργανισμός του, εξησθενημένος όπως είναι, δεν αντέχει εις σφοδράς συγκινήσεις. Άλλα γιατί ερωτάτε όλα αυτά τα πράγματα;

— Αχ, γιατρέ μου, η μικροψυχία μου δεν μάφισε να κρυφθώ περιπλέον. Άλλα συγχωρήσατέ με, γιατί πολλά υπέφερα.

— Ο σερ Έδμον λοιπόν σας είναι πολύ ενδιαφέρον πρόσωπον;

— Δεν απατάσθε, γιατρέ μου. Άλλα σας παρακαλώ κρατήσατέ το μυστικό, γιατί με καταστρέφετε.

— Άλλα ας επιστρέψωμε κοντά του. Εσείς μην του φανερώνεσθε αμέσως και βλέπουμε.

— Θεέ μου! νομίζω ότι ακούω θόρυβον εκεί μέσα. Μήπως εξύπνησε; Εμβάτε μόνος σας, γιατρέ μου.

Στάθηκε μπρος στην θύραν και ακροάζετο κρατούσα την αναπνοήν της.

— Αχ Θεέ μου, είπεν εκείνος βλέπων τον ιατρόν να εμβαίνη, τι μου συνέβη άραγε; Νομίζω ότι είδα, ότι ήγγισα την Μαλβίναν, ότι άκουσα την φωνήν της.

- Μην την ενθυμείσθε, σας το απαγορεύω, αφού σας έσωσα, δεν θέλω να πάθετε υποτροπήν.
- Αχ εκείνη με έσωσε. Η φωνή της με ανεκάλεσε από τον τάφον, με εξύπνησε από τον θάνατον. Αλλά πού είναι τώρα, Θεέ μου, πού είναι;
- Κύριε του είπε η γραία νοσοκόμα η φαντασία σας αυτή ημπορεί να σας ξαναφέρη τον πυρετόν. Ήσυχάσατε, παρακαλώ.
- Έχει δίκαιο η γριά, επρόσθεσεν ο ιατρός. Να τι εκάματε· ο σφυγμός σας ήρχισε να ατακτή, και αν εξακολουθήσετε, άφευκτα θα σας επανέλθη ο πυρετός.

Ο Έδμον εσιώπησε και σιγά σιγά η φαντασία του ησύχασε. Η εικών της Μαλβίνας κατ' ολίγον διελύθη ως φωτεινόν νέφος, και απεκοιμήθη, ή μάλλον εβυθίσθη εις νάρκην.

Η Μαλβίνα εμβήκε με τρόπον εις τον κοιτώνα αποφεύγουσα να σταθή προ των ομμάτων του.

Ωστόσο η βελτίωσις της υγείας του αρρώστου έγινε γνωστή σ' όλο το σπίτι. Η κυρία Φέμπικ εχάρη ειλικρινώς. Η κ. Μπιρτών έδειξε πανηγυρικώς ψευδή ευαισθησίαν.

- Προς το βραδάκι, όταν ο Έδμον εκοιμάτο, εκρούσθη αίφνης η θύρα.
- Ποιος είναι; ρωτά η Μαλβίνα σιγανά.
- Μπορώ να δω τον κ. Έδμον;

Η Μαλβίνα ανεγνώρισε την φωνήν της κ. Μπιρτών.

- Όχι, όχι, απεκρίθη. Κοιμάται τώρα, και ο γιατρός . . .
- Μα εβγάτε, ευλογημένη, και ομιλήσατε της κυρίας! είπε εντόνως η γραία νοσοκόμα.
- Αμέσως απήντησε η Μαλβίνα θορυβημένη υπερβολικά. Εν τούτοις δεν ετολμούσε νανοίξη.

Η γραία επετάχθηκε αγανακτημένη.

— Άνοιξε λοιπόν, παράξενο πλάσμα!

Η Μαλβίνα υπεχώρησε προς το σκοτεινότερο μέρος του δωματίου.

Η γραία ήνοιξε και εβγήκε να ομιλήσῃ της κυρίας.

Η Μαλβίνα ετέντωσε το αυτί της.

Η γραία έδιδε εξηγήσεις, ότι δεν έφταιγε αύτη διά την αργοπορίαν, αλλά μία άλλη νοσοκόμα, ένα παράξενο πλάσμα, που εκτελεί μεν απαραγκλίτως το καθήκον της, αλλά συγκινείται ευκόλως και πάσχει από νευρικήν ζάλην και κλαίει συχνά.

Και ο γιατρός ακόμα απόρησε για την υπερβολική ευαισθησία της, επρόσθεσε η κ. Μπιρτών, και ήμουν περίεργη να την ιδώ.

Ο σερ Έδμον κοιμάται και ο γιατρός μας απαγορεύει νανάψωμε φως, για να μη του ταράξωμε τον ύπνο.

— Τότε έρχομαι αύριο. Καληνύχτα.

Η Μαλβίνα άρχισε να συλλογέται ότι η κ. Μπιρτών βεβαίως θα την ανεγνώριζε και έπρεπε με κάθε τρόπο ναποφύγη το σκάνδαλον. Ο Έδμον ήτο πλέον εκτός κινδύνου, έπρεπε λοιπόν να τον αφίσῃ.

Επέρασε κοντά του όλην εκείνην την νύκτα. Ο ύπνος του ήτανε γαλήνιος.

Οταν εχάραξε η αυγή, η Μαλβίνα άνοιξε λίγο τις κουρτίνες του κρεββατιού. Το ένα χέρι του εκρέμετο έξω από το κρεββάτι. Εκόλησε ελαφρά τα χείλη της σαυτό και μουρμούρησε.

— Έχει υγεία, καλέ μου. Η μοίρα τόσο μόνο ήθελε. Δεν ξαίρω, αν θα σε ξαναϊδώ πλέον. Τσως όταν περάσουν τα νιάτα και ασπρίσουν τα μαλλιά μας, θα μπορέσω τότε να σφίξω το χέρι σου και να σου πω με ηρεμία ψυχής.

— Θυμάσαι, Έδμον, τη νύχτα εκείνη της αγωνίας! εγώ ήμουν που σε ανεκάλεσα από τον τάφο, ο οποίος ηπείλει να καταπίη και τους δυο μας, άνοιξες τα μάτια σου τα κουρασμένα και με είδες τότε ανάμεσα στο μελιχρό το φως του λύχνου. Αλλά τα μάτια σου βαρυμένα έκλεισαν πάλι και τότε νόμισες ίσως ότι η φαντασία σου σε απατούσε. Αλλά όχι, Έδμον, ήμουν εγώ η ιδία που ήρθα να σε

σώσω, ή . . . να ποθάνω μαζί σου. Και . . . σε έσωσα. Χαίρε λοιπόν. Η ανάγκη με κάμνει να σε αποχωρισθώ. Η μοχθηρία αγρυπνεί γύρο μας και δεν μας αφίνει να πολαύσωμεν αλλήλους ανεπιφύλαχτα. Για την ησυχία τη δική σου εγώ πρέπει να φύγω.

Επιασε ξανά το χέρι του για να το φιλήσῃ. Ο Έδμον τότε άνοιξε τα μάτια του.

— Ποιος είναι; ρώτησε αδύνατα.

Η Μαλβίνα ταράχτηκε.

— Αχ η σκιά σου, Μαλβίνα μου, πάντοτε με κυνηγά. Σε βλέπω και ακούω τη γλυκυτάτη φωνή σου. Μακάρια οπτασία!

Έκλεισε πάλι τα μάτια του και απεκοιμήθη.

Η Μαλβίνα κατεπνίγη, ήθελε να ριχθή στην αγκαλιά του, να του πει πόσο τον αγαπούσε, να του φανερώση ότι δεν είταν οπτασία.

— Άλλα ο χαρακτήρας της ο φρόνιμος, ο επιφυλακτικός την εκράτησε και πάλιν. Του έστελε ασπασμόν με το χέρι της και βγήκε από τον κοιτώνα.

— Κατέβηκε ήσυχα ήσυχα, ηύρε ανοιχτή τη θύρα της εισόδου, εξήλθε και ετράβηξε ίσια στης κυρά-Μουύδης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΗ'. Η ΜΑΓΙΣΣΑ

— Δόξα νάχη ο Κύριος! φώναξε η καλή γραία, μόλις την είδε, τέλος πάντων εγυρίσατε με τα καλά σας· ούτε στιγμή δεν ησύχαζα ενόσω βρισκόσασταν εις της κ. Μπιρτών. . .

Άλλα, θεέ μου! πώς αλλάξατε έτσι;

— Είμαι πολύ καλά, καλή μου γραία. Ο σερ Έδμον εγλύτωσε· τώρα άφισέ με να ναπαυθώ ολίγον. Αιτιολόγησε τον εξαφανισμόν της νοσοκόμας σου, όπως θέλεις. Πήγαινε και πες τους, ότι παρεφρόνησα τέλος πάντων.

Ένδεκα αλγειναί νύκτες αγρυπνίας αδιακόπου και συνεχούς αγωνίας είχαν εξαντλήσει την Μαλβίναν, και τώρα που έπαυσε η υπερέντασις του νευρικού συστήματος εξέσπασε η εξάντλησις εις υπερβολικήν αδυναμίαν.

Επλάγιασε και εβυθίσθη εις βαθύν ύπνον.

Η εξαφνική εξαφάνισις της Μαλβίνας από το δωμάτιον του αρρώστου ανεστάτωσε την υπηρεσίαν. Η γραία νοσοκόμος βλέπουσα ότι έχασε την ησυχίαν της έγινε άνω κάτω. Ερωτά την μίαν, εξετάζει την άλλην, κανείς δεν την είδε, κανείς δεν ξαίρει πού ευρίσκεται.

Η φαντασιώδης Άννα βεβαιώνει ότι αυτή ήταν μάγισσα, ότι την είδε τη νύχτα από την κλειδαρότρυπα να κάμνη διάφορα καββαλιστικά σημεία, να χαράσσει κύκλους, να εξαφανίζεται και πάλι να ξαναφαίνεται.

Οι φαντασίες ανάβουν. Βέβαια και ήταν μάγισσα, αφού με τας γοητείας της εθεράπευσε τον σερ Έδμον, που ο κύριος Πότβελ είχε διακηρύξει ότι η αρρώστια του ήταν αθεράπευτη. Εν τω μεταξύ έφθασε η κυρά Μουδ και βλέπουσα ότι η εξήγησις, την οποίαν αυτή θα εφεύρισκε, εδόθη ήδη τόσον εύκολα, εδέχθη αυτήν προθύμως υπερθεματίζουσα μάλιστα δι' άλλων σχετικών διηγήσεων περί μαγισσών και γοήτων.

Ωστε ο θρύλος έγινε βεβαιότης. Διότι όλη η υπηρεσία επίστευε τώρα ότι είδε και ήκουσε τα παράδοξα εκείνα.

Το πράγμα έγινε γνωστόν και εις τον κύκλον των κυριών. Η κ. Μέλμορ δεισιδαίμων, όσο και η τελευταία υπηρέτρια, τα παίρνει και τα δίνει με την κόρην της. Εν τούτοις η κ. Μπιρτών δεν δίδει πίστιν εις τας τοιαύτας φλυαρίας. Συλλαμβάνει όμως υπονοίας και δίδει διαταγάς αυστηράς, αν έλθη η νοσοκόμος εκείνη ξανά στο οπίτι της, να της την φέρουν αμέσως.

Ο κ. Φέμπικ άρχισε να την κολακεύη, ότι είναι γυνή ανωτέρα και καθόλου δεν ομοιάζει με τας άλλας γυναίκας.

Μία είναι στον κόσμον η κ. Μπιρτών, έλεγε.

Η Μαλβίνα τα έμαθε αυτά από την κυρά Μουδ. Ήσύχασε ότι τα πράγματα έμειναν άνευ περαιτέρω ερεύνης διά τα κατ' αυτήν.

Ο Έδμον ανελάμβανε από ημέρας εις ημέραν.

Η Μαλβίνα αρχίζει να ελπίζει και να ρίχνει βλέμμα πλήρες χαράς εις το μέλλον.

Έτσι το ρυάκι όταν το πλήξουν σφοδραί καταιγίδες πλημμυρίζει και θολώνει, αλλ' αφού παρέλθη η επίδρασις αυτών, ρέει πάλιν ήσυχον και διαυγές και αρχίζει να καθρεφτίζη τα άνθη που φυτρώνουν εις τας όχθας του και αντιφεγγίζει τον ουρανόν επί του κινητού κατόπτρου της επιφανείας του.

Όταν ο σερ Έδμον ήτο πλέον εις κατάστασιν να σκέπτεται, ερώτησε, αν η κ. Σορκή έστειλε να μάθη γιαυτόν όταν ήτο άρρωστος. Αλλά κανείς δεν ήτο εις θέσιν να του ειπή τίποτε. Ο Έδμον λοιπόν επικράθηκε για την αδιαφορία της.

— Εγώ πεθαίνω κεκείνη, η ευσπλαγχνιζομένη πάσαν ψυχήν ζώσαν, μένει αδιάφορη στους πόνους τους δικούς μου! Άραγε πήρε τουλάχιστον το γράμμα μου εκείνο; Και ποιος τάχα ανέλαβε να της το αποστείλη;

Έκραξε την γραίαν νοσοκόμον και την ερώτησε:

— Δε μου λες καλή μου γραία, όταν ήμουν ασθενής, σου υπαγόρευσα και έγραφες ένα γράμμα. Δεν μου λες, τι το έκαμες;

Η γραία ηναγκάσθη να του ομιλήσῃ περί της άλλης νοσοκόμου, η οποία έγραφε το γράμμα εκείνο και η οποία βέβαια ήτο μάγισσα διότι την είδαν να . . .

Ο σερ Έδμον την διέκοψε με αδημονίαν και την ερώτησε πού ευρίσκεται τώρα η νοσοκόμος εκείνη;

Η γραία αγνοούσα να απαντήσει άρχισε πάλιν να φλυαρή περί μάγων και των καταγωγών αυτών.

— Μα ποιος σας τη σύστησε τέλος πάντων αυτήν την νοσοκόμον, γραία μου;

— Η κυρά-Μουδ.

— Τρέξε, σε παρακαλώ, να πης αμέσως της κυρά-Μούδης ότι την ζητεί ο κ. Έδμον.

Η κυρά Μουδ ήλθε κληθείσα. Και νομίζουσα ότι είναι η εκ των απορρήτων της κ. Σορκή δεν έκρινε ούτε καν να την ειδοποιήσῃ, και είπε εις τον σερ Έδμον με το δικό της κεφάλι, ότι έχασε τα ίχνη της γυναίκας εκείνης.

Τότε ο σερ Έδμον απεφάσισε να μάθη μόνος του τι γίνεται η Μαλβίνα και ποία ήταν τα αίτια της σιωπής της.

Ένα πρωί λοιπόν κατέβη εις της κ. Μπιρτών. Της εζήτησε τυπικώς συγγνώμην διά τας ενοχλήσεις που της έδωσε με την ασθένειά του, και της ανήγγειλε, ότι μελετά να περάση μερικές ημέρες σένα αγροκήπιον φίλου του κοντά στο

Έδιμπουργκ, διότι έχει ανάγκη καθαρού αέρος.

Η δύσπιστος κ. Μπιρτών υποψιαζόμενη πάντοτε προσεπάθησε να τον αποτρέψῃ, αλλά ματαίως.

Την επιούσαν ετράβηξε κατ' ευθείαν εις Άβερνεθ, χωρίον πλησίον του πύργου της κ. Κλάρας.

Εκεί επληροφορήθη παρά του διευθυντού του ταχυδρομείου, ότι η κ. Σορκή ευρίσκετο εις τον πύργον.

Άνευ πολλών δισταγμών έσπευσεν εκεί συλλογιζόμενος, ότι εκείνη ησύχαζεν εκεί αμέριμνη, ενώ αυτός . . .

Όταν έφθασεν εκεί, κατέδη από τον ίππον και δέσας αυτόν έξω του περιβόλου επροχώρησε και έσκυψεν εις τον κήπον· από τα κάγγελα είδεν· όχι· τα μάτια του δεν τον απατούν, είναι η Φανή, το κοριτσάκι το θετό της Μαλβίνας, το γνωρίζει από τη φωνή του. Εδώ λοιπόν βέβαια θα είναι και η μητέρα του. Κάθεται επάνω σε μίαν πέτρα και περιμένει την τύχη.

Έξαφνα ακούει μια φωνή που απευθύνεται στο κοριτσάκι και συνταράζεται ολάκερος. Η φωνή είναι του κ. Πρίορ.

— Εδώ τον έχουν λοιπόν! ψιθυρίζει με αγανάκτησιν.

Διευθύνεται προς τον κήπον και βλέπει μίαν γυναίκα λευκοφόρον ανάμεσα από τα δένδρα, η οποία ήρχετο προς τα εδώ. Του εφάνη ότι ανεγνώρισε την Μαλβίναν.

Η μικρή Φανή μόλις την είδε, έσπευσε προς αυτήν, εκείνη δε έσκυψε και την επήρε στην αγκαλιά της και στηριχθείσα στον βραχίονα του κληρικού επέστρεψε σιγά σιγά εις τον πύργον.

Ρίγος θανατηφόρον διαχύνεται στες φλέβες του. Φεύγει προς το χωριό Άβερνεθ, σκοτισμένος, χαμένος.

Στο δρόμο λιγοθυμά και τον φέρνουν εις ένα ξενοδοχείον του χωρίου, τον περιποιούνται και συνέρχεται.

Όταν τον άφισαν, μόνον, αντί να ησυχάση εσηκώθη και ήλθεν εις το ανοικτόν

παράθυρον.

Εν τω μεταξύ σφιδρά καταιγίς ήρχισε έξω να εκσπά. Βαρεία η θύελλα πλήττει τα σπίτια του χωριού. Αυτός εν τούτοις έμενεν εις το παράθυρον.

Αίφνης ακούει έξω την φωνήν του κ. Πρίορ. Είχεν έλθει να παραλάβει το ταχυδρομείον των κυριών και κατελήφθη υπό της κατεγίδος. Ο ξενοδόχος τον αναβιβάζει εις υψηλόν τι δωμάτιον άνωθεν του δωματίου, του Έδμον, ενώ αυτός εσκέπτετο ότι ίσως ο μισητός αυτός άνθρωπος κρατεί εις χείρας του την επιστολήν εκείνην που της έστειλε, όταν ήτο άρρωστος.

Μετ' ολίγον κρότος δαιμονιώδης ακούεται. Κεραυνός έπεσε επί του ξενοδοχείου και το άναψε. Η στέγη φλέγετε ήδη.

Ο κ. Πρίορ ευρίσκεται εις κίνδυνον· καίεται η κάμαρη του· ο καπνός τον πνίγει.

— Ένας άνθρωπος κινδυνεύει! ακούονται από έξω φωναί.

Ο Έδμον πετάχτηκε έξω ως από ένστικτον κινούμενος.

— Ποιος κινδυνεύει και πού είναι;

— Εκεί επάνω στο υπερώον! είναι ο ιερεύς κ. Πρίορ. . . .

— Ο κ. Πρίορ! έστω — λέγει και σπεύδει εις το υπερώον.

Διατί έσπευσε; Από φιλανθρωπίαν διά να σώση τον κ. Πρίορ· ή από εγωισμόν, για να μη χαθή η επιστολή του, αλλά να δοθή ασφαλώς στα χέρια εκείνης; Αυτό ούτε ο ίδιος δεν θα ημπορούσε να το εξηγήση στον εαυτόν του.

Μόλις ανέβη την κλίμακα, η φλόγα μετεδόθη εις αυτήν, αλλά ουδέ ίχνος μικροψυχίας δεν αισθάνεται μέσα του. Σπεύδει στο δωμάτιον του κληρικού μέσα στον πυκνόν καπνόν που τον πνίγει, αρπάζει τον κ. Πρίορ στον ώμον του και τρέχει προς το παράθυρο.

Τίποτε δεν είναι ωραιότερο από το συναίσθημα ότι σώζεις ψυχήν εκ θανάτου.

Από κάτω φωνάζουν. Του απλώνουν στρώματα να πέση. Γύρο του τα πάντα, σείονται, τα πάντα καταρρέουν εις φλογώδη χείμαρον. Επί τέλους αποφασίζει· ρήχνει τον αναίσθητον κληρικόν εντός του στρώματος, το οποίον εκρατούσαν

κάτωθεν. Ετοιμάζουν άλλο διά τον ίδιον· πηδά και αυτός και αμέσως τρέχει προς τον κ. Πρίορ. Τον είδε να συνέρχεται και σπεύδει τότε να φύγη, διά να μη μάθη εκείνος, ότι αυτός είναι ο σωτήρας του.

Το βράδι της άλλης ημέρας ο σερ Έδμον ήτο εις της κ. Μπιρτών. Όταν εισήλθε εις την αίθουσαν, ήταν εκεί μαζεμένη μεγάλη ομήγυρις, όλα τα περιβόητα κάλλη του Έδιμπουργκ· ωραιοτέρα από όλας ήτο η λαίδη Σούμεριλ, σύμμετρη και μεγαλοπρεπής. Η κ. Φέμπικ απουσίαζεν εις Ιρλανδίαν ακολουθούσα τον σύζυγόν της, μεταβάντα εκεί δι' υποθέσεις του.

Όλοι υπεδέχθησαν τον κ. Σέυμουρ με μεγάλην διάχυσιν. Αυτός ενθυμήθη τα παλαιά του συνήθια και άρχισε να ρήχνει ηδυπαθή βλέμματα προς όλας τας γυναίκας. Ωρκίζετο μέσα του να εκδικηθή την Μαλβίνα καθιστών θύμα του πάσαν γυναίκα, την οποίαν θα συναντούσε εμπρός του.

Έτσι λοιπόν εις κάθε μίαν από τας εκεί ευρισκομένας προσπαθούσε να εμπνέει την ελπίδα, ότι αυτήν και μόνην προτιμά. Εις τα τοιαύτα ήτο αριστοτέχνης ο κ. Σέυμουρ.

Η λαίδη Σούμεριλ ήτο όλο κρυφή χαρά, ότι τον έφερε πάλιν στα πόδια της, αν και υπέδειχνε προσποιητήν σοβαρότητα. Αλλά ο σερ Έδμον ούτε πρόσεξε σαυτό της το τέχνασμα, αν και εκείνη έδιδε πολλήν σημασίαν εις αυτό.

Έτσι κάθε μία ενόμιζε, ότι τον είχε κατακτήσει πλέον τελειωτικά, ενώ πράγματι ποτέ δεν ήτο τόσο αδιάφορος προς εκάστην, όπως αυτήν την φοράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'. ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ Ο ΚΑΘΕΙΣ ΧΩΡΙΣΤΑ

Η Μαλβίνα διέμενεν εις το Έδιμπουργκ στο σπίτι της Μούδης. Έμαθε λοιπόν όλα τα κινήματα του κ. Έδμον, ότι απεδήμησε επ' ολίγον από το Έδιμπουργκ, ότι επανήλθε γρήγορα και ότι διάγει βίον ελαφρόν και άσωτον κατά τας παλαιάς του συνηθείας.

Έμαθεν ακόμα ότι η κ. Μπιρτών ετοιμάζει τους γάμους του με την λαίδη Σούμεριλ. Αυτό το τελευταίον ήτο δεινόν κτύπημα διά την και άλλως

αιμάσσουσαν καρδίαν της. Εν τούτοις δεν μέμφεται κανένα. Αυτή ήτο ήδη αποφασισμένη να τηρήση την αρχικήν της απόφασιν και τους όρκους προς την μακαρίτισσαν φίλην της. Ιδού τώρα και ο Έδμον, που ενίκησε το προς αυτήν πάθος του, διατί τάχα ανωφελώς να επιχειρήσῃ ναναρριπίση τον έρωτά του, πράγμα το οποίον θα τον καταστήσῃ δυστυχή. Άλλωστε, καθώς εννόησε, ο σερ Έδμον ήτο γεμάτος από ορμήν ακάθεκτον, αλλ' όχι και επιδεκτικός διαρκούς αφοσιώσεως, διά τούτο δεν ημπορούσε να του εμπιστευθή το μέλλον της, την ευτυχίαν της. Απεφάσισε λοιπόν να αποσυρθή από τον κόσμον εις ερημικήν τινα γωνίαν, και ναφιερώσῃ την ζωήν της εις την ανατροφήν της Φανής. Αρνουμένη δε τον σερ Έδμον είχε αμετάκλητον απόφασιν να μην ιδή ξανά τον κ. Πρίορ, μόνον και μόνον για να δείξῃ εις τον Έδμον, ότι μόνον χάριν του ευρίσκετο εις επικοινωνίαν και με τους άλλους ανθρώπους, και ότι ήδη αποσπασθείσα από αυτόν ουδένα είχε λόγον να επικοινωνή με οιονδήποτε άλλον. Έγραψεν αμέσως προς την Κλάραν:

«Φεύγω αύριο από το Έδιμπουργκ. Θα περάσω από σας να λάβω την κόρη μου, που τόσον καιρό την άφισα μακράν μου, χωρίς να το θέλω. Θα σας ανοίξω την καρδιά μου, για να γνωρίσετε τον πόνον μου. Θα σας πω και την αμετάτρεπτη απόφαση που έχω λάβει για τη ζωή μου στο εξής, για να με βοηθήσετε και σεις προς τούτο.

Αλλά σας παρακαλώ, σας εξορκίζω στη φιλία που μου δείξατε ως τώρα, να είσθε μόνη ολότελα μόνη, όταν θάρθω στο σπίτι σας.»

Ωστόσο σαυτό το μεταξύ το σπίτι της κ. Μπιρτών ήτο όλο διασκεδάσεις και χαροκόπια. Όλο βοή και θόρυβο. Ύστερα από ένα μεγάλο γεύμα και περίλαμπρο, που ήταν προσκαλεσμένο όλο τα άιλαϊφ του Έδιμπουργκ κατέβησαν εις τον κήπον, ο οποίος ήτο φωταγωγημένος μεγαλοπρεπώς. Η ομήγυρις διεσκορπίσθη ανά τους δενδρώνας. Εις ένα απόκεντρον ο Έδμον επεριπατούσε με τη λαίδη Σούμεριλ. Έξαφνα θυμήθηκε ότι στο μέρος εκείνο κατά πρώτον η Μαλβίνα του εξωμολογήθη τον προς αυτόν έρωτά της. Αφήκε λοιπόν έξαφνα την συνοδόν του και εστηρίχθη κατηφής εις ένα δένδρον.

Αυτό έθιξε την υπερηφάνειαν της Λαίδης. Διηγθύνθη προς τον γνωστόν μας ιατρόν τον κ. Πότβελ, ο οποίος περιπατούσε λίγο πιο πέρα και του εύπε με κάποια χολή.

— Δεν πάτε, γιατρέ μου, να δήτε τον άρρωστό σας. Πώς του επιτρέπετε να γυρίζει έτσι ελεύθερα:

Ο κ. Πότβελ έσπευσεν αμέσως προς τον σερ Έδμον.

- Μα την αλήθεια, του είπε, είναι μεγάλη σου αφέλεια να είσαι άρρωστος, ενώ εδώ όλος ο θηλυκός κόσμος είναι ξετρελαμένος μαζί σου.
- Μήτε άρρωστος είμαι πια, μήτε είναι κανένας ξετρελαμένος μαζί μου.
- Οχι δα! Η λαίδη λόγου χάρη που ήταν προ ολίγου μαζί σου! Πώς την άφισες κέφυγε έτσι παραπονεμένη;
- Κάποιαν άλλη θυμήθηκα έξαφνα.
- Στοιχηματίζω, ότι θυμήθηκες την χαρίεσσαν εκείνην νοσοκόμον σου.
- Να ζης, γιατρέ μου, δε μου δίνεις μερικές πληροφορίες για κείνη τη γυναίκα; είπε με προφανή συγκίνησιν ο Έδμον.
- Η κ. Μπιρτών μου το απαγορεύει.
- Με τι δικαίωμα η κυρία θεία μου ανακατώνεται στις υποθέσεις μου;
- Λοιπόν φίλε μου υποθέτω, ότι η νέα εκείνη θα ήτο κανέν από τα θύματα σου. Άλλά ήτο ωραία, πολύ ωραία και καθ' υπερβολήν συμπαθητική.
- Και δεν έμαθες το όνομά της;
- Όχι, αφού δεν μου το είπε. Με παρεκάλεσε να μην επιμένω να μάθω ποία είναι και να μην ειπώ τίποτε σε κανένα γιαυτήν. Έκλαιε διότι έπασχες και έτρεμε μήπως αποθάνης, γιαυτό καθ' όλον το διάστημα της ασθενείας σου δεν άφισε κανένα ναγρυπνήση κοντά σου.
- Περίεργα τωόντι πράγματα, είπεν ο Έδμον ταραγμένος. Και δεν ξαίρετε τι απέγινε;
- Όχι μα το Θεό. Μόλις επείσθη ότι είσαι εκτός κινδύνου, ανελήφθη χωρίς να ειδοποιήσῃ κανένα και χωρίς να ζητήσῃ τον μισθόν της.
- Πρέπει ωστόσο να διασαφίσω αυτά το μυστήριον, είπε ο Έδμον και έμεινε αφηρημένος και μονολογών. Μήπως ήτο εκείνη; . . . αλλά πώς; δεν την είδα τάχα με τα μάτια μου λευκοφορούσαν και αμέριμνον στον κήπο της Κλάρας

μαζί μεκείνο τον Παπά;

— Όταν μάλιστα υπαγόρευες το γράμμα σου προς μίαν άλλην, που την ωνόμασες Μαλβίνα, αυτή το έγραφε και έκλαιε απαρηγόρητα διά την προς εκείνην αγάπην σου

— Δεν ήτο λοιπόν εκείνη, όχι, τι ανόητος που ήμουν να το υποψιασθώ. Αλλά πρέπει να διαλευκανθή τέλος πάντων τα μυστήριον, αν και μου είναι λίαν αδιάφορον, αφού δεν ήτο εκείνη . . .

Εμβήκε στην αίθουσα του χορού, αι γυναίκες τον περικύκλωσαν. Η κ. Μπιρτών ωστόσο τον επλησίασε και του υπενθύμισεν ότι η λαίδη Σούμεριλ ελπίζει να τον έχει καβαλλιέρον της για το χορό.

— Προσφέρετέ της τα σεβάσματά μου, χαριεστάτη Θεία, είπε ο Έδμον και πέστε της ότι είμαι στας διαταγάς της. Εν τούτοις εγύρισε και εβγήκε από την αίθουσαν.

Πριν περάσουν πέντε λεπτά της ώρας ήτο στο σπίτι της κυρά- Μούδης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'. ΟΛΙΓΗ Η ΧΑΡΑ

Μία υπηρέτρια τάνοιξε.

— Θέλω να δω αμέσως την κυρά-Μούδη.

— Πάω να την ειδοποιήσω, μιλόρδε. Θέλετε να μπήτε στο σαλόνι;

— Θα βρω εκεί την κυρά-Μούδη;

— Όχι, μιλόρδε, είναι επάνω.

— Τότες πάω και τη βρίσκω μόνος μου, είπε ανυπόμονος ο κ. Έδμον και τραβά ίσια απάνω.

Ανοίγει την θύραν. Σκότος βαθύ· μόνο από τα φως του φαναριού της σκάλας

διακρίνει μίαν γυναίκα, η οποία βλέπει έξω από το παράθυρον.

— Εδώ είναι η κυρά-Μούδη; ρώτησε ο Έδμον.

— Α! φώναξε η γυναίκα, εκείνος εδώ!

Από τη φωνή της και από τους λόγους της ο Έδμον ανεγνώρισε την Μαλβίνα, την αρπάζει και την σφίγγει εις το στήθος του περιπαθώς επαναλαμβάνων μυριάκις.

— Μαλβίνα μου, καλή μου Μαλβίνα! πολυαγαπημένη μου, γλυκιά μου, χρυσή μου, χαριτωμένη μου Μαλβίνα!

Εκείνη του ανταποδίδει τας περιπτύξεις. Μέσα στην ευτυχία τους αυτήν δίδουν συντόμους αμοιβαίας εξηγήσεις διά τα διατρέξαντα. Λύπες, υποψίες, μνησικακίες, όλα ελησμονήθησαν. Δεν ομιλούν, και συνεννοούνται άριστα. Τους φθάνει η βεβαιότης της αμοιβαίας αγάπης. Τα δάκρυα των αναμιγνύονται. Ο έρως τους περισκεπάζει, η τρυφή της ολβιότητος τους μεθά, όλος ο κόσμος διά τον καθ' ένα τους είναι ο έτερος, τι τους μέλει διά τους άλλους;

Η χαρά δεν έχει ανάγκην λόγων διά να εκφρασθή, δεν ευρίσκει μάλιστα λέξεις διά τούτο. Η ευτυχία που εγγίζει τους ουρανούς σιωπά. Δεν εχόρταινε ο σερ Έδμον να θεωρή την αγαπημένην γυναίκα, που ετόλμησε να έμβη στο σπίτι που την εδίωξαν, και να περιφρονήσῃ τον θάνατον, διά να τον επαναφέρῃ εις την ζωήν.

Αφού κατεπραῦνθη η πρώτη εκδήλωσις της χαράς των, ήρχισαν να ανακουφίζουν τας καρδίας των ευχαρίστως ανακαλούντες εις την μνήμην τας στιγμάς, που ο Έδμον λίγο έλειψε νανακαλύψη την ωραίαν και τόσον επιφυλακτικήν νοσοκόμον. Τίποτε δε είχαν να μεφθούν ο ένας τον άλλον. Όλα εφαίνοντο καλά και εις τους δύο. Ήσαν ευτυχείς, ευτυχείς! Αυτό τους ήτο αρκετόν. Τίποτε άλλο δεν εζητούσαν.

Εν τούτοις απεχωρίσθησαν με σκοπόν να ξανασυναντηθώσι και πάλιν. Χωρίς να το ανακοινώσουν προς αλλήλους συνησθάνοντο ότι δεν ημπορούσαν να ζήσουν πλέον εις το εξής αποχωρισμένοι. Άπειρα εμπόδια αντετάσσοντο εις την ένωσίν των, αλλά ησθάνοντο την δύναμιν να τα αποκρούσουν. Τίποτε άλλο δεν εθεωρούσαν πλέον αδύνατον, παρά το να ζουν αποχωρισμένοι.

Οταν ο σερ Έδμον επέστρεψε εις την οικίαν της θείας του, η ομήγυρις ήτο

ανάστατος δι' αυτόν.

Η κ. Μπιρτών ήτο έξω φρενών. Η λαίδη Σούμεριλ κατείχετο υπό υπερηφάνου οργής, και εσιώπα. Αι άλλαι γυναίκες του παρεπονούντο με ακκισμούς, αυτός δεν έδιδε πεντάρα διά τύποτε από όσα συνέβαιναν γύρο του. Όλα αυτά του εφαίνοντο ως ξένα. Τίποτε δεν είχε στο νου του, παρά πότε να ξημερώσει η άλλη μέρα που θα ξαναέβλεπε τη Μαλβίνα.

Εσύχναζε πλησίον της κάθε μέρα. Το θέλγητρον των συννεντεύξεών των ήτο υπέροχον ένεκα των παρελθόντων δεινών. Τίποτε δεν συλλογίζονται παρά πώς να εντρυφήσῃ ο καθένας τους εις την συναναστροφήν του άλλου. Θεωρούν ως άκρον αγαθόν να βλέπουν αλλήλους, να αγαπούν ο ένας τον άλλον και να το λέγουν ανεπιφύλακτα. Έτσι περνούν τον καιρόν των ευχάριστα και δεν καταλαβαίνουν πώς περνά. Ευρισκόμενοι εις πλήρη ολβιότητα δεν συλλογίζονται τουλάχιστον, πώς να την καταστήσουν μόνιμον.

Ωστόσο η Μαλβίνα μέσα στην ευτυχίαν της εσκέπτετο και την υπόθεσιν της Λουίζας, και πολλές φορές η αλγεινή εκείνη ενθύμησις εφαρμάκωνε την απόλαυσιν της μετά του Έδμον συναναστροφής.

Επί τέλους δεν εβάσταξε και μίαν από αυτάς τας ημέρας του έκαμε λόγον δι' εκείνην την υπόθεσιν.

Ο Έδμον εκοκκίνισε. Κάμποση ώρα έμεινε σιωπηλός. Έπειτα έλαβε και τα δύο χέρια της και τα έβαλε επάνω στο στήθος του.

— Όλα τα λέγω σε σένα, είπε, και τίποτε δεν σου κρύβω. Μη βλέπεις τι ήμουν άλλοτε! Λάβε υπόψιν τι είμαι τώρα, που εσύ με εξάγνισες και με ανεβάπτισες. Μη λησμονείς, ότι υπό την επίδρασιν της επιρροής σου επάνω μου δεν είμαι πλέον ο ασυνείδητος εκείνος αστός, που ήμουν πριν σε γνωρίσω. Και έσο επιεικής δι' όσα σφάλματα μέλλεις νακούσης, και από τα οποία συ με απήλλαξες τόσον θαυματουργά.

— Αγνοείς λοιπόν, τι αδυναμία έχει σεσένα η ψυχή μου, Έδμον, και μου κάμεις τέτοιους προλόγους! Μπορώ να λυπηθώ βέβαια για τα περασμένα, μα όχι και να παύσω για τούτο να σαγαπώ άπειρα.

— Η υπόληψίς σου, Μαλβίνα, μου είναι η μόνη που ψηφώ στον κόσμο. Και τώρα σεβόμενος την αλήθεια για να γίνω πιο άξιος της υπολήψεώς σου, ίσως ριψοκινδυνεύω να την χάσω όλως διόλου.

— Μη ζητείς να δελεάσης με λόγια τον δικαστήν σου· Άφισε στην αγάπην μου τη φροντίδα να σε υπερασπισθή· Αυτή έχει την δύναμη υπέρ πάσαν άλλην ευγλωττίαν να δικαιολογήσῃ τα πταίσματά σου και να συγχωρήσῃ τας πλάνας σου· Ποιός άλλος είναι αξιώτερος να επινοήσῃ επιχειρήματα προς αθώωσήν σου;

Τότε ο Έδμον βέβαιος εκ των προτέρων περί της ισχύος, την οποίαν ασκούσε επί του πνεύματος της εξομολόγου του, εκάθισε στα πόδια της και ατενίζων αυτήν κατάματα, για να παρατηρή και τας λεπτοτέρας εκφάνσεις της εντυπώσεως, την οποίαν θα της επροξενούσε η διήγησίς του, ήρχισε να εξομολογήται ούτω:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΛΟΥΖΑΝ

— Προ επτά ετών και πλέον η κ. Μπιρτών έλαβε ανάγκην να ταξιδεύσῃ στο Λονδίνον. Ήμουν τότε δεκαεννέα ετών και δεν ήθελε να μαφίσῃ μόνον. Εγώ συγκατένευσα, διότι μου ήρεσκε η αλλαγή. Άλλα ένας από τους φίλους μου με έπεισε να μείνω στο Έδιμπουργκ, για να διασκεδάσω στο γάμο του, που θα εγίνετο την Κυριακή.

Η νύμφη ήτο ομήλική μου, στην λαμπράν ακμήν της ωραιότητος. Αυτή ήτο η φύλη σου η Κλάρα.

— Α! η Κλάρα! . . . έκαμεν ακουσίως η Μαλβίνα.

— Ναι, ευθύς διενοήθην να ελκύσω την συμπάθειάν της . . . Μη με κατηγορείς διά τούτο. Οι γυναίκες του κόσμου είναι μόδα να έχουν ένα το ολιγώτερον εραστήν, μου εφάνη λοιπόν, ότι θα ήτο αδιάφορον ως προς τον φίλον μου, αν ήμουν εγώ ή ένας οιοσδήποτε άλλος ο εραστής της συζύγου του. Αυτή αντεστάθη με όλην την δύναμιν της ψυχής της, και τούτο με έκαμε να αγωνίζομαι με κάποιο πείσμα, διά να την κατακτήσω, διότι αλλέως καθόλου δεν την αγαπούσα.

Εν τούτοις εν τω μεταξύ άλλο πρόσωπο προτιμότερο για μένα παρενετέθη μεταξύ εμού και της Κλάρας. Είχε έλθει εκεί η αδελφή της, η δεσπινής Λουίζα, κόρη αθώα έως δεκαέξι ετών, Τα μεγάλα και γαλανά μάτια της έδειχναν διάθεσιν προς ηδυπάθειαν, της οποίας δεν είχε συνείδησιν. Με λίγες λέξεις απέκτησα αμέσως τον έρωτά της. Άλλα η κ. Κλάρα έχουσα πικράν πείραν των ερωτικών μου επιθέσεων και φοβουμένη ήδη διά την αδελφήν της, της απηγόρευσε κάθε σχέσιν μαζί μου.

Τότε εγώ επείσμωσα και το έκαμα δουλειά μου, να την αποκτήσω, και παρά τας επιβλέψεις και προφυλάξεις της κ. Κλάρας η Λουίζα μου παρεδόθη.

Μετά τας πρώτας διαχύσεις μου επίλθε ο κόρος, διότι ουδέποτε ησθάνθην αληθινόν έρωτα και διά την Λουίζαν, όπως και διά την Κλάραν. Τότε άρχισα να την επισκέπτωμαι όσον ημπορούσα πιο σπάνια. Αυτή άρχισε να μου παραπονείται, κεγώ άρχισα να την βαρύνωμαι, — πράγματα δα συνηθέστατα εις τους τοιούτους έρωτας — Και τέλος έπαυσα πλέον να την βλέπω.

Τότε απελπίσθη και ωμολόγησε στην αδελφήν της το πταίσμα της και την ατυχή συνέπειαν του πταίσματός της, του οποίου ησθάνετο ήδη τα συμπτώματα.

Άμα η Κλάρα έμαθε τα καθέκαστα, μου έγραψε με μεγάλην αγανάκτησιν, την οποίαν της ενέπνεε η προς την αδελφήν της στοργή και η καθυβρισθείσα τιμή της οικογενείας της. Μου προσδιόριζε δε το μόνον υπολειπόμενον μέσον προς επανόρθωσιν του γενομένου κακού. Δεν μπορούσα βέβαια να συζευχθώ σπουδαία με το μωρόν εκείνο και' επιπόλαιον κοριτσάκι, αλλά για να το σώσω, εσκέφθηκα να το νυμφεύσω με κάποιον άλλον.

Το γράμμα εκείνο το είχα λάβει στο κτήμα του λόρδου Δέρβυ. Ήταν αυτός συγγενής μου, γεροντοπαλλήκαρο, πλουσιώτατος. Εγώ ήμουν ο μόνος κληρονόμος του.

Αυτόν λοιπόν διενοήθην να δώσω στη Λουίζα. Άρχισα να του την εκθειάζω, παριστών αυτήν τέτοιαν, που θα εφαίνετο αρεστή εις εκείνον, όπως τον ήξαιρα. Του εζωγράφισα την ευδαιμονίαν που έμελλε να διαχυθή εις τον βίον του από αυτόν τον γάμον, ώστε τον εγοήτευσα, διότι έβλεπε την αφιλοκέρδειάν μου και την φιλίαν μου, αφού με τον γάμον εκείνον εγώ θα εστερούμην την εις εμέ ήδη κληρωθείσαν μεγάλην περιουσίαν του. Η φαινομενική αυτή γεναιοφροσύνη μου ίσχυσε να τον πείσει, ότι πράγματι θα ήτο εύρημα η νύμφη εκείνη.

Με εβίασε λοιπόν να πάμε στο Έδιμπουργκ, για να γνωρίση την δεσποινίδα Τράνσβλεϋ. Εγώ έσπευσα να εκπληρώσω τον πόθον του και ήρθαμε στο Έδιμπουργκ. Επήγα στης κ. Κλάρας. Η Λουίζα έλειπε στο κτήμα του πατέρα της.

Όταν έμαθε τον σκοπόν της μεταβάσεώς μου, έφριξε η τιμία γυναίκα, και αφού με ήλεγξε πολλαχώς και πολυτρόπως, ηρνήθη ολότελα να συγκατανεύσῃ να ιδή την αδελφήν της, να νυμφευθή ένα άλλον αθώον, ενώ έφερεν εις την γαστέρα της τα τεκμήρια της επιβουλής της ιδικής μου.

Αυτά μου φάνηκαν παραμύθια και αεροφιλοσοφίες — κατά τας τότε ιδέας μου — και άφισα την κ. Κλάρα να τις χαίρεται. Επέστρεψα στον λόρδον Δέβυ και τον έπεισα ναναχωρήσωμεν ευθύς διά το κτήμα του κ. Τράνσβλεϋ. Όταν εφθάσαμε η Λουίζα ήτο στον κοιτώνα της. Ωμίλησα ιδιαιτέρως τον πατέρα της περί του σκοπού της επισκέψεώς μας. Αυτός έμεινε κατάπληκτος αναλογιζόμενος τα πλούτη και το λαμπρόν γένος του λόρδου Δέρβυ, με τον οποίον του εφαίνετο ως μυθώδες να συγγενεύσῃ.

Όταν μετά τινας ώρας κατέβη η Λουίζα, θορυβηθείσα από την παρουσίαν μου δεν ετολμούσε να υψώση τα μάτια της προς εμέ και έμενε σχεδόν άφωνη. Ταύτα ο λόρδος Δέρβυ εθεώρησε ως συστολήν από σωφροσύνην. Το δε ένοχον ερύθημά της το εθεώρησε ως εξ αιδημοσύνης αθώας προερχόμενον, και η προς εμέ ψυχρότης της του εφάνη ως εξ άκρας ηθικότητος, όθεν κατεγοητεύθη, και αν δεν εκρατείτο από την ανάγκην της ευπρεπείας, θα εζήτει γάμον την ιδίαν ημέραν.

Για να πεισθή η Λουίζα να συγκατανεύσῃ, δεν ήτο βέβαια εύκολον, και μόνον εγώ θα ημπορούσα να της επιβληθώ και να την πείσω. Έβαλα επιδέξια στα χέρι της ένα μπιλετάκι, που της έγραφα, ότι για καλό και των δύο μας ήταν ανάγκη να την ιδώ εκείνο το βράδι. Όταν δε έλαβε γνώσιν του περιεχομένου, μου ένευσε καταφατικά.

Τα μεσάνυχτα πήγα και την ηύρα στην κάμαρή της. Την εφίλησα με περιπάθεια, και με λίγα λόγια της εξήγησα, ότι μου ήταν αδύνατον να την νυμφευθώ διά λόγους κοινωνικούς, που η θεία μου θα επροκαλούσε σκάνδαλον, ακόμη δε και θα με απεκλήρωνε, ώστε προτιμότερον και γιαυτήν και για μένα ήτο να πάρη τον υπέρπλουτον λόρδον Δέρβυ, άλλως τε εγώ τότε θα ευρίσκω καιρόν να την βλέπω συχνότερα. Αυτό το τελευταίον την παρηγόρησεν ολίγον, έπαισε να κλαίει και εγώ με τας παρακλήσεις μου και με την επανάληψιν της υποσχέσεως αυτής επήρα την συγκατάθεσίν της.

Όταν ο πατέρας της την άλλη μέρα την επροσκάλεσε και της ανακοίνωσε την πρότασιν του λόρδου Δέρβυ, την ηύρε αρκετά πρόθυμον. Άλλα ο γέρων ήθελε να συνεννοηθή και με την μεγαλυτέραν του κόρην και μου είπε ότι πρέπει να περιμείνωμεν και τον ερχομόν της κ. Κλάρας.

Εγώ όμως φοβούμενος την αρετήν της Κλάρας μήπως ανατρέψη το άχρι τούδε κατορθωθέν, εβίασα κρυφά τον λόρδον να γρηγορεύσῃ την εκτέλεσιν του γάμου, πράγμα που αυτός περισσότερον επιθυμούσε.

Και για να τον ευκολύνω περισσότερον, ωμίλησα ιδιαιτέρως προς τον κ. Τράνσβλεϋ, ότι δεν πρέπει ναφίσωμεν τον λόρδον Δέρβυ περισσότερον ελεύθερον να σκεφθή, διότι πιθανόν αύριο να μη θελήσῃ, ότι διακαώς ποθεί σήμερα, διότι είναι γνωστόν ότι εξ ιδιοτροπίας έμενεν άγαμος άχρι της ώρας. Και ακόμη για να του δείξω ότι μόνον από ενδιαφέρον προς αυτόν και την οικογένειάν του κάμνω ό,τι κάμνω, του υπενθύμισα, ότι εγώ ήμουν ο μόνος κληρονόμος της περιουσίας του μιλόρδου, πράγμα το οποίον στερούμαι πλέον με τον γάμον εκείνον, λίαν εκουσίως εν τούτοις και οικειοθελώς.

Ο κ Τράνσβλεϋ κατεπείσθη και ενέδωσε. Εκλήθη λοιπόν ο συμβολαιογράφος και την εσπέραν εκείνην υπεγράφη το συμβόλαιον του γάμου. Το δε πρωί ευλογήθη ο γάμος του Δέρβυ και της Λουίζας εις το παρεκκλήσιον του πύργου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'. ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Το βράδι βράδι έφθασε και η κ. Κλάρα. Φαντάζεσαι την έκπληξιν και την λύπην της. Μου έρριψε φοβερόν βλέμμα. Κατάλαβα πόσο έπασχε ψυχικώς. Ωστόσο ευρεθείσα προ τετελεσμένου γεγονότος εκρατήθη και έδειξε όλην την ημέραν αρκετήν αταραξίαν.

Το βράδι ανέβηκε στον κοιτώνα της με τη Λουίζα. Αφού ωμίλησαν μαζί πολλήν ώραν, μου εμήνυσε να πάγω κεγώ. Ήύρα τη Λουίζα χλωμή και μαραμένη. Τα μάτια της ήσαν νεκρωμένα. Ωμοίαζε με άνθρωπον που έχει χάσει και την τελευταίαν του ελπίδα.

Η κ. Κλάρα με άρπαξε από το χέρι, με κάθισε μπρος στην Λουίζα και μου είπε:

— Νά το θύμα σας! Κοιτάξατέ το, πώς αγωνιά μεταξύ καθήκοντος και έρωτος. Εσείς είσθε ο αίτιος των δεινών της, και όμως μένετε αναίσθητος. Η κόρη αυτή ήτο αθώα και σεις την απατήσατε. Ήτο απλή και φιλαλήθης, και τώρα την εδιδάξατε να απατά τον άνδρα της όσο ζη και είναι. Και δεν σας φθάνει αυτό, αλλά καταχρώμενος την προς εσάς αδυναμίαν της θέλετε να φαρμακεύσετε και το υπόλοιπον της ζωής της με αθεμίτους σχέσεις. Και όμως την παρασύρετε προς την αμαρτίαν, χωρίς τουλάχιστον να την αγαπάτε, καθώς μου το ωμολογήσατε. Εγώ την εφώτισα προ ολίγου και είδε το βάθος του κρημνού, εις

τον οποίον την ωθείτε. Είναι αποφασισμένη να μη πέση· αλλά σεις έχετε τόσην δύναμιν και τόσην ασυνειδησίαν, ώστε δύνασθε, άμα θελήσετε, να την παρασύρετε προς την άβυσσον και να την καταστρέψετε. Σερ Έδμον Σέυμουρ, σας καθικετεύω, σας το ζητώ ως χάριν, λυπηθήτε την αδελφήν μου. Μη την ταπεινώσετε περισσότερον. Κάμνω έκκλησιν εις την γενναιοφροσύνην σας.

Αυτά λέγουσα η κ. Κλάρα σχεδόν εγονάτισε στα πόδια μου. Την εσήκωσα ολίγον στενοχωρημένος από τας ηθικολογίας της. Και λέγω προς την Λουίζαν.

— Θελκτική μου φίλη, σας είπα, νομίζω, τους λόγους, που μου είναι αδύνατον να σας νυμφευθώ. Νυμφευομένη τον λόρδον Δέρβυ θα απολαύσετε όλα του κόσμου τα αγαθά. Ιδού αναχωρώ αύριο. Έχει η κ. Κλάρα να απαιτήσῃ τίποτ' άλλο;

— Ναι, απεκρίθη εκείνη. Θέλω να ποφύγετε να συναντηθήτε ποτέ με την Λουίζαν. Ούτε με λόγον σας ή με βλέμμα να δώσετε να ενοήση τις τας τέως ολεθρίας σχέσεις σας.

— Καμιά από τις γυναίκες που με αγάπησαν δεν έλαβε ποτέ αιτία να παραπονεθεί για αθυροστομία μου ή ελαφρότητά μου. Αποκρίθηκα εγώ με φιλαυτίαν.

— Αδερφή μου! φώναξε κλαίουσα η τρυφερά Λουίζα, ο κ. Έδμον είναι άγγελος. Χάριν της ευτυχίας μου παρητήθη από τα εκατομμύρια του λόρδου Δέρβυ.

— Ναι, η ψυχή του σερ Έδμον είναι κατά τινας περιστάσεις υπέροχος. Αυτές οι αρετές του είναι που δελεάζουν και καταστρέφουν τας δυστυχισμένας γυναίκας . . Είμεθα σύμφωνοι λοιπόν, σερ Έδμον· δεν είν' έτσι;

— Σύμφωνοι, είπα, και τας απεχαιρέτισα.

Το πρωί απεχαιρέτισα επίσης και τους κυρίους Τράνσβλεϋ και Δέρβυ και ανεχώρησα εις Λονδίνον. Εκεί εν μέσω λαμπροτάτων ομηγύρεων ευνοούμενος από τας ερασμιωτέρας γυναίκας ελησμόνησα σχεδόν την Λουίζαν. Άλλα φαίνεται, ότι κάποιος ολέθριος δαίμων την κατεδίωκε.

Τέλος του φθινοπώρου η θεία μου με πήρε μαζί της στα λουτρά του Βαθ. Την εποχήν αυτήν συναθροίζονται εκεί οι περιφανέστεροι κάτοικοι της Μεγ. Βρετανίας. Εκεί κατά κακή σύμπτωση ήταν και ο λόρδος Δέρβυ με την νεαράν

σύζυγόν του. Θυμήθηκα την υπόσχεση που είχα δώσει στην κ. Κλάρα — και είχα όλη τη διάθεση να την τηρήσω — και στενοχωρέθηκα. Απεφάσισα να μην ιδώ τη Λουίζα, αν μπορέσω, χωρίς να παραβώ τους όρους της ευπρεπείας.

Εν τούτοις είπαμε, κακός δαίμων την εκυνηγούσε.

Η κ. Μπιρτών χωρίς να ξαίρη τίποτε από τα προηγούμενα, μου επρότεινε μια μέρα να πάμε να επισκεφθούμε το συγγενή μας λόρδον Δέρβυ. Εγώ εθορυβήθηκα, αλλά δε είχα ευλογοφανή αιτία να αποφύγω την επίσκεψη. Δε ήθελα δε να υποτεθή ότι έχω τίποτε με τον λόρδον, για να μην το εκλάβουν, ότι του βαστώ κάκια που με το γάμο του μου εστέρησε τα εκατομμύριά του. Μία τοιαύτη υποψία μου έγγιζε φοβερά την φιλοτιμία μου. Για τούτο ηναγκάσθην να ακολουθήσω την θείαν μου.

Η Λουίζα, όταν με είδε, τα έχασε. Η σύγχυσις που την κατέλαβε, το ερύθημα που διεχύθη στο πρόσωπόν της, η ευστροφία και η χάρη της με κατεγοήτευσαν. Η εγκυμοσύνη της ακόμη έρριπτε εις όλον το σώμα της κάποιο θελκτήριον προκλητικώτατον, που δεν μπόρεσα ναντισταθώ στον πειρασμόν του.

Την απαντούσα πάντοτε στους χορούς και στας συναναστροφάς, που την επευφημούσαν όλοι και την εθαύμαζαν. Την έβλεπα συχνά στα κατάλυμά της. Πολλές φορές δε και μόνην. Δεν επιχειρώ να σου εκθέσω ανωφελώς τα περιστατικά που συνέργησαν να μας ενώσουν και πάλιν. Η Λουίζα είχε γίνει πια μαλακή ναι πιο καλόβιολη, λησμόνησε τα συζυγικά της καθήκοντα και μου παρέδωκε κάθε δικαίωμα, που μου είχε στερήσει ο γάμος της.

Σε κάθε άλλον ήταν ψυχρά και σώφρων, ενώ κατείχε το αριστείον της καλλονής και όλες την εζήλευαν εις το Βαθ, των δε ανδρών έτρεχαν τα σάλια τους. Όχι λοιπόν από έρωτα, αλλά από ματαιότητα, για να φανώ σόλους αυτούς τους ηλιθίους ότι εγώ είμαι ο νικητής κάθε σωφροσύνης των γυναικών, μηδ' αυτής της ακαταμάχητης Λουίζας εξαιρουμένης, ελησμόνησα την υπόσχεσιν μου και παρέβην τον λόγον μου.

Αι σχέσεις μας διήρκεσαν πολύ. Η ανυποψία του λόρδου Δέρβυ έκαμνε τας συνετεύξεις μας ελευθέρας, και τίποτε δεν μας εμπόδιζε. Άρχισα δα να βαρύνωμαι τας συνεντεύξεις αυτάς, που άλλοι θα έδιδαν τα πάντα και διά ημίσειαν μόνην. Τέλος ένας κακώς διωγμένος από την Λουίζαν αντεραστής μου, μαντεύσας τα καθέκαστα έσπευσε να φωτίση τον σύζυγον. Και επειδή η άκρα άχρι τούδε εμπιστοσύνη του μας είχε κάμει απροσέκτους, εύκολα μας έπιασε

στα πράσα . . . Όποιος γνωρίζει την ιδιοτροπίαν και την ευθύτητα του λόρδου Δέρβυ φαντάζεται τον θυμόν και την λύσσαν που τον κατέλαβε.

Ήθελε να εκδικηθή δημοσία. Η οργή του δεν εστράφη κατ' εμού, αλλά κατά της γυναικός του.

Εγώ ηθέλησα να την υπερασπισθώ και να στρέψω όλον τον θυμόν του εναντίον μου λέγων ότι η Λουίζα ήθελε μείνει μέχρι τούδε αθώα, αν διά να την νικήσω δεν μετηρχόμην βίαν σχεδόν. Άλλ' αυτός εφρύαξε και είπε:

— Εσύ είχες μαζί της σχέσεις πολύ πριν γίνει σύζυγός μου. Το παιδί της είναι δικό σου. Τώρα ανοίγουν τα μάτια μου και καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Τώρα εξηγώ, γιατί με βίασες να την πάρω θυσιάζων τα κληρονομικά σου δικαιώματα επί της περιουσίας μου.

Επειτα δε κρύπτων την οργήν του με επήρεια ιδιαιτέρως και μου είπε:

— Όλα σου τα συγχωρώ και σε κάμνω εκ νέου κληρονόμον μου, αν ομολογήσης επί δικαστηρίου τας αθεμίτους μετά της Λουίζας σχέσεις σας.

— Αν μου επρότεινεν άλλος κανείς τέτοια πράγματα, του λέγω, ήθελα του αποκριθή με το σπαθί μου.

— Δεν σου τα ξαναλέω, είπε σκυθρωπός γενόμενος. Μεσένα τελείωσα. Για την μιαράν συνένοχόν σου μένε ήσυχος. Αφού δεν μπορώ να την καταδιώξω δημοσία, μια που δεν έχω μάρτυρας, σε λίγο δεν θάχεις πλέον τίποτε να φοβηθής γιαυτήν.

Τι σκοπεύεις να κάμης, για όνομα του Θεού!

— Δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα. Πολύ λιγώτερο σε σένα.

Απεχωρίσθημεν. Την άλλη μέρα ανεχώρησε κρυφά με τη γυναίκα του σένα μακρυνό κτήμα του στη Νόρθυμπρυ.

Η λύπη για τα γεγονότα με είχε ταράξει πολύ. Η θεία μου νόμιζε ότι η λύπη μου προήρχετο διότι εστερήθηκα την συναναστροφήν της λαίδης Δέρβυ. Για να με διασκεδάση λοιπόν, μου επρότεινε να επιστρέψωμε στα Λονδίνο. Εκεί ανανέωσα τας παλαιάς μου σχέσεις, και συνέδεσα άλλας νέας, δεν ηθέλησα δε νακολουθήσω την κ. Μπιρτών επιστρέφουσαν εις Έδιμπουργκ. Αισθάνθηκα

μάλιστα κρυφή χαρά για την αναχώρηση της. Παραδόθηκα σαν τρελός εις όλας τας ακαθέκτους ορμάς της νεότητος.

Προσεκλήθην εις μεγαλοπρεπή εορτήν της δουκίσσης του Πέτερσμπουργκ. Αυτή δε η περίφημη και ωραιοτάτη γυναίκα δεν άργησε να μου ανάψη νέα αισθήματα. Τόσο ήμουν επιπόλαιος· οσάκις έβλεπα νέα κάλλη ησθανόμην και νέας επιθυμίας. Το εσπέρας στα δείπνο καθήμενος κοντά της τής ωμιλούσα σιγά κεκείνη μου έκαμνε την ερωτευμένην. Η φιλαυτία της κολακευομένη έμελλε να την κάμη να μου παραδοθή. Έξαφνα κάποιος πλησίον μου ωμίλησε διά την λαίδη Δέρβυ. Άκουσα να λέγει ότι απέθανε υπό φρικαλέας περιστάσεις . . Αι λεπτομέρειαι τας οποίας διηγείτο περί του λυπηρού τούτου συμβάντος δεν άφισαν στα πνεύμα μου καμίαν αμφιβολίαν. Εμελαγχόλησα. Έγινα αναίσθητος εις τας φιλοφρονήσεις της ζωηράς και αβρόφρονος Δουκίσσης του Πετερσβούργου.

Ελυπούμουν από τύψιν του συνειδότος, διότι το τρυφερό εκείνο άνθος, η δυστυχής Λουίζα, εμαράνθη τόσον προώρως· και η ιδέα, ότι εις τον μαρασμόν τούτον ήμουν εγώ ο αρχικός και τελικός αίτιος, με έκαμνε ανήσυχον. Ήθελα να μάθω. Το Λονδίνον δεν είχε πλέον κανένα θέλγητρο για μένα. Απεφάσισα ναναχωρήσω επιστρέφων εις Σκωτίαν, επέρασα από την Νόρθυμπρυ, κοντά από το κτήμα του λόρδου Δέρβυ. Άφισα το αμάξι εις Δύρχαμ και τράβηξα μόνος και πεζός προς τον πύργον του λόρδου. Ο δρόμος ήταν δύσβατος. Επερπατούσα ελικοειδώς διά μέσου θάμνων ακάρπου μυρίκης. Ομίχλη πυκνή ηύξανε τας δυσκολίας του δρόμου και τον έχασα. Επεριπλανήθηκα. Μόλις προς το βράδυ αραιώθηκε η ομίχλη.

Τότε διέκρινα από μακράν μίαν γυναίκα, η οποία ανέβαινεν επιπόνως προς μοναχικήν καλύβαν, που μόλις κανείς την ξάνοιγε από κει που ευρισκόμουνα. Μου φάνηκε πώς ήταν η κ. Κλάρα. Έτρεξα κατόπι της και την έφθασα. Ήταν εκείνη τωόντι. Έφριξε όταν με είδε.

- Σεις εδώ! ανέκραξε κατάχλωμη.
- Κυρία, της λέγω. Επήγαινα να κλαύσω στον τάφο της Λουίζας. Επεριπλανήθηκα και έχασα τον δρόμο. Ευτύχημα που σας ευρίσκω. Πέστε μου έναν καλό λόγο, μίαν παρηγορία . . . Τι σημαίνει η καλύβη εκείνη, προς την οποίαν μου φαίνεται ότι διευθύνεσθε;
- Τι ερωτάτε; Θέλετε λοιπόν να την παραδώσετε εκ νέου στην εξουσία του ολεθρίου εκείνου τυράννου, που της εδώσατε για σύζυγον!
- Για όνομα του Θεού, τι είν' αυτά που λέτε, κυρία Κλάρα;
- Τότε λοιπόν πώς ευρίσκεσθε εδώ;

Ηναγκάσθην να της εξηγήσω τον λόγον και να την καθησυχάσω. Ο λόρδος Δέρβυ με είχε συκοφαντήσει, ότι για να επανακτήσω τα κληρονομικά μου δικαιώματα επί της περιουσίας του ωμολόγησα δήθεν τους προηγουμένους μου αθεμίτους έρωτας με την Λουίζαν.

Έφριξα διά την κακοήθειαν του λόρδου και εχρειάσθη πολύ πειθώ εκ μέρους μου διά να απαλείψω την συκοφαντίαν ταύτην. Αλλά το μίσος της Κλάρας προς εμέ δεν έγινε διά τούτο ολιγώτερον. Ωστόσο την παρεκάλεσα να μου διηγηθή, με τι τρόπον έσωσε την Λουίζαν, υποσχόμενος ποτέ να μη θελήσω να την ιδώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'. ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Η κ. Κλάρα άρχισε ως εξής:

— Άμα ο λόρδος Δέρβυ έφερε εδώ την δυστυχισμένην αδελφήν μου, την έκλεισε εις πύργον μοναχικόν και της είπε ότι επί ζωής της δεν έχει πια να βγη από εκεί μέσα, ότι δεν θα ιδεί ποτέ το τέκνον, το οποίον θα γεννήση, και ότι δεν θα λάβη ποτέ καμίαν είδησιν από τους συγγενείς της.

Η Λουίζα απελπίσθη. Τρόπος δεν υπήρχε να γλυτώσῃ από την φυλακήν της. Να συνενοηθή μαζί μου δι' επιστολής της ήτο αδύνατον. Εν τούτοις εγώ

εξακολουθούσα να της γράφω εις Βαθ, αλλά καμίαν δεν ελάμβανα απάντησιν. Μετά πολλάς ερεύνας και επιμόνους ζητήσεις κατώρθωσα να μάθω, ότι ήτο εις Νόρθυμπρυ και έσπευσα εκεί.

Όταν με είδε ο λόρδος, επάγωσε. Με υπεδέχθη πολύ άσχημα. Εγώ δεν επρόσεξα εις τας ύβρεις του, ήθελα μόνο να ιδώ τη Λουίζα. Δεν έδωσα σημασία στας απειλάς του. Επέμεινα ισχυρώς, και τέλος θέλοντας και μη μου επέτρεψε να εισαχθώ κοντά εις την Λουίζαν λέγων μου:

— Συγκατανεύω να σε αφίσω να πας κοντά της, για να μην την αφίσης να πεθάνη. Θέλω να ζη και να βασανίζεται, διότι το αμάρτημά της ήτο μέγα και ανάλογη πρέπει να είναι η τιμωρία. Μείνε κοντά της έως ότου γεννήσει. Εγώ θα πομακρυνθώ από εδώ έως τότε.

Όταν εμβήκα μέσα στον πύργο, η θύρα του εκλείσθη οπίσω μου βαρεία. Κατάλαβα ότι συνεψυλακίσθην μετά της αδελφής μου. Τότε ερρίχτηκα στην αγκαλιά της και ενώσαμε μαζί τα δάκρυά μας, αλλά αυτά κανέν πρακτικόν αποτέλεσμα δεν έχουν. Άρχισα να σκέπτωμαι, ποία μέσα πρέπει να μεταχειρισθώ, για να την σώσω. Να καταφύγω στον πατέρα μου θα ήτο ανωφελές, αν εμάνθανε την ολεθρίαν αφροσύνην της αδελφής μου, θα ήτο αυστηρότερος προς αυτήν και από τον σύζυγόν της· εγνώριζα τας αρχάς του. Με τους έξω ανθρώπους δεν μας επετρέπετο καμία συγκοινωνία. Τέλος πάντων η τύχη μας εβοήθησε καλύτερα από κάθε άλλο. Μετ' ολίγας ημέρας η αδελφή μου ησθάνθη τας ωδίνας του τοκετού. Οι φύλακες αν και μας εφύλατταν ως κέρβεροι μακράν από τον άλλον κόσμον, δεν ημπόρεσαν να μου αρνηθούν την χάρη, να μας φέρουν τέλος πάντων ένα γιατρό.

Ο γιατρός ήταν άνθρωπος πονόψυχος, συνεκινήθη από την συμφοράν που μας ηύρε, και επείσθη να μας υπηρετήσῃ. Εν πρώτοις εκοινολόγησε, ότι η λαίδη Δέρβυ διέτρεχε μεγάλον κίνδυνον. Οι φύλακες εφοβήθησαν μήπως, αν αποθάνη, τους τιμωρήσῃ ο κύριός των, και εχαλάρωσαν ολίγον τον περιορισμόν μας. Έλαβα την άδεια να πηγαινοέρχομαι στο χωριό, κέτσι προετοίμασα ότι εχρειάζετο, για να εκτελέσω το σχέδιον, που είχαμε συμφωνήσει με τον ιατρόν.

Επρομηθεύθην μίαν χωρικήν ως νοσοκόμον, και κατώρθωσα να την πείσω να γίνη συνεργός μου. Η καλύβα που βλέπεις εκεί κάτω είναι δική της.

Η Λουίζα γέννησε καλά ένα αγοράκι χαριτωμένο, και γρήγορα ανέρρωσε. Όταν πλέον ήταν εις κατάσταση να περιπατή, ο φίλος μας ιατρός εκοινολόγησε, ότι η

κυρία ήταν πολύ άρρωστη και ότι θα πέθνησκεν ίσως. Διά τούτο ήτο ανάγκη να μείνη την νύκτα πλησίον της. Έμεινε λοιπόν· με την βοήθειαν δε και της νοσοκόμου εκαταφέραμε εκείνην την νύκτα να την αποφυλακίσωμεν μαζί με το βρέφος επιβιβάσαντές την εις όχημα, που μας έφερε ο ιατρός και το είχε τοποθετήσει έξω από τα τείχη του περιβόλου.

Ετσι εκείνη την εστείλαμε στην καλύβα και μένει ακόμη εκεί. Εμείς με τα ενδύματά της εσχηματίσαμε το ομοίωμά της, είδος κούκλας, και το ετοποθετήσαμε στην κλίνη της, διεδώκαμεν δε ότι απέθανε. Ο ιατρός έκαμε το πιστοποιητικόν του θανάτου και εγώ είπα ότι θέλω να τη βάλω μόνη μου στο φέρετρο.

Ετύλιξα το ομοίωμα σένα σάβανο και το βάλαμε στο νεκροκρέββατο, χωρίς να καταλάβη κανείς τον δόλον, που δεν μπορούσαν βέβαια ποτέ να τον υποψιασθούν. Έπειτα εκάμαμε την κηδείαν με όλην την ευπρέπειαν και παράταξιν.

Αφού δε ετελείωσεν η κηδεία, έφυγα από τον πύργον και έσπευσα να εύρω την αγαπητήν μου αδελφήν στην καλύβα, που απέχει περί τα έξ μίλια από την φυλακήν της. Τρεις εβδομάδες τώρα την έχω εκεί, διότι πάσχει και δεν μπορώ να την μετακομίσω. Ελπίζω να γίνη καλά και να την φέρω εις ένα καταφύγιον απόκρυφον, μακράν από τα βάσκανα βλέμματα του κόσμου, μαζί με το παιδί της, που είναι και παιδί σας.

Η διήγησις αυτή με συνεκίνησε πολύ και είπα στην κ. Κλάρα, ότι εννοώ να να λαλάβω την συντήρησίν των εγώ δι' εξόδων μου, εμβάζων προς αυτήν κάθε χρόνο κρυφίως το απαιτούμενον ποσόν, αλλά αυτή δεν το εδέχθη. Τότε της επρότεινα να καταθέτω χρήματα εις μίαν τράπεζαν χάριν του παιδιού. Αυτό έγινε δεκτόν και απεχωρίσθημεν με αμοιβαίαν υπόσχεσιν κανείς άλλος να μη μάθη τίποτε περί της Λουίζας.

Εγώ γύρισα στο Έδιμπουργκ. Μετ' ολίγους μήνας η δυστυχής Κλάρα έχασε τον σύζυγόν της, αυτή δε έμεινε πτωχή και το κτήμα χρεωμένο. Ο πατέρας της όμως την εβοήθησε και εξηγόρασε το κτήμα από τους δανειστάς, διότι το αγαπά πολύ και αυτού απεφάσισε να περάσῃ το υπόλοιπον του βίου της.

Όσες φορές της έστειλα γράμμα για να μάθω περί της Λουίζας, απάντησιν δεν έλαβα καμίαν, ούτε τον λόρδον Δέρβυ είδα από τότε. Είχε αποτραβηχθή σένα απόμακρον κτήμα του.

Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε και όλα ήρχισαν να λησμονούνται. Αλλά η τελευταία σχέσις η δική σου με την κ. Κλάραν ανέξεσε τας παλαιάς πληγάς

Τα άλλα τα γνωρίζεις, Μαλβίνα. Τώρα κρίνε και πράξε.

Μαλβίνα! συ με γλύτωσες από το θάνατο. Αλλά θα λυπούμαι που δεν μάφισες να πεθάνω, αν τώρα που άκουσες αυτήν την ιστορία, κρίνης ότι δεν είμαι άξιος διά την αγάπη τη δική σου.

— Έδμον, ότι και να έκαμες, δεν μπορώ να μη σαγαπώ. Εσύ είσαι η μοίρα μου. Μόνος ο θάνατος μπορεί να σβήσῃ την αγάπη μου σε σένα, οποιαδήποτε και αν είναι τα φταιξίματα τα δικά σου, ή τα καθήκοντα τα δικά μου.

Τότε την έσφιξε στο στήθος του γεμάτος από κατάνυξη, εκείνη δε εις την απόλαυσιν της τοιαύτης διαχύσεως εσυγχώρησε όλα του τα παρελθόντα και ελησμόνησε όλους της τους φόβους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Η Μαλβίνα επήρε το γράμμα από την κ. Κλάρα. Το γράμμα αυτό την έφερε στην πραγματικότητα. Θυμήθηκε ότι εκτός του κ. Έδμον είχε και άλλο πλάσμα στον κόσμο, το οποίον ώφειλε να αγαπά, και ήτο πλέον καιρός να το θυμηθή.

Η κ. Μπιρτών άρχισε νανησυχή για τον ανιψιόν της, που τον έχανε κατά συνεχή διαλείμματα κέβαλε την κ. Φέμπικ να τον ρωτήσῃ, πού χάνεται; Εκείνος της είπε πώς περνούσε τις μέρες του στης κυρά- Μούδης. Τότε διέταξε την Τάπα να πάη εκεί και να μάθη με τρόπο: ποιος και ποιος ευρίσκεται στης κυρά-Μούδης.

Αυτή η έρευνα εφόβισε την Μαλβίναν. Καιρός ήτο πλέον να αναχωρήση.

Άμα ήλθεν ο κ. Έδμον, του τα είπε όλα.

— Αγαπημένη μου, πώς βαστά η καρδιά σου να μαφίσης; δεν είμαστε και οι δύο ελεύθεροι; ποιος μας εμποδίζει να ενωθούμε;

— Φίλτατέ μου, μου είναι αδύνατον ναντισταθώ πλέον σε ότι εσύ θέλεις. Αλλά

ο ερωτάς σου μέκαμε να λησμονήσω τους όρκους μου, προσφεύγω στη γενναιοφροσύνη σου. Μην καταχρασθής την δύναμιν που έχεις επάνω μου, αλλά στήριξέ με στο καθήκον μου.

— Λοιπόν μάθε ότι ο λόρδος Χέριντεν έδωσε εις την κ. Μπιρτών έγγραφον, δυνάμει του οποίου έχει το δικαίωμα να σου αφαιρέσῃ την Φανήν μόλις νυμφευθείς.

— Α! καλύτερα θα ήτο να με σκότωνες, παρά να μου φέρεις τέτοια είδηση.

— Τίποτε απ' αυτά. Και ο γάμος μας θα γίνη και τη Φανή θα έχεις κοντά σου. Θα σε βοηθώ μάλιστα και στην ανατροφήν της, αν το επιτρέπης.

— Με μαγεύεις! Και πώς θα το καταφέρουμε αυτό;

— Άκουσε λοιπόν. Αύριο την αυγή, μόλις γλυκοχαράξη, πας εσύ στο παραθαλάσσιο εξωκκλήσι των βασιλέων της Σκωτίας, κτήμα καθολικών ιερέων. Εκεί θα σε περιμένω. Τελούμεν τους γάμους μας μυστικώς. Αφού δε εξέλθωμεν του ναού, σε φέρνω σένα κτήμα, που ένας φίλος μου συγκατανεύει να μου το πουλήσῃ κρυφά. Εγώ τότε αναχωρώ διά το Λονδίνον, γνωρίζομαι με τον λόρδον Χέριντεν, τον κάμνω να με εκτιμήσῃ, και αυτός ευσπαχνιζόμενος τον έρωτά μας ενδίδει στας παρακλήσεις μου και μας αφίνει την κόρη του. Παίρνω απ' το χέρι του έγγραφον, το βάζω στον κόρφο μου και σου το φέρνω πετώντας σαν τα πουλί. Η Φανή τότε μένει δική σου, και συ πάντα δική μου. Σύμφωνοι;

Η Μαλβίνα γεμάτη χάρη, χαμηλοβλεπούσα, με κόκκινα τα μάγουλα από αιδώ:

— Έδμον, του λέγει, μόνον όταν επιστρέψης θριαμβευτής από το Λονδίνον συγκατανεύω να με στεφανωθείς.

— Όχι! δεν φεύγω πια από κοντά σου, πριν γίνης δική μου και κατά νόμον. Σου ορκίζομαι δεν τα κουνώ από δω, ο κόσμος να χαλάσῃ.

— Μην παραφέρεσαι, Έδμον. Μην ελπίζεις, πως θα υποχωρήσω από φόβον εγώ, που δεν υποχωρώ ουδέ από αγάπη.

— Μη μου ομιλείς για αγάπη! Ποτέ δεν με αγάπησες, Μαλβίνα.

— Τολμάς και λες πως δεν σαγάπησα! Πως δεν σαγαπώ! είπε εκείνη με μεγάλο άλγος ψυχής. Ως τόσο βασιλεύεις ως τύραννος μέσ' στην ψυχή μου.

— Με λόγια μάλιστα, αλλ' όταν ζητήσω έμπρακτον απόδειξιν των λόγων σου, μου φέρνεις τον κατακλυσμόν.

Η Μαλβίνα τον επλησίασε και τον εχάιδευσε.

— Αν εγνώριζες πόση λύπη μου προξενούν τα λόγια σου! Ακούς εκεί ναμφιβάλλης για την αγάπη μου . . .

Ο Έδμον την έσφιξε στην αγκαλιά του με περιπάθεια πρωτοφανή.

— Άγγελε μου, Μαλβίνα μου, γιατί μαφίνεις και βασανίζομαι; . . . Τα μάγουλά του άναψαν, τα μάτια του μισοκλεισμένα μαχμούρικα. Την έσφιγγε και άσθμαινε.

Η Μαλβίνα φοβήθηκε και κατέβαλλε κόπους ναποσπασθή από τα χέρια του. Εκείνος την κρατούσε γερά.

— Για όνομα του Θεού τι σκοπεύεις να κάμης; Θέλεις να στερήσεις μόνος σου την αρετήν της συζύγου σου . . .

— Είσαι δική μου . . . κανείς δεν θα σαποσπάσῃ . . .

— Και πώς θα δεχθής αύριο το χέρι μου, όταν μαζί μαυτό δε θα μπορώ να σου προσφέρω και την αρετήν μου;

— Αρετή σου μου είναι η αγάπη σου η ανεπιφύλαχτη. Η απόλαυσις είναι της αγάπης η επισφράγισις.

Η Μαλβίνα ερριγούσε από ηδονή στην αγκαλιά του. Ωστόσο κατέβαλε υπεράνθρωπον προσπάθειαν να συγκρατηθή.

— Άφισέ με! εφώναξεν έκφρων.

Κατάπληκτος εκείνος χαλαρώνει τους βραχίονας του και πετιέται η Μαλβίνα από την αγκαλιά του. Εκείνος τρέχει και γονατίζει στα πόδια της.

— Πήγαινε, του λέγει, και εκτέλεσε ό,τι μου υπεσχέθης.

Ο Έδμον σηκώνεται.

— Πηγαίνω, Μαλβίνα. Δεν θα με ξαναϊδείς πλέον.

Και γίνεται άφαντος, πριν εκείνη προφθάσῃ να συνέλθη.

Άμα έφθασε στο σπίτι του ο Έδμον, έπεσε στο κρεββάτι του με πυρετόν. Όταν το έμαθεν η Μαλβίνα έχυσε πύρινα δάκρυα. Φοβήθηκε να μην πάθη πάλιν τα ίδια εξ αιτίας της. Μετενόησε διότι του εφέρθη τόσον σκληρά και εκάθισε και του έγραψε.

— Αγαπητέ μου Έδμον.

Ζήσε για τη Μαλβίνα σου. Εγώ δεν θέλω τη ζωή χωρίς εσένα, ώρισέ μου την ώρα και τον τόπο που θα στεφανωθούμε και είμαι πρόθυμη να πετάξω για να εκπληρώσω τη θέλησή σου.

Μαλβίνα.

Η επιστολή αυτή εθαυματούργησε.

Την άλλη μέρα ο Έδμων εσηκώθηκε καλά και έτρεξε προς την Μαλβίναν χαρά γεμάτος.

Η Μαλβίνα απαυδήσασα πλέον από την διαρκή εσωτερικήν πάλην των συναισθημάτων της απεφάσισε να ενδώσῃ εις τας δικαίας αξιώσεις του Έδμον και ότι ήθελε ας εγίνετο, ο έρως ανελάμβανε τα κυριαρχικά του δικαιώτατα.

— Ότι και αν μέλλει να προκύψῃ, είπε, τετέλεσται πλέον, δεν αναιρώ την υπόσχεσίν μου.

— Παρήγγειλα στον φίλον μου Κάρολον Βέυμαρ να εύρη ένα καθολικόν ιερέα, ο οποίος να ευλογήσῃ τον γάμον μας. Αυτός και η κ. Μούδη θα μας χρησιμεύσουν ως μάρτυρες. Κανείς άλλος δεν θα μάθη τίποτε. Το αγροκήπιον που θα καταφύγωμεν είναι κτήμα του Καρόλου και μου το επώλησεν επ' ονόματί σου. Εν πάσῃ εναντίᾳ περιπτώσει θα ζήσης εκεί ήσυχα με την θυγατέρα σου, μακράν από τον κόσμον, το οποίον άριστα συμβιβάζεται με τον χαρακτήρα σου.

Αν λοιπόν κατορθώσω να πείσω τον λόρδον Χέριντεν, κοινολογώ ευθύς τον γάμον μας και θριαμβευτικώς σε φέρνω στο κτήμα μου κοντά στο Γκλάσκωου.

Αν πάλιν ο λόρδος δεν πεισθή, τότε δεν λέμε τίποτε εις κανένα διά την ένωσίν μας και συ μεν διαμένεις στο κτήμα που είπαμε, εγώ δε όταν έρχωμαι, λαμβάνω τα μέτρα μου και ανεβαίνω από κρυφό παραπόρτι του περιβόλου, χωρίς να μας παίρνει κανένας είδησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'. ΓΑΜΟΣ

Την άλλην ημέραν η Μαλβίνα ενεδύθη με απλό φόρεμα, εφόρεσεν ψάθινο καπέλλο με άσπρο τούλι πυκνό, ανέβη εις την άμαξαν μαζί με την κυρά-Μούδη και τράβηξε για το προσδιωρισμένο εξωκκλήσι.

Ο Έδμον την επερίμενε εκεί. Έτρεξε να την βοηθήσῃ να κατέβη. Το χέρι της έτρεμε στη φούχτα του Έδμον.

— Θάρρος, αγάπη μου. της λέγει με τρυφερότητα. Είναι αυτή η ώρα η ευλογημένη, που θέτει τέρμα εις όλα μας τα δεινά. Έλα, το θυσιαστήριο είναι έτοιμον να δεχθή τους όρκους μας. Εμένα επροτίμησες υπέρ πάντα άλλον. Εγώ θα σε προστατεύω εις το εξής και μη φοβείσαι.

Και την ωδήγησε μέσα στην Εκκλησία. Προχωρούσε σιγά στηριζόμενη στο μπράτσο του. Προσήλθε ο φίλος του κ. Βέυμαρ και την εχαιρέτισε υποκλινώς.

— Όλα έτοιμα, είπε. Ο ιερεύς σας περιμένει.

Η Μαλβίνα δεν επρόφερε λέξιν.

— Γιατί είναι τρομαγμένη η ψυχή σου; της είπεν ο Έδμον Φοβείσαι λοιπόν μήπως με ιδής ευτυχισμένον;

— Όχι δα! είπεν εκείνη με ιλαρόν μειδίαμα. Η ταραχή μου είναι πολύ ευλογοφανής και δεν πρέπει να σε εκπλήττει.

Όταν επλησίασαν εις το θυσιαστήριον, ο ιερεύς εστέκετο εστολισμένος με τα ιερά άμφια κρατών ανά χείρας το ιερόν ευχολόγιον.

— Α! έκαμεν ο Έδμον, άμα τον είδε. Σεις εδώ, κύριε Πρίορ!

Ρίγος θανατηφόρον διεχύθη στην καρδιά του ιερέως, άμα ανεγνώρισε τους ενώπιον του ισταμένους, και το βιβλίον ἐπεσε από τα χέρια του.

Η Μαλβίνα μέσα στην κατάπληξιν, όπου εδοκίμαζε διά το απρόοπτον της συναντήσεως, εσκέφθη ότι της παρουσιάζετο ευκαιρία εξαισία ναποκαταστήσῃ περιφανώς την άλλοτε διασαλευθείσαν εμπιστοσύνην του Έδμον, ως προς τα αισθήματά της προς τον κ. Πρίορ. Ενίκησε την ταραχήν της και επροχώρησε προς τον ιερέα.

— Αιδεσιμώτατε, του λέγει, αναμφιβόλως η αγαθότης της Προνοίας σας έστειλεν εδώ, για να μου δώσετε με τα χέρια σας την ευτυχίαν μου.

— Και πιστεύετε, κυρία, ότι εγώ θα . . .

— Ναι είμαι βεβαία, ότι σεις θα ευλογήσετε τον γάμον αυτόν, διότι ο Θεός το ηθέλησε. Εγώ ποτέ δεν έπαυσα να σας υπολήπτωμαι. Φαίνεται δε ότι και ο Θεός θέλει τον εξαγνισμόν σας.

— Αλλά, κυρία . . ,

— Δεν έχει αλλά. Ιδού ενώπιόν σας ο άνθρωπος, του οποίου εχύσατε το αίμα. Διά της ιεροπραξίας ταύτης τον ικανοποιείτε και εξιλεώνετε τον Ύψιστον διά το αμάρτημά σας.

— «Πάτερ, ει δυνατόν, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο,» είπε μετά κατανύζεως ο κ. Πρίορ ατενίζων προς τον ουρανόν.

Και μετά τινά σκέψιν, καθ' ήν επεκράτησε απόλυτος σιγή, ρύψας το βλέμμα εις την γην είπε με αναστεναγμόν.

— «Πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ»! . . .

Έπειτα, ως να έλαβε υπεράνθρωπον απόφασιν, εστράφη προς τους μελλονύμφους.

— Έδμον Σέυμουρ. Μαλβίνα Σορκή, είπε, συνάψατε τας χείρας σας. Πλησιάσατε.

Εγονάτισαν εμπρός στην Αγία Τράπεζα και ο κ. Πρίορ ήρχισε την Ιεροτελεστείαν. Τέλος με φωνήν γεμάτην από ιεράν συγκίνησιν τους απέτεινε τον λόγον.

— Ορκίζεσαι, είπε προς τον Έδμον, ναγαπάς και να προστατεύεις αυτήν την γυναίκα παντού και πάντοτε; Εκείνος κατένευσε.

Όταν όμως έμελλε να ομιλήσῃ προς την Μαλβίναν ο ιερεύς, δεν ημπόρεσε να συγκρατήσῃ την ταραχήν του και η φωνή του έτρεμε. Είπε:

— Ορκίζεσαι ναγαπάς τον άνδρα τούτον εν όλη τη ζωή σου;

Όταν η Μαλβίνα απήντησε; «το ορκίζομαι», ρομφαία διεπέρασε την καρδίαν του ιερέως. Ωστόσο έσφιξε την ψυχή του και κατέστειλε την ταραχήν του. Και επρόσθεσε μετά συγκινήσεως.

— Ευτυχήσατε! . . — Δάκρυα εγέμισαν τα μάτια του και κατέβρεξαν τας παρειάς του — . Ευτυχήσατε ενωμένοι. Ο Θεός του ελέους να σας διατηρή ευτυχείς και να αυξάνη την αγάπην σας. Ιδού νυν είσθε ενωμένοι εις αιώνα τον άπαντα. Απέρχεσθε εν ειρήνη. Αμήν. Και κατέβη από το θυσιαστήριον.

— Λαμπρέ άνθρωπε! είπεν ο Έδμον, και έσφιξε το χέρι του με ειλικρίνειαν. Συγχώρησέ με. Σου δίδω την φιλίαν μου και την φιλίαν της γυναικός μου διά το ευτύχημα που μας αξίωσες.

— Κύριε Πρίορ, είπε και η Μαλβίνα, πόσες φορές μου είπατε, πως ηθέλατε να με ιδήτε ευτυχή. Ιδού λοιπόν, ότι με τα χέρια σας μου εδώσατε την ευτυχίαν μου. Σας ευχαριστώ, περισπούδαστε και αξιότιμε φίλε.

— Είθε η φαιδρότης να λάμπη πάντοτε επί του προσώπου σου, όπως η αρετή ζη εντός της καρδίας σου, της είπε και έφυγε χωρίς να περιμείνη περισσότερον.

— Γυναικούλα μου, αγάπη μου! είπεν ο Έδμον, τον οποίον κατέκλυζεν η συγκίνησις από την συναίσθησιν του όλβου του, και έσκυψε και την εφίλησε στο μέτωπο.

Η Μαλβίνα εγέμισεν από δώρα και ευχαριστίες την κυρά Μούδη και την προέπεμψε με την παραγγελία να κρατήσῃ μυστικά τα όσα είδε και άκουσε.

Κατόπιν ο Έδμον και η Μαλβίνα ανέβησαν εις την άμαξαν, εις την οποίαν τους επερίμενεν ο κ. Κάρολος Βέυμαρ και τράβηξαν στο αγροκήπιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΣΤ. ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Το νέο σπίτι της Μαλβίνας ήταν κομψό και κόμοδο, ανάμεσα σένα μεγάλο δάσος, που σχεδόν το έκρυβε. Περικυκλωμένο από συρματοπλέγματα και γύρο από ευρύχωρα χαντάκια

Ο κ. Κάρολος Βέυμαρ αφού αποκατάστησε τους νεονύμφους στην καινούργια τους κατοικία και γευμάτισε μαζί τους, υπεσχέθη να προστατεύη την λαίδην Σέυμουρ κατά την απουσίαν του συζύγου της. Τους ευχήθηκε καλήν αντάμωσιν

και ανεχώρησε.

Ο σερ Έδμον έπεσε με τον έρωτα και ελησμονήθη. Ξέχασε και το ταξίδι του, και τη θέση του.

Η κ. Μπιρτών τον εζητούσε παντού. Ο φίλος του κ. Βέυμαρ του τα ειδοποίησε, Η κυρά-Μούδη του έδειξε επιστολήν της κ. Κλάρας προς αυτήν, που την ερωτούσε τι γίνεται η Μαλβίνα, και της έλεγε ότι θάρθη στο Έδμπουργκ να πληροφορηθή η ιδία.

Τότε οι δύο νέοι σύζυγοι κατάλαβαν, ότι έφθασεν η ώρα του αποχωρισμού των.

— Αύριο λοιπόν! είπε με αλγεινή φωνή η Μαλβίνα.

— Αύριο ναι είπε και ο Έδμον. Άλλα πολύ γρήγορα θα επιστρέψω πλησίον σου και δεν θα απομακρυνθώ ποτέ πλέον από την αγαπημένη μου γυναικούλα, από τη θεά της καρδιάς μου.

Η Μαλβίνα ρίχτηκε στην αγκαλιά του.

Ο ήλιος βασίλευε κείνη την ώρα πίσω από την στίλβουσαν θάλασσα. Αι πρώται σκιαί απλώνονταν επάνω στην γην. Η πηγή του δάσους εμουρμούριζε ποτίζουσα την παχείαν χλόην, και κάπου κάπου ηκούετο η αηδών γλυκά μηνυρίζουσα, σαν να τραγουδούσε τον έρωτά των.

Η ώρα αυτή του λυκόφωτος έκαμε την Μαλβίναν να μελαγχολήσῃ. Κάποιο προαίσθημα κακό την ετάρασσε, εσκέπτετο την αποδημίαν του συζύγου της και δεν έβλεπε την επιστροφήν του. Ωστόσο παρεδόθησαν εις τας αγκάλας αλλήλων.

Το πρωί το αμάξι ήτο έτοιμο. Εχωρίσθηκαν με δάκρυα και με λυγμούς. Σε λίγο έβλεπε το όχημα να φεύγη παίρνοντας μαζί του την καρδιά της, ο κρότος του απομακρυνομένου αμαξιού της εφαίνετο ως ο τελευταίος αποχαιρετισμός του συζύγου της, βλέπει το χέρι του να βγαίνη από το παράθυρο, για να την αποχαιρετήσῃ, και την παίρνουν τα δάκρυα.

Όταν ήρθε στον εαυτόν της, θυμήθηκε την Φανήν της, θυμήθηκε την κ. Κλάρα. Δυο μήνες είχε να τις ιδή. Τώρα που δεν είχε τον έρωτα, μόνον η στοργή μπορούσε να την παρηγορήσῃ. Έτσι αποφασίζει να ταξιδεύσῃ.

Όταν ήλθε στο κτήμα της κ. Κλάρας κέσφιξε τη Φανή στην αγκαλιά της, ησθάνθη μεγάλην ανακούφισιν. Μόνον αι δύο αυταί υπάρξεις ανεπλήρωναν οπωσδήποτε του Έδμον την απουσία, που της ήτο ανυπόφορη.

Ωστόσο η κ. Μπιρτών ανησυχούσα για την απουσία του ανεψιού της μετεκάλεσε την κυρά Μούδη και με πονηρία αρχίζει να δείχνει ότι συμπαθεί πολύ την Μαλβίναν, ότι θα ηύχετο να την κάμη νύμφην της εις τον Έδμον, αρκεί ο Έδμον να κατώρθωνε να την αγαπήσῃ και αρκεί εκείνη να τον ήθελε σύζυγόν της. Ακόμη επρόσθεσεν ότι εκείνος που θα κατάφερνε ένα τέτοιο πράμα θα ήταν ένα είδος οικογενειακού των ευεργέτου, διότι έτσι ο Έδμον θα εγλύτωνε πλέον από την παραλυμένη ζωή, και αυτή θα τον εκαμάρωνε.

Έτσι η δυστυχισμένη η απλοϊκή γυναίκα πιάστηκε στην παγίδα και επίστευσεν, ότι αυτή θα έχη την τιμήν να επισπάσῃ την ευγνωμοσύνην της κυρίας. Έτσι λοιπόν έμαθεν η κ. Μπιρτών τους γάμους των και τον τόπον και την ημέραν που ετελέσθησαν. Κατόρθωσε δε να κρύψη από την αφελή γραίαν την οργήν και την αγανάκτησίν της. Μόνον της είπε να μη τους φανερώσῃ, ότι αυτή γνωρίζει τι περί του γάμου των, για να τους προξενήσῃ η ιδία μίαν έκπληξιν.

Όταν όμως έμεινε μόνη αγρίεψε. Περιπατούσε άνω κάτω συλλογισμένη και εσκέπτετο τρομεράν εκδίκησιν κατά της δυστυχούς Μαλβίνας. Απεφάσισε λοιπόν νανακοινώσῃ τούτο προς τον λόρδον Στάφφορδ, διά να τον έχει συνεργόν εις τα κακούργα της σχέδια.

Τότε παρουσιάσθη ενώπιόν της ο Έδμον και της είπεν, ότι ταξιδεύει για το Λονδίνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ'. ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Είχαν σκεφθή με τη Μαλβίνα ότι ήταν φρόνιμο να περάσῃ μια από της θειάς του, για να σκορπίσῃ έτσι κάθε της υποψία. Και θα τα κατάφερνε βέβαια, αν η απλοϊκή κυρά Μούδη δεν επρόφθανε να της γνωστοποιήσῃ όλα τα πάντα.

Η κ. Μπιρτών κατώρθωσε να κρυφθή ολότελα ενώπιόν του, του απηύθυνε ερωτήσεις για την τελευταία απουσία του όχι με πολύ ενδιαφέρον. Υπεκρίθη ότι

πιστεύει εις τας δικαιολογίας του τας βεβιασμένας. Για το ταξίδι του δεν τον ερώτησε λεπτομερείας. Υποψιάζετο ότι αυτό γίνεται για τη Μαλβίνα. Ο χωρισμός αυτός του Έδμον από εκείνην της εφάνη πολύ πρόσφορος, για να εκτελέσῃ τους σκοπούς της.

— Σευχαριστώ, του είπε, που δεν αναχώρησες προτού να με ιδής. Θα σε παρακαλέσω λοιπόν να λάβης την καλωσύνην να περάσης από το κτήμα της λαίδης Ντόρσετ, που ευρίσκεται επάνω στον δρόμον σου. Εκεί είναι η κ. Φέμπικ από δεκαπέντε μέρες. Σε παρακαλώ να της εγχειρίσης ένα γράμμα μου, που θα σου δώσω, πολύ επείγον.

— Ευχαρίστως, θεία μου. Χαρά μου που το ταξίδι μου αυτό αποβαίνει κάπως χρήσιμο και σε σας.

Εσπευσε η κ. Μπιρτών στο γραφείο της κέγραψε τα εξής προς την κ. Φέμπικ.

Αγαπητή μου Κίττη.

« . . Αυτήν την ώραν έμαθα τον γάμον τους. Ξαίρεις δα ότι ποτέ δεν θα ανεχθώ τον εμπαιγμόν αυτόν. Και αν το προαίσθημά μου δεν με απατά, πιστεύω να κόψω σε λίγο τον δεσμόν αυτόν τον ανάρμοστον, που με αδικεί, πολυτρόπως. Βοήθησέ με και συ. Κράτησε κοντά σου τον Έδμον όσο μπορείς περισσότερο.

Θυμήσου λίγο μαζί του τα νιάτα σου για χάρη μου.

Ενώ εκείνος θα ξεχνιέται κοντά σου, εγώ μαζί με τον λόρδον Στάφφορδ θα τον καταγγείλω δι αναφοράς στην Κυβέρνηση, ότι είναι οπαδός των Γαλλικών ιδεών και ένθερμος ζηλωτής της Δημοκρατίας, και ότι η οικογένειά του ευλαβουμένη μήπως ατιμασθή εξ αιτίας του, εκλιπαρεί την απομάκρυνσή του στας Ινδίας. Μόλις καταφέρω να επιβιβασθή του πλοίου, του προτείνω να τον απαλλάξω της εξορίας, αν συγκατατεθή να υπογραφή διαζύγιον του γάμου του. Γνωστοποιώ αφ' ετέρου στην κ. Σορκή τα διάταγμα, να μου παραδώσῃ αμέσως τη Φανή Χέριντεν, εκτός αν στρέξη την ακύρωση του γάμου της με τον Έδμον. Και αν μεν υποταχθούν στας επιθυμίας μου, διαλύεται ο καταραμένος αυτός γάμος, που μου κατέστρεψε όλα τα σχέδια. Αν πάλιν αρνηθούν, θα είναι δυστυχισμένοι για πάντα, εκείνος εξόριστος μακράν της, και αυτή στερουμένη την κόρην που λατρεύει και τον σύζυγον που αγαπά τρελά. Έτσι συντελείται η εκδίκησί μου.

Μεταχειρίσου λοιπόν όλα σου τα θέλγητρα και τας γοητείας, για να κρατήσης πλησίον σου τον Έδμον, ως που να φθάσῃ η αναφορά μου στον προς ον όρον.

Σε χαιρετώ και σου εύχομαι καλή διασκέδαση.

Άννα Μπιρτών.»

Αυτό το γράμμα το έδωκεν εις τον ανύποπτον Έδμον προσποιουμένη αγαθότητα και ειλικρίνειαν· Η τιμιότης του για τέτοια πράγματα ήταν παραμιώδης, ώστε κανένα φόβον μην ανοίξη την επιστολήν δεν είχεν η θεία του.

Πριν βραδυάσῃ ευρίσκετο στο κτήμα της λαίδης Ντρόσε. Βιάζεται όμως να εξακολουθήσῃ το ταξίδι του και χωρίς να κατέβη από την άμαξα, δίδει το γράμμα στον υπηρέτην του Γουλιέλμον, να το δώσῃ στην κ. Φέμπικ. Πάγωσε η Καίτη, άμα έμαθε το γάμο της Μαλβίνας με τον Έδμον. Φώναξε λοιπόν κοντά της τον Γουλιέλμον και τον εκατήχησε, ότι αυτό ήταν η καταστροφή του Έδμον, και τον έπεισε να χρησιμεύσῃ και αυτός βοηθός του έργου της επανορθώσεως το οποίον έχει αναλάβει αυτή μαζί με την κ. Μπιρτών. Του έδωκε δε και μερικές χρυσές λίρες, οι οποίες ελάλησαν ευγλωττότερα από τα επιχειρήματά της στην καρδιά του υπηρέτου, και του έταξε ότι έχει να κερδήσῃ πολλά, αν τας υπηρετήσῃ πιστά. Έτσι λοιπόν έμειναν σύμφωνοι να προδίδῃ εις αυτήν όλας τας πράξεις του κυρίου του, και ακόμη όλα τα γράμματα, που στέλνει και που λαμβάνει ο σερ Έδμον, να περνούν από τα χέρια της κ. Φέμπικ, για το καλό του κυρίου του εννοείται.

Τότε η κ. Φέμπικ μαζί με την λαίδη Ντρόσετ ήλθον προς τον Έδμον και τον εμάλωσαν, γιατί δεν κατέβη να τους χαιρετίσῃ τουλάχιστον. Επειδή δε δυσανασχετούσε, η κ. Φέμπικ του είπε, ότι επείγεται να στείλη επιστολήν εις Λονδίνον εν σχέσει προς όσα της γράφει η θεία του και τον παρακαλεί να περιμένη στην αίθουσα έως ότου την γράψει.

Ο Έδμον μη δυνάμενος να πράξῃ άλλως κατέβη με λύπη από την άμαξαν και ανήλθε εις την αίθουσαν. Εκεί όμως παρ' ελπίδα συνήντησε συναναστροφήν από νέους ευθυμούντας και από γυναίκας πολύ κομψάς και πολύ καθώς πρέπει.

Εν τω μεταξύ ο Γουλιέλμος νομίζων δήθεν ότι ο κύριός του θα νυκτερεύσῃ εκεί ανεχώρησε με την άμαξαν εις το πλησιέστερον χωρίον, διά να αναπαύσῃ τα άλογα· ώστε όταν η κ. Φέμπικ έφερε το γράμμα, ο κ. Έδμον δεν είχε πλέον με τι να ξεκινήσῃ. Αυτή του εξέφρασε την μεγάλην της λύπην που έγινε αιτία να βραδύνη το ταξίδι του, αλλά η λαίδη Ντρόσετ και η συντροφιά της έμειναν ενθουσιασμένοι διά τούτο και ηνάγκασαν τον Έδμον θέλοντα και μη, να μείνη εκεί έως αύριο. Εκεί είδε ότι η Κίττη έπαιζε σπουδαίον κοσμικόν ρόλον. Δεν ήτο πλέον η αφελής εκείνη κόρη της κ. Μέλμορ, που είχε γνωρίσει άλλοτε. Ήτο φιλάρεσκη και ευφυής. Όλην δε την ώραν αυτόν έβλεπε, αυτόν

παρακολουθούσε, αυτόν ετόξευε με τα μάτια της, τα οποία εταπεινώνοντο εντροπαλά, άμα κατώρθωναν να τον προσελκύσουν.

Χαμογελούσε με πανουργία, έδειχνε επιτηδευμένη αμηχανία, επίπλαστη απροσεξία, άφινε πότε πότε ανώμαλη την αμφίεσή της, για να φαίνωνται τάχα από απροσεξία, όσα δεν επιτρέπεται υπό της ευπρεπείας να δειχτούν ανεπιφύλαχτα.

Εν τούτοις αυτός ωπλισμένος από τον έρωτα προς την Μαλβίναν νομίζει εαυτόν άτρωτον και δεν προφυλάσσεται.

Δεν σκέπτεται ο δείλαιος, ότι ημπορεί κανείς να αγαπά και να μένη στον έρωτά του σταθερός, αλλά κάποτε να κάμνη σαρκικάς απιστίας. Διότι ο συζιγικός έρως, όσο μέγας και αν είναι, δεν εγείρει προμαχώνας και κατά του δελεασμού των αισθήσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΗ'. ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΤΕΧΝΗ

Η πείρα του κόσμου είχεν αναπτύξει τις χάρες της κ. Φέμπικ. Ακόμη είχεν αποκτήση ευστοχίαν και οξύνοιαν, του πώς πρέπει να χρωματίζει τας επιθέσεις της, για να επιτυχαίνουν.

Ήταν βεβαία, ότι ο Έδμον ήθελε να φυλάξει τον όρκον πίστεως, που έδωκε στη γυναίκα του· κρίνει λοιπόν ότι λίαν επαισθητοί ερεθισμοί τον συνεφέρνουν, να συλλογίζεται τον όρκον του και να προφυλάσσεται· ούτε και πάλιν να περιμένη από εκείνον πρώτον την επίθεσιν, πράγμα που τώρα δεν θα το έκαμνεν ο Έδμον. Ανάγκη λοιπόν να τον δελεάζη με τέχνην χωρίς να φαίνεται ότι τον προκαλεί. Να είναι τόσον ερασμία, ώστε να του κινεί εις αίσθησιν της ερασμιότητός της, και να του απασχολεί το αισθαντικόν κατά τρόπον αδιάσπαστον, ώστε εκείνος εκτός εαυτού και μόλις αναπνέων να υποταχθή εξ ολοκλήρου χωρίς καθόλου σχεδόν να ευρίσκη καιρόν να ενθυμηθή: τι λησμονεί, μηδέ να σκεφθή: τι παθαίνει.

Δεν αμελεί λοιπόν καμίαν ευκαιρίαν, να ευρεθή κοντά του, χωρίς να φαίνεται ότι την επιζητεί. Προσέχει να μην του μιλήση εκείνη πρώτη, και τον υποχρεώνει

έντεχνα αυτός να της αποτείνη τον λόγον, και προσέχει να του αποκρίνεται με προκλητική συστολήν, που παρατείνει ευχαρίστως και την πιο αδιάφορη συνομιλία. Όταν του ομιλεί δεν λάμπει το πνεύμα της, αλλ' όταν την ίδια ώρα αποτείνεται προς άλλον, τότε το αφίνει να σπινθηροβολεί και τα χεύλη της καθωραΐζονται διά της χάριτος επιτηδευμένων συστολών. Είναι λοιπόν δυνατόν η κόρη της κ. Μέλμορ να φιλοτιμήται ναρέσκει εις άλλους και όχι εις τον Έδμον! αυτό αρχίζει να τον δαιμονίζει. Όλα γύρο του είναι χαρούμενα, η Κίττη μετέχει της γενικής ευθυμίας.

Αρχίζει ο χορός και εκείνη θριαμβεύει, όλες της οι χάρες αναπτύσσονται τότε. Χορεύει ελαφρά, και ηδυπαθώς. Δεν κινεί την ψυχήν εις θαυμασμόν, αλλά προκαλεί τας αισθήσεις εις επιθυμίαν. Αδύνατον νανθέξη κανείς στα θέλγητρά της.

Το κεφάλι του Έδμον θερμαίνεται. Η κ. Φέμπικ το κατάλαβε και τον πλησιάζει.

— Τώρα θαρχίση το βαλς, του λέγει, και ξαίρετε πόσο ταγαπώ κιαπ' όλους αυτούς που είναι εδώ η Κίττη μόνο μεκείνον που δεν της είναι ξένος θα το χορεύσῃ μευχαρίστηση.

Τα όνομα Κίττη του ξύπνισε όλες τις παλιές του αναμνήσεις. Του εφάνη τόσον χαριτωμένη, είδε ότι του ήτο πάντοτε η καλόβολη Κίττη του, η κόρη της κ. Μέλμορ.

Αλλά συγχρόνως εκοίταξεν ότι όλοι εις αυτόν επρόσεχαν και τον εζήλευαν, διότι εκείνη τον επροτιμούσε. Έτσι εκολακεύθη η φιλοτιμία του, ότι εθριάμβευσε η λεβεντιά του.

Αρχίζει λοιπόν μαζί της το βαλς, τον ηδυπαθή χορόν, ο οποίος εφευρέθη, διά να κεντά την όρεξιν και να μαλθακίζει την αρετήν, κάμνωντας να γλυστρίσουν και οι πιο αθώες ψυχές.

Σε λίγο κάθισαν όλοι στο σουπέ. Όλοι είναι εύθυμοι και χαρούμενοι. Το αβρό χέρι της κ. Φέμπικ χύνει κρασί αφρισμένο στα ποτήρια των ανδρών αρχίζοντας από όποιον δήποτε, αλλά τελειώνοντας πάντοτε στον Έδμον. Το κεφάλι του ανάβει, όλα γύρο του πολεμούνε την αρετή του και την ευτυχία της Μαλβίνας. Το δείπνον τελειώνει· όλοι είναι μεθυσμένοι.

Η κ. Φέμπικ του προτείνει τότε να μείνη μαζί τους κάμποσες μέρες. Τότε μόνο θυμήθηκε, πως δεν ήταν εκεί η θέση του, και ορκίζεται ότι φεύγει το πρωί το

δίχως áλλο.

Η Κίττη καμώνεται ότι δεν προσέχει. Κερνά και πάλι σαμπάνια αρχίζοντας από τον Έδμον και τελειώνοντας πάλι στον ίδιον. Εκείνος πίνει. Εκείνη τότε σηκώνεται και δίδει το σύνθημα για τα οικογενειακά παιγνίδια, που συνηθίζονται στην εξοχή, και που καμιά φορά αποβαίνουν πολύ επικίνδυνα.

Έδεσε τα μάτια με μαντήλι μεταξωτό και γυρίζει μέσα στην αίθουσα να πιάση κανένα στα τυφλά και να τον αναγνωρίσῃ. Πέφτει επάνω στον Έδμον, τον ψηλαφά και φωνάζει.

— Ο λόρδος Χάταμον.

— Όλοι καγχάζουν, ο ονομασθείς ήτο ένας γέρος.

Η ποινή της αποτυχίας είναι, να δεχθή ένα φίλημα. Άλλα αυτή φωνάζει ότι δεν δέχεται. Εκείνος ζητεί να λάβη διά της βίας το δίκαιόν του. Αυτή αντιστέκεται αλλά με τέτοιον μαλθακό τρόπο, ώστε το αρπαζόμενον να γίνη πολυτιμότερον. Εις την πάλην αυτήν ο αντίπαλος αποκρούεται, για να γίνη επιθετικότερος και κάθε κίνημα είναι χάρις. Εκείνη κατορθώνει υπό το πρόσχημα της αρνήσεως, να δώση περισσότερον από το ζητούμενον. Αποστρέφοντας το μάγουλό της τον κάμνει να συναντήση τα χείλη της και επιθέτει εκεί το ποθούμενο φίλημα. Τότε κάμνει τον θυμωμένο και του δίδει ένα χαριτωμένο μπατσάκι με γέλια και φεύγει. Εκείνος τρέχει κατόπι της, όλοι κάμνουν τα ίδια με τις κυρίες και το σπίτι αντηχεί από τα γέλια. Εκείνος πέφτει κατόπιν από την Κίττη έξω από την αίθουσα . . . Μετ' ολίγον η ομήγυρις διαλύεται . . . Όλοι ησυχάζουν στα δωμάτιά τους.

Όταν το πρωί ο Γουλιέλμος επέστρεψε με την άμαξα και ζήτησε τον κύριόν του, δεν τον ηύρε μέσα στον κοιτώνα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΘ'. ΣΦΑΛΜΑΤΟΣ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ

Ο ήλιος είχε προ πολλού ανατείλει. Ο Έδμον ατημέλητος και με βία περπαντώντας φωνάζει τον Γουλιέλμον.

— Πού είναι τα αμάξι σου λοιπόν;

Εκείνος χαμογελώντας πονηρά:

— Είμαι εδώ από την αυγήν, αλλά επειδή ο κύριος δεν ήταν στο κρεββάτι του, υπέθεσα ότι θα άλλαξε γνώμην και ξέζεψα τα άλογα . . . Άλλα αν θέλη ο κύριος . . .

— Ναι ετοίμασε αμέσως το αμάξι, και στο εξής μην κάνεις του κεφαλιού σου, χωρίς να σε διατάξω. Ως που να ετοιμαστή λοιπόν το αμάξι ο Έδμον επήγε να γράψη γράμμα στη Μαλβίνα. Άλλα τι να της πη; πώς να της γράψη;

Αισθάνεται πόσον είναι δυστυχισμένος εκείνος που αφαιρεί από τον εαυτόν του την δύναμιν να λέγη αλήθεια! Ούτε τολμά να της ομολογήση τα γενόμενα για να μην της σπαράξῃ την καρδιά. Η αλγεινή ιδέα ότι υπάρχει κάτι που δεν μπορεί να της το ομολογήση, καταπικραίνει την ψυχήν του.

Η πέννα του προχωρεί χωρίς όρεξη, κέτσι τα γράμματα που ήταν προωρισμένα να παρηγορούν τον αποχωρισμό, του γίνονται βασανιστήριον! Ο έρως εκδικείται. Ο Έδμον βλέπει ότι γράφων ευρίσκεται εν αμηχανίᾳ. Η απορία της εκφράσεως φαίνεται και εις αυτάς ακόμη της αγάπης του τας διαβεβαιώσεις· και όμως ουδέποτε άλλοτε διαβεβαιώσεις αγάπης υπήρξαν ειλικρινέστερες από αυτές.

Αλλά η συναίσθησις του σφάλματος του αφαιρεί την φλόγα από την έκφραση, και επιβάλλει κάποιαν επιφυλακτικότητα εις την διάχυσιν των αισθημάτων. Αφού δε το αισθάνεται ο ίδιος, πολύ περισσότερον θα το αισθανθή εκείνη, όταν το διαβάση. Όθεν αποφασίζει να μη γράψη πολλά. Άλλα και τούτο πάλιν είναι ύποπτον. Αυτήν βέβαια την επιφύλαξιν δεν θα την είχε, αν της έγραφε την προηγουμένην ημέραν. Μια στιγμή λοιπόν αθέμιτης ηδονής του εξάλειψε το θάρρος και την παντοτεινήν ευδαιμονίαν. Τότε ησθάνθη μίσος άσπονδον εναντίον της κ. Φέμπικ.

Έγραψε της Μαλβίνας, πώς πέρασε από της λαίδης Ντόρσετ το κτήμα κέμεινε λίγο.

Της έλεγε, πως ένας μόνο στοχασμός απασχολεί το πνεύμα του: το πώς νανταμωθούνε γρηγορώτερα.

Ενώ ο Έδμον έγραφε, ο Γουλιέλμος ειδοποίησε την κ. Φέμπικ, πώς ο κύριος

φεύγει για το Λονδίνον.

Τρέχει ευθύς εκείνη και πέφτει στην αγκαλιά του. Ο έρως και τα δάκρυα την κάνουν υπέρκαλη. Τα μάτια της είναι χαύνα, τα χείλη της ηδυπαθή, τα στίθη της προκλητικώτατα. Άλλα ο Έδμον δεν προσέχει.

— Χρέος απαραίτητον με καλεί στο Λονδίνον. Άφισέ με.

— Και η Κίττη δεν αξίζει τίποτε πια για σένα, Έδμον!

— Έμεινα ήδη αρκετά!

— Καλά, τότε θα πάμε μαζί στο Λονδίνον, έχω κεγώ δουλειά εκεί, με στέλνει η κ. Μπιρτών.

— Όχι μαζί μου Κίττη για όνομα του Θεού.

— Όχι μαζί σου; και πώς θα μαποφύγης; πώς θα μεμποδίσης να σακολουθήσω; Πάγω να ετοιμασθώ αμέσως. Και έτρεξε ελαφρά ως δορκάς αφού τον εφίλησε περιπαθώς στα χείλη.

Ο Έδμον τότε τρέχει και δίδει την επιστολήν της Μαλβίνας στον Γουλιέλμον, να της την στείλη και κατόπιν να έλθη με την άμαξαν στο Λονδίνον, αυτός δε καβαλλικεύει ένα ίππον και γίνεται άφαντος αφίνοντας για την Κίττη μία συμειωσούλα.

Η Κίττη φρένιασε από το κακό της. Ωστόσο συλλαμβάνει σατανικόν σχέδιον να εκδικηθή μεκείνη την σημείωση του Έδμον, που της έγραφε:

«Φεύγω, Κίττη, και δεν θέλω πλέον να σε ιδώ, σε φοβούμαι. Κίττη! με δελεάζεις και με κάμνεις να ξεχνώ τα πάντα . . . τον άγγελόν μου ακόμη!

Σε μισώ, Κίττη. Άλλα περισσότερο βδελύσσομαι τον εαυτόν μου . . . ω τις αμαρτωλές ώρες που πέρασα κοντά σου!. . .

Η κ. Φέμπικ ερεθίζεται περισσότερο όσο διαβάζει τη σημείωση αυτή. Ζητεί και την επιστολή του Έδμον προς την Μαλβίναν και την διαβάζει και συλλογίζεται. Τέλος φωνάζει τον συνεργόν της.

— Άκουε Γουλιέλμε, αύριο εγώ φεύγω για τα Λονδίνο με το αμάξι σου. Τρέχα

λοιπόν και δώσε το γράμμα του κυρίου στην κ. Σορκή. Πες της πώς ο κ. Σέυμουρ περιμένει την απάντησι στης λαίδης Ντόρσετ. Πες της ότι είχε κατ' αρχάς σκοπό να φύγη για το Λονδίνον, αλλά η κ. Φέμπικ τον παρεκάλεσε να μείνη για να την πάρη μαζί του, κεκείνος συγκατένευσε. Πρόσεχε να τα λες έτσι με συστολή και κοφτά κοφτά, που να φαίνεται ότι δεν τα λέγεις ελευθέρως, αλλά σου ξεφεύγουν από την αθυροστομίαν σου. Άφισε εν τω μεταξύ να σου πέσῃ από την τσέπη σου εξ απροσεξίας τάχα αυτή η σημείωση του κυρίου σου προς εμένα.

Και σχίζει το τέλος και ταφίνει ίσα με τη λέξη «τα πάντα . . » Κατόπι τα ζαρώνει στα δάκτυλά της και του τα δίδει, για να υποτεθή ότι το έγραψε και τόδωσε του Γουλιέλμου να του το δώσῃ, όμως ύστερα ενέδωκε στας παρακλήσεις της, αλλά ξέχασε να το ζητήση πίσω.

— Όταν έρθης, του επρόσθεσε, στο Λονδίνον, σεμένα να φέρης την απάντησιν της κ. Σορκή· κιάν συμφέρη να τη δώσης στον κύριόν σου, σου την επιστρέφω. Πάρε τώρα δέκα λίρες και πιέ στην υγεία μου. Κάμε ότι σου λέγω ακριβώς, και θα ανταμειφθής γενναία.

Ο Γουλιέλμος έφυγε αμέσως. Την άλλη μέρα και η κ. Φέμπικ αναχωρούσε για το Λονδίνον. Έτσι και τον σκοπόν της εκτελούσε και προς την κ. Μπιρτών εφαίνετο ευάρεστη, ως υπηρετούσα προθήμως τα καταχθόνιά της σχέδια, και της έγραψε:

«Γνωρίζω ότι σας ευαρεστώ ακολουθούσα τον ανεψιόν σας εις Λονδίνον. Αι προς τους υπουργούς αιτήσεις σας είναι πιθανόν να κουσθούν ευνοϊκώτερα, όταν συνεργή προς τούτο και μία γυναίκα, που η φύση την έπλασε να αρέσκη. Η ελπίς πως θα σας γίνω χρήσιμη με κάμνει να παραβλέψω και τας παρεξηγήσεις που ενδέχεται να προκύψουν οπωσδήποτε από την τοιαύτην διαγωγήν μου.

Ησθάνετο η τετραπέρατη γυναίκα, ότι για να εκδικηθή τη Μαλβίνα ήταν ικανή να διαπράξῃ τα πάντα.

Έφθασε στο Λονδίνον τρεις ημέρας μετά τον Έδμον και πήγε στο ίδιο ξενοδοχείο. Εκείνος έλειπε· της είπαν ότι θα γυρίστη αργά το βράδι. Χάρηκε πολύ· έπιασε ένα δωμάτιο κοντά στο δικό του και παρήγειλε, άμα επιστρέψη να της τον στείλουν.

Ο Έδμον μόλις είχε φθάσει, έσπευσε να ζητήση τον λόρδον Χέριντεν, αλλά δεν τον ήγρε· είχε φύγει την προτεραίαν και κανείς δεν ήξαιρε πού επήγε. Δεν

τολμούσε να γράψη στη Μαλβίνα, γιατί θα τον έψεγε μέσα της, ότι απέτυχε του ταξιδιού του τον σκοπόν ένεκα της βραδύτητός του παρά τη λαίδη Ντόρσετ.

Κάθε μέρα επήγαινε και κάθε μέρα δεν τον εύρισκε. Έλεγε καθ' εαυτόν επιστρέφων εκείνο το βράδι στο ξενοδοχείον να καθίσῃ και να της τα γράψῃ όλα. Να της ανοίξῃ την καρδιά του κεκείνη ας μην τον συγχωρήσῃ, αν ήθελε.

Μόλις ανέβηκε στο δωμάτιόν του, τον είπαν ότι μία κυρία που ήλθε εκείνην την ημέραν ζητεί να τον ιδή. Αυτός προκατειλημμένος από την εικόνα της Μαλβίνας υποθέτει ότι εκείνη είναι και τρέχει στο δωμάτιο που του έδειξαν. Εμβήκε με λαχτάρα. Το δωμάτιον μόλις φωτίζεται. Μία γυναίκα ξαπλωμένη στην κλίνη. Ορμά και την σφίγγει στην αγκαλιά του. Αλλά . . . δεν ήτο η Μαλβίνα.

Μόλις αναγνωρίσας την κ. Φέμπικ:

— Α δαίμονα! φωνάζει και τραβιέται, σαν να τον εδάγκασε έχινδα.

Εκείνη δεν θυμώνει. Κλαίει.

— Έχει λοιπόν καμιά άλλη περισσότερα δικαιώματα επί του έρωτός σου από εμένα; Αχάριστε!. . . Κεγώ περιφρόνησα την κοινή γνώμη, την οργή του ανδρός μου, τη λύσσα της θείας σου, άμα το μάθη, και ήρθα μόνο και μόνο, γιατί σαγαπώ . . .

— Αλλού να τα λες αυτά, Κίττη. Ξαίρω τι σε φέρνει εδώ. . . Μόνον η αγάπη δεν σε φέρνει. Ξέχασέ με. Κίττη. Μίσησέ με, όπως εγώ σε μισώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'. ΟΛΕΘΡΙΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

Η Μαλβίνα μαζί με την κ. Κλάρα και τη Φανή επέστρεψε πάλιν εις το άσυλόν της.

Είναι νύχτα. Η Κλάρα διαβάζει ένα βιβλίον εις επήκοον. Αίφνης παρουσιάζεται ο Γουλιέλμος. Η Κλάρα πετάχτηκε όρθια.

— Έρχεται μαζί και ο κύριος σου;

- Όχι, κυρία, εγώ τον άφισα στης λαίδης Ντόρσετ· και χαμογελά σατανικώς.
- Πώς! Δεν πήγε λοιπόν στο Λονδίνον;
- Ναι εκεί είχε σκοπόν να πάη, αλλά . . .
- Τι αλλά; . . . Μήπως ησθένησε στο δρόμο;
- Όχι δόξα το Θεό. Αλλά νά, πώς να σας το πω . . .
- Λέγε λοιπόν!
- Στης λαίδης, που λέτε, ηύρε διασκέδαση, καλή συναναστροφή, ωραίες γυναίκες.
- Η Μαλβίνα, ωχρίασε, αλλά δεν κατεδέχθη να εκτεθή προς τον υπηρέτην.
- Έχεις κανένα γράμμα του για μένα;
- Ναι βέβαια, έχω.

Και της ενεχείρισε την επιστολήν.

- Αν υπάρχη ανάγκη απαντήσεως, να μου την δώσετε απόψε, διότι ο κύριος περιμένει.
- Πώς: Περιμένει στης λαίδης Ντρόσετ:
- Ναι, και μου είπε να κάνω γρήγορα, διότι βιάζεται ναναχωρήσει . . . αλλά δεν πιστεύω να τον αφίση η κ. Φέμπικ . . . θα τον κρατήση, για να ταξιδέψουνε μαζί στο Λονδίνον.

Στο πρόσωπο της Μαλβίνας εζωγραφήθη φρικτή αλλοίωσις.

Για όνομα Θεού! είπεν η Κλάρα, εσείς πάσχετε, έχετε ανάγκην βοηθείας.

— Μόνον εδώ θα την εύρω, είπε η Μαλβίνα με τρέμουσαν φωνήν, δείχνοντας την επιστολήν του Έδμον. Άφισέ με να την διαβάσω.

Την διάβασε ανεκουφίσθη ολίγον. Της έλεγε ότι έμενε ακουσίως του και οι λόγοι που παρουσίαζε της εφάνησαν αρκετά πειστικοί. Όταν σηκώθηκε είδε κάτου ένα κομμάτι χαρτί. Το πήρε ήτο το γράψιμον εκείνου. Το ανέγνωσε και πάγωσε.

— Διάβασε! είπε στην Κλάρα.

Εκείνη το διάβασε και έφριξε. Εκάλεσε τον Γουλιέλμον.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε η Κλάρα.

— Α! έπεσε από μένα. Ο κύριος ήταν για να φύγη και μου έδωσε αυτήν την σημείωσιν να την δώσω της κ. Φέμπικ, αλλά εν τω μεταξύ έτρεξεν εκείνη προς αυτόν και τον έπεισε να μη φύγη, κέτσι έμεινεν άχρηστο αυτό το γραμματάκι, εγώ το ελησμόνησα στην τσέπη μου.

— Και έκρινες καλόν να το φέρης και να το ρίψης εδώ, αι;

— Κυρία. . .

— Καλά, πήγαινε, του είπεν η Κλάρα με περιφρόνησιν άκραν. Εκείνος εξήλθε θορυβημένος.

Η Μαλβίνα εν τω μεταξύ θέτουσα το χέρι στην καρδιά της επροσπαθούσε να κρατήσῃ τους παλμούς της.

— Το χτύπημα έγινε, είπε. Η Μοίρα με πλήρωσε όπως μου έπρεπε . . . Παν οι όρκοι του . . . πάει η αγάπη του.....πάω κεγώ! . . . «Κίττη! . . . με κάνεις να ξεχνώ τα πάντα . . . » ναι. . . τα πάντα. . . κιάρχισε να κλαίνη απαρηγόρητα.

Από την θύραν έσκυψεν η Τομκίνα.

— Ο Γουλιέλμος ερωτά, αν η απάντησις της κυρίας είναι έτοιμη.

— Αμέσως αμέσως, απήντησε η Μαλβίνα σφογγίζουσα τα δάκρυά της, ας

περιμένη λίγο ακόμα.

Πήρε χαρτί και πέννα κέγραψε τα εξής:

Έδμον!

Ελησμόνησες τους όρκους σου . . . με ηπάτησες. Χάνεται ο κόσμος από μένα, αφού δεν χρεωστώ πλέον να σε αγαπώ. Όταν εσύ ζης δι' άλλην, η Μαλβίνα δεν ημπορεί να υπάρχῃ εις την ζωήν. Η καρδιά της, από την οποίαν θα επιχειρήσῃ να σε αποσπάση, θα θραυσθή εις μύρια τεμάχια.

Έδμον! Τι σέκαμα και μέφερες στη φρικτήν αυτήν άβυσσο; Ο έρως που με ενέπνευσες μου εθόλωσε τον νουν και μέκαμε να λησμονήσω το χρέος μου και την υπόσχεσίν μου προς την νεκράν φίλην μου. Συ δε μόνος, που μόνο για σένα εζούσα πλέον, είχες καταστή η μόνη πηγή των αισθημάτων μου, και η ευδαιμονία σου το μόνον μου χρέος.

Και όμως με απάτησες. . . .

Ω Έδμον, Έδμον! . . . τουλάχιστον να μη σε εύρη αδιάφορο η αγγελία του θανάτου μου . . . και μην πεις και τότε
«Κίττη με κάμνεις να ξεχάσω τα πάντα»
Έχε υγείαν, Έδμον . . . Έχε υγείαν . . . »

Μαλβίνα.

Η πέννα έπεσε από τα χέρια της.

— Όση ζωή είχα την έρριψα μέσ' σαντό το γράμμα. Διπλώστε το και στείλτε το. Εγώ δεν μπορώ πια να βαστάξω. Μου φαίνεται πώς θα ξεψυχήσω.

Έκλεισε τα μάτια της. Ήταν πελιδνή σαν νεκρή. Η Κλάρα ετρόμαξε, και επεχείρησε να την ανακαλέση εις την ζωήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'. ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΥ

Ο Γουλιέλμος πήρε το γράμμα και έσπευσεν εις το Λονδίνον. Πέρασε από της λαίδης Ντόρσετ και έμαθε την αναχώρησιν της κ. Φέμπικ με το αμάξι του· εξακολουθεί τον δρόμον του. Όταν έφθασε εις το Λονδίνον επήγε εις το Ξενοδοχείον που έμενεν ο Έδμον και ευρίσκει εκεί την Κίττη. Του πήρε το γράμμα. Το άνοιξε και το διάβασε.

— Φύγε γρήγορα, του είπε. Κάμε ότι έρχεσαι αύριο πολλά πρωί· ο κύριος σου θα είναι εδώ. Πες του πώς για πιο ασφάλεια το πήγες εσύ το γράμμα στην κ. Σορκή. Είχε, πες πολλούς ξένους και δεν είχε καιρό να γράψῃ. Πες ότι ήταν και ο ιερεύς Πρίορ μεταξύ των ξένων της. Η κ. Μπιρτών και εγώ σε προστατεύομεν. Λάβε εικοσιπέντε χρυσάς λίρας και σπεύσε, μήπως φανή, όπου κιάν είναι, ο κ. Έδμον, γιατί τότε χαθήκαμε και συ κεμείς.

Ανέβηκε στο δωμάτιό της και διάβασε εμπεριστατωμένως το γράμμα της Μαλβίνας. Απεφάσισε δε και της έγραψεν η ίδια λέγοντας της, ότι ο Έδμον έχει βαρεθεί και αηδιάσει τα παθητικά όλο παράπονά της και χωρίς να διαβάση το γράμμα της το έδωκε εις αυτήν και ετελείωνε ως εξής. «Φίλη μου, η καρδιά του Έδμον δεν παίρνει από δάκρυα. Όμως εγώ, άμα τον βαρεθώ, θα σε διδάξω πώς πρέπει να του φερθής, για ναποχτήσης και συ την αγάπη του».

Ετσι κάμνοντας η κ. Φέμπικ δεν εφαντάζετο τι μεγάλο κακό έκαμνε στην ευαίσθητη εκείνη γυναίκα.

Ωστόσο ο Γουλιέλμος το πρωί της επιούσης παρουσιάσθη εις τον Έδμον και του ωμίλησε καθώς εδιδάχθη. Αλλά αυτός τίποτε δεν ένιωθε απ' αυτά.

Ποιους ξένους τάχα ημπορούσε να δέχεται η Μαλβίνα, και μάλιστα πώς μπορούσαν να την εμποδίσουν να γράψῃ στον σύζυγόν της. Ο κ. Πρίορ! . . . Α εδώ κάτι τρέχει.

— Μου φαίνεσαι ένας αχρείος, ένας καρκούργος· του λέγει με θυμό, και δεν ξαίρω ποιος θα σε γλυτώσει από τα χέρια μου αν . . .

Ο Γουλιέλμος άρχισε να τα χάνει και μέσα στην σαστισμάρα του ορκίζεται φρικτούς όρκους ότι λέγει αλήθεια και ρίχνει το πνεύμα του κυρίου του εις δισταγμούς και αμηχανίαν. Έτσι υπεκφεύγει προς στιγμήν και γίνεται άφαντος.

Την άλλη μέρα ο Έδμον ματαίως εζήτησε παντού τον υπηρέτην του. Τότε αρχίζει να βεβαιώνεται, ότι ο αχρείος εκείνος τον ηπάτησε. Φοβάται για τη Μαλβίνα. Μύριες προαισθήσεις ολέθριες τον βασανίζουν. Κάθεται και της

γράφει μίαν επιστολήν, εκθέτει την έκπληξιν και την ανησυχίαν του. Την φέρνει ο ίδιος στο ταχυδρομείον, φοβούμενος ότι τον περικυκλώνουν άπιστα χέρια. Η εικόνα των βασάνων, που θα είναι εκτεθειμένη η αγαπητή του Μαλβίνα, κάμνουν περισσότερον οδυνηράν την τύψιν για τας αδικίας του προς εκείνην.

Ακαταπαύστως πηγαινοέρχεται στου λόρδου Χέριντεν, αλλά δεν τον ευρίσκει. Από την Μαλβίναν δεν μανθάνει τίποτε. Θέλει να επιστρέψη προς αυτήν, να την ιδή ζωντανήν, να φέρη την γαλήνην εις την ψυχήν της. Άλλα πώς να αναχωρήσῃ από το Λονδίνον, χωρίς να της φέρη την άδειαν, να έχη την Φανήν κοντά της παντοτεινά;

Εν τω μεταξύ αι ραδιουργίαι της κ. Μπιρτών διεξαγόμεναι διά της κ. Φέμπικ καταχθονίως επιτυγχάνουν, και το διάταγμα της εξορίας του Έδμον εις τας Ινδίας εκδίδεται, ως ρουσφέτι μάλλον, παρά ως κάτι νόμιμον. Το όνομα του λόρδου Στάφφορδ συνήργησε τα μέγιστα προς τούτο.

Ενώ δε εις τα σκοτεινά υφαίνετο ο όλεθρός του, έμαθε ότι ο λόρδος Χέριντεν είναι στο σπίτι του. Τρέχει λοιπόν, ειδοποιεί ποίος είναι, και παρουσιάζεται εις αυτόν.

Κάποιος κύριος αγαθού και ευσχήμου ήθους τυχών εκεί στου λόρδου, άμα άκουσε τα όνομα του Έδμον Σέυμουρ, τον παρατηρεί με συμπαθή περιέργεια και τον ερωτά με τρόπον, αν είναι ανεψιός της κ. Μπιρτών και αν γνωρίζη τον λόρδον Στάφφορδ. Ο Έδμον απεκρίθη ναι, και ο άνθρωπος εκείνος εσκυθρώπασε και εξήλθε κάμνων σχήμα οίκτου.

Ο Έδμον τίποτε δεν αντελήφθη. Ήθελε να προτείνη προς τον Χέριντεν την επιθυμίαν του και δεν ήξαιρε πώς ναρχίση.

— Βεβαίως είναι η κ. Μπιρτών, που μου δίδει την τιμήν να σας γνωρίσω. Άλλά περίεργον πώς δεν μου γράφει τίποτε στο γράμμα της που ηύρα εδώ, με το οποίον με πληροφορεί, ότι κατά την μεταξύ μας συμφωνία έλαβε από τα χέρια της κυρίας Σορκή την κόρη μου, διότι εκείνη υπανδρεύθη.

— Τι λέτε μιλόρδε; Έμαθε λοιπόν η κ. Μπιρτών τον γάμον μου και ήρπασεν η σκληρά την κόρην σας από τα χέρια της Μαλβίνας;

— Τον γάμον σας; σεις ο σύζυγος της κ. Σορκή;

— Εγώ, μάλιστα.

— Ωστόσο η κυρία Μπιρτών μου γράφει, ότι ο σύζυγος της κ. Σορκή είναι ένας ασήμαντος, ακόμη ένας άθλιος, ο οποίος είναι ντροπή της οικογενείας του.....

— Ωστε η κ. Μπιρτών εστοχάσθη ότι εν τω μεταξύ θα εύρισκε καιρόν να συμπληρώσῃ τα κακά της βουλεύματα εναντίον της αθωοτάτης εκείνης γυναίκας; Μιλόρδε, ήρθα επίτηδες στο Λονδίνον, να σας παρακαλέσω να ευδοκήσετε ναφίσετε την κόρην σας εις τας χείρας, της εναρετωτέρας από όλας τας γυναίκας. Ω! μιλόρδε, σας ηπάτησαν· ίσως εκπνέει την στιγμήν αυτήν μη δυναμένη να υποφέρη τον αποχωρισμόν του τέκνου σας!

— Τω όντι, σερ Έδμον, η κ. Σέυμουρ είναι αξία πάσης εμπιστοσύνης, αφού εξέλεξε σύζυγον εσάς, αλλά ως πατήρ έχω χρέος να φροντίσω για την ευτυχίαν του τέκνου μου. . . . Εγώ είμαι κατεστραμμένος και η κ. Μπιρτών θανατηληρώση προς την Φανήν την στέρησιν της πατρικής της περιουσίας.

— Η κ. Μπιρτών ευκάλως αποποιείται αύριον, ό,τι υπόσχεται σήμερον. Εγώ όμως, ο οποίος είμαι κληρονόμος της κ. Μπιρτών, έχω δε και ιδικήν μου περιουσίαν, σου υπόσχομαι ενόρκως, ότι είμαι διατεθειμένος να πράξω περισσότερα υπέρ της Φανής, παρ' ό,τι ήθελε πράξει εκείνη. Εγώ και η Μαλβίνα υιοθετούμεν την Φανήν Χέριντεν. Τρέχω να φέρω ένα συμβολαιογράφον· εσείς θα υπογράψετε διαταγήν, δυνάμει της οποίας θα μας αποδοθή η Φανή Χέριντεν από την κ. Μπιρτών, εγώ δε θα υπογράψω την πράξιν της υιοθεσίας, και αν κάμωμε παιδιά, η κόρη σας θα είναι ισότιμος συγκληρονόμος, αν δε μείνωμε άτεκνοι, θα είναι η μόνη μας κληρονόμος.

Εξέρχεται λοιπόν πάραυτα και μετ' ολίγον επιστρέφει με ένα συμβολαιογράφον, εις τον οποίον καθ' οδόν εξέθεσε όλα της υποθέσεως τα καθέκαστα.

— Λάβετε την καλωσύνην να συντάξετε τα έγγραφα, είπεν ο λόρδος Χέριντεν προς τούτον, ενώ ημείς με τον σερ Έδμον θα είμεθα εις το παρακείμενον δωμάτιον, όπου κάποιος κύριος ζητεί να ομιλήσει προς εσάς κύριε Σέυμουρ.

— Προς εμέ, είπατε; ερώτησε ο Έδμον με απορία, και έσπευσε να ιδή, ποιός τον θέλει, και βλέπει τον καλόν εκείνον κύριον, που του ωμίλησε προ ολίγου. Τον εχαιρέτησε και τον ερωτά εις τι δύναται να λάβη την τιμήν να του φανή χρήσιμος.

— Όχι δυστυχώς εσείς προς εμένα, αλλά εγώ προς εσάς θα λάβω το ευτύχημα να σας φανώ χρήσιμος, είπε με αγαθότητα ο καλός κύριος, και ελπίζω να το επιτύχω. Κάποιοι δικοί σας θέλουν να σας αδικήσουν, και από το λίγο που σας

εγνώρισα, εννόησα ότι σας συκοφαντούν, και έλαβα μεγάλη συμπάθεια για σας, διότι ολότελα αγνοείτε, ως φαίνεται, το κακό που σας ετοιμάζουν.

— Δεν έχω είδησιν τα όντι.

— Οι εχθροί σας είναι ισχυροί. Έχουν πείσει την Κυβέρνησιν να σας εξορίση στας Ινδίας, διότι, λέγει, στο Έδιμμπουργκ σχηματίζετε πολιτικόν κόμμα υπέρ των επαναστατικών αρχών της Γαλλίας. Αύριον μέλλει να εκδοθή το διάταγμα της εξορίας σας.

— Φρίκη! Θέλουν λοιπόν να σκοτώσουν μια δυστυχισμένη και ενάρετη γυναίκα, για να με ρίψουν εμένα κατόπιν εις απόγνωσιν! Και ποιοι είναι αυτοί, μπορώ να μάθω;

— Η αναφορά ήταν υπογραμμένη από την κ. Μπιρτών και τον λόρδον Στάφφορδ και από μερικούς άλλους τα πρώτα φέροντας.

— Και πώς εσείς επείσθητε περί της αθωότητός μου;

— Δεν ημπορούσα βέβαια να σας καταδικάσω πριν σας ακούσω! Και ιδού τώρα που σας εγνώρισα και έμαθα τα καθ' υμάς από τον λόρδον Χέριντεν, είμαι βέβαιος ότι συκοφαντείσθε, και σας παρακαλώ να έλθητε μαζί μου, για να σας απαλλάξω από την συμφοράν που σας περιμένει.

Και πράγματι ο κύριος εκείνος ήτο ο Δουξ Ε . . . εκ των πολύ σημαντότων εις την πολιτικήν, άνθρωπος δίκαιος και ευσυνείδητος, ο οποίος έβαλε όλα του τα δυνατά, να σώση τον Έδμον. Τον παρουσίασεν αυθημερόν εις τον βασιλέα και εις τους υπουργούς. Κατώρθωσε να διασφηνισθή η υπόθεσις και έτσι το διάταγμα δεν εξεδόθη και ο Έδμον απηλλάγη της εξορίας. Συναισθανόμενος δε οποίον κίνδυνον διέφυγε εξέφρασε την βαθείαν ευγνωμοσύνην του προς τον αγαθόν προστάτην του, ειπών προς αυτόν, ότι η σύζυγός του θα είναι η παντοτεινή ευχέτης προς τον ύψιστον υπέρ της υγείας και ευτυχίας του σωτήρος των, διότι εκείνην προ πάντων έσωσε. Και τοιουτορόπως τον απεχαιρέτισε.

Αφού υπέγραψε μετά του λόρδου Χέριντεν τα δύο έγγραφα και αντήλλαξαν αυτά αμοιβαίως, τον απεχαιρέτισε και ήρθε στο κατάλυμά του, για να ετοιμασθή και φύγη το ταχύτερο για τη Σκωτία. Άμα ως εμβήκε, του έδωκαν ένα γράμμα της κ. Κλάρας με τις ολίγες αυτές γραμμές,

«Δεν μπορώ να εξηγήσω, διατί προσποιείσθε απορία, ότι δεν ελάβατε επιστολάς

παρά της κ. Μαλβίνας, διότι πώς μπορείτε να ξεχάσετε το σημείωμα που δώσατε επιβούλως στην κ. Φέμπικ, και το οποίον έκαμε την καημένη τη Μαλβίνα να μη σας πιστεύσῃ πλέον, και αν διαρραγήτε ορκιζόμενος και αρνούμενος. Ωστόσο ακόμα δεν μπορώ να πιστεύσω ότι εσείς συνεργήσατε στην αρπαγή της Φανής, ούτε στη βδελυρά επιστολή που της έστειλε η κ. Φέμπικ. Αν λοιπόν σώζεται ακόμα μέσ' στην ψυχή σας μόριον αισθήματος ανθρωπίνου, πρέπει να φρίξετε βλέπων, ότι είσθε περικυκλωμένος από τους φονιάδες της γυναίκας σας. Κιάν θέλετε να την δήτε για τελευταία φορά, μηδέ στιγμήν μη χάνετε».

Το γράμμα αυτό τον κατετάραξε. Ήταν κάτι περισσότερο από τρομερό το κακό που του έκαμαν, ήταν καταχθόνια συνέργεια όλων των δαιμόνων της κολάσεως. Εισέρχεται στο δωμάτιον της κ. Φέμπικ για να τη ρωτήση με ποιο δικαίωμα ετόλμησε να του κάνη τόσο μεγάλο κακό. Εκείνη εκοιμάτο ωραία όσον ουδέποτε αλλά ο Έδμον την βλέπει ως Ερυννύα.

Απάνω στο κομό της βλέπει ένα γράμμα ανοιχτό. Αναγνωρίζει τον γραφικόν χαρακτήρα της Μαλβίνας, το παίρνει και το διαβάζει. Φρίκη! Η καρδιά του χτυπά σαν το σφυρί στο αιμόνι, όταν διαβάζει τας σπαραξικαρδίους εκείνας εκφράσεις της δυστυχισμένης της Μαλβίνας του. Οι λυγμοί τον πνίγουν. Εξυπνά η κ. Φέμπικ και φρίττει βλέπουσα αυτόν να κρατεί στα χέρια του το κλεμμένο από αυτήν γράμμα της γυναίκας του.

Εκείνος τη βλέπει με φρικτήν περιφρόνησιν.

— Πόρνη! της λέγει, την φτύνει και φεύγει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΒ'. ΤΡΕΛΗ.

Ο Έδμον σπεύδει. Η άμαξά του τρέχει ημέρα και νύκτα. Ύπνο δεν δίδει στους καταπονημένους οφθαλμούς του. Η αδικημένη τόσο Μαλβίνα ψυχομαχώντας παρουσιάζεται πάντα στην αναμμένη φαντασία του.

Αν τον έβλεπε κανείς, θα τον έπαιρνε για παράφρονα. Η απόγνωσις είναι χαραγμένη στη φυσιογνωμία του όλη· έτσι πάντα ο αμαρτωλός βασανίζεται από τας σκέψεις της ιδίας ψυχής του.

Άμα έφθασε στην νέαν κατοικίαν της συζύγου του, κατεβαίνει από την άμαξαν και ανοίγει το παραπόρτι με το κλειδί που κρατούσε επάνω του και εμβαίνει μέσα στον κήπο. Η σελήνη λάμπει πλησιφαής, αισθάνεται ψύχος δριμύ. Τα κυπαρίσσια ρίχνουν τις σκιές των τις μελαγχολικές. Τα έλατα ψιθυρίζουν πένθιμα. Κάπου ακούστηκε η φωνή της γλαυκός εβόησε στην παγκόσμια σιωπή της νυκτός, και τα πέριξ επανέλαβον τον απαίσιον αντίλαλον. Ο Έδμον ερρίγησε, τα γόνατά του τρέμουν.

Αίφνης προσκόπτει εις ένα τάφον. Φρίκη! απέθανε κανείς εδώ; Φωνάζει με λαχτάρα:

— Μαλβίνα! . . . Μαλβίνα!

Φωνή ιλαρά και ασθενής μέσα από τα δένδρα αποκρίνεται.

— Ποιος φωνάζει τη Μαλβίνα;

Σηκώνει το κεφάλι του να ιδή. Ακούει θρουν εσθήτος μεταξύ των φύλλων. Βλέπει γυναίκα σκεπασμένη με μαύρη σκέπη.

— Ποιος είσαι; του λέγει με φωνή αδύνατη. Τι θέλεις και ταράττεις την ησυχία των νεκρών;

— Μαλβίνα! εφώναξεν έξαλλος εκείνος.

— Η Μαλβίνα . . . Δεν υπάρχει πλέον η Μαλβίνα . . . αφότου έπαυσε να την αγαπά εκείνος . . .

Την αρπάζει στην αγκαλιά του τη σφίγγει και την φιλεί με περιπάθειαν.

— Γυναικούλα μου! δεν με αναγνωρίζεις λοιπόν! Ξέχασες τον Έδμον, που τόσο σαγαπά!

Εκείνη τον απωθεί.

— Τη νύχτα της απελπισίας τον εκάλεσα πολλάκις, αλλά δεν ήλθε, αγαπά μίαν άλλη . . . όχι εμένα.

— Όχι! Εσένα, εσένα μονάχα αγαπώ, Μαλβίνα μου. Εγώ είμαι ο Έδμον και ήρθα, για να μη σε αποχωρισθώ πλέον.

Εκάθισε επάνω σε μια πέτρα και με πικρόν μειδίαμα απήντησε.

— Μπα! Θέλετε να μου τα κρύψετε. Εγώ τα ξαίρω όλα. Ο Έδμον δεν έρχεται πια εδώ . . . Τον έκλεψεν εκείνη η ζένη. . . Δεν τη θυμάται πια τη Μαλβίνα . . . ίσως μάλιστα και την μισεί . . .

Της έπιασεν ανάλαφρα τα κεφάλι, εκόλλησε τα χείλη του στο χλωμό της πρόσωπο και της είπε δακρύων.

— Ο Έδμον να σε μισήσῃ! . . . Μάρτυς μου ο Θεός, ποτέ του δεν σαγάπησε όπως τώρα.

— Μη μου το λέτε αυτό, γιατί έτσι δεν μαφίνετε να ποθάνω.

— Θεέ μου! με τιμωρείς για τα μεγάλα κακά που έχω κάνει στον κόσμο! . . . Ω Μαλβίνα! Μαλβίνα· αδικημένη κοπέλλα. Έτσι λοιπόν καταπονείται και πάσχει η αρετή σου για να τιμωρηθή η κακία μου! . . . Για όνομα Θεού, μη με βλέπεις έτσι! . . . με σκοτώνει τα άγριο βλέμμα σου.

Πέφτει στα πόδια της και της τα φιλεί. Εκείνη μένει αναίσθητη στας περιποιήσεις του, αδιάφορη στα αναφυλλητά του.

Σηκώνεται και πηγαίνει στον τάφο, που κατεσκεύασε η ιδία, και γονατίζει.

— Κλαίρη μου, φίλη μου, θέλω νάρθω πλησίον σου μέρες τώρα, και συ εξακολουθείς να μαφίνης ακόμη εδώ στον όχαρο αυτόν κόσμο για να βασανίζομαι. Με σιχάθηκες λοιπόν, διότι παρέβην τους όρκους μου προς σε, και δεν θέλεις να με ξαίρης, για τούτο δεν με παίρνεις πλησίον σου! . . . Πόσον καιρόν, ακόμη θα με τιμωρήσης, ω αγία ψυχή . . . Είχα ορκισθή να μην αφίσω ουδέ στιγμήν την κόρη σου από κοντά μου, και ιδού τώρα άφισα και μου την έκλεψαν . . . Δικαίως λοιπόν με τιμωρείς . . . Αλλά οίκτιρέ με και πάρε με . . . Αύριο, αύριο χωρίς άλλο.

Σηκώθηκε και κρέμασε τη μαύρη σκέπη της σε κλαδί κυπαρίσσου. Η ξανθή κόμη της εσκορπίσθη γύρω στον τράχηλόν της, την εμάζευσε και την έρριξε πίσω στους ώμους της. Επροχώρησε κατόπιν προς την οικίαν. Η σελίνη φέγγει το πρόσωπόν της, το χλωμόν και αλλοιωμένον από την λύπην. Επροχώρησε και ο Έδμον κατόπιν της.

— Η Μαλβίνα μου, Θεέ μου, είναι αυτή! . . .

Εκείνη εισέρχεται εις την αίθουσαν, όπου την επερίμενε η φίλη της η κ. Κλάρα.

— Ιδού ήρθα πάλι. Δεν με παίρνει η Κλαίρη, η ψυχή μου δεν είναι καθαρά. Μ' αφίνει να την εξαγνίσω. . . Δεν εγνώριζα, ότι είναι τόσο δύσκολο να αποθάνω.

Η κ. Κλάρα ανεστέναξε, την έλαβε από το μπράτσο να την οδηγήσῃ στον κοιτώνα της. Στην θύραν είδε τον κ. Έδμον και εξαφνίσθη.

— Σεις εδώ! . . . Σας είδε λοιπόν; της μιλήσατε καθόλου;

— Ναι! λέγει ο Έδμον μόλις ακουόμενος.

— Και έμεινεν αναίσθητος;

Εκείνος αντί πάσης απαντήσεως ήρχισε τους λυγμούς και τα δάκρυα. Η κ. Κλάρα άπελπις ερρίφθη εις ένα κάθισμα.

— Λοιπόν τετέλεσται! . . . Κάθε ελπίδα μου εκόπη. Αλίμονο! φτωχή μου φίλη. Ο Έδμον έξαλλος ολοφύρεται:

— Ω! πώς απέπτη νους τοσούτο ευγενής!

Η Μαλβίνα τον πλησιάζει και τον ατενίζει με περιέργεια.

— Πώς κλαίει ο ευτυχής αυτός θνητός! . . . Αχ μόνον εγώ δεν μπορώ πλέον να κλάψω . . . ω! εγώ έχω χύσει πλέον όλα τα δάκρυά μου. Τώρα περιμένω να με καλέσῃ εκεί επάνω η φίλη μου η Κλαίρη Χέριντεν. Εκεί θα αναπαυθώ πλέον από τους πόνους μου. Εκεί θα γλυτώσω από τα βάσανα . . . Αλλά πώς να τολμήσω να παρουσιασθώ, αφού έχασα το τέκνον της; Αν τολμήσω να πάγω κοντά της, θα αποστρέψη το πρόσωπόν της με φρίκη . . . «Τι έκαμες το τέκνον μου; τι έκαμες την Φανήν μου επίορκη! . . .» ω! Έδμον, Έδμον!

Και έπεσε εξηντλημένη εις ένα καναπέ. Τα μάτια της έκλεισαν και τα μέλη της εχαλαρώθησαν. Ο Έδμον έβγαλε από το θυλάκιον ένα χαρτί.

— Ιδού έγγραφον του λόρδου Χέριντεν, εύπε στην Κλάρα, δυνάμει του οποίου δύναμαι να της αποδώσω ευθύς την κόρην της.

— Μη χάνετε λοιπόν καιρόν σερ Έδμον, είπεν η Κλάρα, τρέξατε να φέρετε την Φανήν.

— Τρέχω ευθύς μόλις ξημερώσει είπεν εκείνος. Τολμώ να ελπίσω πολλά από την παρουσίαν του κοριτσιού. Αυτό είναι που ταράζει το πνεύμα της, η ιδέα πώς το έχασε την τρελάνει. Αυτή που συγχωρούσε ολωνών τα σφάλματα με την αγαθότητα της καρδίας της, αφότου εστοχάσθη ότι είναι ένοχος η ίδια, το εθεώρησε φοβερόν και έχασε τον νουν της. Η ολοκάθαρη ψυχή της δεν ημπόρεσε να ανθέξῃ στας τύψεις του συνειδότος.

Τη Μαλβίνα την εσήκωσαν σιγά σιγά και την έφεραν εις τον κοιτώνα της, χωρίς να το καταλάβη. Εκείτετο δε άφωνη και αναίσθητη και τίποτε δεν διέκρινε. Είχε πέσει εις είδος νάρκης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΓ'.

Η κ. ΜΠΙΡΤΩΝ

Ημέρας τινάς πριν ή έλθη ο σερ Έδμον, μία άμαξα εστάθμευσε προ της κατοικίας της Μαλβίνας. Μία γυναίκα κατέβη και εισήλθε εις το αγροκήπιον ακολουθουμένη από ένα άνδρα.

Η γυναίκα αυτή ήτο η κ. Μπιρτών, ο δε ακόλουθός της ήτο ο Ειρηνοδίκης της περιφερείας, ο οποίος εύπε:

— Ζητώ να παρουσιασθή ενώπιόν μου η λαίδη Μαλβίνα Σέυμουρ.

Μετ' ολίγον παρουσιάζεται η κ. Κλάρα με την Μαλβίναν.

— Δεν υπάρχει ενταύθα καμία κυρία με τέτοιο όνομα, είπε.

— Δεν ωφελούν αι προσποιήσεις, λέγει τότε η κ. Μπιρτών. Ιδού αντίγραφον

της πράξεως του γάμου, από τον κώδικα της εκκλησίας, όπου ούτος ετελέσθη.

Η Μαλβίνα έμεινε κατάπληκτη. Η δε άφιλη και δολία κ. Μπιρτών της επρόσθεσε:

— Εκείνο το οποίον ίσως η κ. αγνοεί είναι, ότι ο σερ Έδμον Σέυμουρ, είτε διότι ηγάπησεν άλλην ωραιοτέραν, είτε και διότι εννόησε το μέγεθος της αφροσύνης του, επιθυμεί να διαλύσῃ τον γάμον, διότι τον θεωρεί εις το εξής ως δυστύχημά του. Ιδού, κυρία, το διαζύγιον, τα οποίον ανεδέχθην να σας φέρω εκ μέρους του. Αν υπογράψετε, ακυρώνεται ο γάμος σας και η Φανή Χέριντεν μένει κοντά σας, αν αρνηθείτε όμως, το θέλημα του πατρός της είναι να την παραδώσετε εις εμέ αυτοστιγμεί. Ιδού και το έγγραφον. Ο κ. ειρηνοδίκης από δω ήλθε να ενεργήση την εκτέλεσίν του.

Η Μαλβίνα της απήντησε με θάρρος και ατάραχη.

— Κυρία, επειδή εις αυτό το έγγραφον δεν βλέπω την υπογραφήν του σερ Έδμον Σέυμουρ, δεν μπορώ να βάλω την υπογραφήν μου.

— Τότε λοιπόν θα σας πάρωμεν το παιδί.

— Κατά του αδικήματός σας τούτου θα ζητήσω την προστασίαν των νόμων. Και μη φρονείτε ότι θα υπερισχύετε πάντοτε, τότε ο κόσμος θα γνωρίση ποία είσθε και θα φρίξη ..

Η κ. Μπιρτών ταραγμένη στρέφεται προς τον ειρηνοδίκην.

— Βλέπετε, ότι η κυρία δεν συγκατανεύει εις τίποτε. Εκτελέσατε, παρακαλώ, τας διατάξεις του νόμου, του οποίου είσθε λειτουργός.

— Προσέξατε, κύριε, κακήν υπόθεσιν αναδέχεσθε· εγώ είμαι ξένη προς αυτήν, ωστόσο σας λέγω θα μεταμεληθήτε κατόπιν.

— Μην ανακατώνεσθε, κυρία Κλάρα. Κύριε ειρηνοδίκη, σας καλώ να εκτελέσετε τον νόμον, είπε με ταραχήν τη κ. Μπιρτών, το εις χείρας μου έγγραφον είναι περιβεβλημένον με όλους τους τύπους της νομιμότητος και εκδέχομαι από σας την άμεσον εκτέλεσίν του.

Τότε ο ειρηνοδίκης διέταξε τους υπηρέτας να του φέρουν την Φανήν Χέριντεν και κανείς δεν ετόλμησε ναρνηθή, διότι εν Σκωτία σέβονται και φοβούνται τους

λειτουργούς του νόμου.

Ωστόσο η Μαλβίνα βλέπουσα ότι θα έχανε το κορίτσι, έκαμε και την τελευταίαν απόπειραν συμβιβασμού.

— Αφίσατέ μου προσωρινά το κοριτσάκι υπό εγγύησιν χρηματικήν καταβλητέαν αμέσως εις τον κ. ειρηνοδίκην, έως ότου ο κ. Έδμον Σέυμουρ υπογράψη το χωρισοχάρτι. Σας ορκίζομαι ότι τότε θα υπογράψω και εγώ την διάλυσιν του γάμου, ειδεμή χάνω τα χρήματα της εγγυήσεως και πάλιν δυνάμει του εγγράφου του λόρδου Χέριντεν μου παίρνετε και την κόρην του.

Εις τον ειρηνοδίκην εφάνη το πράγμα λογικόν. Άλλα η κ. Μπιρτών, η κακίστη πασών των γυναικών, απήντησε:

— Κυρία, απαιτώ άνευ αναβολής ότι την υπογραφήν σας, ότι το κορίτσι. Τρίτον τι δεν εισχωρεί.

Ήλθεν εκεί η υπηρέτρια της κ. Μπιρτών, η Τάπα και είπε ότι η διαταγή του κ. ειρηνοδίκου εξετελέσθη και το κοριτσάκι είναι εντός της αμάξης. Η Μαλβίνα ετινάχθη έξω.

— Μου αρπάζουν λοιπόν το παιδί μου!

— Μητέρα, μητέρα! έλα λοιπόν! Τι; μόνη μου θα μαφίσης;

— Όχι, δεν θα σαφίσω! και ρίχτηκε μπρος στους τροχούς της αμάξης.

— Παραμερίσατε την κυρίαν. Βλέπετε ότι είναι τρελή.

— Και τι ελπίζετε από αυτήν σας την απανθρωπίαν, κυρία;

— Σηκώσετε από δω την δυστυχισμένην αυτήν παράφρονα, είπε πάλιν η κ. Μπιρτών τρέμουσα από θυμόν.

Τότε η Μαλβίνα βλέποντας, ότι ήσαν έτοιμοι οι βάρβαροι εκείνοι να την απομακρύνουν διά της βίας, τρέχει και πέφτει στα πόδια της κ. Μπιρτών.

— Σας εξορκίζω εις τον Θεόν, εις την φιλανθρωπίαν, εις την ησυχίαν της ψυχής σας, μη μου αρπάζετε το παιδί αυτό μέσα από την αγκαλιά μου. Θαποθάνωμε και οι δύο μας. . . Και το αίμα μας θα βοά εναντίον σας. Λυπηθήτε μας!

— Από σας εξαρτάται να το κρατήσετε κοντά σας! . . . Υπογράψατε.

— Έχιδνα! εφώναξε τότε έξω φρενών η Μαλβίνα, φύγετε από δω! Με το πλαστό αυτό έγγραφο ελπίσατε να απατήσετε και μένα και τον άντρα μου, και να μας χωρίσετε. Ο Έδμον έρχεται σε λίγο, έννοια σας! Αύριο ίσως θα είναι εδώ και τότε τα λέμε. . . . Πηγαίνετε τώρα! Και έπεισε ολωσδιόλου άτονη.

Η δυσειδής ψυχή της Μπιρτών την ώραν εκείνην εζωγραφίζετο ολόκληρη εις το πρόσωπόν της: έσπευσε να πομακρυνθή αποκομίζουσα το κοριτσάκι.

Η Μαλβίνα ως το βράδι ήτο αλλόφρων. Δεν ημπορούσαν να την καθησυχάσουν. Το βράδι της φρικτής εκείνης ημέρας της έφεραν την γνωστήν μας εκείνην απαισίαν επιστολήν της κ. Φέμπικ.

Αυτή ήτο τρομερώτατον πλήγμα δια το πνεύμα της. Ενόμισεν, ότι μέσα εις αυτήν έβλεπε την βεβαίωσιν των λόγων της κ. Μπιρτών. Υπέθεσεν ότι ο σύζυγός της ήτο σύμφωνος με τους εχθρούς της, και ότι αυτή ίσως ματαίως εθυσιάσθη και εθυσίασε και το τέκνον της Κλαίρης, χάριν ανθρώπου χωρίς πίστιν και στερημένου από κάθε τιμιότητα.

Ολην την νύκτα επεριπατούσε σκυθρωπή και συλλογισμένη. Δεν έκλαιε πλέον. Πότε πότε παραμιλούσε. Το πρώι βγήκε έξω αλλόφρων χωρίς κανένα να ομιλήσῃ. Κατέβηκε στον κήπον, εφώναξε την Κλάραν και απήτησε να κατασκευασθή εκεί ένας τάφος. Εκείνη κατ' αρχάς αντεστάθη, αλλά άμα είδε ότι η ασθενής ερεθίζετο και υπέφερε περισσότερον, ηναγκάσθη να υποχωρήσῃ· εκάλεσε λοιπόν εργάτας και οικοδόμησαν εκείνον τον τάφον που ξαίρουμε.

Κάθε βράδι άμα φθάση η ώρα που της έφεραν τα γράμμα εκείνο το ολέθριον κατεβαίνει στον κήπο. Θέλει δε να είναι μόνη και επικαλείται την ψυχήν της Κλαίρης Χέριντεν να την μετακαλέση κοντά της! Όταν φθάσουν τα μεσάνυχτα κάμνει ένα γύρο στον κήπον και επιστρέφει στην κλίνην της αδιάφορη σχεδόν για όσα συμβαίνουν γύρο της και πέφτει σε λήθαργον. Η κ. Κλάρα εκάλεσε όλους τους εκεί πλησίον κατοικούντας ιατρούς τον ένα μετά τον άλλον, κανείς όμως δεν κατώρθωσε να την θεραπεύση ως την ώρα, ελπίζουσα ότι ίσως με την παρουσίαν του σερ Έδμον συντελεσθή κανένα θαύμα του έγραψε· καθώς είδαμε, εκείνος έσπευσεν αμέσως. Άλλα όλα μάταια.

Την ιστορίαν αυτήν η κ. Κλάρα, ως που να ξημερώσει, την έκαμε γνωστήν εις τον σερ Έδμον.

Έφριξεν εκείνος και ωρκίσθη εκδίκησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΔ' ΑΚΤΙΝΑ ΕΛΠΙΔΟΣ

Μόλις λοιπόν έφεξεν η ημέρα ανέβηκε στο αμάξι του και τράβηξε για το Έδιμπουργκ. Δεν είχε χτυπήσει ακόμα μεσημέρι, κεκείνος ευρέθηκε στης κ. Μπιρτών.

Είχε συμπόσιον αυτή την ημέραν εκείνην και γύρο στο τραπέζι της λαμπράν ομήγυριν. Διηγείτο λοιπόν εις τους καλεσμένους τα αίσχιστα για την δυστυχή τη Μαλβίνα, και επροκαλούσε τον αποτροπιασμόν των εναντίον της.

Ο Έδμον εμβήκε χωρίς να ειδοποιήσῃ και ευρέθη αίφνης ενώπιον της εκλεκτής εκείνης συναθροίσεως, ωχρός, τρέμων από θυμόν, με την κόμην ανώμαλην και με το βλέμμα άγριον. Η κ. Μπιρτών, που δεν τον επερίμενε καθόλου — τον είχε, βλέπετε, για τας Ινδίας — ωχρίασε και δεν μπόρεσε να κρατήσῃ κραυγήν εκπλήξεως.

Η Φανή μόλις τον είδε ερρίχθηκε στον τράχηλόν του.

— Φίλε μου κ. Έδμον, γιατί δε μου φέρατε λοιπόν τη μαμά μου;

Ο Έδμον πήρε το κοριτσάκι στην αγκαλιά του και το φίλησε.

— Απόψε θα πάμε μαζί στη μαμά, του είπε.

— Δεν πιστεύω τόσο εύκολα. Απήντησε η κ. Μπιρτών με ειρωνείαν.

— Ευκολώτερα, παρά όσο το αρπάξατε εσείς από τα χέρια της συζύγου μου.

Όσοι από την ομήγυριν άκουσαν τον Έδμον να ομιλή έτσι προς την κ. Μπιρτών και να λέγη σύζυγόν του την Μαλβίναν, αντιθέτως προς τα ψέματα που τους είχε αραδιάσει πριν η κ. Μπερτών, εκατάλαβαν τι τρέχει και αλληλοκοιτάχτηκαν με χαμόγελο, περιμένοντες την έκβασιν της υποθέσεως εις βάρος της κυρίας.

Αυτή ευρέθη εις αμηχανίαν και εντρεπομένη λέγει προς τον ανεψιόν της.

— Αυτά τα πράγματα, οικογενειακά και όλως ιδιαίτερα, έχομεν καιρόν να τα συζητήσουμε αργότερα ιδιαιτέρως μεταξύ μας.

— Όχι, όχι! τύποτε ιδιαίτερο, τύποτε ιδιαίτερο δεν έχω μαζί σας. Απ' εναντίας μάλιστα πρέπει όλοι οι ευγενείς εδώ κύριοι να μάθουν το κίβδηλον του χαρακτήρος σας και τη μαυρίλα που βασιλεύει στην δολίαν ψυχήν σας. Λυπούμαι μάλιστα που δεν είναι εδώ παρών όλος ο καλός κόσμος του Εδιμπουργκ, για να ακούσουν τον καημό μου, να ενωτισθούν τας καταχθονίους πράξεις σας και να σας εκτιμήσουν όπως σας αρμόζει.

— Τι είν' αυτά Έδμον! παιδί μου! είπεν η κ. Μπιρτών με πρόσωπον πανιασμένο ως το σουδάριον.

— Λοιπόν, κύριοι, η καλή μου θεία εδολιεύθη τον λόρδον Χέριντεν και του απέσπασε διαταγήν ίνα αποσπάση την μικράν αυτήν από την σύζυγόν μου, ειπών εις αυτόν ότι εκείνη ενυμφεύθη έναν αλύτην. Έπειτα παρουσίασε ψευδές χωρισοχάρτι προς την σύζυγόν μου, δίθεν εκ μέρους μου προερχόμενον απαιτούσα, ή να το υπογράψῃ εκείνη, ή να της στερήσῃ το παιδί αυτό, που ήταν η ζωή της, στερούσα συνάμα η μεγαλόψυχη θεία μου και το παιδί αυτό από την στοργήν εκείνης. Από τον ηθικόν αυτόν κλονισμόν, κύριοι, η δυστυχής σύζυγός μου έχασε το λογικόν της και κείται ήδη θύμα εξαίσιον της ανηκούστου μοχθηρίας της κ. Μπιρτών και των συνεργών της.

— Έδμον, παρεφρόνησες!

— Δεν ετελείωσα ακόμη. Λοιπόν, κύριοι, η κάλλιστη θεία μου με διέβαλεν ακόμη εις την Αγγλικήν κυβέρνησιν, ως επικίνδυνον, και μόλις ως εκ θαύματος εσώθην από τας σκευωρίας της, άλλως αυτήν την στιγμήν θα εταξίδευα άναυλα προς τας Ινδίας, δι' όπου με είχαν προωρισμένην η θεία μου και οι συνεργοί της! Αυτά κύριοι.

Η εκδίκησις του Έδμον ήτο πλήρης. Η κ. Μπιρτών θα προτιμούσε να άνοιγε η γη και να την κατάπινε, παρά να ταπεινωθή έτσι. Καθείς εκ των τιμών εκείνων ανθρώπων απεμακρύνετο, έκπληκτος για την κίβδηλον υπόληψιν, που είχε κατορθώσει να χαίρη η καταχθόνιος εκείνη γυναίκα.

Ο Έδμον πήρε το παιδί χωρίς να τολμήσῃ να του αντισταθή κανείς και σπεύδει να πάρη μαζί του και τον γνωστόν μας ιατρόν κ. Πότβελ. Στον δρόμον του διηγείται τα κατά την Μαλβίναν. Η άμαξα εν τούτοις τρέχει και φθάνουν στο αγροκήπιον στας δέκα το βράδι. Η κ. Κλάρα βγαίνει να τους προϋπαντήσει.

- Η Μαλβίνα! τι γίνεται; πού είναι;
- Είναι στον κήπο τώρα. Η κατάστασί της . . .
- Αι λοιπόν η κατάστασή της; Η Κλάρα έσεισε περίλυπα το κεφάλι.
- Πάντοτε η ίδια.
- Πάω να την εύρω.

Προχώρησε μέσα στον κήπο. Εκείνη επιστρέφει. Φορεί λευκά. Τα μαλλιά της ξέπλεγα και σκόρπια. Περιπατεί σιγά κιαφηρημένα. Έξαφνα εστάθη, ξυσπάσθηκε από τον κρότον των βημάτων του συζύγου της και επεχείρησε να φύγη.

- Μη φοβάσαι, της λέγει.
- Δεν φοβούμαι. Εδώ όλα είναι ήσυχα. Άλλοτε ήσαν ωραία όλα, εκεί έκοφτα ρόδα προωρισμένα δι' εκείνον, εδώ άκουα τα πουλιά να κελαδούν για την αγάπη μας, παντού ο αέρας ήταν ευχάριστος, διότι με χάιδευε, αφού άγγιζε εκείνον. Τώρα εκείνος . . .
- Αλλά εκείνος είναι εδώ, της λέγει σφίγγων αυτήν επάνω εις το στήθος του . . . Δεν βλέπεις τα ρόδα που ανθούν για σένα; δεν ακούς τα πουλιά που κελαϊδούν για σένα; δεν αισθάνεσαι γλυκόν τον αέρα να πνέη για σένα;
- Τι ωραία λόγια: Έτσι μου μιλούσε εκείνος όταν μαγαπούσε, τώρα μου τον πήραν . . . τώρα νου δεν έχω. Κάποια ξένη μου τον πήρε — αχ πονώ! . . . εδώ, εδώ, και έδειχνε διαδοχικώς την καρδιά, το στήθος, το μέτωπο. Αύριο πια πεθαίνω την ώρα που θα μου φέρουν το κακορρίζικο γράμμα της κλέφτρας του καλού μου . . . αχ εκείνη η ξένη! . . τώρα πάει ο νους μου . . .

Και έπεσεν αναίσθητη στην αγκαλιά του.

— Μαλβίνα! Μαλβίνα! εφώναξεν αλλόφρων σφίγγων επί του στήθους του το άψυχον εκείνο σώμα.

Κανείς δεν του αποκρίνεται. Μόνο λαλούν από μακρυά τα νυχτοπούλια.

Μόνος μέσα στη φύση νύχτα με την αγάπη του αναίσθητη στην αγκαλιά του.

Και η συνείδησή του τού φωνάζει πως αυτός είναι ο αίτιος του κακού.

— Όχι δεν θα μου φύγης μόνη . . . αν πας στον τάφο ακολουθώ κεγώ κατόπιν σου αμέσως . . .

Εν τούτοις η κ. Κλάρα ανησύχη και διά τον Έδμον ακόμη, του οποίου έβλεπεν ήδη την συντριβήν. Πήρε το γιατρό και κατέβηκαν μαζί στον κήπο.

— Γιατρέ μου τη γυναίκα μου! τη Μαλβίνα μου, σώστε μου την.

— Σπεύσατε να την μεταφέρετε στην κλίνη της, εδώ κάνει κρύο.

Αμέσως ο Έδμον σηκώνεται με το πολύτιμον φορτίον του, και το μεταφέρει επάνω, εις την κλίνην. Τότε ο ιατρός άρχισε να την εξετάζη με πολλήν και ενδελεχή προσοχήν. Νεκρική σιγή επικρατεί καθ' όλην την διάρκειαν της ιατρικής επισκοπήσεως. Ο Έδμον και η κ. Κλάρα κρατούν ως και την αναπνοήν τους, κρέμουνται από τα χείλια του γιατρού.

Όταν ετελείωσε, ο Έδμον ετόλμησε να ερωτήσῃ.

— Γιατρέ μου έχετε ελπίδα να την σώσετε;

— Την ζωήν της ίσως . . . το λογικόν της όμως . . .

— Ω! γιατρέ μου, μόνον την ζωήν της!

— Ας περιμένομεν. Ποιός ξαίρει: . . . Διατάξετε τώρα ένα ψυχρό λουτρό. Πάντοτε είναι ωφέλιμο. Αύριο δοκιμάζουμε και την μουσική. Τα απαλά αυτά μέσα έχουν επίδρασιν εις τας ψυχικάς ασθενείας.

— Ω αγία ελπίδα! μη μας εγκαταλίπης ποτέ! είπε η κ. Κλάρα.

— Θα την σώσωμεν ναι! ο ιατρός το ελπίζει. Εμπρός κάμετε ότι διατάσσει ο ιατρός, σας βοηθώ κεγώ, πρέπει να σώσωμεν την Μαλβίνα μας, την κυρά μας· όλοι θα βάλουμε τα δυνατά μας να την θεραπεύσωμεν! Ω! Μαλβίνα. Άγγελε των αρετών, εσύ!

Και καθένας από τους οικείους έκλαιε ακούων τον Έδμον και βλέπων την πανάγαθην εκείνην ψυχήν εις τοιαύτην κατάστασιν. Η γριά Τομκίνα η τροφός της, που την έθρεψε με το γάλα της, ο Γέρο - Πέτρος, που την ακολούθησε από

τόσο μακρυά, η καλή Κλάρα που είχεν εκτιμήση τας υπερόχους αρετάς της και την αγαπούσεν περισσότερον παρ' όσον την εθαύμαζε. Ακόμη και ο ιατρός Πότβελ, που την εγνώρισεν ως νοσοκόμον· ω την ενάρετη τη Μαλβίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΕ'. ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Την άλλη μέρα το βράδι, την ώρα που η Μαλβίνα ετοιμάζετο να καταβή στον κήπο, ο ιατρός εζήτησε να εφαρμόσῃ την διά της μουσικής επέμβασιν. Κάθεται λοιπόν η κ. Κλάρα στο πιάνο κιαρχίζει μια μελωδία του Σοπέν.

Η ασθενής εσκίρτησε. Εγύρισε το κεφάλι, στάθηκε και φαίνεται ότι ακροάζεται με προσοχήν. Η κ. Κλάρα έπαυσε να παίζη. Στρέφει τότε εκείνη, ρίχνει κάτω το κεφάλι και βαδίζει μελαγχολικά.

— Πρέπει να τραγουδήσετε κάτι πολύ γνωστό της, είπε ο γιατρός.

Τότε η Κλάρα εκρύβη πίσω από μια κουρτίνα, έλαβε στα χέρια της την άρπα. Μόλις άρχισε να κρούη, η Μαλβίνα ξαναστάθηκε και αφού έκανε μερικές βαριατσιόνες, αρχινά ένα τραγούδι, που άρεσκε άλλοτε της Μαλβίνας και συχνά στη λύπη της το τραγουδούσε, συνθεμένο και μελουργημένο από την ίδιαν ίσως.

Ενόσω η κ. Κλάρα τραγουδούσε, η Μαλβίνα πρόσεχε στη μελωδία, έβλεπε δώθε κείθε, σαν να ζητούσε την φωνήν από πού ήρχετο.

— Εγώ; Όχι, εγώ δεν ήμουν.

Όλοι επερίμεναν με αγωνία της ασθενείας την κρίσιν. Η Μαλβίνα μετ' ολίγο άρχισε να τραγουδεί το ίδιο, ενώ η κ. Κλάρα την παρακολουθεί με την άρπα.

Τι τραγούδημα ήταν εκείνο; οι άγγελοι δεν μέλπουν γλυκύτερα εμπρός στον θρόνον του Παντάνακτος.

Όλοι την ακούν με ιεράν σιωπήν και με συγκίνησιν. Ο απαλός τόνος της ωραίας φωνής της καταπραΰνει τας ψυχάς των παρόντων. Η Φανή βγαίνει έξαφνα από την κάμαρή της.

— Μητέρα! μητέρα.

— Α! έκαμεν η Μαλβίνα και την άρπαξε στην αγκαλιά της. Εσύ εδώ; . . Δεν σε

σκότωσε λοιπόν εκείνη; Αχ! . . αχ! . . . Πόσο με ανακουφίζει η παρουσία σου! . . Η φίλη μου η Κλαίρη δεν θα μερωτήση πλέον τι έκαμα το τέκνον της.

— Αχ μαμάκα μου! Εκείνη η κακή η γυναίκα μου έλεγε πώς δε με θέλεις πλέον, και μέδωκες σεκείνην.

Την εφίλησε πολλές φορές και την άφισε χάμω σιγά σιγά.

Εξακολούθησε τον δρόμον της προς τον κήπον, που είχε διακόψει με την μουσικήν. Ο γιατρός επενέβη τότε.

— Πού πάτε; την ερωτά.

— Πάω ναποθάνω. Τώρα πλέον που ευρέθη η Φανή, η Κλαίρη θα με πάρη κοντά της.

— Πρέπει να μείνετε εδώ, για να προφυλάττετε το τέκνον της.

— Αχ εγώ δεν είμαι πλέον ικανή να το προφυλάξω . . . Μόνον ο Έδμον θα ημπορούσε. . . αλλά που είναι ο Έδμον; . . . πάει, έφυγε . . . έφυγε πια ο Έδμον.

— Ο Έδμον επέστρεψε . . . ο Έδμον είναι εδώ, σας περιμένει κάτω εις τον κήπον.

— Με περιμένει; . . . εμένα: . . . ο Έδμον; . . . πού; . . .

— Κάτω στον κήπο.

— Μη με γελάτε! . . . μου κάνετε πολύ κακό, αν με γελάτε.

— Όχι, δεν σας γελώ. Πηγαίνετε κάτω να τον ιδήτε.

— Αχ ελάτε πάμε μαζί . . . Όταν πάω μόνη μου δεν τον ευρίσκω.

Ο Έδμον εν τω μεταξύ κατέβηκε στον κήπο. Η Κλάρα και η Φανή τον ακολούθησαν.

— Ναι, ναι. Πάμε μαζί της, λέγει ο κ. Πότβελ. Την εστήριξε στο μπράτσο του και σιγά σιγά κατέβησαν εις τον κήπον.

— Σεις είσθε καλός άνθρωπος, σας θυμούμαι. Κιάλλη μια φορά ήθελε να

μαφίση και να φύγη, αλλά εσείς ήρθατε και τον εμποδίσατε.

— Τώρα ομιλεί η ψυχή της· διενοήθη ο ιατρός, εννοεί την ασθένειάν της.

Την στιγμήν εκείνην η κούσθη ήχος γλυκύτατος από φλάουτο να διασχίζει της νυκτός την σιωπήν. Τα μάγουλά της ερόδισαν και η καρδιά της άρχισε να πάλλη δυνατά. Έτρεμε ολάκερη.

— Εκείνος είναι! είπε με λαχτάρα στα γιατρό. Έτσι τον άκουσα να παίζη και τότε κι απ' αυτό τον εγνώρισα. Αχ! Έδμον, η μουσική σου μου κάμνει πολύ καλό. Παίζε, παίζε, ως που να βγη σαν πνοή η ψυχή μου.

— Πήγαινε λοιπόν να τον εύρης.

— Φοβούμαι . . . μήπως δεν τον εύρω. . . μήπως δεν είναι εκείνος και τότε . . . ω!

— Μη φοβάσαι. Εκείνος είναι.

Εν τω μεταξύ ο Έδμον επροχώρησε προς αυτήν και η σελήνη της έδειξε τη σιλουέττα του.

— Α, ναι! εκείνος είναι, εκείνος! . . . Και έπεσε στην αγκαλιά του.

— Μη μαφίσης πια, αγάπη μου! . . . Μη χωρισθής δεύτερο από τη Μαλβίνα σου! . . .

Και λιποθύμησε . . .

— Η κρίσις! είπε ταραγμένος ο κ. Πότβελ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΣΤ'. ΑΝΕΠΑΥΘΗ Η ΑΘΩΟΤΗΣ

— Μαλβίνα! εφώναξεν έντρομος ο Έδμον, Μαλβίνα μου! πώς! σε χάνω λοιπόν μόλις σε απήλαυσα!

— Ήσυχάσετε, του λέγει ο ιατρός με ταραχήν που ζητούσε να κρύψη, η φύσις έχει ανάγκην αναπαύσεως ύστερα από τόσους κλονισμούς.

Η κατάστασις της ασθενούς ήτο η αυτή καθ' όλην την νύκτα και την άλλην ημέραν.

— Πώς είμεθα ιατρέ, ηρώτησεν ο Έδμον, μόλις εισήλθε ο κ. Πότβελ.

— Μην ομιλείτε τόσο δυνατά, είπεν ο ιατρός αντί πάσης απαντήσεως, ο ελάχιστος θόρυβος βλάπτει, πηγαίνετε πίσω από τα παραπετάσματα διά να μη σας δη, όταν εξυπνήση. Είναι επικίνδυνον. Ο Έδμον υπήκουσε.

Μετ' ολίγον θέρμη διεχύθη εις το πρόσωπον της Μαλβίνας. Εσείσθη ολίγον μέσα στην κλίνη σης προφέρουσα λέξεις τινάς.

— Τελείωσε! εμουρμούρισεν ο γιατρός, η θέρμη! . .

— Τελείωσε! επανέλαβε ο Έδμον μεγαλοφώνως εν απελπισίᾳ!

Η Μαλβίνα άνοιξε τα μάτια της.

— Τι ήκουσα! ήταν ο Έδμον; Πού είναι λοιπόν;

Εκείνος ερρίφθη γονατισμένος κοντά στην κλίνη της, επήρεν το ωχρόν χέρι της συζύγου του και το έβρεχε με δάκρυα χωρίς να λέγη τίποτε.

Η Μαλβίνα άμα τον είδε, κατέβαλε προσπάθειαν υστάτην και εκάθησε εις την κλίνη της: Αγκάλιασε το κεφάλι του συζύγου της.

— Με αγαπάς λοιπόν ακόμη! Ο Θεός δεν ηθέλησε να ποθάνω απελπισμένη.

— Ποτέ δεν έπαυσα να σε λατρεύω! Δεν μπορώ να υποφέρω την φρικτήν αυτήν κατηγορίαν.

— Ο σύζυγός σου είναι συκοφαντημένος, είπε η Κλάρα.

— Ενόησα τα πάντα, φίλε μου! . . , ω Έδμον! βάλε το χέρι σου στην καρδιά μου και ζωογόνησέ με . . . για να ημπορώ να σαγαπήσω ακόμη . . . αισθάνομαι ότι η ζωή με αφίνει . .

Έπεσεν εκ νέου υπτία στο προσκεφάλι της.

— Φέρτε μου τη Φανή! είπε η Μαλβίνα.

Η Κλάρα επήγε και έφερε το κοριτσάκι κοιμισμένο και το έβαλε κοντά της, στο στρώμα της.

— Κοιμάσαι, Φανή; σε λίγο θα κοιμηθώ κεγώ . . . κέσκυψε και το φίλησε. — Έδμον, στη φροντίδα σου την αφιερώνω. Κλάρα, φρόντισε την ανατροφήν της, αφού σε μένα δεν το επέτρεψε η Πρόνοια.

— Ορκίζομαι, εφώναξεν άπελπις ο Έδμον . . . αλλά, ω άγγελε, πού μαφίνεις εμένα;

Απλωσε το χέρι της, έπιασε το χέρι του Έδμον.

— Πάγω να σου ετοιμάσω τόπο . . . αγάπη . . . μου . . είπε χαμογελώντας του γλυκά. Έκλεισε τα μάτια, άφισε βαθύν στεναγμόν, άνοιξε τα στόμα της καναδύ ωφορές και . . . εξέπνευσε.

Μόνον όποιος έχασε τον αγαπημένον, μόνον εκείνος γνωρίζει ποία τις είναι η επακολουθούσα οδύνη.

Δεν περιγράφεται· τα ανθρώπινα μέσα δεν επαρκούν.

.....

.....

Η Κλάρα ζη με την Φανήν εις το κτήμα της. Ο Έδμον συντηρεί το κοριτσάκι, αλλά δεν μπορεί να το βλέπει. Δεν θέλει να του περισπά την προσοχήν άλλο από την ανάμνησιν εκείνης.

Ο Έδμον έγινε ως σκιά, η οξύτης του εσβέσθη εις τα δάκρυα, ο έλεγχος του συνειδότος εξήλειψε την κουφότητά του, ο κόσμος του περιορίσθη εντός του τάφου, που εκάλυπτεν εκείνην.

Θα ήτο βεβαίως προτιμότερον να μη αναφέρναμεν πλέον διά την αθλίαν κ.
Μπιρτών και την αθλιεστέραν κ. Φέμπικ. Αλλά διά τον περίεργον αναγνώστην εκθέτομεν εν συντόμω το τέλος των. Η κ. Μπιρτών μετά την καταισχύνην την οποίαν υπέστη ενώπιον τόσου εκλεκτού κόσμου από τον ανεψιόν της ετραβήχτηκε στο δωμάτιόν της και έπεσε κλινήρης.

Εκείνην την ίδια βραδιά της ήλθε συγκοπή της καρδίας κεραυνοβόλος και το πρωί την εκήδευσαν.

Η δε κ. Φέμπικ;

Αυτήν ένεκα του αδικαιολογήτου ταξιδίου της εις Λονδίνον όπισθεν του σερ Έδμον Σέυμουρ και του εξ αυτού γεννηθέντος κοσμικού σκανδάλου, μετά το πάθημα της Μαλβίνας, ο σύζυγός της κακήν κακώς την εξεδίωξε.

Επειδή δε αυτή αφ' ενός μεν ήτο συνηθισμένη να ζη βίον ανειμένον και πολυυδάπανον, αφ' ετέρου δε δεν υπήρχε πλέον η κ. Μπιρτών να την συγκρατεί και να την συντηρεί, κατήντησε να ζητεί ελεημοσύνην και τέλος απέθανεν αθλίως εις έν νοσοκομείον του Λονδίνου.

Τέλος ο κ. Πρίορ είχε αποσυρθή εις έν καθολικόν μοναστήριον εν Γαλλίᾳ.

ΤΕΛΟΣ

**ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΕΩΡ. Ι. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
— ΣΤΑΔΙΟΥ 42 —
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ "ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΡΓΑ,,**

No	Άδ.	Δεμ.
1 Χάμσουν Κ. Η βασίλισσα του Σαβά κι' άλλα διηγ.	3. —	4 50
2 Γκέιγερσταμ Γ. Το αγόρι της κυρά-Λένης κι' άλ. διηγ.	3. —	4.50
3 Κίλλαντ Αλ. Η μάχη του Βαρτελώ κι' άλλα διηγ.	2.50	4. —
4 Αχ. Γ. Ο Κατατρεγμένος και άλλα διηγήματα	2.50	4. —
5 Τψεν Ερρ. Έντα Γκάμπλερ, δράμα	3.50	5 —
6 Φλωμπέρ Γ. Μια απλή καρδιά και άλλα διηγήματα	3. —	4.50
7 Γκωτιέ Θ. Το Κακό Μάτι	3. —	4.50
8 Γκαίτε. Ερμάννος και Δωροθέα, μετάφρ. Κ. Θεοτόκη	2.50	4. —
9 Μπγιέρσον Μ. Η Κόρη του Βουνού	3. —	4.50

10 Χάινε Ρ. Λυρικόν Ιντερμέδιο, μετάφρ. Λ. Κουκούλα	3.00	4.50
11 Θεοτόκη Κ. Κατάδικος	3. —	4.50
12 Αντρέγιεφ Α. Το Σκοτάδι και άλλα διηγήματα	3. —	4.50
13 Ροΐδη Εμ. Η Πάπισσα Ιωάννα	5. —	6.50
14 Φος Φ. Δύο Ρωμαϊκά Διηγήματα	2.50	4. —
15 Ουέλς. Στη Χώρα των Τυφλών κι' άλλα διηγήματα	2.50	4. —
16 Βουτυρά Δ. Παππάς Ειδωλολάτρης και άλλα διήγημ.	3.50	5. —
17 Όφφμαν Ε. Το Βιολί της Κρεμώνας και άλλα διηγ.	2.50	4. —
18 Σολωμού Δ. Ποιήματα	3.50	4.50
19 Τολστόι Α. Σονάτα Κρόυτζερ	3. —	4.50
20 Θεοτόκη Κ. Ο Καραβέλας	2.50	4. —
21 Σιέγκεβιτς Ερ. Οι Αντίζηλοι	2.50	4. —
22 Γκέιγερσταμ Γ. Η Ντόρα	3. —	4.50
23 Κοττέν Μ. Μαλβίνα	5. —	6.50
24 Σαιν - Πιερ Β. Παύλος και Βιργινία	2.50	4.
25 Φλαμμαριόν Κ. Η Στέλλα	3.50	5. —
26 Αϊχένδορφ Ι. Από τη ζωή ενός Ακαμάτη	2.50	4. —
27 Γκόρκυ Μ. Ο Περαστικός και άλλα διηγήματα	2.50	4. —
28 Λουίς Π. Η Αφροδίτη, αρχαία ήθη	5. —	7. —
29 Μπενουά Π. Η Ατλαντίς	5. —	6.50
30 Γκάρσιν Σ. Το κόκκινο λουλούδι και άλλα διηγ.	2.50	4. —
31 Χαλιμά τόμ Α'. Η ωραία Σαχραζάτ	5. —	7. —
32 » τόμ Β'. Η ευνοούμένη του Χαλίφη	5. —	7. —
33 » τόμ Γ'. Σεβάχ Θαλασσινός	5. —	7. —
34 » τόμ Δ'. Η Σουλτάνα της Αγάπης	5. —	7. —
35 » τόμ Ε'. Η Πανούργα Δαλιδά	5. —	7. —
36 Χάουφ Γ. Η ζητιάνα της Γέφυρας	3.50	5. —
37 Λάστκο Α. Άνθρωποι εν πολέμῳ	3. —	4.50
38 Ουέλς. Η μηχανή του Χρόνου	2.50	4. —
39 Μεριμέ Πρ. Κάρμεν	2.50	4. —
40 Μαντές Κ. Η τέχνη της Αγάπης	2.50	4. —
41 Δοστογέβσκυ Θ. Ο Αιώνιος Σύζυγος	5. —	6.50
42 Ονέ Τ. Ο ιατρός Ραμώ	5. —	7. —

43 Φρανς Αν. Ο λιγνός Γάτος — Ιοκάστη	5. —	6.50
44 Ντ' Ανούντσιο Γ. Λήδα χωρίς κύκνο και άλλα διηγ.	3. —	4.50
45 Κέλλερμαν Β. Τρελλός;	5 —	6.50
46 Ντελέντα Γ. Ο Τοκογλύφος και άλλα διηγήματα	3. —	4.50
47 Φρανς Αν. Ο κόκκινος Κρίνος	5. —	7. —
48 Νασρ - εν - Ντιν Χότζας	3. —	4.50
49 Ίψεν Ερρ. Η Αγριόπαπια, δράμα	3.50	5. —
50 Ζολά Αιμ. Θηρεσία Ρακέν	5. —	6.50
51 Ουγγώ Β. «Οι Άθλιοι» Τόμ Α' «Φαντίνα»	6. —	7.50
52 Ουγγώ Β. «Οι Άθλιοι» Τόμ Β' «Τιτίκα»	6. —	7.50
53 Ουγγώ Β. «Οι Άθλιοι» Τόμ Γ' Μάριος	6. —	7.50
54 Ουγγώ Β. «Οι Άθλιοι» Τόμ Δ Ειδύλλιον και Εποιία	6. —	7.50
55 Ουγγώ Β. «Οι Άθλιοι» Τόμ Ε' Γιάννης Αγιάννης	6. —	7.50
56 Κιέζε Φραντζέσκα. Ντα ρίμιν	6. —	7.50
57 Τραυλαντώνη Κρουσταλένια	6. —	7.50
58 Λανδρύ Απομνημονεύματα	3. —	4.50
59 Μπάι Γκάνιος	3.50	5. —
60 Δοστογιέφσκη Φ. Έγκλημα και Τιμωρία Τόμος Α	5. —	6.50
61 Δοστογιέφσκη Φ. Έγκλημα και Τιμωρία Τόμος Β	5. —	6.50
62 Δοστογιέφσκη Φ. Έγκλημα και Τιμωρία Τόμος Γ	5. —	6.50
63 Μπαρρές Μ. Ο κήπος της Βερενίκης	3. —	4.50

* * *

1) Αγγλία, Σκωτία, Ιρλανδία.

2) Σαίξπηρ «Τρικυμία». Απ' τη μετάφραση του Πολυλά.

End of the Project Gutenberg EBook of Malvina, by Marrie Cottin

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK MALVINA ***

***** This file should be named 38800-h.htm or 38800-h.zip *****
This and all associated files of various formats will be found in:
<http://www.gutenberg.org/3/8/8/0/38800/>

Produced by Sophia Canoni

Updated editions will replace the previous one--the old editions
will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no
one owns a United States copyright in these works, so the Foundation
(and you!) can copy and distribute it in the United States without
permission and without paying copyright royalties. Special rules,
set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to
copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to
protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project
Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you
charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you
do not charge anything for copies of this eBook, complying with the
rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose
such as creation of derivative works, reports, performances and
research. They may be modified and printed and given away--you may do
practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is
subject to the trademark license, especially commercial
redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free
distribution of electronic works, by using or distributing this work
(or any other work associated in any way with the phrase "Project
Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project
Gutenberg-tm License (available with this file or online at
<http://gutenberg.org/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm
electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm
electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to
and accept all the terms of this license and intellectual property
(trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all
the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy
all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession.
If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project
Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the
terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or
entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional

terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm

electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works,

harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, are critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pglaf.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating

charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.org>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.